

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

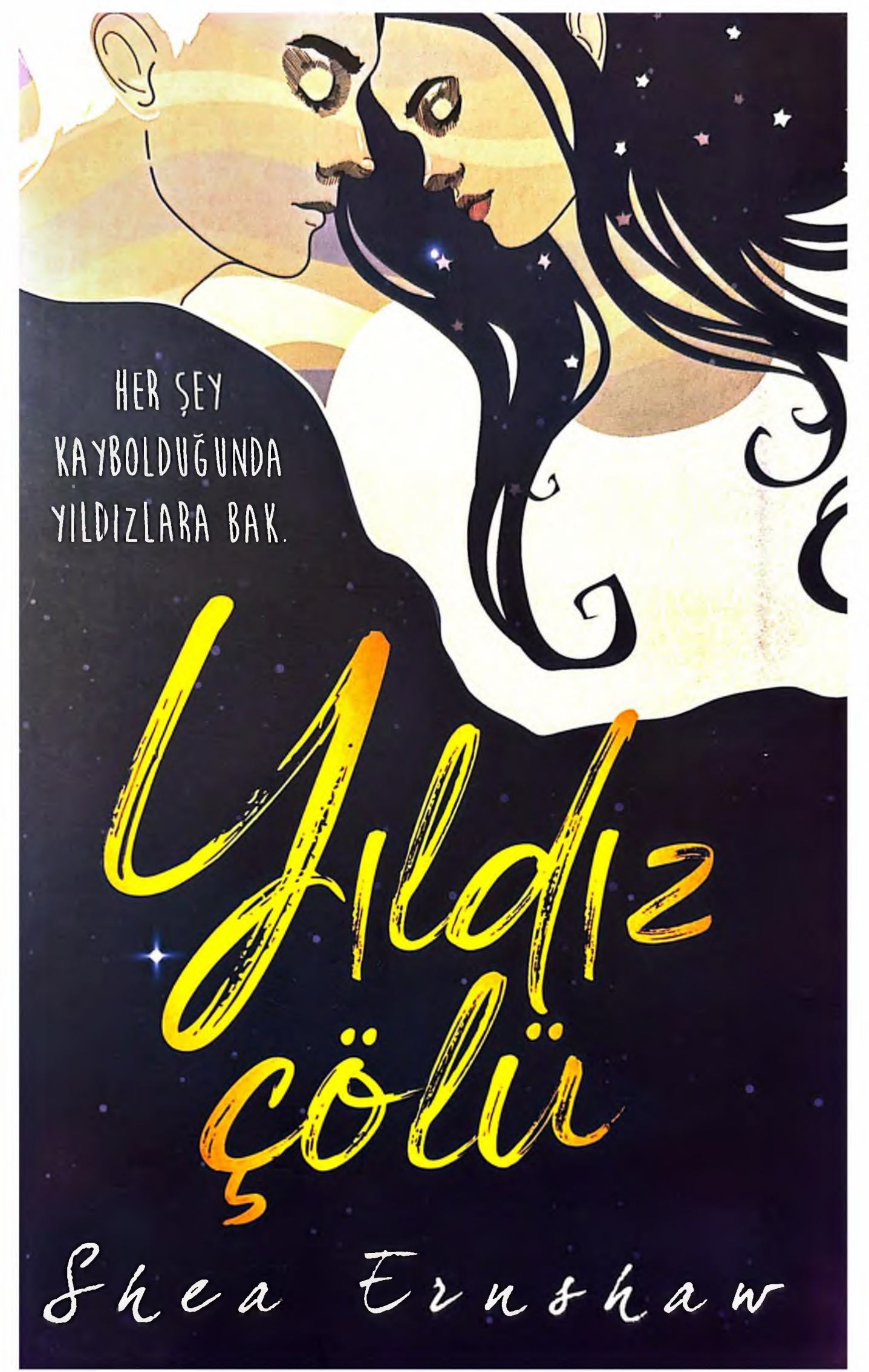
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

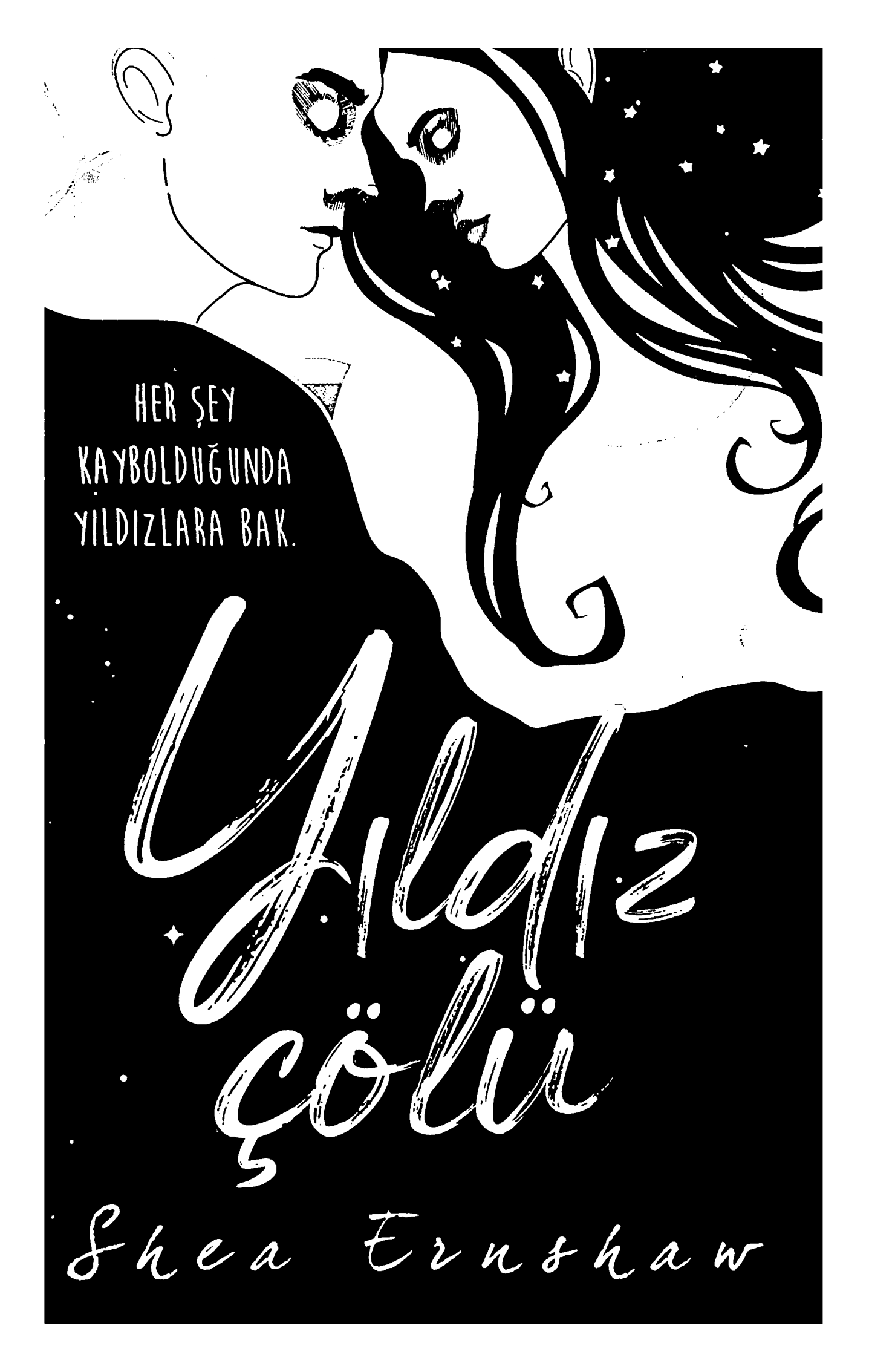
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ŞEY
KAYBOLDUĞUNDA
YILDIZLARA BAK.

Yıldız çölü

Shea Ernshaw

HER ŞEY
KAYBOLDUĞUNDA
YILDIZLARA BAK.

Yıldız çölü

Shea Ernshaw

Shea Ernshaw

Ulduz zm çölü

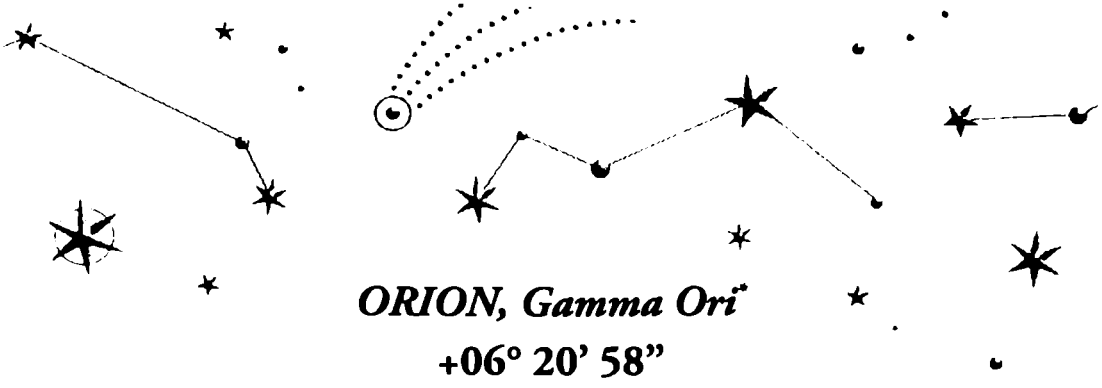

Düzenleme
Ny.Ozlem

Çeviren: Mehir Kalmış

İ N D İ G O K İ T A P

Yüz yıl önce ilk Gökbilimci gece göğüne bakıp gördüklerini not etti: at nalı nebulaları, sarmal galaksiler ve ölmek üzere olan yıldız kümeleri. Ancak yıldızların arasındaki yoğun karanlıkta neyin gizlendiğini henüz bilmiyordu. O, eski dünyada herkesçe bilinen ama şimdi nadiren hakkında konuşulan bir kâhin, bir falcı değildi. Bunlar yerine karanlığı anlamak için teleskopunun yuvarlak cam halkalarını kullandı; fizik, kimya ve bilimden faydalandı. Haritalar çizip mesafeleri ölçtü, Pleiades** ve Andromeda gibi oluşumları yağlı kâğıda çizdi.

Belki de kadere inanmış olsaydı; içgüdülerini –kaburgalarının alt kısmındaki o derin girdabı– dinleseydi anlamadığı şeylerden korkabilirdi.

Gölgenin, toz ve kırık ay parçacıklarından daha fazlasını gizlediğini bilebilirdi.

Daha yakından bakabilirdi.

Ve görebilirdi.

* Avcı Takımyıldızı, Bellatrix yıldızı.

** Ülker Takımyıldızı.

Annem ölüyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Neredeyse bir aydır hastaydı. Verem içorganlarım parçalıyor, gözlerini bulanıklaştırıyor ve korkunç bir hırıltı olmadan nefes almasını imkânsız hale getiriyordu.

Serin, durgun bahar havasını içime çekerken küçük evimizin çatısında sırtüstü uzandım –gece göğü yukarıda bir yıldız bil-mecesi oluşturuyordu– ama açık pencereden, kulübenin içinde annemin kesik kesik uyuduğunu duyabiliyordum: Ateşi terlemesine, uykusunda kıvranıp mırıldanmasına sebep oluyordu.

Sanki korkunç sesi ve içindeki hastalığı defedebilirmişim gibi avuççilerimi yere bastırdım. Zihnimden isimlerini söyleyerek takımyıldızlarını saydım –annemin unutmamam için her gece tekrarlamam konusunda ısrar ettiği bir ritüeldi– ve sabit yıldızların örüntüsünün, her zaman tam olmaları gerektiği yerde olması beni sakinleştiriyordu. Süzülüp giden annemin aksine. Yaz bahçesinin uzak ucundaki mavi ladinlerin ötesindeki, vadi duvarının yukarısındaki Clovis ve Andromeda’yı parmak ucumla takip ettim. Yunan mitolojisindeki avcı Orion’ı ve ufkun yakınında parıldayan parlak mavi üstdev Rigel’ı buldum. Her birinin farklı bir hikâyesi vardı. Eğer görmek için sabırlı olursam her birinin paylaşacağı bazı sırlar vardı.

Altın postlu koç Aries'in yalın çizgisini takip ederken parmağım gökyüzünde hafif bir yay çiziyordu. Bazen yıldızlara daha yakın olabilmek için çatıda uyuyakalırdım; bazen de bütün gece uyanık kalıp orada bana umut verebilecek bir şeyler arardım.

Orada olmayan bir şeyi arıyordum.

Bir baykuş, malzeme odasının üstünden alçak ve kasvetli bir çığlık attı; rüzgâr çatının üstünde süzülüyor, uçları hafifçe kıvrılmış uzun siyah saçlarımı karıştırıyor ve yaralı esmer tenimdeki tüyleri ürpertiyordu. Bense her şeyin bir hiç uğruna olup olmadığını merak ediyordum. Bu vadi duvarlarını hiçbir zaman ardımda bırakmazsam içimde sakladığım tüm o bilgiler –örüntüler, diziler ve takımyıldızların isimleri–boşa giderdi.

Gözlerim yanmaya başlıyordu ama Herkül tarafından çıplak elleriyle öldürölüp gökyüzüne yerleştiren *aslan* Leo'nun yıldızlarını sayarak onu bastırdım. Bunlar yıldız ışığında örölmüş hikâyelerdi. Ancak ben, hakkımda nasıl hikâyeler anlatılacağını merak ediyordum: *Vadisinde tehlikeden uzak bir şekilde yaşayan kız. Vadiyi hiç terk etmeyen kız. Annesi gibi bütün bilgisini yanında götürerek ölen kız.*

Gözyaşlarıma duyduğum nefretle gözlerimi sildim, yıldızların bana bir şey göstermesini diliyor, *yalvarıyordum*. Buna rağmen gökyüzü her zaman olduğu gibi –hiç değişmeden, sabit– duruyordu; ayrıca yıldızlar ve kadim tanrılar tarafından unutulduğumu hissediyordum. *Terk edildiğimi* hissediyordum. Onlar beni, benim onları gördüğüm gibi görmüyorlardı.

Bir elimi kulağıma bastırdım; kulakzarımda hafif bir çınlama, varla yok arası küçük bir ağrı vardı –kafatasımın içinde bir böcek gibi *tırmalıyor, tırmalıyordu*– ama gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdım ve bakışlarımı gökyüzüne çevirdiğimde

Yıldız Çölü

ince, yağmursuz bir bulutun, vadi duvarları boyunca süzülüp kuzeye ilerlediğini gördüm...

Derken gözüme bir şey takıldı.

Çok küçük. Titreşen bir şey.

Karanlıkta, yıldızların arasındaki boşlukta...

Bir ışık. *Başlangıçta küçüktü.* Hiçbir şey olmaması gereken bir yerdeydi.

Doğu yönünde.

Kazağımı göğsüme bastırarak ayağa kalkarken gözlerimi kısarak olağandışı ışığa baktım. *Orada olmaması gereken ışığa.*

İşıl işıl parlıyordu ancak gökyüzündeki konumu hiçbir mantığa uymuyordu. Annemin bana öğrettiği gibi gözlerimi kırpıştırıp yeniden odaklandım ama ufku taradığımda hâlâ orada duruyordu. *Tam oradaydı.* Başta sadece bir titreşimdi – kamp ateşinde sönmek üzere olan bir kor gibiydi– ama sonra gittikçe parlayarak ağaçların üzerinde yükseldi.

Yıldız kayması değildi.

Kuyruklu yıldız değildi.

Daha büyük bir şeydi. Boğazıma bir ürperti, bir farkındalık tırmandı, gökyüzünden tek yağmur damlası düşmeden saatler öncesinde havayı kaplayan nemin uyarısı gibi bir şey.

Ufkun bu kısmına defalarca bakmış, karanlık ve sıradan yıldız ışığının minik dikenleri dışında hiçbir şey görmemiştim. Ama avuçlarımla gözlerimi ovalayıp tekrar doğuya baktığımda... yine onu gördüm. Hâlâ oradaydı.

Bir yıldız... Önceki gece hiçbir yıldızın bulunmadığı yerde duruyordu.

Düşünceler, emin olmak istercesine çarpışıp birbirleri üzerinde yuvarlanırken kalbim göğüs kafesine hızla çarpmaya başladı. Sonra onu gördüm: Yıldız yalnız değildi.

İki tanelerdi.

Biri diğerinden daha sönük ve daha küçüktü ama yan yana duruyorlardı: Galaksimizin ortasında kehribar rengi bir ışık saçan ikiz yıldızlardı. Ufkun üzerinde yükselirlerken o kadar yakın görünüyorlardı ki neredeyse uzanıp onları alabilecek, altın sarısı ve yanıp sönen bir ateşböceği gibi avcumda tutabilecek, sonra da anneme göstermek için içeri taşıyabilecekmişim gibi geliyordu.

İki narin gökcismi.

Onlar.

İçimi heyecan ve şüphe kaplarken, ayağımı ahşap direğe dayayarak çatıdan aşağı kaydım, sonra –yüzlerce kez yaptığım gibi– bir *pat* sesiyle verandaya atlayıp ön kapıdan kulübeye girdim.

Taş şöminede hâlâ bir ateş yanıyordu ve annemin kemikli elini avcuma alarak yatağının yanında yere çöktüğümde havayı ateşin üzerinde kuruyan bitkilerden gelen ağır karanfil ve biberiye kokusu kaplamıştı. Elleri titrerken, yaşlı ve kan çanağına dönmüş gözleri aniden açıldı.

“Onları gördüm,” dedim yumuşak bir sesle, her harfi bastırarak. “Ufkun doğusunda... ikiz yıldızlar.”

Annem gözlerini kırpmaya çalıştı, teni güneşte ağarmış gibi kemik rengindeydi ama saçları hâlâ uzun, koyu ve uçları dalgalıydı. Burnunun üzerine çiller dağılmıştı ve dudakları benimkiyle aynı şekilde, fyonk gibiydi. Ona baktığımda kendimi görüyordum ama o her zaman bir kış fırtınasından daha cesur, daha korkusuz ve daha güçlü olmuştu. Ve beni onunla atalarımıza bağlayan şeylerin damarlarımda çok güçlü akmadığından endişeleniyordum.

Fakat şimdi ona bakarken, bir zamanlar olduğu kadının yarısı kadar, zayıf ve hastalıktan sersemlemiş halde olduğunu gördüm. Olacıklardan korkuyordum.

Yıldız Çölü

Doğrulup pencereden bakmaya çalıştı –yıldızları kendisi görmek istiyordu– ama dirseği burkuldu ve dişleri takırdarken toz gibi ince vücudu yatağa devrildi. Alnına, terini silmek için nehir suyuyla ıslatılmış soğuk bir bez koydum. “Onlar...” Öksürdü, gözlerini sımsıkı kapatarak devam etti. “...Kutupyıldızı’yla aynı hizada mı?”

Yaşlar gözlerimden süzülürken başımı salladım.

“Yıldız kız kardeşler,” diye mırıldandı, solgun dudaklarının köşesinde küçük bir seğirme, haftalardır yüzünde görmediğim bir gülümsemeyle. “Zamanı geldi.” Kirpiklerini kırpıştırarak elimi sıktı, artık neredeyse hiç göremiyordu. Artık sadece karanlığın dalgalarını, gölgeleri görüyordu.

“Sabah yola çıkabiliriz,” diye cevap verdim, sinirlerim damarlarımın içinde ateş gibiydi; *sonunda vadiden ayrılacaktık*. Sonunda vadinin dik uçurumlu duvarlarının ötesine geçecektim.

Fakat annem başını sallayarak yutkundu. “Hayır.”

Şöminede küçük bir ateş yanıyordu ama gecenin soğuk havası hâlâ boğazımı yakıyordu. Ne demek istediğini çoktan anlamıştım: Bunu gözlerindeki yaşlarda, ağzını sımsıkı kapatışında görebiliyordum. O kulübeden çıkmayacaktı. Ya da vadiden.

Yalnız gitmemi istiyordu.

“Yürümene yardım edebilirim,” diye ısrar ettim, endişenin göğsümü çamur gibi doldurduğunu hissederken. Hep planladığımız gibi birlikte gidecektik. O ve ben. Sonunda vadi duvarlarının ötesine geçecektik.

Ama gözyaşları elmacıkkemiklerinden süzülürken yalnızca gözlerini kırpıstırdı. “Seni yavaşlatırım.” Öksürüp elini titreyen dudaklarına götürdü ve çenesinden daha fazla gözyaşı döktü. “Zaten her şeyi biliyorsun,” diye fısıldadı, gözleri kış pususunun içinden beni görmeye çalışırken. “Bana ihtiyacın yok.” Gözleri kırpıstı. “Okyanusa git,” dedi; bana defalarca

söylediği, zaten bildiğim sözleri, kulaklarımda sürekli tekrar eden bir şarkı gibiydi. “Mimar’ı bul. Arkana bakma Vega.”

Daha şimdiden kilometreleri, aramızda büyüyen mesafeyi hissedebiliyormuşum gibi elini daha sıkı kavradım. “Seni burada bırakmayacağım.” Nehirden su getiremeyecek, hatta yataktan bile kalkamayacaktı. Gidersem çabucak ölecekti. Susuzluktan ve acıdan. Yalnız başına ölecekti.

Çenesi elmacıkkemiklerine kadar kenetlendiğinde bir zamanlar olduğu kadını görebiliyordum: Güçlüydü, topraklar ve geçen yıllar tarafından sertleşmişti, o mücadelenin bir kısmı hâlâ içindeydi. “Zaman yok,” dedi, yeniden yastığına gömülmeden önce kelimeleri zorla ağzından çıkararak.

Yaşlarla ıslanan gözlerimi, karanlıkta süzülen ikiz yıldızların görüldüğü pencereye doğru çevirdim. Haklı olduğunu biliyordum. Zaman zaten her geçen saatle akıp gidiyordu; ikiz yıldızlar sonsuza kadar görünür olmayacaktı. Bundan günler sonra gözden kaybolacaklardı ve her şey için çok geç olacaktı.

Tekrar aynı hizaya gelmeleri için bir yüz yıl daha geçmesi gerekecekti.

Sanırım annem onu terk etmeyeceğimi biliyor, kulübenin soğuşunda tek başına ölmesine izin vermeyeceğimi hissediyordu. Yaşadığı sürece yanında kalacağımı biliyordu.

Çünkü iki gün sonra, sağanak yağmurun vadiyi kapladığı akşamda veremin akciğerlerini, kalbini ve gözlerini paramparça etmesine izin verdi. *Savaşmayı bıraktı.* “Vadiyi terk et Vega...” Sonlara doğru öksürürken parmakları titriyordu, sonra gökyüzünden düşen siyah tüyler ve kendi ölümlerine atlayan kuşlar hakkında bir şeyler –ateşinin sebep olduğu sözler– mırıldandı.

Kendi kalbim duracakmış gibi hissederken koyu renk saçlarını yüzünden çektim ve günbatımı küçük kulübenin

Yıldız Çölü

pencerelerinden safır renginde, soluk ve cansız bir ışık saçarken yüzünün sımsıkı kenetlenişini ve alnındaki çillerin birbirine yakınlaşmasını izledim. Sonra havanın ciğerlerini terk ettiğini duydum; elinin gevşediğini hissettim.

Ve işte öylece gitti. *Sessiz bir vazgeçiş.*

Pes etti. Ölümü kabullendi.

Gideceğimden emin olmak için.

Yaşayacağımdan emin olmak için.

Sabah güneşi ağaçların üstünde görünüp çimenlere ışık saçmadan önce annemi toprağa verdim. Bedeni sertleşmeden önce, peygamberçiçeği mavisi çarşafı etrafına nazikçe sarıp iğne iplikle diktim. Onu tepedeki eski kulübeden aşağı taşıyıp yere bıraktım.

Bir an için, loş gece yukarıda hızla dönerken kusacakmış gibi hissettim ama iki tarafı duvarlarla çevrili, korunaklı vadi-mizin eskimiş oyuğunda yavaş yavaş ilerleyen Medicine Bow Nehri'nin gücünü hissederek, mezarından beş adım uzaklıkta nehrin kenarına kadar tökezleyip dizlerimin üstüne çöktüm.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Atalarımın hikâyeleri, şakaklarımdaki hassas noktada bir saat gibi işliyordu.

Soğuk nehirde, ölmek üzere olan bir yıldız gibi içimde parçalanan acıyı yok edebilmeyi dileyerek ellerimdeki ve tırnaklarımdaki toprağı ovaladım. Ama derinlerde içim parçalanıyordu. Nehrin hızla akan orta kısmına doğru, dondurucu ve derin suyun içinde bir adım daha attım ve uzaklara sürüklenmem için beni sabit tutan, altımdaki gezegenin ağırlığını hissederek ayaklarımı çakıllı nehir tabanına gömdüm. *Yerçekimi*

olmasaydı, güvercin tüyleri gibi yıldızların ışığına doğru süzülürdük, derdi annem. Geceleri bu nehrin kenarında, kusursuzca ölçülmüş açılarla sabitlenen cam levhalardan kendi yaptığı teleskoptan bakarak zaman geçirirdik. Benden her zaman göz kamaştırıcı ışık huzmeleriyle atmosferimizi kırıp geçen takımyıldızlarının, yörüngedeki uyduların ve kuyruklu yıldızların adlarını ezberlememi isterdi. *Vadi kadar gökyüzünü de bilmen gerekiyor; yol gösterici olarak yalnızca yıldızları kullanarak bir rota çizebilmen gerek*, derdi. Bana gece göğünün şeklini ve yapısını öğretmişti. Onu kaybettikten sonra bile asla unutmayacağımdan emin olmuştu.

Titreyen elimi ayışığına doğru uzattım. Çiller başparmağımdan koluma doğru bir örüntü oluşturuyordu ve annemi kendi tenimde görmeye çalıştım; ne de olsa onun bir parçasıydım. Aynı hücreler ve atomlar, aynı kan. Ancak bu yeterli değildi. Onun yeşil benekli kahverengi gözleri vardı, tırnakları her zaman kısa kesilmiş ve parmak boğumlarının kıvrımlarına çamur bulaşmış olurdu. O hem toprak hem de gökyüzüydü, onları yansıtan bir çiçekdürbünüydü.

Dizlerim yorulunca buz gibi suya çöktüm; nehrin dibinde bağdaş kurup otururken sular boğazıma kadar yükseliyor, yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Soğuk beni öldürebilir, gürül gürül akan su beni boğabilirdi. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Gözyaşlarım gözkapaklarıma çarparken başımı geriye atıp soluk alacakaranlıkta, ağaçların hemen üzerinde titreşen loş Güney Kutupyıldızı'nı buldum. Diğerlerini birbirine bağlayan bu yıldız, nerede olursam olayım beni her zaman eve götürecek olan yön bulma noktamdı.

"Gökyüzü artık sana ait," diye fısıldamıştı annem tam gitmek üzereyken, öksürüp kan tükürerek gözlerini açık tutmak için mücadele ederken. Fakat yıldızların anatomisi bile onun

Yıldız Çölü

anılarıyla örülmüştü. *Her şey oydu.* Bu vadi, uçurum duvarları, acımasız ve merhametsiz bir el gibi üzerimi örten yıldız ışığı. Ancak korkunç gözyaşı buğusunun arasında, ikiz yıldızları yeniden gördüm; Tova ve Llitha, kendi yerçekimlerine kapılmış yıldız kız kardeşler. Birbirine bağlanmışlardı. Eski halk hikâyeleri, kız kardeşlerin iki yeraltı prensiyle evlenmeyi reddettikten sonra babaları tarafından gökyüzüne sürgün edildiğini anlatıyordu. Artık onlar doğuda süzülen iki ışık huzmesiydi. Kadim sözlerini fısıldıyor, beni daha yakına –vadinin ötesinde, hiç bulunmadığım bir yere– çağırıyorlardı.

Her şeyin kıyısında, yasak topraklarda bir okyanusa.

Annem hayatım boyunca beni, vademizin dışındaki dünya hakkında uyarmıştı. *Tehlikeli ve zalim,* derdi. *Ama hepsinden uzakta, burada güvendeyiz.* Gökyüzünü inceleyip kroki ve haritalarımızı çizerek kimsenin isimlerimizi ya da kimin soyundan geldiğimizi bilmediği ıssız vademizde saklanmıştık.

Fakat artık o yoktu ve ikiz yıldızlar gökyüzünde parlıyordu.

Artık... gitmem gerekiyordu, atalarımın hiç gitmediği bir yere doğru yola çıkmalıyım. O kadar kolaymış gibi. Bacaklarım beni nehirden kulübeye kadar zar zor taşıyabilecekken bu vadinin ötesine götürebilirmiş gibi.

Vücudum titriyordu, ellerim süt beyazına dönmüş ve uyuşmuş halde sudan çıktım. Uzun pamuklu geceliğim tenime yapışıyor; ön kısmı yeri kazarken koyu kırmızı topraktan ötürü lekelenmişti. Ovalayıp suda bekletmem gerekecekti. Ya da belki sadece yakar, gömer ve arkada bırakırdım. Zaten orada, duvarların ötesinde ne işe yarayacaktı ki?

Sendeleyerek kıyıya döndüm; kollarım iki yanımda sıırıslıkla şekilde sallanırken tökezleyerek çimenlere yığıldım. Gece batıyor; parlak, korkunç ve merhametsiz güneş yükselmeye başlıyordu.

En yakın hatta tek komşularımızın, Bay ve Bayan Horace'ın evine yürüyüp onlara annemin öldüğünü söyleyebilirdim. Bayan Horace bana düz mısır ekmeği ve sıcak çay getirir, endişeyle bana dokunup gömleğimin kollarını düzeltir, uzun dalgalı saçlarımla uğraşırken ben de onların mutfak masasında oturabilirdim. Bay Horace, sanki bunu çiviler ve kerestelerle düzeltmenin bir yolu varmış gibi kapıda dururdu; bildiği tek çare buydu. Yine de vadiyi terk etmemi istemezlerdi. Bayan Horace'ın, *Sadece on yedi yaşında bir kız tek başına kalmamalı*, diyeceğini tahmin edebiliyordum. Onlarla kalıp ahşap evlerindeki dar çatı katında uyumam için ısrar edeceklerdi. İyi insanlardı ama ben onların keçi, sığır ve köpek sürüleri arasında bir hayat kuramazdım.

Bir hatırlatıcı –cesaret veren bir şey– arayışıyla elimle boynumun arkasına dokunduğumda mürekkeple işaretlenen pürüzsüz cildi hissettim. Göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Annemde de aynı iz vardı; bana kim olduğumu gösteren bir dövme idi: annesinin kızı. Bütünleşmiş, ölümünden sonra bile birbirine bağlı.

Cesur kadınların soyundan geliyorsun, derdi bana bir gün bunun olacağını biliyormuş gibi. Bir sığircık sürüsü nehir kıyısındaki eğilmiş meşelerin arasından çıktığında gözyaşlarımı hissetmek istemediğimden gözlerimin kenarlarını ovaladım.

Bir şey onları ürkütmüştü.

Kanatlarını batıya doğru çırparken öfkeyle çığlık atıyorlardı ama seslerin arasında... yolun sert zeminine çarpan belirgin toynak sesleri duydum.

Dönüp yolun vadi boyunca kıvrıldığı ve bir toz bulutunun havaya karıştığı tepeye baktım.

Biri geliyordu.

Gözlerim kulübeye kayarken vücudum hâlâ nehrin soğuşundan titriyordu. Tepeye koşup içeri dalabilir, annemin

Yıldız Çölü

sakladığı eski tabancayı sandığın üst çekmecesinden alıp bana öğrettiği gibi doldurabilir, sonra da namlu yola dönük şekilde pencerede bekleyebilirdim. Ya da saklanabilirdim. Ağaçlık, nehirден sadece birkaç adım ötedeydi; birkaç saniye içinde seyrek meşe ağaçlarının içinde olabilirdim. Tepeden gidip Horacelerin evine günbatımında varabilirdim.

Ancak bunun yerine bacaklarım hareketsiz kaldı. İçim fazla uyuşmuş, göğsüm fazla paramparçaydı.

Bir atın ve yük arabasının sesi yolda takırdıyor, her taş ve oyukta titreşip vadi boyunca yankılanıyor ve kendine özgü, dağınık kuş seslerine dönüşüyordu.

Görmek için elimi gözlerimin üzerine kaldırırken ciğerlerim hareketsizdi –soğuk, eklemlerimde kıvranıyordu– ve at eski yük arabasını arkasında çekerek son tepenin üzerinde göründüğünde uzun titrek bir nefes verdim.

Göğsümde ani ve ağır bir rahatlama belirirken yüzüme tuzlu gözyaşları dökülüyordu.

Evden uzakta geçirdiği neredeyse bir aydan sonra babam eve dönmüştü.

Annemin mezarının başında dikilirken saçlarımdan nehir suyu damlıyordu.

“Burada olmadığım için üzgünüm,” dedi babam, diz çöküp güneşten bronzlaşmış eliyle çamura dokunurken. Çenesini eğerken kırmızımsı kahverengi sakalı seğirdi ve gözlerinin kenarlarını silerek gözyaşlarını dökülmeden önce yakaladı. Gözlerindeki acıyı görmek istemediğim için bakışlarımı kaçırdım.

“Sen gittiğinden beri hastaydı,” dedim göğüs kafesimde bekleyen hıçkırıkları bastırırken, acı içimde sel suları gibiydi ve neredeyse kontrol edemeyeceğim kadar büyüktü.

Sabah rüzgârı, nehrin yanında uzanan sazlıkların arasında şarkı söylerken babam karanlık toprağa doğru başını salladı. “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

İkimiz de kendi acımızı yaşıyormuşuz gibi bir süre öylece durduk. Sessizce artık annemin vücudunun dinlendiği yere baktık. Acıyı uzaklaştırmanın yollarını aradık. Babam sakın bir adamdı; teselli edici sözlerden çok, kalabalık olmayan yollarda ve yalnız geçirdiği bir akşamın sessizliğinde daha rahattı. Gökyüzünde biraz daha yükselen güneş, ağaçların arasında ilerlerken bir baykuş odunlukta kasvetli bir çığlık attı. Ve en sonunda babam kütürdeyen dizleriyle ayağa kalkarken gözlerinin köşeleri hâlâ nemliydi. Eve doğru yürümeye başladık; ikimiz de sessizdik. Artık babamın adımlarına yetişebiliyordum, neredeyse onun boyundaydım, bacaklarım sazlık gibiydi ve kollarım iki yanımda sallanıyordu. Annem benim için, *Neredeyse bir ağaç kadar uzun*, demekten hoşlanırdı, meşe kahvesi saçlarımı arkamda örüp parmaklarıyla boynumdaki dövmenin –bana yıllar önce yaptığı dövmenin– koyu mürekkebinin okşarken.

Kulübede, babam piposunu yakıp verandadaki, ben küçükken kendi yaptığı sandalyelerden birine oturdu. Talaşın kokusunu, alacalı tozu, tatlı cevizimsi kokuyu hâlâ hatırlıyordum. Normalde babam vadiye döndüğünde bana, uzak kasabalar, yabancı insanlar ve gördüğü sıradışı yerler hakkında *dış dünyadan* bir hikâye anlatmasını isterdim: iki katlı binalar, banyo suyu kadar sıcak, derin ve sakın göller, haziran göğü kadar mavi gözleri olan yabancılar. İyi hikâyelerdi, bazen tamamen doğru olamayacağını düşündüğüm masallar. Anlatırken babamın yanakları bir sırıtışla genişlerdi ve gözleri uzaklara ait bir hatırayla parlardı. Dünyaya dair bilgim babamın hikâyeleri ve annemin uyarılarıyla şekillenmişti.

Yıldız Çölü

Ancak şimdi bir hikâye istemiyordum, başka bir şey sordum. “Buradan sonra nereye gideceksin?”

Vadiye son gelişinden bu yana neredeyse bir ay geçmişti –o zamanlar kar hâlâ zemini kaplıyor ve eski kulübenin saçaklarından sarkıyordu– ama şimdi bahar, toprağın içinden yavaşça süzülüp onu yeşillendiriyor ve yumuşatıyordu. Daha yumuşak bir mevsim yaklaşıyordu: uzun ve güneşli günler, topraktan çıkan kıtır kıtır havuçlar, akşamları nehrin çamurlu kıyılarında şarkı söyleyen kurbağalar. Burada olmayacağım için görmeyeceğim şeyler.

“Kuzeye,” diye yanıtladı, yorgun ve kırıkmış gözleri vadiye, sabah güneşinin altında parıldayarak ağır ağır akan nehre odaklandı. “Pazara.”

“Ne zaman gideceksin?”

“Yarın.” Sigara dumanını havaya üfledi. “Sabah tekrar yola çıkmam gerekiyor.”

Veranda korkuluğunun yanında, bir elimi Odie’nin boynunda gezdirdim. Odie, babamın kısırağı, sundurmanın gölgesinde filizlenmiş bir yonca parçası bulan siyah-beyaz bir *appaloosa*ydı*. Babam onu asla bileklerine bağlı deri kayışlarla hapsedmez ya da buradayken bir ağaca bağlamazdı. Dolaşmak için bir nedeni olmadığını; bütün iyi otlakların evin yakınında olduğunu söylerdi.

“Ne kadar uzakta?” Parmaklarımla Odie’nin kaba yelesine, sonra da siyah kadife burnuna dokundum.

“Bir haftalık yolculuk, belki birkaç gün daha fazla. Yollara bağlı.” Burnundan çıkan dumanlar berrak gökyüzüne yükselirken sakalının ve bıyığının ince tellerine dokundu.

Gözlerimi barakanın yanında duran uzun ahşap kenarlı ve düz tavanlı at arabasına çevirdim. Boyanmış suntada, annemin

* Kuzey Amerika’nın kuzeybatısına özgü, genellikle benekli bir binek atı cinsi. (ç.n.)

bana küçükken yazmayı öğrettiği düz, dik harflerden çok daha ayrıntılı, siyah harfler vardı. Bu kelimeler insanları yakına çekmek, dikkatlerini yakalamak ve içinde sattığı şeyi bir ya da iki madeni parayla takas etmeye ikna etmek içindi.

Baba'nın Her Derde Deva Güçlendirici İksiri yazıyordu ve üst kısmından gümüş yıldızlar çıkan kelimelerin yanına küçük mavi bir ilaç şişesi çizilmişti. Onun altında toniğin tedavi edeceği rahatsızlıkların bir listesi vardı: *baş ağrısı, kalp ağrısı, öksürük, ateş, saç dökülmesi, diş kaybı, kireçlenme, uyuşukluk, baş dönmesi, uykusuzluk, sarhoşluk, ayak ağrıları, siğiller.*

Bakışlarımı tekrar babama çevirdiğimde uykulu gözleri uzaklara dalmıştı. Sepet sepet bezelye ayıklayarak babamın hikâyelerini dinlerken annem ve babamla verandada oturup güneşin batışını izlediğimiz yazları düşündüm. Artık bizim için kaybedilen bir zamandı. Gözyaşlarımı bastırıp boğazımı temizledim. “Seninle geleceğim.”

Ancak babam hiç düşünmeden hemen başını iki yana salladı. “Yol senin için güvenli bir yer değil.”

Elimi Odie'nin burnundan aşağı kaydırdım. Babamın neden gitmem gerektiğini anlamadığını biliyordum. Annemin geceleri o yokken bana fısıldadığı hikâyeleri bilmiyordu. *Ailemizdeki kadınlar yüz yıldır sırlarımızı saklıyor,* demişti yumuşak bir sesle, sanki yıldızların bile duymasını istemiyormuş gibi. *Onlar tehlikeli sırlar; hayatımızı riske atarlar. Bu yüzden onları kimseye anlatmıyoruz.* “Göründüğümde daha güçlüyüm,” dedim duruşumu dikleştirerek. Sol elim boynumda gezinirken parmaklarım dövmenin izini sürdürdü.

Bana bakarken babamın kaşları çatıldı, ifadesi aşırı uzamış sakalının sıırım gibi telleri altına gizlenmişti. “Hayır,” diye sertçe yanıtladı. “Güvende olduğun yerde, vadide kalman gerek.”

“Annem gitmemi istedi...” dedim dişlerimi sıkarak. Annem ve ben hayatımızın çoğunu hikâyelerimiz, takımyıldızlarımız

Yıldız Çölü

ve sadece bizim anladığımız bir dille vadide yalnız geçirirken babam hayatını yolda geçirmişti.

Pipoyu ağzından çıkarıp nefes verdi, gözlerinde bir yumuşaklık –bir hüznün– vardı; sanki ihtiyaç duyduğum şeyi anlıyordu ama aptallık ettiğimi, ne istediğini bilmeyen bir kız olduğumu düşünüyordu. “Annen sana çok şey öğretti ama seni dışarıdaki şeylere hazırlamadı.” Tozlu kahverengi çizmesinin ucunu güvertenin aşınmış tahtalarına vurdu.

Gözkapaklarımı tehdit eden yaşları hissederek başımı çevirdim ve bakışlarımı gökyüzüne, doğuda ikiz yıldızları gördüğüm yere çevirdim. Sabahın güneş ışıklarında kaybolmuşlardı. Odunluğa tünemiş olan baykuş, geniş kanatlarını açıp nehrin üzerinden vadi duvarlarının ötesine doğru hızla uçtu.

“Ben de kendi başıma giderim,” dedim.

“Atın yok.”

“Yürürüm.” Her halükârda, vadiden yürüyerek çıkmayı planlamıştım.

Burnundan solurken gözleri yola takılmıştı. “En yakın karakola ulaşman bir haftanı alacak. Ve o zamana kadar ayakların hayvan derisi gibi soyulmuş, tamamen kabarmış olacak.” Sesinde bir hırıltı, sanki vadinin ötesindeki zorlu, bitmeyen yolları hatırlıyormuş gibi bir sertlik vardı. Yorgun ve boğazı toz içinde kalmışken arabayı ittiği uzun sıcak günleri hatırlıyordu. Ve benim de aynı şeyleri yaşamamı istemiyordu.

Küçük bir taşa tekme attığımda taş sundurmanın altından kayıp gitti. Odie yonca ve çimenleri çiğnemeye devam etmeden önce gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı.

Babam eski piponun sapını ağzının kenarında sabitlerken bıyıkları seğirdi, mis kokulu duman –karanfil ve tarçın– verandanın çatı kirişlerini sarmalıyordu. “Bildiğimizin

ötesindeki dünyanın, sahip olduğumuzdan daha iyi olduğunu düşünmek kolay ama inan bana Vega, buradaki hayatın dışarıdaki her şeyden daha güvenli.” Dirseklerini dizlerine dayamak için öne eğilip yola baktı. Bugün yaşadıkları onu zaten derinden yıpratmıştı. “Annenin seni burada saklamasının bir nedeni vardı.” Pipodaki tütünü güvertenin sert tahtalarına vururken yanmış yaprakların çatlakların arasına düşmesine izin verdi, sonra ayağa kalktı. “Üzgünüm Vega, seni yanımda götüremem.” Bana hızlıca başını salladı, annemin ölümünün acısını yorgun bedeninde ağır bir şekilde taşıırken omuzları öne düştü ve ben başka bir şey diyemeden, itiraz edemeden verandanın basamaklarından inip nehre, annemin mezarına doğru yürüdü.

Hayal kırıklığına uğramalı, bağırsaklarıma inen çaresizlik ve umutsuzluğun sert darbesini hissetmeliydim. Ama bunun yerine başka bir şey hissediyordum: karanlık gecenin içindeki yıldız ışığı gibi tenimde oluşan yeni bir hikâye. Bundan sonra olacakların hikâyesi.

Neler yapmak zorunda olduğumun.

Gece vakti bir kez daha vadiyi kapladığında babam arabasında uyuyordu. Odie ise verandanın yanında başı eğik duruyordu ve kamış gibi uzun kirpikleri usulca seğiriyordu.

Parmak uçlarımla annemin boş yatağının yanındaki bardağa dokunurken, alışkanlıktan, sinirli bir şekilde takımyıldızlarını sayıyor ve ezbere isimlerini okuyordum: Crux*, Perseus**, Leo Minor*** ve hatta annem adını Andromeda’nın babası, Cassiopeia’nın kocası olan efsanevi Kral Cepheus’tan aldığını

* Güneyhaçı Takımyıldızı.

** Kahraman Takımyıldızı.

*** Küçük Aslan Takımyıldızı.

Yıldız Çölü

söylese de her zaman bir yay ve oka benzettiğim geniş bir yıldız oluşumu olan Cepheus*. Görüntüm camdan yansiyordu: Burnumun eğri şekli, düşük kulaklarım ve kehribar rengi tenim... hepsi ona benziyordu. Annemin hatıraları her yerdeydi. Yansımamın ötesine, gökyüzünde yanan fenerler gibi görünen doğudaki ikiz yıldızlara baktım. Atalarım hayatlarını, vadi-den ayrılma zamanının geldiğine dair işareti, onların –Tova ve Llitha'nın– ortaya çıkmasını bekleyerek geçirmişti. Her gece gökyüzünü izlemiş, incelemiş ve beklemişlerdi. İkiz yıldızların en son, galaksileri boyunca yörüngelerinde bu mesafede, bizim görebileceğimiz yakınlıkta bulunmalarından bu yana yüz yıl geçmişti. *Nadir bir olaydı*. Neredeyse imkânsız görünen, asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başladığım bir şeydi. Sadece ailemdeki kadınların aktardığı, anlamını yitirmiş bir halk hikâyesiydi. Ama hikâyeler doğruydu.

Sonunda bekleyiş benimle sona ermişti.

Elimi indirdiğimde camda kalan parmak izlerim geride bırakacağım son parçamdı.

Ne yapacağımı biliyordum.

Evde dolaşırken bir çuvalın içine bir somun ekmek, sert bisküviler, tıkırdayıp şingırdayan cam kavanozlarda korunmuş böğürtlenler doldurdum. Şöminenin yanındaki kitap rafına baktım: İskoç şiirlerinden oluşan eski bir kitap, vahşi doğada yiyecek arama ve pişirme kitabı, astronomiyle ilgili birkaç kitap daha. Annem kitapların nadir olduğunu, bulmanın zor olduğunu söylemişti. Yine de astronomi kitaplarını ezbere biliyordum, sayfaları artık benim için gereksizdi ve evin duvarlarının ötesinde diğerlerine de ihtiyacım yoktu. Bu yüzden hepsini geride bıraktım.

Buğday ve keten rengindeki –annemin yıllar içinde onlarca kez yamadığı, bir zamanlar ona ve ondan önce annesine ait

* Kral Takımyıldızı.

olan— en sevdiğim süveterimi giyip gri keten montumu kapının yanındaki askıdan kaptım. Annemin yatağındaki örtüyü katlayıp kolumun altına sıkıştırdıktan sonra yanan mumu aldım. Hızlı nefesler alırken şüphe kafamı tırmalıyordu. Onu hâlâ ilk nefesimi aldığım bu duvarların arasında hissedebiliyordum. Diğer kuşları, bulunduğu yerin onun evi olduğu konusunda uyarmak için nehrin yanına çakıltaşları yığan beyaz balıkçıl gibi, annemle isimlerimizi kazıdığımız, köşeye sıkıştırılmış küçük ahşap masada otururken yıldızların haritasını çıkarmayı, okumayı öğrendiğim yerde onu hissedebiliyordum. Annem bana nasıl hayatta kalacağımı, ateş yakmayı, kendi saçımı kesmeyi ve kendi gömleklerimi yamamayı öğretmişti.

Fakat bunu yapmak zorundaydım. Kesin olmalıydı yoksa fikrimi değiştirebilirdim.

Dönecek hiçbir şeyin kalmaması gerekiyordu.

Mumu annemin yastıklarından birine yaklaştırdığımda anında alev aldı. Çarşafların üzerinden perdelere sıçrayarak ocağın yanına istiflenmiş odun yığınına tutuştu. Ahşap duvarlardan tırmanıp dakikalar içinde yanıp kül oldu. Ateş ne kadar açgözlüydü. Ne kadar durdurulamazdı. Düşünmeden yok ediyordu.

Alevlerin arkamda büyüyüp kızıştığını hissederek bağcıklarını bağlama zahmetine girmeden ayaklarımı çizmelerime sokup omzumdaki çuvala ön verandaya çıktım. Sanki bir şey canlanıyor, çocukluğumu ve bu kulübede geçirdiğim tüm hayatımı silip süpürüyordu. Hiçbir şey bırakmıyordu. Nehre koşup alevleri söndürmek için kova kova su getirme dürtüsüne karşı koydum.

Artık dönüş yoktu.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı; kuzeyden güneye doğru kümelenmiş bir yıldız kuşağı uzanıyordu. Bakışlarımı tekrar at arabasına

Yıldız Çölü

çevirdiğimde babam uyanmış ve bir eliyle alnını tutuyordu. Odie sıçrayan alevlerden korkup veranda korkuluğundan uzaklaşırken toynaklarının etrafında toz yükseliyor ve kulakları ileri geri oynuyordu.

“Vega...” Babam kulübede yanımdan geçip evin girişine sıçrayan alevlere baktı. “Sen ne yaptın?”

Cesaret bir gecede kazanılmazdı; sonunda eski hayatınızı yakıp kül etmek istemenize yetecek kadar yoğun bir ihtiyaç kıvılcımlanmadan önce bu raddeye birkaç kez gelirdiniz.

“Artık evim yok...” dedim verandanın kenarından. “Muhtemelen şimdi seninle gelmem gerekiyor.”

Adım –Vega– çayır sakini anlamına geliyor. Annem adımın, bu vadinin benim evim olduğunu, yuvasının oyuğuna gömülmüş bir kuş gibi burada güvende olduğumu hatırlattığını söylerdi.

Ancak şafağa doğru süzülen dumanla doğduğum kulübeyi kemiren alevler arkamda kalırken vadiyi geride bırakıyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünde, bir yaban gülü kabuğuna kısıtılmış gibi içime batan, tarifi imkânsız özleminden ve vadinin ötesinde ne olduğuna dair bir meraktan korkmuştum. *Dışarıdaki dünya vahşi, yabani ve insafsız, derdi annem gözleri yoldayken. Zamanı gelene kadar buradan ayrılmayacağız.*

Alçak, bakımsız meşe ağaçları, sivri dallarını yük arabasının yan tarafına sürterken ahşapta acı acı ses çıkarıyordu ama babam dilinin yumuşak bir şaklamasıyla Odie’yi sakinleştirdi. Arabanın arka tarafında, babamın toniğiyle dolu cam kavanozlar sürekli tıkırdayıp şıngırdıyordu; tahta sandıklardan tatlı bir koku yayılıyordu.

Vadi duvarları etrafımızda küçülürken uzaklara doğru sonsuz bir şekilde uzanan düz meraya, boğa yılanlarıyla, kuru çalılıklarla ve güçlü atların topallamasına sebep olmasıyla bilinen kayalık araziyle bezenmiş yola çıktık. Bu görüntü yeni değildi—daha önce annemle nadiren Horacelara doğru yaptığımız bir yürüyüş sırasında burayı görmüştüm— gerçi bu sefer bu toprakları sadece uzaktan zar zor görmeyecek, içine girecektim. Göğsüm endişeyle sıkıştı ama omzumun üzerinden bakıp arkamızda kalan kulübenin için için yanan korlarını görmeyi reddediyordum. Kararımı vermiştim.

Arkana bakma, demişti annem bir keresinde. O tarafa gitmiyorsun.

Kalabalık meşelerden kurtulduğumuzda güneş, parlak ve dikkatli gözlerle bizi izliyordu. Keşke gece yolculuk ediyor olsaydık da yıldızlara bakıp getirdikleri rahatlığı ve ne kadar uzağa gidersem gideyim onları vadiye dönüş yolunu çizmek için kullanabileceğimi hatırlasaydım.

Dört karaağaç gölgesinde kurulmuş mütevazı bir çiftlik olan Horacelarin evinin yanından geçtik. Ahır, derenin kırk metre ötesindeydi ve bizi izleyen keçi, koyun ve sığır sürüleri çitin yanında toplanmıştı. Odie yavaşlayıp başını onlara çevirdi ama babam dizginleri kapıp onu ileriye yönlendirdi. Bulanık dalgaları midemde yükselirken titredim; artık vadiden hiç olmadığım kadar uzaklaşmıştım.

Babam benimle aynı fikirde değilmiş gibi alçak bir sesle homurdandı: Beni yanına almasının ve vadiden ayrılmama izin vermesinin kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Yine de sessiz kaldı. Belki de içimde gizlenmiş, onun anlamadığı nedenler— sadece annemle benim aramda fısıldanan sözler— olduğunu biliyordu. Ya da belki beni kulübenin yanmış kalıntılarında bırakmaya dayanamamıştı. Böylece saatler geçerken ovalarda

sessizce seyahat ettik; yük arabasının gıcirtısı kulaklarımda ağrıya dönüşürken kuşların yavaş yavaş uçuşunu, kargaların ve kuzgunların talihsiz tarla fareleri ile tavşanları aramasını izledik.

Sert ve çetin bir araziydi. Vadiden, toprağa gömülmüş anemden ve bildiğim her şeyden uzaklaştıkça midemde daha da sıkılaştan düğümü bastırdım.

Çünkü başka seçeneğim yoktu.

Sonunda uzun meralardan ayrılıp sık tepelere geçtiğimizde hava epey kararmıştı. Bir çakal, koyu kahverengi kürklü pençelerini yumuşak toprağa çarparak yanımızdaki karaağaçların arasından koştu. Bir süre bizi takip etti, gözleri beni uyarır gibi bakıyordu. En sonunda çalılara ve ormanlığa doğru gözden kaybolmadan önce, *Geri dön*, diye uyardı altın gözleriyle.

Pürüzlü meşe ağaçlarının arasından çıkarken babam arabayı yavaşlattığında saat gece yarısına yakın olmalıydı. “Buraya Soda Deresi deniyor,” dedi ortada bir damla bile olmayan çorak dereyi başıyla işaret ederken. “Şu an pek bir şey yok ama bir ya da iki hafta içinde bahar yağmurlarıyla sular altında kalacak. Çamurlu ve gürül gürül akarken geçmek güvenli değil. Tam zamanında geldik.”

Babam Odie’yi alçak ve kuru kanaldan diğer tarafa geçirirken yük arabası bir tepe boyunca dizilmiş ağaçlara çarpa çarpa ilerliyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmış, boğazım tozdan kurumuştı ve dayanılmaz derecede sıcak yaz gününde serin nehrin özlemini çeker gibi uyumak için can atıyordum. Araba son tepeye tırmandığında kendimizi uzun ve ağaçsız çayıra bakan bir sırtın üstünde bulduk. Babam, Odie’yi durdurdu. “Bu gece burada kamp kuracağız.”

“Devam etmemiz gerekmiyor mu?” diye üsteledim durmak istemediğimden. Her saat kulakzarıma çarpan bir çekiç gibi-yken çok az vaktim kaldığını biliyordum.

“Geceleri seyahat etmek güvenli değil.” Yalpalayarak Odie’nin koşum takımını çözmeye başladı.

Önümüzde, ilerideki vadiye kadar devam eden yolu görebiliyordum. Uzakta daha fazla tepeyle çevrili geniş bir otlak alan vardı.

Üstelik, o kır manzarasında bir kasaba da yer alıyordu.

Annemin örtüsünün içinde büzülerek uzanmış, kamp ateşinden çıkıp yıldızların arasına karışan kıvılcımları seyrederken gökyüzünün sabit örüntüsü, Samanyolu’nun ve yıldız kümelerinin tam da bulunmaları gereken yerde olmaları beni rahatlatıyordu. Etrafımdaki kuru ve seyrek arazi tamamen yabancı geliyor, garip bitkileri ve uzaklardan gelen rüzgârları kokluyordum. Kamp ateşinin hemen ötesinde, karanlıkta hareket eden yaratıkları duyabiliyordum; alçak meşe ağaçlarının arasından gözleri parılıyordu. Bu, tenimde tüyler ürpertici, ürkütücü bir his uyandırıyordu.

Uykum beni çekiştirirken uzun bir gece uykusu için can atsam da çok yavaş ilerlediğimizden endişeleniyordum. Uzaktaki bir kasabanın eteklerine varmak bütün bir günümüzü almıştı.

Mimar’ı bulmam ne kadar sürecekti? Günler mi? Bir hafta mı? Hiç tanışmadığım bir adamdı. Her yerde olabilirdi. Saklanıyorsa ve bulunmak istemiyorsa bulmam imkânsızdı. Ölmüş bile olabilirdi. Yine de annem bana her zaman, bir Mimar ölürse onun yerini alacak bir başkasının olacağına dair güvence vermişti. Soyun asla sonu gelmezdi. Unutulmamaları için geçmişimizin hikâyelerini annemin bana öğrettiği gibi, Mimar da diğerlerine öğretirdi.

Dışarıda bir yerde bir Mimar vardı ve denize giden yolu biliyordu.

Yıldız Çölü

Sadece onu bulmam gerekiyordu.

Kısa bir süreliğine parmaklarımın boynumun arkasına gitmesine izin verdim, dövmenin çizgilerini takip edip elimi tekrar kucağıma koydum ve aklımdan, üzerimdeki yıldızların isimlerini saymaya devam ettim. “Bu gece Bellatrix’i görebilirsin,” dedim babama usulca, parmağımla ağaçların hemen üstünden batıyı işaret ederek. “Orion Takımyıldızındaki en parlak üçüncü yıldız.”

Babam, kaynatmak için üstüne içi su ve kuru barbunyayla dolu bir dökme demir tencere koyduğu kamp ateşinden kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı.

“*Bellatrix, kadın savaşçı* demek,” diye ekledim elimi indirirken. “Orion’ın kuşağını veya Kutupyıldızı gibi bazı yıldızların yerini saptamak daha kolaydır. Yine de annem hikâyenin tamamını bilmek istiyorsan tüm takımyıldızları gözlemlemen gerektiğini söylerdi.” *Gökyüzündeki tek noktadan evrenin kalasını saptayabilmen gerekir.*

Babam, geniş göğsünde saklanan yası ve annemi düşünmek istemiyormuş gibi hafif bir ses çıkardı. Belki de öldüğünde orada olmadığı, yatağının yanında diz çökerek solgun ve çukur yanağına dokunup veda etme şansı olmadığı için kendini suçlu hissediyordu. Ama hayatımızda hiçbir zaman kalıcı olmamıştı. Gezgin bir çakal gibiydi; sabit duvarlar içindeki bir yaşamdansa uzun ve tozlu yollara daha uygundu. Yalnızca rotası onu yakına getirdiğinde, ayda bir ya da daha geç aralıklarla gelirdi. Yine de onun hakkında hayran olduğum, imrendiğim şey de buydu: özgürlüğü ve gelip gitme rahatlığı.

Hayatı annemin etrafında inşa edilmemişti; benimki gibi değildi. Her sabah onun yıldızların kütlesini ve parlaklığını sayarken çıkardığı yumuşak mırıltı ile uyanmamış ya da bir erkeğinki gibi derin ve güçlü kahkahasının sesiyle – kulübenin

sunta çatısını, sanki kış rüzgârıymış gibi titrettiğine yemin edebilirdim— uyuyakalmamıştı. Kendine ait bir ağırlığı vardı ve babamın asla anlayamayacağı kadar karmaşıktı; bir dizi tuhaf, sonu gelmeyen bilmece gibiydi.

Başını eğip biraz tuz ve bilinmeyen otlar ekleyerek barbun-yaları karıştırmaya devam etti. Odie, gece soğukunda kuyruğunu sallayıp, salkım otlarını kemirerek meşe ağaçlarının arasında dolaşıyordu. “Bir sonraki kasabaya vardığımızda,” dedi gözleri hâlâ aşağıdayken, “bunun hakkında başka kimseyle konuşma.”

“Ne hakkında?”

“Yıldızlar, takımyıldızları ve annenin sana öğrettiği her şey.”

Gözlerim annemin örtüsünün özenle dikilmiş yerlerini takip ediyordu. Bir zamanlar annesine ait olan battaniye, büyükannem öldükten sonra ona geçmişti. Artık bana aitti.

“Anlamazlar,” diye ekledi, onu duyduğumdan ve anladığımdan emin olmak için bir anlığına bana bakarken. Sanki beni hâlâ vadiye, güvende olacağım yere geri götürmeyi ve orada bırakıp kulübenin için için yanan küllerinde uyumama izin vermeyi düşünüyormuş gibi.

“Biliyorum.” Göğsüme bir taş otururken dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Her akşam annemin, hatırlanması gerektiği için kemiklerime ve zihnime kazıdığı, güneş sistemimizdeki gezegenler dizisi ve her gece gökyüzümüzün ekseninde dönen takımyıldızlarından oluşan yıldız düzenini tartışarak büyümüştüm. Ancak dışarıda, bilgimizin başka bir anlama geldiğine dair beni uyarmıştı. Bu bilgi, bazılarının saklı kalmasını ve unutulmasını isteyeceği bir geçmişi ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Başkaları ise varlığımı tehlikeli kabul edip bu bilgiye göz dikebilirdi.

İçimi kemiren korku yeniden yükseldi ve içorganlarımı tırmalayan eski uyarılar bana vadiyi terk etmemem ve burada, bu

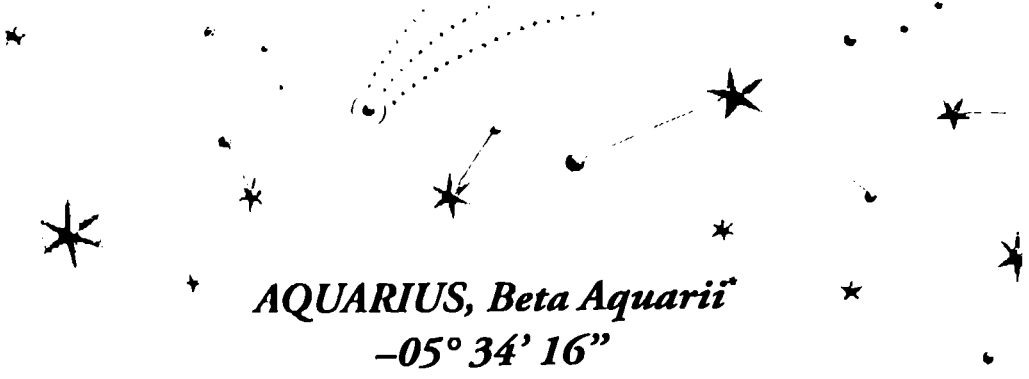
korumasız arazinin vahşi doğasında olmamam gerektiğini söylüyordu. Yine de bunların hiçbirini babama söylemedim; ona hiçbir zayıflığı, etrafımızı saran ormanın karanlığına bakarken su yüzüne çıkmak isteyen şüpheyi göstermeyecektim. İçimde saklı tutup dile getirmedi.

Yemeğimizi yedikten sonra yan yatıp örtüyü çeneme kadar çektim ve açık alanın ötesindeki küçük kasabaya baktım. Uzakta hiçbir ışık ve ses yoktu; karanlık ufukta yalnızca çatıların ucu görünüyordu.

Daha önce hiç kasaba görmemiştim ama evlerin bir arada olduğunu, insanların yan yana yaşadığını, komşuların sadece birkaç adım ötede olabileceğini hayal etmiştim.

Babam horlarken ateş yan tarafımda çatırdıyordu ama bağırsaklarımdaki huzursuz düğüm kıvranıyor, uyumamı imkânsız hale getiriyordu.

Ya Mimar'ı zamanında bulamazsam? Ya çok geç kalırsam.

Ilk Gökbilimci, gündüzleri uyuyup geceleri uyanırdı. Gökyüzünün haritasını çıkarmayı, ayışığının bir anının bile rüyalarla harcanmasına izin veremeyecek kadar çok istiyordu.

Capella gibi kızıl güneş rengindeki bakır saçlarını ensesinde toplayıp işinin başına geçti. Büyüklük, parlaklık ve eğimlerle detaylandırılmış yıldız haritaları oluşturdu. Etrafında dönen gezegen ve uyduların sayısını ortaya çıkaran uzak yıldızların eksenini bir o yana bir bu yana dönerek yaptığı minik titreşimleri izledi.

Komşuları ekinler ekip aylaklık ettikleri barakalar ve keçi ahırları için duvarlar örerken, ilk Gökbilimci henüz isimleri olmayan takımyıldızlarından ve uzaklardaki Samanyolu'nun karanlık gökyüzü boyunca boş bir kavis çizmesinden bahsediyordu.

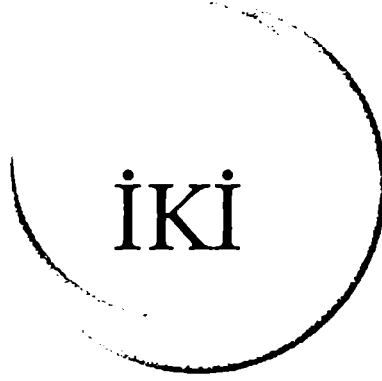
Diğerleri onun yıldızlarla ilgili fikirlerinin sıkıcı ve yapılacak bir sürü iş –terli alın, nasırlı ve kurumuş eller, kavrulmuş toprak içeren tarzda işler– varken zaman kaybı olduğunu düşünmüşlerdi. Çiftlik işleri yapmak, kasabalarda ticaret yapmak kışlık giysiler için koyun kırmak ve yeni ekilmiş bahar bahçelerini sulamak için kuyu kazmak gibi.

Başlangıçta büyük ölçüde görmezden gelinmiş, yalnız bırakılmıştı.

Başlangıçta.

Ama bu değişecekti.

* Kova Takımyıldızı, Sadalsuud yıldızı.

Sabah güneşi ağaçların arasından ışıldarken yarım saniyeliğine nerede olduğumu algılayamadım. Gözlerim kulübenin duvarlarını, alçak ahşap tavanı aradı ama bunun yerine kamp alanımızı çevreleyen ağaçlığı ve meşelerin arasından çıkan bakır rengi güneşi buldu. Kuruyan gözlerimi ovuşturdum ve bir ıslık sesi duyduğumu sanıp ürperdim –sanki hava kaçırıyormuş ya da ufuk bir boşluk tarafından emiliyormuş gibi– ama gözümü kırptığımda gökyüzü açık maviye bürünmüş ve gürültü yok olmuştu.

İçin için yanan kamp ateşinin ötesinde, babam çoktan Odie'ye, onu arabaya sabitleyen bir toka ve kayış ağından oluşan koşumlarını takıyordu. “Hazır mısınız?” diye sordu. Sesi ilerideki kasabanın, satılacak toniklerin ve kazanılacak madeni paraların vaadiyle, düne göre daha hafifti.

Çabucak örtümü katlayarak kamp ateşinin son korlarını toprakla kapatıp arabanın ön tarafına tırmanırken eski metal yaylar hafif bir gıcirtı çıkardı. Babam dizginleri çektiğinde Odie öne atılarak arabayı ve bizi kamp alanımızdan uzaklaştırdı.

Küçük kasabaya yaklaşırken yük arabası tepeden aşağı doğru tıngırdıyordu. “Kasabaya girdiğimizde,” dedi babam ifadesiz

bir şekilde, “kavanozlar konusunda bana yardım edebilirsin. Sayı sayabiliyor musun?” Sanki bir an için yaşıma unutmuş, sanki on yedi yaşında değilmişim ve henüz aritmetiğin temellerini bilmiyormuşum gibi bana baktı.

“Elbette,” diye yanıtladım, aksini düşündüğü için gücenecek.

“Güzel. Ayrıca saçlarını açık tut.” Odie devrilmiş bir ağacın etrafında tereddüt edip kısa bir süreliğine başını sallarken babam dilini şaklattığında bizi ters dönmüş meşenin etrafından dolandırdı; kökleri topraktan çıkmış parmaklar gibiydi. “O izleri kimsenin görmesini istemiyorum.”

Parmaklarım boynumun arkasına dokundu.

“En iyisi gizli tutmak,” diye sertçe ekledi, başıyla işaret ederek.

Omurgamdan bir huzursuzluk dalgası iniyordu ve haklı olduğunu, orada kimsenin izimi görmesine izin veremeyeceğimi biliyordum. Hiç kimsenin. Saçımın örgüsünü çözüp kim olduğumu, bilmecelerle işaretlenmiş bir kız olduğumu gizlemesi için koyu ve sık dalgalar halinde omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Annemin anlattığı bir gerçek beni tehlikeli kılmişti.

İleride, yol sonunda düzleşiyor ve engin, geniş bir çayıra açılıyordu. Arabanın tekerlerine uzun ve dalgalı saplar sürtünyordu; bunlar, geniş sıralar halinde eşit aralıklarla, insan eliyle dikilmiş ekinlerdi. “Bu ne tür bir çim?”

“Buğday,” diye yanıtladı babam, sanki dört bir yanımızda kilometrelerce uzanan altın yeşili tarlaların genişliği, rüzgârda salınan saplar onun için yeni bir şey değilmiş gibi. Öte yandan ben sadece vadideki küçük bahçemizi ve Horacelerin her bahar ektiği sıra sıra patatesleri biliyordum. Bu ise tamamen başka bir şeydi; bütün bir kasabayı besleyecek kadar büyük bir mahsuldü. “Bu kasaba buğday ticareti yapıyor. Bu şekilde hayatta kalıyorlar.” Babam sabah güneşinden korunmak için şapkasını

Yıldız Çölü

gözlerinin üzerine çekmeden önce kısa bir anlığına, ağrıyor-muş gibi bir elini sol kulağına bastırdı.

Endişeyle koltukta öne doğru eğildim, yol bizi doğruca şehrin merkezine götürürken tarif edilemez bir heyecan göğsümü çekiştiriyordu. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir yere giriyordum. Çoğunlukla evlerden oluşan tek katlı küçük yapılar anacaddede sıralanıyordu, kapı aralıklarında tozlar toplanmış, çatılar fırtınalar veya şiddetli rüzgârlardan sarkmış ve aşınmıştı. Ama birkaç blok sonra bodur bir binanın kapısında sallanan tahta bir tabela fark ettim. *POSTANE* yazıyordu. Bir blok ötede, geniş çift kapılı ahırın üzerine çivilenmiş başka bir tabelada bir demircinin reklamı yapılıyordu.

Arabanın tekerleklerinden toz yükselirken pencerelerdeki perdelerin açılmasını ve meraklı, hevesli gözlerin bize dikilmesini izledim. Bu kasabadaki insanların Mimar'ı tanıyıp tanımadığını, hikâyeleri duyup duymadıklarını merak ettim. Ancak kasaba halkı kapı aralıklarında, elleri güneşi engellemek için gözlerine siper olmuş, derileri tozdan kararmış ve vücutları çiftçiliğin ağır emeğiyle bükülmüş olarak görüldüğünde huzursuzluğum arttı. Annem vadi duvarlarının ötesindeki kimseye güvenmemem konusunda uyarmıştı: *Onlar şüpheli ve çaresizdir. Çoğu hayatta kalmak için öldürmeye hazır.* Mimar'ı bulmanın belirsiz bir şey olacağını söylerdi. Çünkü eğer bizim gibi saklanıyorsa, o zaman şehirlerdeki insanlar tarafından tanınmıyor olacaktı. *Tanıınıyorsa*, o zaman adını söylemek bile hayatımı tehlikeye atardı.

Atların batan güneşten korunmak için başları eğilmiş halde durduğu şehrin en uzak ucuna vardığımızda babam Odie'yi durdururken annemin sözleri kafama takılmıştı. Önümüzde uzun ince bir bina duruyordu, pencereleri sanki bir süredir içeride kimse yokmuş gibi kepenkliydi. Ancak gözüme asıl

çarpan pencereler ya da duvarlardan dökülen boyalar değildi; çatıdan sarkan, esintiyle kapının önünde sallanan, ucu halka şeklinde bağlanmış uzun ipti.

Boğazım düğümленince başımla onu işaret ettim. “Bu ne için?” diye sordum.

Babam sanki ne sorduğumu biliyormuş, daha önce görmüş gibi ona kısa bir an baktı. “İnsanları asmak için,” diye yanıtladı, şapkasını başının üstüne yerleştirip koyu kıızıl saçlarını kulaqlarının arkasına sıkıştırırken.

“O ipte birini mi astılar?”

“Birden fazla kişiyi.”

“Neden?”

Babam bana döndü. “Mermileri heba etmekten daha kolay.” Gözlerimi ondan çekmeyince, “Dünya tehlikeli Vega,” diye ekledi, sanki başından beri söylediği şeyi, *vadide daha iyi olacağımı* kanıtlamak istiyormuş gibi. “Sen arabada kal,” diye tembihledi dizginleri emniyete alıp aşağı atlarken. “Sattığımız kavanozları ve gelen parayı sayabilirsin, anladın mı?”

Endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Belki benim yüzümdendi çünkü burada olmamalıydım. Bu yüzden başımla onayladım, bacaklarım aşağı atlayıp altımdaki toprağı hissetmek için sızlıyordu ama toplanan kasaba halkının, kuru havada sallanan boş ipin yarattığı tedirginlik ve dövmemi gözden uzak tutma ihtiyacı, arabadan kaçma arzumdan daha ağır basıyordu. Cam kavanozlarla dolu ahşap kasaların üzerinden geçerek arkaya tırmandım ve tozlu, tek yollu kasabaya bakarken arabanın arka tarafına yerleştim.

“Bana beş kavanoz ver,” dedi babam bakışlarını sokağa dikerek. Dediğini yapıp her biri havayı leylak çiçeğinin özü gibi her zaman var olan bir tatlılıkla dolduran altın rengi şurubu andıran bir karışımla dolu beş kavanoz tonik çıkardım. Onları

yük arabasının arka kenarına yerleştirdi; altın rengi sıvı sabah güneşinde parlıyordu.

İlk müşterinin arabaya yanaşması uzun sürmedi.

“Madge,” diye selam verdi babam, sağ yanağı ile alnı, sanki bir zamanlar hastaymış ve bunlar geçirdiği hastalığın hatırlatıcılarıymış gibi birkaç yara izi ve çukurla lekelenen kadına. Yine de gözleri derin bir gölete bakıyormuş gibi hissettiren sedef yeşiliydi ve kalçasına yasladığı kızıl kahverengi saçlı küçük çocuk yere inmek için kıvranıyordu.

Gözlerim kadının, çocuğun ellerine dolanan ellerine kaydı çünkü annem bana başka bir şeyden bahsetmişti: Mimar’ı tanımanın bir yolundan.

Bir sembolden.

Üzerinde damgalanmış bir mühür olan sertçe dövülmüş gümüş yüzük takarlardı. Mühür bir takımyıldıza, *Circinus**’a aitti. Nesiller boyunca taşman bir yüzük. Mimar’ın bulunması için bir yoldu.

Ancak kadın öyle bir şey takmıyordu. Parmakları çıplaktı. Ayrıca Mimar’ı bu kadar kolay, bu kuş uçmaz kervan geçmez kasabanın ortasında bulacağımdan şüpheliydim.

Kadın ve babam sessizce tepeden inen yol ve herhangi bir çöpçüye rastlayıp rastlamadığımız hakkında sohbet ettiler; babam bu soruyu başını iki yana sallayarak yanıtladı.

“Jacob’ın kötü bir güneş yanığı var,” dedi kadın. “Geçen hafta tarlada çok fazla kaldı.”

“Tonik, ağrı ve iltihaplanmaya yardımcı olur.” Babamın sesi, ezbere bildiği sözcükleri –tedavi etmek, rahatlatmak, iyileştirmek için eski yöntemleri ve çareleri– tekrarlarlarken rahat bir ritme büründü. “Ama mümkünse soğuk bezlerle tenindeki

* Pergel Takımyıldızı.

ısıyı düşürmen gerekecek.”

Kadın başını sallayıp babamın eline gümüş bir para bıraktı. O da karşılığında, kavanozlardan birini ona uzattı. Kadın kasaba yoluna dönmeden önce babama hafifçe gülümserken çocuk bana tombul elini sallıyordu.

Hemen sonra birkaç çocuk arabaya koşturdu, parmakları arabanın arkasına tutunurken gözleri çeşit çeşit kavanoz yüzünden hayretle irileşmiş ve buğulanmıştı. Ama ikisi, siyah saçları kulaklarının hemen altında kesilmiş küçük bir kızın ve uzun kollara ve minik, kirle kaplanmış dizlere sahip bir oğlanın griye dönmeye meyilli, bulanık ve beneklenmiş gözleri vardı. *Hastalanmışlardı.*

“Para getirdiniz mi?” diye sordu babam çocuklara ve birkaç tanesi yapış yapış parmaklarıyla gümüş paraları havaya kaldırarak gülümsedi. Kasaba halkının babamın gelişini beklediği belliydi ve sadece madeni paralar değil, aynı zamanda onun toniğini en son satın aldıkları zamandan kalma boş kavanozları da getiriyorlardı. Sanırım babam daha sonra onları tonikle dolduracaktı.

Ancak bazen, madeni para yerine takas için buğday torbaları, paketlenmiş peynir veya diğer garip ürünlerden veriyorlardı. Paraları ve boş kavanozları sayıp kafamda bir çetele tutarken gözlerim arabaya gelenlerin tuhaflığına ve güzelliğine –cilt tonlarına, bazılarının boyun hizasında kısa kesilmiş, diğerlerininse neredeyse yere ulaşacak kadar uzun ve dalgalı saçlarına– hayran kalıyordu. Bazılarının başlarındaki örgülerde bitki sapları, tüyler, tohumlar vardı ve kıyafetleri dünyanın birçok tonuna boyanmıştı: parlak haşhaş sarısı ve yoğun çimen yeşili. Benim sönük renkli kıyafetlerim –koyu pantolon ve yırtık pırtık bir kazak– bunlarla kıyaslandığında donuk ve renksiz görünüyordu.

Ancak bir saat sonra, sıcak hava dalgalarının arasından, ya-

Yıldız Çölü

kındaki ahırın gölgesinde başlarının üzerinde DEMİRCİ tabelası asılı olan üç adam fark ettim. Kasabaya ilk geldiğimizde orada değillerdi ve ne zaman ortaya çıktıklarından emin olamıyordum ancak kaşlarına doğru indirilmiş şapkalarının altında gözleri şahin gibi ve dikkatliydi. Kasaba halkının aksine yük arabasına gelen sokağa doğru ilerlemiyorlardı. Babamın toniğiyle ilgilenmiyorlardı. Bunun yerine sadece izliyor, tıpkı babamın bazen vadide yaptığını gördüğüm gibi sarılmış sigaralarını içiyorlardı.

Ama sanki bir şey bekliyorlarmış gibi, hiç aceleleri yokmuş gibi ahşap çerçeveli binaya yaslanıp ters ters bakmaları nabzımı yükseltiyordu.

“Beni duydun mu?” diye sordu babam bu sefer daha yüksek sesle. “Bir kavanoz daha.”

Gözlerimi kırptıştırıp ona odaklandım, sonra hızla sandıklardan birinden bir kavanoz aldım. Babam da onu, gözleri kan çanağı olan, kendisinden çok da yaşlı olmayan bir adama verdi. Adam kavanozun kapağını açarken gözleri kaydı ve dönüp kör edici sığa karışmadan önce buna muhtaçmış gibi uzun, ağır ağır bir yudum aldı.

Ancak herkes caddeden arabaya kadar yürüyemiyordu. Bazıları sarkık verandalarda, gözleri sığ ve odağını kaybetmiş halde oturuyordu. Diğerleri içeride bir yerde yataklarında öksürürken hırıltılı nefesleri kapıların arkasından bile duyuluyordu.

Kasaba halkının çoğu hastaydı.

Verem. Tıpkı annem gibi.

Vücuda gizlice girer; yüksek ateşe, körlüğe, derin ve düzensiz bir öksürüğe sebep olurdu. Kulakları aşındırır, tüm seslerden mahrum bırakırdı. En sonunda hiçbir şey bırakmazdı. Dudaklarda kan, hırıltılı bir soluk ve ardından nehir kıyısındaki karanlık toprağa gömülen bir beden.

Ne kadar kötü durumda olduğunu –neredeyse bütün bir

kasabanın hasta olabileceğini— bilmiyordum. Aynı anda hem çaresiz hem de endişeliydim. Dünya hayal ettiğim gibi değildi.

Rüzgâr yoldaki tozu kaldırıp onu kapılara ve yük arabasının arkasına sürüklerken gözlerimi kapattım. Bu insanların içine sadece hastalık değil, toz da işlemişti. Toz, bu kasabanın her çatlağına sızmıştı. Ancak bu, yakasına beyaz çiçekler dikilmiş sarı bir elbise giyen kızın yola atlayıp sonra da parmak uçlarında arabanın arkasına gelmesini engellemedi. Benden birkaç yaş küçüktü, rüzgârdan ve çamurdan hiç etkilenmemişti. Gözlerinden biri soluk griydi —göremiyordu— ve avcundaki bir madeni parayı göstermek için parmaklarını açtı ama para sanki erimiş gibi, olması gereken boyutun yarısı kadar görünüyordu. “Kardeşim hasta,” diye mırıldandı, babamın gözlerinin içine bakamadan.

Ancak babam ona bir kavanoz tonik uzattı ve kız onu dikkatle alıp küçük göğsüne yasladi. Babamın yarım parayı alacağını sandım ama onun yerine onda kalması için bir jest anlamında kızın parmaklarını paranın üzerine kapattı. Kız sokağa doğru koşarak tozlu iki ev arasındaki dar bir geçide daldı.

Buradaki insanlar güneşten hastalanmış ve yorgundu. Yüzlerindeki derin çizgilerde büyük çabalarla elde edilen yaşamları görülebiliyordu; bu topraklarda yaşamak kolay değildi. Gözlerinde *yokluk*, acı ve hatta çaresizlik vardı. Düşündüğüm gibi değillerdi ve bu toprakların onlardan bir şeyler kopardığını fark ettiğimde kederin göğsümü kapladığını hissettim. Mevsimler geçtikçe umutlarını yok ediyor ve sonunda hayatlarını da alıyordu.

Öğlen güneşi, alevler saçan bir küre gibi gökyüzünde kavis çiziyor, saatler ve dakikalar sıcaklıkla kaybolurken boynumda boncuk boncuk terler birikiyordu. Zaman akıp gidiyordu. *Tik*

tak, tik tak, tik tak.

Sokağa ve demirci atölyesine kısa bir an baktım ama büyük kapıların yanında duran üç adam gözden kaybolmuştu. Kasabalılar bile sıcaktan evlerine dönmüş görünüyorlardı ve tam arabayı toplamaya başlayıp yola çıkacağımızı düşünüyorken yoldan bize doğru gelen bir adam gördüm; sol bacağı toprakta sürükleniyordu, kırıxık yüzü sarkmıştı ve boğazının derinliklerinden bir öksürük yükseliyordu. Babam bir kavanoz alıp adamla yolun yarısında buluştu.

“Tünaydın Liam,” dedi babam ve güneş batarken sessizce konuşup eski arkadaşlar gibi el sıkıştılar. Adam yüzük takmıyordu ama merak ediyordum, *Mimar’i nerede bulacağımı biliyor olabilir miydi? Bu kasabadaki herhangi biri biliyor olabilir miydi?* Babamdan bir an bile uzaklaşmamış, sormaya cesaret edebileceğim bir mesafeye gitmemiştim.

Bir kadın görüş alanımda arabaya doğru sinsice yaklaşıırken tüm vücudum kaskatı kesildi. Boğazımda bir kuruluk hissediyordum ve kulaklarımdaki hafif çınlama yüzünden bir elimi gözlerimin üzerine kapattım. Fazla uzun eteği çamurun içinde sürüklenirken uçları yıpranmıştı, ipleri arkasında çözülüyordu. Her büyük ve sert adımda, sanki onları gizli ceplerine sıkıştırmış gibi çın, çın, çın diye öten minik çanların sesi duyulabiliyordu.

Titreyen, kemikli elini arabanın arka kenarına dayadı –parmaklarında gümüş bir mühür yüzüğü yoktu– ve gri, diken diken kaşlarını çatarak bana baktı. İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. Bakışları bana yalnız bir çakalı hatırlatıyordu; şüpheli ve güvenilmez.

“Bir kavanoza mı ihtiyacınız var?” diye sordum dikkatle.

Omuz hizasında kesilmiş beyaz-gri saçları, yüzünden arkaya atılmıştı; gözleri kara bulutlar gibiydi ve görüşünün de toz ve gri buğularla, çamurlu suya bakmak gibi aynı derecede fırtınalı

olup olmadığını merak ediyordum.

Başını yana eğdi. “Sen kimsin?” diye sordu doğrudan, sesi sanki toz ciğerlerine yerleşmiş gibi hırıltılıydı.

Gözlerim birkaç metre ötede hâlâ adamla konuşan babama kaydı. Yutkunarak yaşlı kadına baktım. “Vega,” diye cevaplar-ken kendi sesim de bir ciyaklamadan farksızdı.

“Nereden geldin?”

“Vadi.” Belki bunları söylememeli, adım ya da nereli olduğumu ifşa etmemeliydim ama beni daha iyi görmek için eğilir-ken gözlerinin titrek parıltısı dudaklarımdan gerçeği çıkmaya zorlamıştı. Sanki ona asla yalan söylenemezdi.

Sanki beni, bir kenara attığı, yerini bulmakta zorlandığı bir hatırayı bir yerlerden çıkarmaya çalışıyormuş gibi dilini şakla-tırken çenesindeki kırıksıklıklar büzüştü. “Tonik adamın daha önce arabasında bir kızı olduğunu hatırlamıyorum.”

“İlk kez evden ayrıldım.”

Bunun üzerine kadın elini arabadan çekip bana daha dik-katli baktı; sanki bir kuş, bir turna nehir kıyısında, suyun için-deki gümüşü bir balığı yakalamak için uzanıyordu. “Sanırım anneni tanıyordum.” Sözleri hızlı ve sessizdi, böylece arabanın ötesinden duyulmayacaktı. “Yıllar öncesinden.”

Gözlerimin irileştiğini hissettim. “Onu tanıyor muydun?” Annem beni doğurmadan, doğduğu yere dönüp vadiye yerleş-meden önceki hayatından nadiren bahsederdi. Arkadaşların-dan ya da yaşadığı yerlerden hiç bahsetmemişti; sadece bura-daki dünyanın bizim için yaratılmadığını, tehlikeli ve acımasız olduğunu söylemişti.

Kadının kaşlarının arasına soğuk bir çizgi yerleşti, gözleri koyulaşırken uzun örümceğe benzeyen kirpikleri gözlerini çer-çevelemek için aşağı kıvrılıyordu. “Oradan ayrılmamalıydın.”

“Ne?”

“Orada, vadide kalmalıydın. Güvende olduğun yerde.”

Göğsümde bir şeyin dalgalandığını hissediyordum. “Annemi nereden tanıyorsun?”

“Oraya dön,” diye fısıldadı, o kadar yakınımaya eğilmişti ki gözlerindeki, retinalarına yayılan ve alg patlamasını anımsatan noktaları seçebiliyordum. “Onlar kim olduğunu anlamadan önce.”

Korku, omurgamdan kafatasıma kadar düz bir çizgi çizerek nefes almamı zorlaştırırken kadın çenesini öne doğru kaydırıp dilini şaklattı. İkimiz de birbirimize bakıyorduk; ikimiz de birbirimizin ardındaki sırları görmeye çalışıyorduk.

“Sen...” Sesim takılınca boğazımı temizledim. “Mimar’ı tanıyor musun?” İsmi yüksek sesle söylemenin riskini biliyordum. O kelimeyi söylerken sesim titremişti ama düşüncelemi umut kaplarken ona biraz daha yaklaştım. Eğer annemi tanıyorsa, başka şeyler de biliyor olabilirdi. Çoğunun hakkında konuşmayacağı şeyler. Çoğunun söylemekten korktuğu şeyler. “Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Gözlerini şehrin dışında salınan buğday sıralarına, sarı ve kehribar rengi dalgalara doğru çevirdi. “Mimar mı?” diye sordu rüzgâra doğru dönerken. Kayıp, unutmak istediği anıların arasında yürüyormuş gibiydi.

“Onu tanıyor musun?”

Bakışları önümüzde duran binadan sarkan ipe kaydı ve ilgisizce gözlerini kırptırdı; sonra gözlerini bana çevirdiğinde üstdudağı garip bir şekilde kıvrılmıştı. “Dönmelisin,” diye ısrar etti tekrar, alt sıradaki köşeli ve kırık dişlerini göstererek. Bir süredir kaya çiğniyormuş gibiydi. Omuzları düşerken dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Bu ismi yüksek sesle söyleme. Eski, unutulmuş masalları kovalamak için çok geç. Geçmiş geçmişte bırak... Artık bizi kurtaracak bir şey kalmadı.”

“Lütfen.” İki kaşımı da kaldırıp ona doğru biraz daha eğil-

dim. “Annem öldü ve ben...” Gerçeği ağzından alabilmeyi dilerken çaresizlik boğazımı kemiriyordu. “Onu bulmam gerek...” Sesimi alçalttım. “Mimar’ı bulmam gerek.”

Sanki kelimelerim onu ısırmış gibi elini arabanın kenarından çekerken hırladı. “Aptal kız,” dedi bulanık gözlerini üzerimde gezdirerek. “Onu burada bulamazsın.” Sanki korkulacak, asla bu kadar yaklaşmaması gereken bir şeymişim gibi arabadan uzaklaştı. Arabada kafese kapatılmış, dokunulamayacak, hatta konuşulamayacak kadar tehlikeli bir hayvanmışım gibi. “Ait olduğun yere dön.”

Kadının arkasındaki yolda babam, elini hasta adamın omzuna vurarak başını salladı. Adam biraz para bulup bir miktar ödeme yapabilmek için cebine uzandı ama babam başını iki yana sallayarak sadece adamın duyabileceği bir şeyler mırıldandı. Sessiz bir bakışma yaşandı ve sonra öğlen güneşinin dikkatli bakışları altında babam arabaya döndü.

“Imogene,” diye gürledi, yaşlı kadını fark ederek. “İyi misin?”

Arabanın köşesine çekilip gözden kayboldum. Kadının bulanık, gümüşü gözleri benden uzaklaşıp babama odaklandı. “Fiyat arttı,” diye hırladı.

“Yine mi?”

Başı sanki bir kaldıraç üzerindeymiş gibi eğildi. “Arılar eskisi gibi üretmiyor.” Eteğinin kıvrımlarındaki gizli bir cebe uzandığında ziller çınladı ve babamın tonik kavanozlarının yarısı büyüklüğünde bir kavanoz çıkardı. Ancak içinde yoğun ve altın gibi, yaz güneşi renginde bir sıvı vardı.

“Ne kadar?” diye sordu babam.

“İki katı.”

Babam sinirli bir ses çıkardı ama yine de elini ceketinin cebine sokup altı madeni para çıkardı ve kadına uzattı. Kadın paraları titreyen parmaklarının arasına alıp kavanozu babama verdi.

Kadın –Imogene– gövdesi kabaan eski bir tahta parçası

Yıldız Çölü

gibi susuz kalmış halde başını eğdi ve yürümeye başladı. Ona seslenip dönmesi için yalvarmak istiyordum ama boğazım kurumuş, kelimeler boğulmuştu. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum ve bana başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Benden, vadide kalması gereken kızıdan uzaklaşmak istiyordu. *Aptal, aptal kız.*

Yarım saniye sonra şehrin tozlu sokaklarında buharlaştığında havada asılı kalan sadece çanların hafif sesiydi.

Gökyüzü pas rengine dönerken şehri geride bıraktık. Sonunda hava soğumuştur ve araba buğday tarlalarının arasından geçen yolda tıngırdıyordu. Buna rağmen hâlâ kadını ve düğümlemiş ipi düşünüyordum. İp, boyunları sımsıkı sarmak için kusursuzdu. “Bir sonraki kasaba ne kadar uzakta?” diye sordum, sesimde bir ürpertiyle.

“Uzak değil.” Babam, hareket etmeye devam etmek için uzun buğday saplarına uzanmaya çalışan Odie’ye dilini şaklattı. “Seni Imogene ile konuşurken gördüm.”

Hâlâ kadının keskin gözlerini üzerimde ve çınlayan minik çanların sesini kulaklarımda hissedebiliyordum. “Sadece kısa bir süre.”

“Sana ne dedi?”

Ellerim kazağımın kenarında gezindi; bir iplik gevşedi ve sonra da koptu. “Sanırım annemi tanıyor olabilir.” Kelimeler, ben onları durduramadan ağızımdan döküldü.

Babam hafifçe titreyen elleriyle sakalını karıştırırken homurdandı. “İnsanlara annenden, nereli olduğundan bahsetmemelisin. Kime güveneceğini bilemezsin.”

Ona Imogene’in söylediği diğer şeyden, *vadiye dönmem* gerektiğine dair uyarısından bahsetmedim. Yoksa onun tavsiyesini dinleyip beni doğrudan vadiye götürüp Horacelarla ya da yan-

mış kulübede bırakabilirdi. Onunla gelmeme izin vermesi hâlâ hassas bir konuydu. Bu yüzden çenemi kapalı tutup bakışlarımı bir düzine kasabalının hâlâ ekinlerle uğraştığı buğday tarlalarına çevirdim. Hava tamamen kararana kadar çalışacaklar gibi duruyordu.

Omzumun üzerinden uzaklaştığımız binalara baktım ve bir an için kasabanın kenarında at sırtında oturan üç gölge gördüğümü sandım. Belki de demirci atölyesinde gördüğüm üç adamdı. Ama tekrar baktığımda gitmişlerdi.

“Gözleri buğuluydu,” dedim. “Imogene’in.”

“Uzun zamandır hasta.” Babam kolunu uzatıp yanından geçerken bir buğday sapı kopardı; bir ucunu ağzına sokup tembel tembel çiğnedi. “Ama güçlü biri. Muhtemelen hepimizden daha uzun yaşayacak.”

“Diğerlerinin çoğu da hastaydı.”

Babam başını salladı ama bana bakmıyordu. “Verem daha da kötüleşti.”

Odie homurdanarak yeniden bir buğday yığınınına uzandı ama babam onu düz gitmeye zorladı. “Doc Holliday* veremden öldü, biliyorsun.” Koyu, tozlu kahve gözleri batan güneşe karşı, yola bakıyordu. “Önceden buna tüberküloz ya da veba derlerdi.”

“Doc Holliday kim?”

Sanki hikâyelerinden birini, zamanla uzayıp daha da saçmalaşan yarı gerçek türden bir hikâyeye anlatıyormuş gibi dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. “Ünlü bir silahşor. O. K. Corral’daki** silahlı çatışmadaydı.”

Neden bahsettiğini anlamadan başımı salladım.

* Doc Holliday olarak bilinen John Henry Holliday, Amerikalı bir kumarbaz, silahşor ve dişçiydi. (ç.n.)

** Kanun adamları ile Kovboylar adlı bir grup haydut arasında meydana gelen bir çatışma. (ç.n.)

“Annen sana hiç güzel hikâyelerden anlatmadı, değil mi?” diye sordu.

Ona tek kaşımı kaldırdım.

“Doc Holliday bir diş hekimiydi, bu yüzden herkes ona ‘Doc’ derdi. Ama en çok silahını hızlı çekişiyle tanınırdı. Ve Tombstone’da Wyatt Earp’le* takılırdı ve bu ikisine de oldukça itibar kazandırdı.”

“Tombstone ne kadar uzakta?” diye sordum, hikâye hoşuma gidince.

Babam bu sefer göğsünü titreten canlı ve berrak bir sesle güldü. “Çok uzak,” dedi göz kırparak, hâlâ hikâyeler, geçmişinden hatıralar anlatıyormuş gibi.

Uzaktaki alçak yeşil tepelerde bir fırtına girdap oluştuyordu ama çok uzaktaydı ve bize ulaşmayabilirdi. “Bu hikâyeyi nereden biliyorsun?” diye sordum.

Bana doğru dönerken rüzgâr sakalını karıştırdı. “Annen anlattı.”

Gözlerimde ufak bir acı kıvılcımı hissettim ve adını duyduğumda hep böyle hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Ayrıca annemin bana hiç anlatmadığı eski hikâyeleri babama anlattığını hayal etmek zordu.

Kasaba arkamızda kaybolurken gökyüzünün altımızdaki tüm topraklardan daha geniş, vadide hiç görünmediği kadar büyük –geniş, fırtına mavisi renginde ve çok güzel– görüldüğü düz ve kuru ovalardan geçtik. Mimar hakkında soru sordüğümde Imogene’in bana söylediği başka bir şey aklıma geldi: *Onu burada bulamayacaksın*. Bu da demek oluyor ki o dışarıda bir yerdeydi, bu kadar büyük bir dünyada onu bir gün bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Ya da bulmadan önce za-

* Amerikalı çiftçi, bufalo avcısı, madenci ve kanun adamı. (ç.n.)

manımın tükenip tükenmeyeceğini.

“Imogene’den aldığın kavanoz...” Gözlerimi babama çevirdim. “Bal mı?”

Başıyla onayladı.

Bay ve Bayan Horace’ın eskiden arı kovanları vardı ama bir yaz arılar ortadan kaybolmuş ve bir daha dönmemişti. Horaceların ondan sonra takas edecek balları olmamıştı.

“Akşam yemeği için biraz yiyebilir miyiz?” diye sordum dilimdeki tatlı tadı hatırlayarak.

Ama babam başını iki yana salladı. “Hayır, onu saklayacağız.”

“Ne için?”

“Göreceksin.”

Başımı arabanın yan tarafına yaslayarak arkadaki tonik kavanozlarının çınlayışını dinledim. Kavanozların çoğu şimdi boştu; yalnızca yarım düzinesi altın rengi, tatlı, ebrulu ve kehribar rengindeki ışıyla doluymuş gibi akşam güneşini yansıtan sıvıyla parlıyordu.

“Kaç kavanoz toniği para almadan veriyorsun?” diye sordum.

“Çok fazla.”

Şakaklarımdan ter damlarken omzum arabanın köşesine yaslanmış ve boynum tutulmuştu. Omuzlarımı geriye atıp ağrıyan kaslarımı gevşettim ve uzaktaki tepelerde çatlayıp gökyüzüne yayılmış bir kuş yumurtasının sarısına benzeyen sabah güneşinden gözlerimi kaçırdım.

“Arabada uyuyakaldın,” dedi babam, Odie’yi bağladığı yerden. “Seni uyandırmak istemedim.” Omzunu sıvazladığı Odie’nin yelesinden toz yükseliyordu. “Koltukta kahvaltı için kurutulmuş elma var.”

“Neredeyiz?”

“Neredeyse orta köprüye geldik.” Araba koltuğuna çıkıp dizginleri eline aldı.

Orta köprünün ne olduğunu bilmiyordum ama yakında oraya ulaşacağımızı umuyordum. Bunun, bir sonraki kasabaya yakın olduğumuz anlamına geldiğini umuyordum.

Gün, dünkü gibi kuru, sıcak ve dayanılmazdı. Babam çalılık ve çorak arazide yol alırken derin ve dalgın bir sesle melodi mırıldanmaya başladı; bazen bir şarkının birkaç kelimesini bir araya getirilmiş hikâyeler gibi söylüyordu. Rüzgâr fırtınaları, yağmursuz kuru yazlar ve yol gösterecek tek şeyin ay olduğu ıssız yollar hakkında hikâyeler. Bunlar *gezgin şarkıları*, derdi bana. Çiftçiler ve babam gibi yollarda seyahat edenler söylermiş. Sanki bu melodiler ancak uzun, tozlu yollarda mırıldanılabilirmiş gibi vadide veya bir yerde sabit kaldığı zamanlarda şarkı söylediğini hiç hatırlamıyordum.

Başımı koltuğa yaslayıp onun bir şarkıdan diğerine kolayca geçişini, sallanan arabayla dalgalanan ritmi dinledim.

Hepsi terk edilmiş üç ıssız evin yanından geçtik. Pencereleri ardına kadar açık veya tahtalarla kapatılmıştı; çit direkleri sertçe bükülmüş ve şiddetli kış rüzgârları tarafından devrilmişti; yapraklar kapı aralıklarına toplanmıştı. Bacası devrilmiş kare şeklinde küçük bir evin önünde, en alt dalına ipten başıboş bir salıncak asılı olan bir meşe ağacı duruyordu. Hiçbir esinti ya da onu gökyüzüne doğru iten çocuklar yoktu. Vadide bir zamanlar buna benzer bir salıncağım vardı –çentikli tahtadan ve derme çatma, lifli bir iptendi– ama ip birkaç yıl önce kopmuş ve annem onu hiçbir zaman tamir etmemişti. Zaten bunun için fazla büyüktüm.

“Herkes nereye gitmiş?” Alçak bir göletin yanına inşa edilmiş birkaç evin yanından geçerken başımı iki yana salladım

ama insanlardan bir iz, tozlu pencerelerden dışarı bakan gözler ya da kapıların ardında öksürük ya da hırıltı sesleri yoktu. Bütün sokak ıssızdı.

Babam, yanından geçtiğimiz son boş eve bir göz atmak için mırıldanmasını durdurdu. Kırık pencerelerden birinde sarı çiçekli bir ağaç büyüyordu. “Vereme yakalandılar.”

Böyle olacağını, bu kadar çok şeyin sömürüleceğini –bu kasabalarda yaşayanların kalıntılardan ibaret olacağını– hiç düşünmemiştim. “Başka insanlar burada yaşayabilir,” dedim bir kasabanın küçük kabuğunun arkamızda kayboluşunu izlemek için başımı uzatırken. “O evlere yerleşebilirler.”

Odie bir kaya yığınının üzerinden adım atarken araba sallandı. Ben yere düşmemek için koltuğun kenarına tutunurken babam irkilmedi bile; arabanın sallanıp sendelemesine alışmıştı, bu yolları ezbere biliyordu. “İnsanlar bu bölgeden uzak duruyor,” dedi araba düzelerken. “Çöpçüler bile bu kadar uzağa gelmiyor.”

“Neden?”

Babamın gözleri seğirirken, dudakları rahatsız bir eğimle kıvrıldı. “Çünkü burada hiçbir şey kalmadı.”

Avcum boynumdaki izi bulurken derin bir soluk verdim. “Toniğin onlara gerçekten yardımcı oluyor mu?”

“Rahatlamalarını sağlıyor.”

“Peki ya arabada yazan onca şey? Kalp ağrısı, saç dökülmesi, diş kaybı ve siğiller?”

Babam gülümsedi –gerçek bir gülümseme– ve gözleri bile alışılmadık, titrek bir parlaklık kazandı. “Hepsini değil ama bazılarını iyileştiriyor.”

“İnsanlara ne işe yaradığı hakkında yalan mı söylüyorsun?”

Babam sanki uzun zamandır yapmadığı bir şeymiş ve bu his göğüs kafesinde bir şeyi serbest bırakmış gibi güldü; fırtına

bulutları karnında şimşekler çakıyormuş gibi hızlı, içten bir sestti. “Benim gibi insanlara *yılan yağı satıcısı* derlerdi. Yılan yağı satan ve tutamayacağı sözler veren biri.”

“Şimdi sana ne diyorlar?”

“Umut veren biri.”

Batıdan soğuk bir rüzgâr eserken ilerdeki tunç grisi bulut kümelerini ve çimenli alçak tepelere çiseleyen yağmuru görebiliyordum. Henüz bize ulaşmamıştı ama doğruca ona doğru gidiyorduk.

“Baba...” dedim, yüzüme çarpan ani soğuk yüzünden üşümüş gibi hissederek. “Çöpçüler kim?” Buğday kasabasındaki kadınlardan biri yolumuzda onlardan birini görüp görmediğimizi sormuştu.

Soluk verirken gözleri kısıldı. “Başkalarından bir şeyler çalan insanlar.”

“Tehlikeliler mi?”

Bıyığı seğirdi. “Evet.”

“Bizi soyarlar mı?”

“Evet.”

Avuçlarımı kollarıma sürttüm. Gökyüzü nemle ağırlaşırken kışın donduğunda nehrin büründüğü kadar karanlık bir hal alıyordu.

“Vega,” dedi babam, bana bakmak için başını eğerek. “Ben senin gerçek baban değilim, biliyorsun değil mi?”

Bakışlarımı aşağı indirerek Odie’nin toynaklarının ileriye doğru her harekette yere vurmasını, altımızda gıcırdayan arabayı ve koşum takımı titreşirken çıkan metal takırdamasını izledim. “Biliyorum.”

Babam vadiye ilk geldiğinde –sadece yedi ya da sekiz yaşındaydım– toniğiyle gelmişti; kapı kapı dolaşıp çoğu kişinin cesaret edemeyeceği kadar uzağa gelerek vadimize ulaşmıştı. Başta, annem yalnızca bir müşteriydi. Bahçede çalışırken veya kırık bir çatı çitasını onarırken baş ağrısı veya bir yaralanmadan sonra zonklayan elleri için kavanozlar satın alıyordu. Ancak yıllar geçtikçe babam vadiye yaptığı uzun yolculukları sıklaştırdı ve günlerce, bazen haftalarca vadide kaldı.

Bana nehirde nasıl balık tutulacağını ve aşırı büyümüş canlılıkların yakınında yabani yabanmersininin nerede aranacağını öğretmişti. Ona nasıl sesleneceğimi sorduğumda da, *Baba* demişti. Çünkü herkes ona öyle sesleniyordu. Arabasının yan tarafına yazan isim buydu: *Baba'nın Her Derde Deva Güçlendirici İksiri*. Bu yüzden o *benim* babamdı ve sahip olduğum babaya en yakın şeydi.

Sanırım annem onu seviyordu. Güvenebileceği biriydi. Yine de korkuyordu –dünyadan soyutlanmamız onun için her şeyden daha önemliydi– ve birinin vadimize girmesine izin vermenin güvenliğimizi riske atacağından endişeleniyordu.

Nerede olduğumuzu ne kadar çok insan bilirse, bir gün bulunma riskimiz de o kadar artardı.

Ve şimdi de ben, Mimar'ı aramak için her şeyi riske atıyordum.

Öğle vakti, kabaca yontulmuş kütüklerden yapılan alçak bir köprüden geçtik. Arabanın kenarından eğilip yağın yağmurlarla dolup taşan çamurlu ve yoğun nehre baktım. İçmek için uygun değildi. Odie altımızda akan sudan korkarak bacaklarını kaldırdı. Karşı tarafa ulaştığımızda yere çekiçle çakılan bir levha gördük.

Pürüzlü harflerle eski, grileşmiş tahtanın üstüne BATI SINIRINI GEÇİYORSUNUZ yazısı kazınmıştı.

“Bu, orta köprü,” diye açıkladı babam kaşını kaşırken. “Doğu ve batının bir ayracı.”

Dönüp arkada bıraktığımız toprağa, annemin taze toprağa gömüldüğü ülkenin batı kısmına baktım. Kalbimdeki ağrı, asla geri dönemeyecek olmanın rahatsız edici hissi ve kesinliği geri geldi. Ama bunun olacağını biliyordum. Annemin beni hazırladığı, bana öğrettiği şey buydu: yıldız kız kardeşlerle ve buradan çok uzakta, her şeyin en ucundaki bir okyanusla ilgili hikâyeler. Ve yolu bilen bir Mimar.

Onu zamanında bulabilirsem tabii.

Buna rağmen hâlâ kalbime kazınmış bir boşluk vardı ve evden uzaklaştıkça daha büyük bir boşluk hissediyordum. Yalnızca kurumuş ve kavrulmuş gövdesinin bir arada tuttuğu, kökleri olmayan bir ağaç gibi. “Annem eyaletler olduğunu söylemişti? Onları bölen sınırlar.”

“Bir gün burada eyalet sınırları olacak. Ama henüz yok.”

Bana soğuk kışları ve bir küreğin bile kırıp geçemeyeceği buzlu zemini hatırlatan yavaş, melankolik bir ezgiyle tekrar mırıldanmaya başladı. Mataralarımızı ve arabanın arkasında çalkalanan büyük testiye doldurmak için durduğumuz küçük bir dereye ulaştık. Buradaki ağaçlar uzun ve cılızdı; zayıf parmakları düz topraktan uzanıyordu ve Odie, ben bir elimi yelesinde gezdirirken başını eğip sabırla temiz suyu yudumluyordu. “Bir sonraki kasabaya yaklaştık mı?” Gittikçe daha sabırsızlanıyor, endişeleniyordum. Vadiden ayrıldığımızdan bu yana çok gün geçmişti ve zaman zihnimdeki çatlaklardan sızıyordu. Yaşlı kadın, Imogene, Mimar’ı buğday kasabasında bulamayacağımı söylemişti ama onu burada, bir hiçliğin ortasında bulamayacağım da kesindi. Başka bir kasabaya, daha fazla insanın –bir

şeyler biliyor olabilecek insanların— olduğu bir yere ulaşmam gerekiyordu.

“Önce bir yerde durmalıyız,” dedi babam.

Ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

“Daha fazla tonik yapmalıyız.”

Babam ellerini derede ovalayarak tozu temizlerken gözlerim tekrar arabaya kaydı. Bilmemeyi, nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yokmuş gibi hissetmeyi sevmiyordum. Doğuya ve biraz da kuzeye gittiğimizi biliyor, sadece geceleri yıldızlara bakıp yerleşimlerine göre kendi yerimi kabaca tespit edebiliyordum. Buna rağmen haritadaki yerimizi ya da önümüzde hangi dağların, ovaların ve kasabaların uzandığını bilmiyordum.

“Seni götürdüğüm yere,” diye devam etti babam, “daha önce hiç kimse gitmedi.” Hiç kırpmadan bana diktiği gözlerinde bir ciddiyet saklıydı. “Bu sırrı saklamalısın Vega. Gittiğimiz yeri kimseye söyleme, anladın mı?”

Bu sırrı bilmek isteyip istemediğimden emin değilmişim gibi yutkunarak garip ve gergin hissi kabullendim. Bir şeyler bilmek yük olabilirdi; bunun ağırlığını hissetmiş, annemin gözlerinde kasvetini görmüştüm. Taşıdığı sırlar, bahçe toprağından taş çıkarmak gibiydi. Her biri, eninde sonunda onu ezecek şeylerdi.

Yine de başka seçeneğim olmadığını hissederek babama başımı salladım. “Anladım.”

Babam ellerini tekrar soğuk akıntıya daldırıp, parmak boğumlarındaki kiri ovuştururken Odie kulakları öne fırlamış halde başını sudan kaldırdı.

Derenin karşısına, uzaktaki bayırın tepesine... bir gölgenin hareket ettiği yere baktım.

Ağaçlardaki bir şeyin.

“Baba,” diye fısıldadım. Kalbim şakaklarımda küt küt atarken bir anlığına ona baktım. “Orada bir şey var.”

Yavaşça ayağa kalkıp sakın olması için elini Odie'nin yan tarafına koydu, sonra tekrar arabaya baktı; belki de Odie'yi ne kadar çabuk arkaya çevirip geldiğimiz yoldan dönebileceğimizi hesaplıyordu. Ya da belki de benim göremediğimi sandığı, arkadaki yatağının altına sıkıştırdığı tüfeği düşünüyordu.

Ellerim titremeye başlarken kışın sonlarında bazen vadiye inip aç ve çaresiz halde yiyecek bir şeyler bulmak için ön verandayı koklayan bozayıyı, annemin tabancayı elime tutuşturarak verandada beklememi söylediğini ve silahın namlusu ayının büyük kafasına nişan alınmışken ayıya *tepeye tırmanması* için bağırdığını hatırladım. Ayıya hiç ateş etmemiştim ama en çok korktuğumuz şeyin ayı olmadığını her zaman hissetmiştim. Annem beni başka bir şeyin yolumuza çıkabileceği bir zamana, daha tehlikeli bir şeye hazırlıyordu. *Bir yabancıya*. Hazır olmamı, kalbim kulaklarımda çılgınca atarken ve ellerim korkudan titrerken bile tabancayı nasıl tutacağımı bilmemi istemişti. Her şeyi görmezden gelip zamanı geldiğinde kendimi savunabilmem gerekiyordu.

Babam parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söyledi.

Bir dal çıtırtısı daha duyulurken görüş alanına bir gölge girdi. Bir şey ya da *biri*, ağaçların arasında hızlı hızlı soluyordu.

Babamın silahı almış olmasını diledim. Gözlerim hızla arabaya kayd ve ona doğru yavaş, dikkatli bir adım attım. Silahı kendim alacak ve ön koltuğa çöküp dereye nişan alacaktım. Ama babam yerimde kalmam için başını salladı.

“Çöpçüler mi?” Sesim o kadar kısıktı ki dudaklarımdan yalnızca hava çıkmış gibiydi. Daha önce hiç çöpçüyle karşılaşmamıştım; neye benzeyeceklerini, ne kadar zeki, sinsi veya tehlikeli olabileceklerini bilmiyordum. Ama burada bir başımızayken babamla kendimizi savunmanın bir yolu olmadığını

–bizi koruyacak bir kulübenin olmadığını– biliyordum ve kalbim, diğer tüm sesleri bastırırcasına kulakzarımda atıyordu.

Ama babam cevap vermedi, gözlerini ağaçlara dikmişti. Eğilmiş meşeler ve gölgenin kırdığı uzun güneş ışınları, görmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Bir şey hareket etti... Bir gölge yeniden şekillendi. Sıcak güneş ışığına uzanan bir kol gördüğümü sandım. Fakat kesinlikle insan değildi: Kaygan kayaların üstüne kolayca tüneyen çatallı toynakları, arasından yosunlar sarkan kıvrımlı boynuzları ve küçük beyaz çiçeklerin açtığı şeritleriyle derenin kıyısına doğru ilerleyen bir geyikti. Hem güzel hem de ürkütücüydü. Ses çıkarmaya korkarak nefesimi tuttum. Vadide onun gibisini hiç görmemiştim; topraktan yapılmış gibi ormanın yeşiliyle bezenmişti. Ve bizi gördüğünde –başını kaldırdı, burun delikleri pembeleşti– direkt bana baktığına yemin edebilirdim. Mavi bir çakıltaşı rengindeki gözleri kararlı ve tüyler ürperticiydi. Bakışları bana yaşlı kadını hatırlatıyordu; uzun, kara kirpiklerinin kıvrılışı beni uyarıyor gibiydi: *Geldiğin yoldan dön. Vadinin ötesinde, bu ormanlarda tehlike yaşıyor. Eve dön Vega.*

Ama kulaklarını dikip ortaya çıktığı hızla tekrar ağaçların arasına fırladı.

Titremeyi durdurmak için ellerimi yumruk haline getirerek bir nefes verdim.

Babam, bir eliyle ensesini ovuşturdu; onun sinirleri de aynı ölçüde yıpranmıştı. “Hadi gidelim,” dedi en sonunda eliyle alnını silerken. Ama avcu kısa bir süre şakağına değdiğinde kaşının hafifçe seğirdiğini, saklamaya çalıştığı acıyı görebiliyordum. Ve merak ediyordum... Ne zamandır hastaydı? Ne zamandır kulakzarlarındaki ağrıyı hissediyordu?

Ama ben daha soramadan elini indirip arabaya doğru yürümeye başladı. “Önümüzde hâlâ uzun bir gün var.”

Yıldız Çölü

Derenin uzak tarafına son kez baktım, geyiği son kez görmek istiyordum ama sadece ağaçların hafif hafif sallanışı ve gözlerinin hatırası vardı.

“Bu Ohavie Nehri,” dedi babam; araba bir yanında uçurum duvarı, diğer yanında kükreyen bir nehir olan kayalık patika boyunca sekerek ilerlerken. “Onu bu tepelere, yerden sızıp yükseldiği yere kadar takip edeceğiz.” Sözleri sakindi ama takip edileceğimizden, birinin bizi bu alçak tepelere kadar izleyip onun gizli yerini keşfedeceğinden endişeleniyormuş gibi arkamıza bakıp duruyordu.

Sonunda ağaçlar kaygan kayanın üstünde tutunamayacak kadar inceldi ve orman geniş bir alana açıldı. Bu o kadar ani oldu ki orman sadece bir rüyaymış gibi dik araziye ve parıltıyan mavi gökyüzüne baktım.

İleride, nehrin yanına inşa edilmiş küçük bir ev duruyordu.

Öne eğilerek dirseklerimi dizlerime dayadım. “Burada biri mi yaşıyor?”

“Bir madenci kampıydı.” Babam dizginleri sağlamlaştırıp alnını silmek için şapkasını çıkardı. “Ama yıllardır boş.”

Küçük yapının önünü sarkık bir sundurma çevreliyordu ve sol tarafta muhtemelen nehir tabanından eşelenmiş kayalardan yapılma taş bir baca vardı. Ancak nehir burada –yol boyunca olduğu gibi– yamaçtan aşağı gürlemiyordu; çok aşağıda derin bir yeraltı mağarasından yükseliyormuş gibi görünen berrak ve soğuk suyun sakin bir birikintisiydi.

Bacaklarım kasılmıştı ve bütün eklemlerim ağrıyordu, arabadan aşağı kayıp yolun kuru çamuruna indim ve kollarımı yukarı doğru esnettim. “Ne madenciliği yapıyorlardı?”

“Altın bulmayı ummuşlardı...” Babam şapkasını takıp omuzlarını düşürerek kendini yere bıraktı. “...ama çevredeki kayalıklardan gümüş çıkardılar.”

Gümüş kanallarla parıldayan kaya duvarları, hem güneş hem de yıldız ışığını yakalayan şeritleri hayal etmeye çalıştım. “Hastalandılar mı? Bu yüzden mi gittiler?”

“Hayır. Gümüş bittikten sonra gittiler.” Babam, arabanın arkasından boş kavanozları çıkarma işine başlayıp sandıkları yere yığdı. “Uzun süre kalamayız...” Sandıklardan birini al-mam için başıyla işaret etti. “Risk alamayız. Stoğumuzu yeni-leyeceğiz, sonra sabah yola çıkacağız.”

Babam kapıyı iterek açtığında toz, kulübenin zemininden gri parçacıklı bir kar fırtınası gibi yükseldi, öksürerek havayı ağzım-dan püskürttüm. Babamın buraya son gelişinden bu yana ne ka-dar zaman geçmişti? En azından aylar geçmiş olmalıydı.

Bir zamanlar un veya tahılla dolu olan, ancak o zamandan beri fareler tarafından çiğnenmiş yırtık çuvalların yanı sıra kı-rılmış kilden kahve kupalarının ve metal aletlerin köşelerine dağıldığı odaya adım attım. Bir şeye takıldım: Bağciksız eski bir çizme. Burası, madenciler tarafından geride bırakılan eşya-ların olduğu bir kulübeydi. Buraya, hayaletlerin mekânına ait olmadığımızı hissediyordum.

Yine de kulübede babama ait olan başka şeyler de vardı.

Kasalar, sağ taraftaki duvarda üç kat istiflenmişti; her biri boş cam kavanozlarla doluydu, müşterilerinden toplanıp daha sonra yeniden kullanılan uyumsuz bir karışımdı. Sol tarafta, şöminenin yanında birkaç tahta fıçı duruyordu. Arkadaki du-varda da daha fazla kasa vardı ama bunlar daha önce hiç gör-medığım bir şeyle doluydu.

Babam boş kavanozları doğru ilerleyip onları saydı ama ben kasaların içinde ne olduğunu merak ederek arkadaki duvara

çekildiğimi hissediyordum. Gözlerim karanlık ve penceresiz odaya alışırken dolu kasalardan birine uzanıp daha küçük bir şişe çıkardım. Hafiflerdi, tonikle doldurulmuş cam kavanozların dörtte biri büyüklüğündelerdi ve her birinin küçük yuvarlak birer kapağı vardı. Hepsinin yanına harfler yazılmıştı ama bu daha önce hiç görmediğim bir kelimeydi.

“Bu ne?” diye sordum, bir şişeyi kaldırıp babama dönerken.

“Aspirin.” Sesi sanki bunu zaten bilmem gerekiyormuş gibi duygusuzdu.

Şişeyi çevirdiğimde içindeki minik beyaz haplar ucuna döküldü. “Onları toniğini yapmak için mi kullanıyorsun?”

“Hapları ezip bal ve su ile seyrelteceğiz.”

“Nereden geldi? Bütün bu şişeler?” Yüzlerce olmalıydı. Her biri iki düzine veya daha fazla hapla doluydu.

Babam yanıma gelip eline bir şişe aldı. “Dedem doktordu. Hastalarını tedavi etmek için onları kullanıyordu.”

Annem her zaman doktorların nadir olduğunu, bulunmalarının imkânsız olduğunu söylerdi. Bu yüzden hastalandığında hiç aramamıştım. Denemek anlamsızdı.

Babam bana nehirden kovalarla suyu nasıl çekeceğimi ve sonra onları şöminenin üzerinde asılı olan dökme demir tence-reye nasıl dökeceğimi gösterdi. Onları sterilize etmek için tek seferde beş kavanoz kaynatıyorduk. Soğuduktan sonra da her birini nehir suyuyla dolduruyorduk. Babam, hapları şömine-nin yanındaki eski ahşap masanın üzerinde ezip her kavanoza bir çay kaşığı kadar koydu. Sonra babamın, bana korkulu göz-lerle bakan yaşlı kadın Imogene’den satın aldığı balı ekledik. “Her kavanoza az miktarda koyacağız,” diye talimat verdi ba-bam. “Tatlandırmak için.” Şimdi neden bal kavanozunu sakla-mak istediğini anlıyordum; en başından beri tonik içindi.

Balı, bekleyen kavanozlara her birinde azıcık olacak şekil-de böldüğümüzde hava anında mis gibi koktu. Sonunda yirmi

beş kavanoz doldurmuş ve sandıklardan sadece bir şişe aspirin kullanmıştık. Kulübede bir ömür boyu tonik yapmaya yetecek kadar aspirini vardı. Hatta iki ömür yetecek kadar.

“Aferin,” dedi babam, dolu tonik kavanozlarımızı inceleyip bana onaylayan bir bakış atarak. “Pazarda satacak çok şeyimiz olacak.”

Şakaklarımdaki teri sildim, yorgundum ama şişeleri bu kadar çabuk doldurabildiğimiz için rahatlamıştım. Birdenbire, babamın beni buraya sadece zorunluluktan değil de yöntemini ve bu tepelerin derinliklerinde saklanan stoğunun yerini bilmemi istediği için getirip getirmediğini merak ettim.

Bir gün kendi başıma yapmam gerekebilir diye bana nasıl yapıldığını öğretiyordu. Belki bir gün annem gibi o da artık yanımda olmazsa diye.

Ancak niyetlendiğim gibi okyanusa ulaşırsam, o zaman buraya, bu tepelere ve tuhaf bir nehrin yanındaki bu madenci kulübesine bir daha asla dönmeyecektim.

“Hadi onları arabaya yükleyelim,” dedi babam, bir sandığı kaldırıp kapı aralığından gün ışığına doğru taşırken. Ama tereddüt ederek arkada kalan tahta sandık yığınının ve hap şişelerine baktım.

Ayaklarım ahşap zeminde neredeyse hiç ses çıkarmadan hızla hareket ettim ve küçük şişelerden birini alıp kazağımın koluna sıkıştırdım.

Nehrin yanında, yıldızların altında kamp kurduk.

Babama kulübede uyuyabilir miyiz diye sorma zahmetine girmemiştim. Ağaçların ve karanlıkta yaklaşan vahşi yaratıkların seslerini gizleyen duvarları veya çatısı olmayan bir yerde,

Yıldız Çölü

dışarıda olmayı tercih ettiğini anlamıştım. Belki de başka şeyler, daha tehlikeli şeylerin yaklaşmasından endişeleniyordu.

Babamın buğday kasabasında takas ettiği sert keçi peyniri ve domates dilimleri ile kızartılmış buğday kekleri yedik. Kendimi o kadar tok ve şişmiş hissedene kadar yedim ki ağrıyı dindirmek için ellerimi karnıma bastırarak örtünün üzerine çöktüm.

Gözlerim çevredeki çam ağaçlarını taradı –gün boyunca olduklarından daha yakın hissettiriyorlardı, üstümüzde belirip uzanan yüksek silüetler gibi– ve endişe verici bir şekilde kapana kısılmış hissettim. “Bu ağaçları sevmiyorum,” dedim yüksek sesle.

Babam, tencereyi temizlemek için bıçağıyla dibini kazıyordu.

“Güvenli hissettirmiyor.”

Bıçağı ayak bileğindeki kınına sokup tavayı da ters çevirip bir kayanın üzerine yerleştirdi. “Burada hiçbir şey güvenli değil. Senin için en iyi yer vadiydi.”

Yorumunu aldırmadan yün kazağımın yakasını çekiştirdim, dokusu tenimi kaşındırıyordu. Huzursuz ve gergin hissediyordum; kulübedeki artık küle dönen eski yatağımı özlemiştim. Başka şeyleri, akşamları yanan mumların kokusunu, annem ve benim nehir kenarında sırtüstü uzandığımız, annemin gökyüzünün haritasını çıkarıp unutmayaacağımızdan emin olan ilk Gökbilimci’nin ve gökyüzünün hikâyelerini anlatırken parmak uçlarımızla takımyıldızlarını takip ettiğimiz zamanları da özlüyordum. Boynundaki dövme, ayışığında parıldayan koyu mürekkebi gördüğüm zamanları.

Yine de bu anıların beni dağıtmasına izin vermedim. Gözlerimi kapatıp gözkapaklarımdaki kıvılcımları, küçük yıldızların yanıp sönmesini izledim.

Birdenbire uykuya teslim oldum: Rüyamda biri kulağıma fısıldarken kasabada gördüğümüz ipin üstümde sallandığını gördüm. *Vega, Vega.* Ancak sonra, şehrin tozlu anacaddesinde

dolaşan geyiği; vahşi ve soluk mavi gözlerinin bana odaklanışını, yosunların boynuzlarının arasından sarkmasını gördüm ve sonra ormana doğru fırlarken toynaklarının gürlemesini duydum. Bana bir şey söylemeye, dönmem için beni uyarmaya çalışıyordu. Vadi duvarlarının ötesinde tehlike pusuda bekliyordu. Tehlike yakındaydı.

Çıt, çıt. Dalların kırılma sesini duydum. Yaprakların hışırtısını. *Geyik bizi bu dağlara kadar takip etmişti.*

Ağaçların arasında, karanlıkta bir şey nefes alıyordu.

Ayak sesleri.

Geyiğe ait olmayan, oldukça gürültülü ayak sesleri. *Kesinlikle geyik değildi.* Altımdaki zemin ayak sesleriyle titriyordu.

Titreyerek uyandım. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ama üzerime düşen bir gölge vardı. Babama ait olmayan bir gölge.

Kamp ateşinin oluşturduğu ışık çemberinde üç adam gördüm.

İçlerinden birinin omuzlarımdan tutup kalkmamı engellemek için beni yere bastırması dışında rüyadan kalan hayaletler olabilirlerdi. Toprak burun deliklerime doldu. Kalbim kulaklarımda güm güm çarpıyordu. Gözlerimi kısıp kamp ateşinin ötesine baktım ve babamı adamlardan birinin birkaç metre ötesinde, ellerini yumruk yapmış dururken buldum.

Kesinlikle bir rüya değildi.

Onları tanımıştım. Buğday kasabasında, demirci atölyesinin gölgesinde durup bizi ve arabayı izleyen adamlardı.

Gözümün ucuyla, ağaçlarda bir hareket, gözden kaybolan bir gölge yakaladım. Çamların arasında, kulübenin çevresinde dolanan daha fazla adam vardı. Gizlenmişlerdi. Kasabada

gördüğüm üç kişiden daha fazlası vardı ama kaç kişi olduklarından emin değildim. Çok kalabalıklardı.

“Seni daha önce gördüm,” dedi babama en yakın olan adam, babamın yüz hatlarını anımsamaya çalışıyormuş gibi eğilerek, babamın karşı koyup koymayacağını hesaplıyordu. Adam sivri yakalı gömleğinin üzerine yün bir ceket giymiş, kurşunlarla delinmiş geniş bir kemer takmıştı ve üç kişiden temiz tıraşlı olan tek kişi oydu. Buna rağmen gözlerim kemerine takılı ellerine kaydığında yüzük göremedim. Diğer iki adam görünüşte onun kadar medeni değildi: Saçları kirle kaplıydı ve alınları terden kayganlaşmıştı. Bir süredir bu tozlu yollarda at sürüyorlardı ve haftalardır banyo yapmamışlardı. Ayrıca hiçbiri metal üzerine *Circinus* damgalanmış gümüş bir mühür yüzüğü takmıyordu.

Tıraşlı adam başını babama doğru eğerken gözlerini saklamak için geniş kenarlı şapkasını indirdi ama çenesinin altında uzanan yara izini seçebiliyordum; sanki biri boğazını kesmeye çalışıp bir şekilde onu öldürememişti. “Birkaç ay önce Winaç’ta,” dedi babama, çenesi kereste testeresi gibi ileri geri gıcırıyordu. “O toniği satıyordun.” Başı arabaya dönerken sesinde bir gülümseme, bir memnuniyet duyabiliyordum ve sözü geçen kişinin o olduğu, bu yol yorgunu adamların patronu olduğu açıktı. “Birkaç gün önce seni o çiftlik kasabasında yine gördüm.” Yere tükürmek için duraklayıp altdudağına koyu renkli bir tütün parçası sıkıştırdı. “İnsanların senin dolandırıcı olduğunu söylediğini ve paralarını alıp karşılığında onlara nehir suyu verdiğini duydum.”

Babamın gözleri benimkilere çevrildi ve kaçmamı söylemeye çalışıp çalışmadığına dair bir mesaj okumaya çalıştım ama gözlerini arabaya çevirdi. Sakladığı tüfeği düşünüp düşünmediğini merak ettim. Yine de bunun için bir hamle yapmadı. Birkaç metre ötede kaskatı dikilmiş duruyordu.

“Bence insanları boş yere ümitlendiriyorsun.” Üstdudağını alaycı bir şekilde kıvrırken, kuzgun karası gözlerini kırıştırdı ve babamın diğer tarafına doğru yürüyüp yük arabasına ve kalp ağrısından diş ağrısına kadar tedavi vaat eden harflere baktı. “Sadece kaçınılmaz sonu geciktiriyorsun.” Ellerini kemerine, kılıfındaki iki tabancadan birkaç santim öteye koyarak babama döndü. Çenesi kenetlenmiş gibiydi; boğazındaki yara, eti sanki düzgün iyileşmemiş gibi büzüşmüş, buruşuk ve pürüzlüydü. “İnsanlar ölüyor,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Yakında hiçbir şey kalmayacak.”

Babamın gözleri adamda oyalanırken gerginliğin su gibi alnından damladığını gördüm. Korktuğu şey buydu: birinin bizi bu tepelere kadar takip edip ilaç zulasını keşfetmesi. “Acı çekmelerine gerek yok,” diye yanıtladı vücudunu dikleştirip gözlerini kırpmadan.

Adam gülerken ellerini kemerinden indirdi ve babama bir adım daha yaklaştı. Tüm vücudum gerildi, omurgam kasıldı; kaçmam gerektiğini biliyordum. Ağaçlara doğru sürünmem gerekiyordu. Buna rağmen arabayı ve içinde bekleyen silahı düşünmeye devam ediyordum. Ona ulaşmam, horozu indirip hazneye bir mermi koymam, ardından babamın karşısındaki adama doğrultmam ne kadar sürerdi? Yaşlı bozayıya bakmaktan, beni izleyip korkması gerektiği şeyin ben olduğumu hissedenden birbirine yakın gözlerinden farklı hissettirmeyecekti.

Ancak adamlardan biri hâlâ üzerimde dikilip yolumu kapatıyordu; koyu renk, yağlı saçları şapkasının altında düzleşmişti, burnu güneşten yanmıştı ve iki deri kayışla boynuna asılan karga şeklinde gümüş bir rozet takıyordu. Altdudağında, tıpkı patronu gibi bir tutam tütün çiğniyordu. Bir şey daha fark ettim: Kolunun ön kısmında, dirseklerine kadar kıvrılmış pis gri gömleğinin altından görünen bir yara. Ancak yara şekilsiz

değildi; merkezde bir daire ve dışa doğru uzanan birkaç çizgi ile mükemmel bir yıldız yağmuruydu.

Bu bir damgaydı; normalde sığırlara yapılan bir şey, onların kime ait olduğunu işaretlemenin bir yoluydu.

Muhtemelen bir kamp ateşinin kömürlerinde ısıtılmış sıcak bir metal parçası teni kabarıp kararana kadar koluna bastırılmıştı. Geriye ise yara izi kalmıştı. Birine ait olduğuna dair bir sembol. Belki de bu erkek grubuna.

Adam onu izlediğimi fark etti, hiç kırpmadığı gözleri siyah ve soğuktu, katran rengi dişlerini göstererek ayaklarımın dibine tükürmek için dudağını uzattı. Tabancasını belinden çekip tam oturduğum yerde beni vurmak için bir fırsat beklediğini hissettim. Arabaya doğru ilerlesem veya hareket etsem bile bir adımdan fazla ilerleyemezdim.

“Yani yaptığın şeyin merhamet olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu boğazında yara izi olan temiz tıraşlı adam, babama doğru eğilip ona kendisiyle çelişmesi için meydan okuyormuş gibi çenesini öne çıkararak.

Babam hiçbir şey söylemedi.

“Onlara bir yalan satıyorsun.” Adam boğazını sıkarak derin bir nefes aldı ve sabrını yitiriyormuş gibi aceleyle alnını sildi. Yine de bir an için onu inceleyebildim: Ön kolunda, üzerimde duran adamla aynı yıldız yağmuru işareti vardı. İkisinde de olan damganın ormanda saklanan tüm adamlarda olduğunu tahmin ediyordum. Bunlar belki sadakat, belki görev içindi ama kesinlikle ömürleri boyunca kendilerini damgalayan bir grup adamdı. Bu, ayrılabilceğiniz türden bir grup değildi. Ölümün tek çıkış yolu olduğunu tahmin edebiliyordum.

“Onlara umut satıyorum,” diye yanıtladı babam meydan okurcasına, gözleri ayışığında kararmıştı. “Bazılarının sahip olduğu tek şey bu.”

Hava değişti, gerginlik ortamı sardı ve gözlerim hızla babamdan boğazında yara izi olan adama döndü. Ağaçların arasına bakıp yalnızca gölgeler ve uzuvlar gibi görünen adamlara başıyla işaret etti. Sonra dört, hayır beş figür ağaçların arasından çıkıp insan şeklini aldı ve ayışığının loş parıltısı altında arabaya doğru hareket etmeye başladı.

Kalbim göğsümde gümbürdemeye başladı. Adrenalin kulakzarlarımda nabız gibi atıyor, görüşüm titreşiyordu.

Arabanın ön tarafında uyuklayan Odie, iri kahverengi gözleriyle adamları izlerken bir toynağını yere vurdu. Kaçıp ağaçların arasına dalmayı düşünüyordu. *Kimildama*, diye düşündüm. *Kaçma*.

“Haklı olabilirsin,” dedi adam babama, çenesini tekrar gıcırdattığında sanki dişlerini toza çeviriyormuş gibi korkunç bir ses çıkardı. “Çünkü bu tanrının unuttuğu diyarda başka hiçbir şey kalmadı.”

Avuçlarımdaki soğuk zemini hissederek soluk aldım ama gözlerim tekrar arabaya kaydı. *Silaha zamanında ulaşabilirdim; bundan emindim*. Uzun, ağır bir duraklama oldu; kimse bir şey demedi, sessizlik tenimi ikiye böldü. Nehir birkaç metre ötede köpürüyordu ve Odie hâlâ şaşkın ve korkmuş görünüyordu ama sonra adam diğerlerine elini sallarken ağız tekrar dümdüz, acımasız bir çizgiye dönüştü, gözleri kısa bir süre üzerimde gezinip sonra uzaklaştı.

Pervasızca ve güçlü bir şekilde elini babamın omzuna vurdu. “Ama en azından kanun ve düzenimiz var,” dedi. “Ve bu bölgede, ikisi de benim.” Yoldan daha fazla adam çıktı –bazıları öksürüyor, bazıları biraz sendeliyordu, hastalık kapmışlardı– ama sırayla arabanın arkasına yaslanıp tonik kasalarını kaldırdılar ve sonra onları karanlığa, muhtemelen kendi yük arabalarının beklediği yere götürdüler. “Ve vergini ödeme vaktin geldi Tonik Adam.”

Yıldız Çölü

Gözlerim, iki adamın daha kapıyı iterek açıp içeri girdiği kulübeye çevrildi. “Patron!” diye bağırdı biri. “Gel de şuna bak!”

Babama bakan adam aniden dönüp verandanın basamaklarını çıktı. Seslerini duyabiliyordum ama hızlıca konuşurken ne dediklerini duyamadım.

“Baba,” diye fısıldadım, ciğerlerim alçalıp yükselirken sesim çatladı ve ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye çalıştım ama yanımda duran adam beni kolumdan tutup çekerek yere itti. Böğrümün, ellerim ve yüzümün üstüne toprağa sertçe düştüm. Ciğerlerimdeki hava çekilirken kaburgalarım keskin bir acı saplandı. Bir an yüzüstü yatıp nefes almaya çalıştım. *Bu hiç iyi değil,* diye tekrarlardı zihnim. *Buradan kaçmalısınız.*

Babamın bana doğru hareket etmeye çalıştığını gördüm ama hâlâ üzerimde dikilen adam yerinde kalması için ona ters ters baktı.

Yavaşça doğruldum ama yerde kaldım, her soluk alışımında ciğerlerime keskin bir acı saplanıyordu. Kaburgalarım ağrıyordu. Başım durmaksızın zonkluyordu. Ceketimin cebine baktım; *aspirin kavanozu hâlâ oradaydı.* Sonra saçımla boynumu örterek dövmemi gözlerden gizledim.

“İyi misin Vega?” diye usulca sordu babam.

Başımla onaylarken sertçe yutkundum ve sonra gözlerim, yara izi olan adamın iki eli kemerinde, kapıda belirlediği kulübeye takıldı. “Eh, görünüşe göre birkaç kavanoz tonikten fazlasını saklıyorsun. Bütün o hapları nereden aldın?”

Babam ona baktı ama cevap vermeyi reddetti.

Adam *cık* sesi çıkardı. “Böyle bir zula görmeyeli yıllar oldu. Sanırım ya çaldın ya da ailen onu nesillerdir saklıyor.”

“Çalmadım.” Babam adamın bakışlarıyla buluştuğunda sakalı seğiriyordu.

“Görünüşe göre bugün şans benden yana,” diye ekledi adam; verandanın basamaklarından inerken çizmeleri toprakta gümbürdüyor, mahmuzlar şingirdiyordu. Hareketlerinde bir rahatlık vardı, kendine hâkim olan, her zaman yüzeyin hemen altında olduğunu hissetsem de öfkesini göstermemeyi tercih eden bir adamdı. Bekliyordu. Her zaman oradaydı. “Ama ben açgözlü bir adam değilim ve merhametli bir anımdayım.” Adamlarının henüz alıp götürmediği, arabanın yanında yerde duran bir dizi kasaya doğru yürüdü. Kasalardan birini tekmeledi. “Sana aptal toniğinden birkaç kavanoz bırakacağım,” dedi iyilik yapıyormuş gibi. “Bir at satın alabilmek için biraz para kazanmaya ihtiyacın olacak.”

Babamın yüzünün gerildiğini, kasıldığını görebiliyordum. “Zaten bir atım var.”

Adam tekrar gülümsedi, dudakları tehditkâr bir yay şeklini alırken dişlerinde bir parça tütün vardı ve Odie’ye doğru yürüyüp geniş elini yelesinde gezdirdi. Odie burun deliklerinden soludu; onun güvenmemesi gereken biri olduğunu hissediyordu. “Hayır, yok,” diye yanıtladı, elini Odie’nin yularına dolarken. “Atımız eksik ve bu kadar sağlam, iyi eğitilmiş at bulmak zor.”

Midemdeki taşın yükseldiğini hissettim; korku dilimde safra gibi bir tat bırakırken biraz sonra ne olacağını biliyordum.

“Ata ihtiyacımız var,” dedi babam, artık sesine çaresizlik hâkimdi. “O olmadan arabayı çekmemizin hiçbir yolu yok.”

“İçinde satacak neredeyse hiçbir şey olmayan bir arabaya ihtiyacın olmayacak gibi görünüyor,” diye karşılık verdi adam kaşlarını kaldırarak.

“Lütfen.” Babam başını salladı, sesi titremişti. Tonik kavanozları, erzakı ve Odie... Sahip olduğu her şey buydu.

Adamın ağzı bir şey düşünüyormuş gibi bir yana kıvrıldı. Sonra çayırı fareler için tarayan bir şahin gibi başını eğerek bakışlarını bana çevirdi. “Pekâlâ,” dedi hırlayarak, gözleri hâlâ benim üzerimdeyken. “Onun yerine kızı alacağız.”

Patronunun hızlı bir baş hareketiyle, pis bir el boynuma dolandı ve rozetli adam beni kaldırdı. Kaburgalarımındaki ve boynumdaki acıyla irkildim ama boğazımdaki çığlığı bastırıp omuzlarımı dikleştirdim. *Boynumdaki dövmeği görmediler; işareti fark etmediler.* Ancak adam tutuşunu düzeltip yeterince yakından bakarsa görecekti.

“Hayır!” diye bağırdı babam, yana doğru adımlayarak bana yaklaştı.

“Zaten attan çok daha değerli,” dedi patron olan adam, sesinde uğursuz bir kıvraklık ve çenesindeki kütlemeyle şapkasının kenarını hafifçe yukarı kaldırırken. “Onu kolayca satabiliriz. Ya da belki de onu kendimize saklarız.”

Hayır hayır hayır. Adamın boğazımı saran elini tırmalamaya başladım, kan tırnaklarımın altına bulaşana kadar derisini parçaladım ama o sadece daha fazla sıktı ve ciğerlerimdeki hava kesildi.

“Atı alın,” dedi babam çaresizce, korku dolu gözlerini benden adama çevirirken. “Lütfen. Onu bırakın.”

Boğazında yara izi olan adam küçük bir ses çıkardı; belki bir kahkaha, belki de bir hayal kırıklığı sesi... Ciğerlerimdeki acı ve kulaklarımdaki çınlama yüzünden emin olamıyordum. Çenesi, dişleri gıcırdatarak kapanmadan önce gözleri düşünceli bir şekilde kapandı. Üfledi ve bana bakmak için gözkapaklarını kaldırdı. “Pekâlâ.” Dilini dişlerine sürterek beni izledikten sonra, “Onun yerine atı alacağız,” dedi.

Rozetli adam hemen elini gevşetti ve ben de kusacağımı hissederek yere kapanıp toprağa doğru öksürdüm.

Neden gitmeme izin verdiğini bilmiyordum –belki de bu zahmete değmeyeceğime karar vermişti– ama soğuk gece havasını içime çekerek, içimde yükselen öfkeyle başımı çevirdim. Yaralı adam bana son kez baktı; gözlerinde, isterse beni de bağırıp tekmeler atarken sürükleyebileceğini biliyormuş gibi tuhaf bir parıltı vardı. Fikrini değiştirebilirdi. Her şeyi alabilirdi: Odie’yi *de* beni *de*. Burada güce sahip olan oydu, biz değil.

Ama öfke şimdi göğsümde yükseliyor, hiddet gözlerimin arkasında kıvılcımlar saçıyordu. *Odie’yi almasına izin vermeyecektim*. O olmadan, buradan çıkış yolumuz yoktu.

Enine boyuna düşünmeden ellerimin beni yukarı doğru kaldırdığını, bacaklarımın beni hızla arabaya doğru götürdüğünü hissettim; adrenalin göğsümü yumrukluyor, gözlerim sulanıyor, boğazımda adamın parmaklarını tenime gömdüğü yerler hâlâ yanıyordu. Arkamdaki rozetli adam ani hareketime şaşırarak bir ses çıkardı. “Kahretsın!” derken silahına uzandığından emindim ama arkama bakmadım. Babamın yanından hızla geçip arabaya doğru koştum. Tüfeğin nerede saklı olduğunu, tam olarak nerede durduğunu biliyordum ve elimi arabanın arkasına kaydırdım. Neyse ki parmağım ilk denemede yerini buldu ve tüfeği önüme çektim; mandalı çekip merminin yerine oturduğunu duydum. Kulaklarım çınılıyordu, gözlerim sulanmayı keserken namluyu doğrudan boğazında boylu boyunca yara izi olan adama doğrulttum.

Ve güç değişimini hissettim.

Artık kontrol bendeydi.

Gözleri faltaşı gibi açılırken ağzı koyu, dipsiz bir kuyu gibi açık kaldı ve birinin mavi diğerinin gri olduğunu ilk kez fark ettiğim gözleri tüm rengini kaybetmişti.

Yutkunarak duruşumu dikleştirdim.

Ama adam belindeki tabancalara uzanmadı; bunun yerine iki avcunu da bana doğru kaldırdı. “Sakin ol genç hanım.” Gözleri donuk, keskin ve acımasızdı; bir silahın namlusuna ilk bakışı değildi. “Nasıl kullanacağını bilmiyorken o şeyi doğrultmana gerek yok.”

“Nasıl kullanacağımı biliyorum.” Sözcükler tereddüt etmeden hızlı bir şekilde çıkmıştı ve tüfeğin namlusunu adamın alınına, farklı renklerdeki gözlerinin tam ortasına gelecek şekilde kaldırdım; parmağım tetikte çırpınıyor, onu geriye doğru çekip yüzündeki gülümsemeyi silmek için can atıyordu.

Solumda, rozetli diğer adamın silahını çektiğini ve doğrudan bana doğrulttuğunu görebiliyordum. Gözlerinde hiçbir bocalama, hiçbir tereddüt yoktu. Silahıyla vahşi hayvanlardan ve vadideki nehrin yanında hedef talimi için kullandığımız eski bir kütükten çok daha fazlasına ateş etmişti. Kurşunların insan etini delip geçtiğini; ciğerleri, kalpleri ve kafataslarını parçaladığını görmüş, bununla ilgili hikâyeler anlatmak için yaşamıştı.

Buna rağmen ne kadar korktuğumu belli etmedim –adrenalin içimden taşıyordu– ve gözlerimi adamın uyumsuz renklerdeki gözlerine diktim. “Atımızı bırak,” dedim dişlerimi sıkarak, şakaklarım zonkluyordu.

Ağaçların arasında bir rüzgâr esip dalları çıtırdattı, arkamda nehir suyu yerden köpürdü, her ses keskinleşti ve önümdeki adamın her hareketi, ağırlığını bir ayağından diğerine veriş gök gürültüsü gibiydi. Nehrin üzerinde zıplayan alabalıkları izleyen bir tilki gibi başını bana doğru eğerek beni izledi; atlayıp yemesine değip değmeyeceğini hesaplıyordu. “Hadi vur beni küçük hanım. Çünkü iyi bir nişancı olsan bile, ki olabileceğinden şüpheliyim, yeniden doldurman gerekmeden önce yalnızca birkaç atış hakkın olacak.” Tüfeği işaret ederken

boğazındaki yara izi titredi. “Adamlarımın da senin ve ihtiyarın işini on kez bitirmeye yetecek kadar mermisi var. Ben ölmüş olabilirim ama sen de arkamdan geleceksin.”

Gözlerimi ona diktim. “Senin bile olmayan bir at için canını verir misin?” diye sordum. Canını vermeyeceğine, bu çıkmazın nereye kadar gideceğini görmektense, yapmaya niyetlendiğim gibi göğsüne bir kurşun yemek yerine atı bırakmayı tercih edeceğine bahse girerdim.

Çenesi bir ileri bir geri hareket ederken gri gözü seğirdi, sonra tekrar eski haline döndü. “Bu kızı sevdim.” Ağzının bir köşesi kıvrılırken rozetli adama bir bakış attı. “Çoğunuzdan daha cesur.”

Rozetli adamın kaşları birbirine yaklaştı –bu yorumu beğenmemiştii– ama silahı hâlâ bana doğrultmuş durumdaydı.

“Ama bu akıllı olduğu anlamına gelmiyor.” Gözlerini devirip bana bir adım daha yaklaştı, silahın namlusundan sadece birkaç adım ötedeydi; tetiği çekmem için bana meydan okuyordu. “Ve daha önce birini öldürdüğünden şüphe etmeye başlıyorum.” Kendinden emin bir şekilde başını iki yana sallarken gözleri koyulaştı.

Arkasında, tonik ve aspirin kasalarını ağaçlığa taşıyan birkaç adam ormandan dönüyordu. Elimde tuttuğum tüfeği görüp ne olduğunu anladıklarında gözleri parlayarak kendi tabancalarını çekip etrafımı sarana kadar yaklaştılar.

Artık bundan çıkış yoktu.

Kalp atışlarım kulaklarımda haykırıyor, parmağım tetiğe doğru seğiriyordu ama nefesimi sabit kalmaya zorladım. *Ne olursa olsun*, diye öğretmişti annem, *soluk alışın sakın kalırsa, tetikteki parmağın da sakınleşir*.

“Bu işten, sonunda ölmediğin bir çıkış yolu yok.” Gri gözü diğer gözünden ayrı olarak, kendi kontrolü dışında tekrar

kırpıştı. “Samuel...” Rozetli adamı başıyla işaret etti. “...asla ıskalamaz ve tabancası tam şakağına doğrultulmuş durumda. Ben daha yere düşmeden kafatasın patlayacak.”

Gözümü kırpmadım; cevap da vermedim. Bunun yerine tüfeği omzuma dayayıp parmağımı tetiğe kaydırarak gerilimi hissettim. Yalnızca hafif bir baskı. Gücün beni geri iteceğini biliyordum, bu yüzden bacaklarımı altımda sabitledim. İlk mermiyi ateşlemek için yalnızca birkaç saniyem olacaktı, sonra silahı sola doğru çevirerek rozetli adamı, Samuel’ı vuracaktım. Ondan sonra, diğer adamlar ateş edemedi yere eğilip arabanın arkasına sürünecektim. Babama seslenecektim ve onun da aynısını yapacağını umuyordum. Oradan sonrasını bilmiyordum. Belki ağaçların içine dalar, karanlıkta izimizi kaybettirir ve adamların pes etmesini beklerdik. Parmağım tetiğin metal eğrisine doğru seğirirken kendimi hazırladım.

Buraya kadar...

Çenemi sıkarak soluk aldım ama omzuma aniden ve hızla bir el dokundu. İrkilerek döndüm ama yanımdaki babamdı. “Tüfeği bana ver,” dedi yumuşak bir sesle.

Ağzım bir karış açıldı, adrenalin hâlâ damarlarımda dolaşırken başımı iki yana salladım. Buna rağmen babam uzanıp onu ellerimden çekti. “Hayır...” diye fısıldarken sesim kulak tırmalayıcıydı ama tüfeği elimden kurtarıp yere, ayaklarımızın dibine bıraktı. Hava, kulaklarımdan ve ciğerlerimden çekiliyor, gözlerimin arkasında biriken kan, göz kırpmamı imkânsız hale getiriyordu. Babam, bir daha silaha uzanamayacağını görsünler diye ellerini havaya kaldırdı. Tüfek artık elimde değildi.

Artık onlar için bir tehdit değildik.

Çılgılık atmak ve ağlamak istiyordum ama hiçbirini yapmadım. Babama baktım; öfke ve korku kontrolden çıkmış bir kamp ateşi gibi içimde alev alev yanıyordu.

“Senin ihtiyar senden çok daha akıllı,” dedi adam, yüzünde tüm dişlerini ve alaycı üstdudağını gözler önüne seren bir gülümsemeyle. “Az önce hayatını kurtardı.”

Silahın ağırlığı olmadan ve tüm gücüm gitmişken kollarım çok gevşek hissettiriyordu, diğer adamların tabancalarını kılıflarına geri kaydırıp ağaçlığa yönelmesini izledim. Arka ayaklarını sürüklerken toprağı eşeleyip direnen Odie’yi yularından yakalayıp uzağı götürdüler.

Hayır! Bağırarak istiyordum ama boğazım hâlâ kurumuş gibiydi. Hiçbir şey kalmamıştı.

İki farklı gözü olan adam, sadece bana özel gizli bir veda hareketiymiş, kazandığını ilân ediyormuş gibi şapkasını bana doğru eğdi. Tüfeğı ona doğrultmuştum, parmağım tetikteydi ve mide-sinde veya kafasında açılmış bir delik olmadan uzaklaşıyordu.

Şansım varken onu vurmalıydım.

Samuel, rozetli adam, ağaçlığın karanlığına adım atana kadar tabancasını bize doğrultarak giderken, gözden kaybolan son kişi oldu.

Gözlerimi kırıştırdım. Ve bacaklarım bir anda pes edecek gibi oldu; korku beni epey etkilemişti. Fakat babama en ufak bir zayıflık göstermeyi, yere düşmeyi reddediyordum. Ellerimle yüzümü ovuşturdum, ayak parmaklarımdan başıma kadar olan titremeyi hissettim.

“Ne düşünüyordun Vega?” dedi babam, tüfeğı alıp arabanın arkasına taşıırken. “Kendini ya da ikimizi de öldürtebilirdin.”

Gözlerimle babamı takip ederken bacaklarım hâlâ hareket edemiyordu. “Odie’yi aldılar,” diyebilirdim.

Babam tüfeğı arabanın kenarına dayadı. “Biliyorum. Ama o sadece bir at Vega. Ve hâlâ hayattayız.” Geriye ne kaldığını görmek için arabanın içine tırmandı.

Yıldız Çölü

Adamların karanlığa doğru süzüldüğü ağaçlara baktım. “Hâlâ peşlerinden gidebiliriz.”

Ancak babam cevap vermeden arabanın içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Arkadan inmeden önce örtümü, kalan tek tonik sandığının yanına serdi, ardından su testilerimiz, kalan fasulye ve un çuvalları, bal kavanozu ve kendi çantası bunu takip etti.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordum.

“Yürüyeceğiz.”

Ona başımı iki yana sallayarak baktım, gözlerimin ardındaki öfke hâlâ sıcaktı. Tüfek bize en azından o adamları durdurup Odie’yi kurtarma şansı verebilecekken tüfeği almıştı.

Babam örtümü ve su testisini kaldırıp ikisini de bana verdi. “Taşıyabileceğin kadarını taşı.”

Ağaçların arasında yalnızca karanlığın ve gölgelerin hareket ettiği, adamların gözden kaybolduğu yola baktım. “Onlar çöpçüler miydi?”

“Hayır,” diye yanıtladı babam, tüfeği bir omzuna asıp son tonik kutusunu havaya kaldırırken. “Çöpçülerden daha kötüler.”

“Tenlerinde bir iz vardı.” Örtümü kolumun altına sıkıştırdım; kamp ateşi dumanı ve çam gibi kokuyordu. “Yıldız yağmuruna benziyordu.”

Babam yoldan uzağa, nehrin ötesindeki sık ağaçlara yöneldi. “Bu onların damgası, topluluklarının.”

Yanımda çalkalanan su testisinin ağırlığıyla ona yetişmek için hızla hareket ettim. Adrenalin azalıp her şeye yeniden odaklanmaya başladıkça her adımda kaburgalarım zonkluyordu.

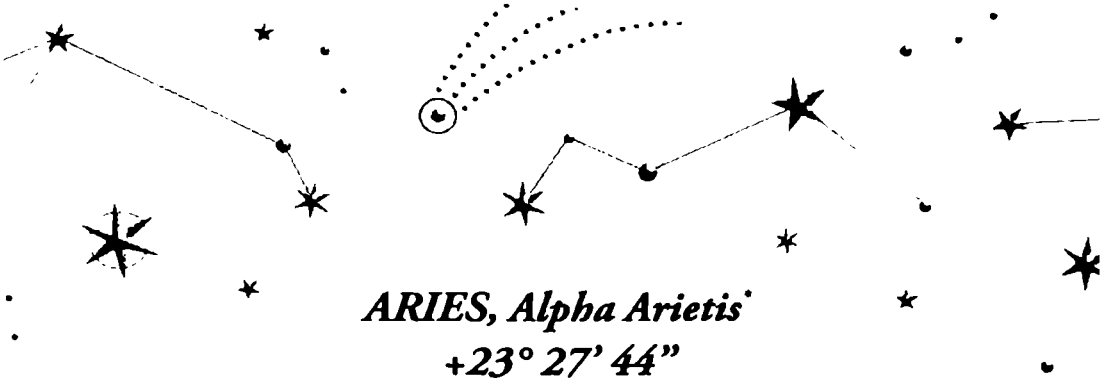
“Onlar kanun kaçağı,” diye ekledi bana bakmadan. “Ama bazıları onlara *Sapkınlar* ya da *Teorisyenler* diyor.”

Babama bakarken dişlerim hâlâ birbirine kenetliydi; yapmama izin vermediği şey için ve neredeyse hiçbir şeyimiz kalmadığı için ona kızgındım. “Neden?”

“Çünkü bizim inanmadığımız bir şeye inanıyorlar.”

Anlamayarak gözlerimi kısıtım.

Nehrin hemen ötesindeki ağaçların kenarında durdu ve dönüp bana baktı. Ben içindeki öfkeyi ve sahip olduğu her şeyi kaybettiğini hissederken o boğazını temizledi. “Kimsenin hayatta kalmayacağını düşünüyorlar.”

ilk Gökbilimci, önceden isimlendirilen, onun zamanından çok önce yazılan en eski takımyıldızların haritasını çıkardı. Ancak göğün açık olduğu gecelerde batı yarımküreye baktığında, gökyüzünün tanımadığı bir bölümünü fark etti: Hiç gözlemlenmemiş, haritası çıkarılmamış ya da yazıya geçirilmemiş yıldızları.

Bu yüzden onları kâğıdın üzerinde işaretleyip sınıflandırdı: Lorox ve Pala, Harebelle ve Allium. Kır çiçeklerini ve çocukken okuduğu kitaplardaki karakter adlarını kullanmıştı.

Fakat işini, gece vakti gökyüzünü inceleme mesleğini sık sık yok sayan komşuları bazı belirtiler göstermeye başlamıştı.

Bir hastalık: akciğerlerde öksürük, gözlerde ve kulaklarda titreşim.

Verem.

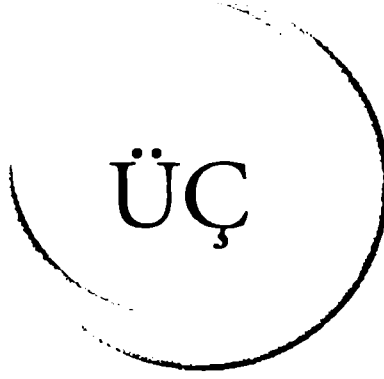
Bunun gibi şeylerde sıklıkla olduğu gibi yavaş yavaş başladı. Güneşte yanmış enselerinde sinsice dolanıyor; ekinleri hasat ederken omurgada bir ter çizgisi oluşturuyor; dalgalı ve batan güneşi engellemek için elini kaldırırken görüşünü titreştiriyordu. Bulanıklığa, pusa ve en sonunda körlüğe dönüşen bir titreşim. Sonra korku başladı, berber dükkânlarının ve ahır kapılarının önünde komşuların panik fısıltıları; mutfak tezgâhlarında bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir mırıltı, fırına ekmek sürerken titreyen eller; geceleri küçük çocukları yatağa

* Koç takımyıldızı, Hamal yıldızı.

Shea Ernshaw

yatırırken, kulaklarındaki çıtırtıdan, göğüslerindeki bir gürültüden şikâyet eden minik serzenişler.

İster topraktan ister birbirinden veya başka bir şeyden olsun bir hastalık ortaya çıkmış ve insanlar ölmeye başlamıştı.

Gökyüzü bir harita, derdi annem, sözlerini vurgulamak için ellerini başımızın üstünde gezdirirken. *Sana nereye gittiğini ve nasıl döneceğini söyleyebilir.*

Beni daireler çizerek döndürürdü, gözlerimi kapatır baş döndürücü siyah bir bulanıklık görürdüm, sonra da bana gerçek güneyi gösteren Kutupyıldızı'nı bulmamı söylerdi. Onu bulduktan sonra her yönü bulabileceğimi söylerdi.

Ancak bu gece, gökyüzü ağır ve nem açısından zengin yağmur bulutları ve yoğun daima yeşil bitkiler tarafından lekeleliyordu. Nehir boyunca geldiğimiz yolu takip etmedik. Babam, adamların yolda kamp kurabileceğini, bu yüzden güvenli olmadığını söyledi. Bunun yerine ağaçları ve kayalık araziye kesen bir hayvan izini takip ederek kulübenin arkasındaki ormana doğru yürüdük, burun deliklerime havadaki yoğun yosun ve çam özsuğunun topraksı kokusu doluyordu. Her yer rutubetliydi.

Bu karanlık ormandan kurtulmak, yıldızları bir kez daha görmek, gökyüzünde yönümü bulmak için sabırsızlanıyordum. Onsuz, kendimi tehlikeli bir şekilde bağlarından kopmuş hissediyordum. Gözlerimin arkasında huzursuz ve kıpır kıpır bir ağrı vardı.

Sakladığım aspirin şişesini arayarak ellerimi ceplerime soktum; hâlâ oradaydı. Bu tek şişe ve babamın taşıdığı tonik sandığı, elimizde kalan her şeydi. Yürürken sessizdi; artık *gezgîn şarkılarını* mırıldanmıyordu ve sessizliğinin ardındaki ağır anlamı hissediyordum.

Her şeyini kaybetmişti: Odie, araba ve madenci kulübesindeki tüm erzak. Hepsi gitmişti. Kollarının ön kısmına dağlanmış izleri olan adamlar tarafından çalınmıştı. Neredeyse beni kaçıracak olan adamlar.

Sonunda ormandan özgürlüğe adım attığımız sırada ufukta şafak söküyordu. Ancak manzara hâlâ önümüzde sıralanan engeli bir dizi kayalıktan ibaretti ve yağmur çiselemeye başladı.

“Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordum.

Babam donuk gözleriyle başını iki yana salladı.

Sabah rüzgârında sararmış çimenlerin fısıldayıp savrulduğu geniş bir çayırlığa ulaştık. Ve yürümeye devam ettik.

Evimi, vadiyi ve geride bıraktıklarımı düşünmeden edemedim. *Ev*. Neredeyse dokunulmaz gibi gelecek kadar uzak, anlamını yitirmiş bir kelimeydi. Cesur olmak, annemin olmama ihtiyaç duyduğu kız olmak istemiştım ama dünya bildiğimden daha hasta ve inanmak istediğimden daha acımasızdı; kemiklerime işleyen ürpertiden bir türlü kurtulamıyordum. Ama artık dönüş yoktu. *Dönecek hiçbir şey yoktu*. Ben sonuncuydum, tek başımaydım.

Eğer Mimar’ı bulamazsam annemin ölümü bir hiç uğruna olacaktı.

Devam etmekten başka çarem yoktu.

Babam ve ben, başlarımızı eğip, yağmurdan korunmadan çayırdaki ilerledik. Şişman balarıları sağanak yağıştan sonra yakındaki bir meşe ağacının dallarındaki yüksek kovanlarına geri çekiliyor, gül goncası kanatlarını ritmik bir şekilde çırpıyorlar-

Yıldız Çölü

dı. Havada süzülürken hafif bir uğultu oluşturunyorlardı; bir bülbül gibi şarkı söylerlerken notalar sağanak yağmura taşınıyordu. Küçükken arıları nehir kıyısındaki uzak tepelere kadar kovalayıp avuçlarımın içinde yakalamaya çalıştığımda annemin bana, *Eskiden şarkı söylemiyorlardı*, dediğini hatırladım. Arılar eskiden sessizce vızıldardı ama şimdi bir kuş gibi ötüyor ve cıvıldıyorlardı.

Babam dönüp bana baktı; adımlarım onunkilerden daha yavaştı.

Sağ tarafımda geçmeyen bir zonklamayla kaburgalarım ağrıyordu ve her adımda acı daha da kötüleşirken yüzümü buruşturuyordum. Adrenalin vücudumu çoktan terk etmişti. Buna rağmen ağaçların arasından kollarının önüne dağlanan damgalı adamlar çıkarsa diye omzumun üzerinden bakıp atların sesini dinlemeye devam ettim. Peşimizden geliyorlarsa diye. Benim peşimden.

Fakat yalnızca yüzüme vuran soğuk yağmur vardı ve onlardan hiçbir iz yoktu.

Bir yol, bir patika, bir kasaba bulmalıydık. Herhangi bir şey.

Çayırdan meşe ağaçlarıyla, sarkık söğütlerle, incecik dallarla, adaçayı ve liken kokulu havayla kaplı kuru bir dere kanalına indik. Garip bir kokuydu. Çorak dereyi takip ettik ve ağaçların arasından bir şey... bir ısıltı parlayana kadar gün akşama karıştı. Solan güneş ışığını yansıtan bir camdı.

Dereden yukarı tırmandım.

“Vega?” Babam arkamdan seslendi ama yürümeye devam ettim, bacaklarım beni seyrek ve susuz kalmış meşelerin arasından geçirdi. Gözlerim kırpışırken titreyen ışığı kaybetmekten korkuyordum.

Her nefes alışımda kaburgalarım ağrıyor ve kulaklarım zonkluyordu ama sonunda gördüm: bir çiftlik evi.

Onun da arkasında sıra sıra çiçek açan ağaçlar, bir meyve bahçesi duruyordu. Güneşte olgunlaşmış elmaların kokusu o kadar canlı ve yoğundu ki neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim.

“Burada bekle,” dedi babam, tüfeği omzundan kaydırıp önünde tutarken.

Fakat onu dinlemedim; gerçek olduğunu, çiftlik evinin çiseleyen yağmurun ve yan tarafımda sızlayan acının bir oyunu olmadığını bilmeye ihtiyaç duyarak sendelemeye devam ettim.

Açık bırakılmış arka kapıya ulaştığımda yankılanan konuşmaları ve koridorda koşan çocukların ayak seslerini dinlemek için durdum. Ancak sadece kapı aralığından uğuldayan rüzgâr, çatıya vuran yağmur ve içeride dolanan hayaletlerin soğuk izleri vardı.

Babam bana tekrar beklememi söyleyecek ve yalnız girmekte ısrar edecek gibi görünüyordu ama ben öne çıkıp eşikten geçerek eve girdim. Çizmelerim mutfaktaki yere düşen kuru yaprakları parçalıyordu. Bir süredir buraya kimse gelmemişti. Aylardır bu zemine hiç süpürge değmemişti. Ev terk edilmişti.

Yine de yağmurdan kurtulmanın rahatlığını hissederek; ancak karanlıkta saklanabilecek herhangi bir şeyden, gölgede kalmış köşelerde yuva yapan vahşi yaratıklardan çekinerek mutfaktan oturma odasına dikkatli bir şekilde ilerledim. Uzaktaki duvarda taş bir şömine duruyordu, yanmış kütükler çürümeye terk edilmişti. Parmaklarım alçak ahşap kanepede, özenle dikilmiş minderlerde ve kolçağın üzerindeki katlanmış bir yün battaniyede gezindi. Yağmur ve çürümüş yapraklar gibi kokuyordu ama en azından kuruydu. Mutfığa döndüğümüzde, ahşap masanın üzerine bırakılmış kil vazoda geçen mevsimden kalan solmuş yaz çiçekleri sarkıyordu ve babam bir mahzene indiğini düşündüğüm dik merdivenlere bakıyordu. “Merhaba,” diye seslendi karanlığa doğru, merdivenlerden inmeden önce emin

olmak istemişti. Onu takip ettim ve nemli, soğuk mahzende kurutulmuş ve konserve elmalarla dolu raflar keşfettik. Bir ailenin üç mevsimde yiyebileceğinden fazlasını depolamışlardı.

Burada yaşayan aile meyve yetiştiricisiydi ve arka bahçedeki mahsulle ilgileniyorlardı. Ancak burayı terk etmiş ve asla dönmemişlerdi. Büyük olasılıkla verem yüzünden. Belki bir kasabaya kaçıp yardım aramışlardı ya da cesetleri elma ağaçlarının ötesinde bir yere gömülmüştü. Bir ürperti ayak parmaklarıma kadar süzüldü. Çok fazla ölüm vardı. Bu çiftlik evi terk edilmiş bir hayatın kalıntıları gibi hissettiriyordu; geride bir zamanlar kim olduklarını anlatan sadece birkaç ufak parça kalmıştı.

Karanlıktan kurtulma ihtiyacıyla bodrum merdivenlerini ikişer ikişer çıktım ve yağın yağmuru izlemek için tozları silkeleyerek mutfak pencerelerinden birine yürüdüm. Soluklarım yavaşlayıp sakinleşti ve düzenli aralıklarla sıralanmış meyve bahçeleri arasında kıvrılan, toprağı nemli ve koyu renkli tutan küçük bir dere gördüm. Fakat... başka bir şey daha vardı.

Başta, ormanda gördüğümüze benzer bir geyik olduğunu düşündüm ama gri benekli kafasına deri bir yular takılmıştı. “Baba,” dedim tam kilerin önünde görüldüğü sırada. “Arka bahçede bir katır var.” Yağmurda başıboş dolaşüyor, derenin yanındaki uzun otları çekiştiriyordu.

Babam arka kapıdan meyve bahçesine çıktı ama onu takip etmeyip evde kaldım ve o, ağaçların arasından dikkatli bir şekilde yolunu çizerek katıra ulaştığında yağmur ikisini de ıslatırken elini nazikçe boynunda gezdirmesini izledim. Katır korkusuzca babamın eline sürtünürken babam, terk edildiğinden beri toynaklarında çatlak veya hasar oluşup oluşmadığını, sakatlanıp sakatlanmadığını kontrol etmeye başladı.

Burada her kim yaşamışsa öyle bir aceleyle gitmişti ki katırını bile almamıştı.

Mutfağı inceleyerek masada oturan, kahvaltı yapan, hikâyeler anlatan bir aile hayal etmeye çalıştım ve başlarına gelecekleri bilip bilmediklerini merak ettim. Ölümün kapılarını çaldığını bilip bilmediklerini, tıpkı benim vadiden ayrıldığım da yaşadığım gibi dönemeyeceklerini bilerek evlerini terk edip etmediklerini merak ediyordum. Evin önemini hiçbir zaman tam olarak anlamamıştım; yakıp kül edene kadar onu hiç özlememiştim.

Hâlâ saçlarımın ucundan damlayan yağmur sularıyla pencereden uzaklaşıp merdiven boşluğuna yürüdüm; her şeyde toz ve elmaların çok uzaklardan gelen ince, hoş kokusu vardı. Penceresiz koridorun aşağısında, yatakları hâlâ düzenli, örtüleri şiltelere sıkıştırılmış üç yatak odası buldum. *Neyse ki* odaların hiçbirinde çürüyen ceset yoktu.

Soldaki son yatak odasında, bir pencerenin altında ahşap oyuncaklar mükemmel bir sıra halinde dizilmiş ve holün tam karşısındaki odada, benim boyumun yarısı kadar olan bir kız için elle dikilmiş elbiseler katlanmış halde bir dolapta duruyordu. Yatağın ucunda katlanmış güneş sarısı örtünün üzerine, elle dikilmiş fare kulakları olan bir oyuncak bebek bırakılmıştı. Her şey düzenli ve temizdi. Yerli yerindeydi.

Kendimi bir hayale kaptırarak bu odada çok uzun süre kaldım ve böyle bir evde çocukluğumun nasıl olabileceğini hayal ettim. Mutfaktan yükselen elma reçeli kokulu yaz sabahlarını ve ayışığında duvarda gölge oluşturan elleri.

Atalarınızın verdiği kararların, her gece uykuya dalmadan önce kulağınıza fısıldayan hayaletler gibi sizi rahatsız etmediği basit bir yaşam. Uyku vakti bilmeceleeri yerine yol haritaları olan hikâyeler. Annemin sözlerinin yankısı, bir kaşıntı ve rahatsız edici bir sızı gibi asla gitmiyordu.

Çıplak tene mürekkep işlenmemiş bir hayat.

Yıldız Çölü

Odadan çıkıp merdivenlerden indim. Artık farklı bir hayatı hayal etmek istemiyordum çünkü olduğum kişiyi değiştiremezdim. Ya da annemin kim olduğunu.

Babamı ön verandada, karanlık ve gölgelenmiş meşe ormanlarının arasında kaybolan uzun yola bakarken buldum. Yağmur dinmeye başlamıştı. Yolun başka bir yola ulaşıp diğer kasabalara, başka insanlara bağlanmadan önce ne kadar uzadığını merak ediyordum.

“Katır iyi durumda,” dedi babam, paltosunun cebinden tütününü ve pipoyu çıkarırken. “Erzakı taşımamıza yardım edecek.”

Başımı sallayarak Odie’yi ve o adamların onu nereye götürmüş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Gözlerimi gökyüzüne çevirdiğimde kuzeye doğru süzülen yağmur bulutları, evi hatırlatan birkaç takımyıldız parçasını ortaya çıkardı. “Geceyi burada geçirebilir miyiz?”

Babam, sakalını çekiştirirken burun deliklerinden derin bir nefes verdi. Endişeliydi, bunu gözlerinde görebiliyordum; madenci kulübesinden ayrıldığımızdan beri kendini güvende hissetmiyordu. Ben de güvende hissetmiyordum ama yumuşak bir yatak ve evim gibi hissettiren bir şey istiyordum, soğuk ve ıslak bir zemin değil. “Burası iyi gizlenmiş,” dedim. “Burada olduğunu kimse bilmiyor gibi görünüyor.” Eve dokunulmamış ve mahzendeki elma kavanozları çalınmamıştı.

Sanki atlı adamların işimizi bitirmek için gelmesini bekliyormuş gibi yola baktı. Ya da beni onlarla götürmek için. “Pekâlâ,” dedi, fikrini değiştirecekmiş gibi soğukkanlı ve hızlı bir şekilde.

Omzumu veranda korkuluklarından birine dayarken kabuslarım hâlâ zonkluyordu. “Her şeyi kaybettiğimiz için,” dedim, “üzgünüm.”

“Senin suçun değil.” Ahşap piposunu yaktığında tatlı ve karanfil kokulu duman, yıldız ışıklarına doğru yükseldi.

“Ya ilacım tükendiğinde ya da biri onu bulduğunda eninde sonunda bu olacaktı. O gün bugündür.” Yavaşça ve yorgun argın ön basamaklardan inerken gözlerini kısıp yola bakarak hafifleyen yağmura doğru yürüdü. Gözlerini çevreleyen kırıksıklıklar ve öne eğilmiş bedeniyle daha yaşlı görünüyordu. Keşke olanları değiştirebilseydim ama geçmiş zaten yazılmıştı. Bunu çoğundan daha iyi biliyordum. “Sabah ilk iş buradan ayrılacağız.”

“Tamam,” diye onayladım; kalmamız gerekenden daha fazla kalmak istemiyordum. Sadece birkaç saatlik uykudan sonra yola devam edecektik. Hep hareket halinde olacaktık. Yıldız kız kardeşlerin gökyüzünde görünmesinden bu yana altı gece geçmişti ve yörüngelerinin gökyüzünde değiştiğini görebiliyordum. Yakında ufkun altına girip gözden kaybolacaklardı ve sonra çok geç olacaktı.

Devam etmeliydim; bir sonraki kasabaya gitmeliydim. Mimar’ı bulmalıydim.

Denize ulaşmalıydim.

Babam dönüp bana baktı. “Aldığın şişeden iki hap almalısın.” Ellerimi üstünde kenetlediğim kaburgalarımı işaret etti, ağrı göğsüme kadar zonkluyordu. “O düşüş yüzünden acı çektiğini görebiliyorum, kaburgan çatlamış olabilir.”

Haklı olduğunun ve rozetli adam beni yere ittiğinde yaralanabileceğimin bilinciyle sözlerinden ürktüm. Yine de kulübeden aldığım şişeden haberi olmadığını ummuştum. “Ben...” Niyetim ondan çalmak değildi, sadece şişeyi ve içindeki küçük beyaz hapları merak etmiştim. Onları daha yakından görmek istemişim ve şişenin yan tarafındaki küçük harflerle yazılan kelimeleri inceleyip geri vermeyi planlıyordum.

“Sorun değil.” Boynunu ovuşturdu, kasları uzun yürüyüş yüzünden günden güne ağrıyordu. “Aldığına sevindim, bu elimizdeki son şişe.”

Yıldız Çölü

“Özür dilerim,” dedim tekrar, olanları geri alabilmeyi dileyerek. Önce şişeyi çalmıştım, sonra tüfeğini alıp neredeyse ikimizi de öldürtmüştüm. Kendimi aptal, aynı anda bir sürü şeyle uğraşmış ve günlerdir uyumamış gibi sınırları zorlanmış hissediyordum.

“Şişkinlik ve ağrıya yardımcı olacak,” diye yanıtladı, sanki gerekli değilmiş gibi özrümü kabul etmeden. Bu tür şeyler vadinin ötesindeki dünyada gelip geçiciymiş, hatalar yapılmış, tehlikeler ağaçların arasında karanlıkta beklermiş ve olup bitmiş şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yokmuş gibi.

Gözlerimi ufka doğru; ikiz yıldızlardan uzağa, gece göğünün tuhaf ışıkla beneklendiği, havada uçuşan ve parçalanan taneceklerin olduğu yere doğru çevirdim. Bir anomaliydi*. Gökyüzünün yıldızsız, dipsiz ve ışığın hiç var olmadığı bir parçası, sanki nefes alıyormuş gibi titriyordu.

Yere dökülen mürekkep gibi büyüyen bir canavar hep oradaydı. Ölüm gibi.

Asla sahip olunmayan bir şey.

Beni korkutuyordu.

Karanlıkta süzülen şeyi görmek istemediğim için gözlerimi kısıtım. Gökyüzünü parçalayan gölgeyi.

Arkamı dönüp çiftlik evine döndüm.

Kurutulmuş elmalar, kenarları hafif yanmış buğday kekleri ve kalan keçi peynirinden oluşan bir akşam yemeğinden sonra çiftlik evinin merdivenlerini çıkıp kendimi, elde dikilmiş beyaz örtü ve dantelli yastıkların olduğu yatak odasında buldum. Bir

* Gezegenin doğrultusuyla günberi doğrultusunun, gezegenin yörünge düzleminde oluşturdıkları açısı. (ç.n.)

zamanlar bu odada uyuyan her kimse, pencere pervazında çam kozalakları biriktirmiş ve yatağın üzerine, güneş yüzünden artık solgun renklere bürünmüş, kumaşına minik çiçekler işlenmiş bir bez parçası sermişti.

Babam sol elinde piposu, sağ eliyle tütün kesesini almak için ceketinin cebine uzanırken kapıda belirdi. “Eğer bir şey olursa,” dedi gözleri pencereye takılırken, “meyve bahçesinden geçip ormana doğru koş ve hiç durma. O adamlar geri gelirse, buradan uzaklaşmalısın. Beni bekleme.”

Tozla kaplı pencere çerçevesine dokundum. Bulutlar güneye doğru uzaklaşıp ıslak ve berrak bir gökyüzünü ortaya çıkarmıştı. Çatıdan atlayıp verandaya düştüğümü ve sonra ağaçların içine doğru koştuğumu, nefesimin ciğerlerimi yaktığını hayal ettim. Belki görünmeden karanlığa ulaşabilirdim. Ya da belki o adamlar beni yakalayıp çiftlik evine geri sürüklerdi.

“Eğer izlerini görmüşlerse, kim olduğunu anlamışlarsa...” Babam başını iki yana sallayarak gözlerini bana çevirdiğinde madenci kulübesinden ayrıldığımızdan beri bunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Belki de bu yüzden tetiği çekmeye bu kadar yaklaşmışken tüfeği benden almıştı. Mesele yalnızca silahlı bir çatışmayı engellemek değildi; boynumdaki dövmeyi görürlerse ne olacağından endişeleniyordu. Odie’yi ve kulübedeki erzakını umursamıyordu; sadece beni ve kim olduğumu anlamalarını engellemeyi umursuyordu. “Seni kaçırdılar Vega. Sonra seni bulabilir miydin emin değilim.”

Sözleri anında tenimde yankılandı, üşümeme neden oldu. Adım, geçmişim, tenimdeki izler... beni tehlikeye atıyordu. Yakınımdaki herkesi tehlikeye atıyordu.

Yine de ölümün buradaki en kötü şey olup olmadığını merak ettim. En kötüsü *kaçırılmaktı*. Odie gibi sürüklenip bir daha hiç görülmemek.

“Tamam.” Ona başımla onayladım ama şunu da biliyordum: Eğer o adamlar gece vakti, bellerinden çektikleri silahlarla buraya gelirlerse, babamı geride bırakamazdım. Kalıp savaşırdım. İçimde anlatamadığım bir his vardı. Belki de bir inatçılık, tüfeği indirip Odie’yi alacaklarını ve yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını kabul etmeyi reddeden tarafımla aynı taraf.

Vadiden ayrıldığımdan beri tanıştığım her insanın gözlerinde soğuk bir çaresizlik, kemiklerine işleyen vahşi bir korku ve susuzluktan daha derin bir ihtiyaç vardı. Hayatta kalma ihtiyacı.

Şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığım bir duygu.

Eğer bu dünyada hayatta kalmak istiyorsam, sonsuza kadar saklanamazdım. Vadide gizlenemezdim. Bazen de... savaşmam gerekecekti.

Babam, bir şey duymuş gibi koridordan aşağıya bakıp sesleri dinledi. Ancak sadece evin gıcırtiları ve çatıdan dökülen yağmurun son damlaları duyuluyordu. “Biraz uyu,” dedi sonunda. “Güneş doğduktan hemen sonra yola çıkacağız. Fort Bell hâlâ buradan bir buçuk günlük yürüme mesafesinde ve pazarı kaçırmak istemeyiz, elimizde kalan tonikleri satacağız.”

Başımla onayladım. *Boşa geçen bir buçuk gün daha.* Sona yaklaştığımız bir buçuk gün daha. Babam koridorda süzüldü ve verandaya çıkarken ön kapının yüksek sesini duydum.

Yatak odasının penceresini kaydırarak açtım ve gece esintisini içeri alarak ön verandadan babamın piposunu tüttürüşünü dinledim. Bu gece uyuyacağını düşünmüyordum; bunun yerine yolu gözetleyecek ve yoldan geçen atların uzaktan gelen seslerini dinleyecekti. Ancak şu anda ağaçların arasında sadece akşam kuşları ötüyor ve rüzgâr eski evin koridorlarında şarkı söylüyordu. Buranın güzel kokulu meyve bahçesini, uzun ve koruyucu ağaçlarını ve gizli araba yolunu sevmiştim.

Ama burada kalamazdık.

Ufku izledim, girdap oluşturan evren uyanırken göğsümü bir sakinlik kaplıyordu; gece göğü bana, burada hiçbir yerde hissedemeyeceğim kadar tanıdık geliyordu.

Düşüncelerim geçmişe döndü; annemin yıldızlar ve tıpkı bizim gibi gece göğüne bakıp *onu merak eden* bir kadın hakkında anlattığı tüm hikâyeleri derinlemesine inceledi. Gökyüzünün haritasını çıkaran ve gördüklerini hesaplayıp not alan ilk kişi oydu. Onun hikâyeleri de artık benimdi. Damarlarımda taşınmış ve mürekkeple tenime işlenmişti.

Battaniyeyi üzerime çekemeyecek kadar yorgun halde yumuşak ve kabartılmış yatağa çöküp gözlerimin kapanmasına izin verdim. Duvarlara asılı kâğıda çizilmiş yıldız haritaları veya takımyıldızlar olmayan bir odada uyumak garip geliyordu. Yine de rüyamda, o sonsuz karanlıkta devamlı süzülen yıldızları, galaksilerin oluşumunu, gezegenlerin yeşil ve dipsiz mavi şekillerine bürünmesini gördüm. Meyve bahçesini, yuvarlak ay şeklindeki elmalarını gördüm. Ancak sonra adamlar ortaya çıktı, kollarında hâlâ için için yanan ve kıvılcımlar saçan yanıklar vardı ve meyve bahçesinden geçerken adımları fısıldıyorlardı. “Vega... Vega...” Sesleri hava kadar hafifti, boğazı yaralı olan adam soğuk, ıslak elleriyle bana uzanırken, kırmızı ve solgun gökyüzünden yağmur yağıyordu. Tabancalardan birini belinden çekip kafama doğrultunca metal yumuşak tenime dokundu. “Bana gerçekte kim olduğunu söyle!” diye fısıldadı kulağıma ama ben cevap veremedim tetiği çekti.

Ellerimle tavana uzanmış, adamı geri itmeye, rüyadan kaçmaya çalışırken uyandım ve neredeyse çılgılık atıyordum. Soğuk sabah havasını içime çekerek yatağa gömüldüm, sonra kendimi kalkmaya, pencereye doğru sendelemeye zorladım. Emin olmak için görmem gerekiyordu.

Fakat yolda hiç kimse yoktu. At yoktu. Her şey sessizdi.

Yıldız Çölü

Ellerimi gözlerime bastırıp yere doğru kaydım, sonra tekrar açıp gökyüzüne baktım.

Güneş henüz ufkun üzerinde değildi ama ağaçlığın hemen üzerinde, gümüşü gökyüzünde bir parlaklık, havada yayılmış ve yağmura dönüşmeyi reddeden nem gibi titrek bir şey vardı.

Anomali.

Gece, gökyüzünde ufkun yarısını kaplayan karanlık bir lekeydi ama şafak sökerken, ışık doğru açıyla çarptığında başımızın üstündeki atmosferden sıyrılarak bize doğru uzanan uzun ışık huzmeleri gibi parıltı ve ışıltıya dönüşmüştü. Annem sık sık bir umut ışığı arayarak, haritasını çizmek ve ölçmek için geç saatlere kadar kalırdı.

Güzeldi. Ama aynı zamanda sırtımdan, korku yüzünden oluşan soğuk terler dökülmesine sebep oluyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak bir süre daha ona baktım ama sonra ciy gibi dağıldı ve pencereyi kapattım.

Yumuşak mavi gökyüzünde parıl parıl yanan güneş, anomaliyi gözden kaybetmişti.

Yine de hâlâ orada olduğunu biliyordum. Her zaman oradaydı.

Yakınlaşıyordu.

Çiftlik evinden uzaklaşıp araba yolundan indik. Katır, bir koşum takımına bağlı su testisi ve tonik sandığıyla arkamızda ağır ağır ilerlerken kavanozlar takırdıyordu.

Tepelerin yeşili, yerini kuru toprağa ve daha az ağaca bırakırken, gökyüzü hâlâ birkaç tuhaf ışık parçacığı ve gün doğumunun tuhaf yeşil parıltısıyla beneklenmiş haldeydi.

Bütün gün seyahat ederken saatler bir kamp ateşinin üzerinde yanan kâğıt parçaları gibi uçup gitti, sonra bir yıldırımla

ortadan ikiye ayrılmış ve kabuğu kararıp erimiş eski bir katran ağacının yanında kamp kurduk. Katır kovadan su içerken babamla elma ve soğuk fasulye konservesi yedik. Huzursuzlukla uyuyup sabah güneş doğmadan önce tekrar yola koyulduk. Sürekli arkamızdaki yola dikkat kesilerek yaklaşan atların sesini dinledik.

Toz tadı boğazıma yapışyordu.

Güneş buğulu ve kırpışan bir göz gibi yolumuzu izliyordu.

Ancak öğlen vakti, dümdüz bir hiçliğin ortasında görünen kum kaplı kasaba Fort Bell'e ulaştık.

Bir grup insan kasabaya akın edip anacaddeyi tıkamış, –bazıları at sırtında, diğerleri gıcırdayan at ve yük arabalarında, birkaçı da bizim gibi yayandı– gölge ve taze su arayarak Fort Bell'e doğru ilerliyordu.

Hayatımda hiç bu kadar çok insan görmemiştim ve içimde garip bir heyecan yükselmişti. Kasabanın eteklerinde, kuru arazideki kamp alanını süsleyen çadırları ve yük arabalarını görebiliyordum. Her yönden toplanmış birkaç yüz kişi olmalıydı. Hepsi pazar için gelmişti.

“Enseni kapalı tutmayı unutma,” dedi babam yönümüzü anacaddeye çevirirken. “Ve kimseye nereden geldiğini söyleme.”

“Söylemeyeceğim.”

Ama aklım başka bir şeydeydi: *Mimar*. Bu kadar çok insan bir yerde toplanmışken, mutlaka birileri onu duymuş, kim olduğunu biliyor olacaktı.

Bu elime geçen en iyi fırsattı ve bunu boşa harcamaya niyetim yoktu.

Anacaddeye çıkıp kapıların üzerinde ve vitrinlerde sallanan; hırdavatçıları, eczaneleri, hamamları, demircileri ve barları gösteren her tabelayı okuyordum. Bir şerif ofisi, iki otel ve hatta bir banka. Fort Bell karmaşa, kapılardan geçen insanlar,

havlayan köpekler ve ikinci katta balkondan yavaş, büyüleyici ve toprak yolda ilerlerken söylenecek türden bir şarkı söyleyen bir kadınla dolup taşıyordu. Her yıl düzenlenen pazar için kasabaya giderken yorgunluğun üstesinden gelmek için bir melodiydi bu.

Kulaklarım kasabanın enerjisiyle uğulduyordu. Gözlerim merakla onu tüketiyordu. Ancak aynı zamanda kafamın arkasında küçük, rahatsız edici bir korku vardı. *Ya o adamlar buradaysa? Ya da onlar gibi başka adamlar: çöpçüler veya Teorisyenler. Elimizde kalan azıcık şeyi çalacak insanlar.*

İçgüdüsel olarak parmaklarımı saçlarımdan kaydırdım, boynumdaki izin hâlâ kapalı olduğundan ve hiçbir gözün tesadüfen üzerine değmediğinden emin olurken... onları gördüm.

İpler.

Üçü bir postanenin tentesinde asılıydı.

Ancak bu ipler buğday kasabasında olduğu gibi esintiyle hafifçe sallanmıyordu; sıkıydılar. *Gergindiler.*

Çünkü uçlarındaki düğümlemiş ilmeklerden üç beden sarkıyordu.

İki erkek, bir kadın. Giysileri tozla kaplıydı; soluk gri ceketler ve pamuklu gömlekler gevşek kollarından sarkıyor, çizmeler ayaklarında sallanıyordu ama kafaları bez çuvallarla örtülmüştü. Sadece kadının sırtına dökülen altın sarısı saçları görünüyordu.

Yanlarından geçerken kulaklarım çınlamaya başladı ama gözlerimi onlardan alamadım.

Üç ölü insan öğlen güneşinin altında açıklıkta asılı dururken yaşayanlar onlara neredeyse hiç dikkat etmeden yanlarından geçip gidiyordu. Sanki cesetleri, yol kenarında bulunan ölü bir kuş kadar sıradandı. Kim olabileceklerine dair her ayrıntıyı incelemeye çalıştım ama yüzleri kapalıyken içi koyun

yünüyle doldurulmuş oyuncak bebeklere benziyorlardı. Hiç gerçekçi değillerdi.

“Onlar için yapılabilecek bir şey yok,” dedi babam fısılda-yarak. “Önüne bak.”

Ancak kalabalığın arkasında gözden kaybolana kadar yan yana asılı duran üç cesede baktım. “Onlara ne oldu?” diye usulca sordum, dikkatimi babama çevirirken. “Neden öldürül-düler?”

Babam, soruyu beğenmemiş gibi homurdandı. “Artık ölü-ler, nedenini merak etmenin bir anlamı yok.” Gözleri, sanki bizi dinleyip dinlemediklerini görmeye çalışıyormuş gibi en yakınımızda yürüyenlere dönerken kelimelerindeki kayıtsızlı-ğa şaşırdım.

Söylemediği bir şey daha vardı. Ölümlerinin yüksek sesle söylemeyeceği bir sebebi. Sanki korkuyordu.

Bu da ensemdeki hissi daha da belirgin hale getiriyordu. Kasabalardaki insanlar öldürülüp boyunlarından asılıyordu ve nedenini bilmek istiyordum. Cevaplar için babamı zorlamak istiyordum ama burada, bu kadar insanın arasında daha faz-la bir şey söylemeyeceğini hissediyordum. O yüzden şimdilik sustum.

Bir yan sokakta, babam at arabalarının tek tip sıralar ha-linde park ettiği daha dar bir yoldan katırı çekti. Her bir arabada farklı bir şey satılıyordu: Taze pişmiş mısır ekmekleri, saçları *gözlerden uzak tutmak* için tasarlanmış bir saç toniği, elle yontulmuş bahçe aletleri, deri eyer kayışları, el yapımı bal-mumları ve hiç duymadığım Laramie Nehri’nden ev yapımı kaçak içki satan genişçe bir yük arabası.

“Burada bekle,” dedi babam. Küçük, bodur bir binanın önünde durduğumuzda babam alçak ahşap basamakları tırma-nıp kapıdan içeri süzülürken, ben elimi katırın kısa yelesinde

gezdirip kulaklarını okşadım. Babam içeri girerken küçük bir zil çalmıştı.

Elimi uzatınca katırın sıcak nefesi elime sürtündü, iri dişleriyle bir şeyler kemiriyordu. Etrafımdaki satıcılar, tüccarlar ve kasaba halkı caddede bir aşağı bir yukarı giderken kalabalığın ve at toynaklarının sesi o kadar gürültüydü ki kulaklarım çınılıyordu. Fakat biraz sonra babam yeniden görünüp basamaklardan indi.

“Bay Willard, dükkânının önünde tonik satabileceğimizi söyledi.”

Gözlerim binaya ve tentenin üzerinde asılı olan yazıya kayd: WILLARD’IN BERBER VE DİŞÇİ DÜKKÂNI. “Berber mi yoksa dişçi mi?”

“İkisi de.”

Son tonik sandığı Bay Willard’ın dükkânının önündeki tahta bankta duruyordu. Ancak bir tabela olmadan müşterilerin ne sattığımızı nasıl anlayacağını bilmiyordum.

“Ben gece katırı koyabileceğimiz bir ahır bulacağım.” Babam sertçe elini katırın boynuna koydu. “Gelip tonik almak isteyen biri olursa, onlara on beş dakika içinde döneceğimi söyle. İster beklesinler ister daha sonra geri gelsinler.” Bana bakıp bir yanıt, anladığıma dair bir güvence bekledi.

“Tamam.”

Bankın yanında durup kasabaya baktım. Babam gidince Mimar’ı aramam için bir fırsat doğmuştu. Ancak tonik sandığını bırakamazdım; birinin onu çalması riskini göze alamazdım. Babamın kalan son sandığının kaybolmasından sorumlu olmayacaktım. Bu yüzden kıpır kıpır ve gergin bir halde yerimde kaldım. Yabancılar, istediklerini elde etmek için çalmaya veya

yalan söylemeye niyetliymiş gibi gözlerinde çaresiz ve kurnaz bakışlarla pazarda dolaşırken yanımdan geçiyordu. Bazıları bir sandığa, bir bana bakıyor ve sonra devam ediyordu. Göz göze gelip bir Mimar tanıyıp tanımadıklarını sorabilirdim. Sesimi alçak tutarak bu kelimeyi fısıldayabilirdim. Yine de yaşlı kadının –Imogene’in– ben bu kelimeyi söylediğimde gözlerinin aniden bana çevrildiğini hatırlıyordum. Kelimenin kendisi bir lanetmiş, bir bedduaymış gibi. *Bu ismi yüksek sesle söyleme*, diye uyarılmıştı. Bu kelime tehlikeliydi. Annem yıllar boyunca Mimar’ı aramaya çıkmanın hayatımızı riske atacağını söylemişti.

Buna rağmen başka seçeneğimiz yoktu.

Mimar’ı bulamazsam zaten hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

Bu yüzden yanımdan geçenlerin ellerini inceledim; bazılarında elde dövülmüş altın, demir ve gümüş metallerden yapılmış yüzükler vardı. Ancak hiçbirisi, birbirine paralel uzanan on iki yıldızlı Circinus takımyıldızı değildi.

Sinirle saçımı boynuma atıp ellerime, içine pislik dolmuş kısa tırnaklarıma baktım. Kirlenmişim. Saçlarım tozla ve kollarım kirle kaplıydı. Vadide, kışın bile haftada iki kez nehirde yıkanırdım. Horacelardan aldığımız bir kalıp kastil sabunu kalyaların üzerinde dururdu. Temiz saç ve tırnak hissini, tenimdeki lavanta ve nane kokusunu özlüyordum. Bir an için böyle bir kasabada yaşadığım bir hayatı hayal ettim: ılık banyo suyu ve mağazadan alınmış giysiler; ilkbaharda kaldırımında yapılan yürüyüşler; her birinin anlatacak hikâyesi olan uzak şehirlerden gelen yabancıların yüzleri. Ancak aynı zamanda bana değen her bir çift gözle korkuyu hissedirdim.

Vadi bizi, sorgulayan meraklı gözlerden saklamıştı. Saçlarımız toplu, tenimiz açıkta ve kim olduğumuzu kimlerin görebileceğinden asla korkmadan yaşamamızı sağlamıştı. Ancak burada, bu kasabadaki her bakış tehlikeliydi.

Yıldız Çölü

Caddenin karşısında bir kadın, bir bahis dükkânından çıktı; saçları dağınıktı ve başını yana yatırırken yüzüne gevşek bukleler düşüyordu. Eliyle binanın duvarını ararken onu izledim ve parmak uçları duvarı bulduğunda ilerlemek için duvardan yardım aldı, diğer eliyle yön bulmaya çalışıyordu. Görme yetisini yitirmişti.

Verem.

Sinirlerim gerilirken ellerimi ceketin ceplerine soktum ve bir eli kalçasında, diğeri kolunun altında çeşitli eşyalar taşıyan genç bir çocuğun caddede ayaklarını sürüyerek ilerlemesini izledim. Bir su birikintisinin üstünden sıçrarken gülümsedi, sonra onu izlediğimi fark etti. Yönünü değiştirerek Bay Willard'ın dükkânının önüne gelip bana baktı.

“Ne satıyorsun?” Kaşları merakla kalktı, teni solgundu ve yara izi yoktu – tanıştığım diğer insanlar kadar dışarıda vakit geçirmemişti– gözleri berrak ve parlak yeşildi.

“Henüz açık değiliz,” diye yanıtladım sertçe.

“Peki ama açtığınızda ne satacaksınız?”

“Her derde deva tonik.”

Üstdudağını kıvrıp burnunu kırıstırırken elmacıkkemiklerine dağılmış çilleri birbirine yakınlaştırıyordu. On ya da on bir yaşından büyük olamazdı; gerçi onun yaşında kimseyle tanışmamıştım, bu yüzden emin olamıyordum. “Tonik ne işe yarıyor?”

Çiftlik evinde aldığım hapi, kaburgalarımdeki ağrıyı nasıl azalttığını ve uyumamı sağladığını düşündüm. “Acıyı hafifletiyor.”

Çocuk gözlerini kısarak bana bakarken başını salladı. “İki şişe alacağım.”

“Açık değiliz,” diye tekrarladım.

“Bir müşteriye geri mi çevireceksin?” Sesi olması gereken başka bir yer varmış gibi hızlı ve vurgulu çıkmıştı. Alnından tenindeki kir tabakasını sildi.

“Hiç paran var mı ki?” diye sordum.

“Hayır,” diye açıkça yanıtladı kaşlarını kaldırarak. “Ama takas edebilirim.”

“Ne ile?” Hâlâ kolunun altında sakladığı eşya yığınının merak ediyordum. Hazinesini kurcalayarak nergis renginde uzun ve sarı bir kurdele çekip bana uzatırken parmağında yüzük olmadığını gördüm. Odie’nin yelesi gibi pürüzsüz kumaşın parmak uçlarından sarkmasına izin verdi. Ancak uçları sanki çamura daldırılmış gibi kirliydi. “Yıkanması gerekiyor,” diye belirttim.

“Hızlıca fırçalamanın düzeltemeyeceği hiçbir şey yok. Ayrıca saçında çok hoş görünecek.”

Göğsümde bir heyecan, uzanıp dokunma ve kumaşın pürüzsüzlüğünü hissetme arzusu duydum. Gür saçlarımı omuzlarımdan çekip bir fiyonkla bağladığımı hayal edebiliyordum. Yine de onu asla herkesin içinde takamaz ve boynumdaki izi açığa çıkarma riskini göze alamazdım.

“Kurdeleye ihtiyacım yok,” dedim.

Çocuk onu paltosunun cebine geri tıktı ve sonra kolunun altından başka bir şey çıkardı: bir çizmenin topuklarına takılıp çivili metali batırarak atı ilerletmeye yarayan, gümüşten dövülmüş bir mahmuz. “Sadece bir tane mi var? Çifti nerede?”

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı çocuk. “Bunu bulduğumda diğeri yoktu.”

“Nerede buldun?”

“Buffalo Bar’ın arka sokağındaki ölü bir adamda.”

“Ölü bir adamın çizmesinden mi aldın?”

Yıldız Çölü

“Çizmeleri de aldım,” dedi çarpık ve ukalaca bir sırıtışla. “Ama onları çoktan takas ettim. Çizmeler hep çok rağbet görüyor.”

“Sen bir çöpçüsün,” dedim kaşlarımı çatıp bu çocuğun evlere ve kamp alanlarına gizlice girdiğini ve bulduğu her şeyi aldığını hayal etmeye çalışırken. İçimi bir tiksinti kapladı.

Mahmuzu indirirken güldü. “O kadar acımasız değilim. Bir adamı asla eşyaları için öldürmem ama çoktan ölmüşse bir şeyler alırım.”

“Mahmuzu istemiyorum,” dedim sonunda. “Bence onlar zalimce. Bir atın ilerlemek için acıya ihtiyacı yok.”

Çocuk omuz silkti.

Bunu yaptığında kolunun altında başka bir şeyi, düzleştirilmiş bir kâğıt parçasını gördüm. Bir kitaptan yırtılmış bir sayfa gibiydi. “Bu da ne?” diye sordum, onu işaret ederek.

Çekip ne olduğundan emin değilmiş gibi ona baktı. “Emin değilim. Kasabanın dışındaki bir keçi yetiştiricisinden aldım.”

Güneş yazı bulunan yüzeyinde parıldarken kâğıdı havaya kaldırdı ve elinden almama izin verdi. Kusursuz bir dikdörtgen şeklindeydi, kâğıdın köşeleri biraz bükülmüştü ve bir kenarında su lekesi vardı ama yine de fotoğrafı seçebiliyordum. Resmin ortasında uzun bir yapı çizilmiş, küçük ve parlak ışıklarla aydınlatılmıştı; tabanı daha genişti ve dar bir noktaya kadar uzuyordu. Gördüğüm tüm binalardan daha yüksekti. Fotoğrafın altında şunlar yazıyordu: *Paris. Eyfel Kulesi*. Başparmağımı binanın keskin köşelerinde gezdirdim ve ardından fotoğrafı çevirip *Topeka, Kansas* kelimelerinin takip ettiği bir dizi sayı buldum. Bunun yanında da elle yazılmış, çoğu bulanık ve zamanla solmuş daha fazla kelime vardı. *Trenimizi kaçırdık... Bir otel bulmak saatler sürdü... Versay her şeye değer... Haziran'da görüşürüz*. Boğazım kurudu ve gözlerim sulanmaya başladı.

“Bununla takas edeceğim,” dedim kendimi durduramadan. “Ama iki değil, bir kavanoz tonik için.” Çilli çocuk, fikrimi değiştirmemden korkar gibi hızla başını salladı. Kâğıt onun için değersizdi, yalnızca bir meraktı. Ancak ben bunun gibi başka kâğıtlar da görmüştüm: Annemin *Doğa, Astronomi ve Kara Delikler* kitabının sayfaları arasına sıkıştırdığı üç tane daha vardı. *Bunlar kartpostal*, demişti. Birinin bir zamanlar ziyaret ettiği yerlerin fotoğrafları. Birinde *Glacier Ulusal Parkı* olarak adlandırılan bir dizi karla kaplı dağ; bir başkasında, birçok kapısı olan yuvarlak ve tuhaf görünümlü bir bina ve köşede eğik harflerle yazılmış *Kolezyum, Roma* kelimeleri. Sonuncusu, arka planda iki taş piramidin ve *Kahire – Piramitler* kelimelerinin yer aldığı, tozlu görünümlü bir manzaraydı.

Bu kartpostal benim için de değersizdi ama kalbimde bir sızı hissettirmiş, aniden bir şeyler hatırlatmıştı: annemi ve evi. Yakıp kül ettiğim her şeyi. Annemin her parçası kaybolmuştu. Buna rağmen çok uzaklarda, bu kuru ve yabancı kasabada bana onu hatırlatan küçük bir şey bulmuştum.

Sandıktan bir kavanoz alıp çocuğa uzattım.

“Teşekkürler,” dedi başını sallayarak; kavanozu yüzüne, gözünü neredeyse cama yapıştıracak kadar yakın tutuyordu. “Teşekkür ederim.”

Aceleyle caddenin yukarısına doğru uzaklaşmaya başladı ama ona seslendim. “Bekle.”

Dar omzunun üzerinden bana bakarak kendi etrafında döndü.

“Birini arıyorum,” dedim sesimi alçaltarak. Belki sormam aptalcaydı, belki de bu kötü bir fikirdi ama bu çocuğun kasabaya aşına olduğunu ve insanların konuştuğu şeyleri duyduğunu, ara sokaklarda ve barların karanlık köşelerinde fısıldanan şeyleri bildiğini düşünüyordum. “Birini bulmam gerekiyor...”

Yıldız Çölü

Kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için sokağa baktım. “Mimar olarak bilinen bir adam.” O kadar hafifçe söylemişim ki kasabanın gürültülü izdihamının ortasında kelime çabucak kayboldu.

Ama çocuk ağzını kıpırdatmadan gözlerini kırıştırdı.

“Böyle birini duydun mu?” diye üsteledim. Yine cevap vermeyince çabucak ve aceleyle, “Eğer nerede olduğunu söylersen sana bir şişe daha tonik veririm,” dedim. Çaresizdim, Mimar hakkında herhangi bir ipucu için babamın son şişelerinden birini vermeye hazırdım ve göğsümü kaplayan gerilimi hissedebiliyordum.

Bir yük arabası tıngırdayarak geçerken at başını dizginlere çarptı ve çocuk başını sesin geldiği tarafa çevirdi. Şakaklarım ağrımaya başlıyordu. *Hiçbir şey söylememeliydim. Bu çocuğa hiçbir şey sormamalıydim.* Bakışlarını bana çevirdi ve konuşacakmış, dilinin ucunda bir düşünce asılıymış gibi ağzı açık kaldı. Ancak sonra ağzını kapatıp bana baktı, gözü seğirip alnı gerginleşirken aniden dönüp tahta kaldırımından atlayarak bir ara sokakta gözden kayboldu.

Gitmişti.

Imogene’in bana, *Aptal kız*, dediğini hatırladım.

Belki de haklıydı.

Bir çocuğa Mimar’ı sormuştum ama ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Ayrıca az önce bir kavanoz dolusu toniği bükülmüş bir kartpostalla takas etmişim.

Aptal, aptal kız.

Babam yanında katır olmadan dönerken, elleri kahverengi keten ceketinin ceplerindeydi.

Willard'ın Berber ve Dişçi Dükânı'na ulaştığında, banktaki sandığa baktı ve bir kavanozun eksik olduğunu gördü. “Bir kavanoz mu sattın?” diye sordu. Ancak sesi hoşnut değil, gergin çıkmıştı; dönene kadar hiçbir şey yapmamamı söylemişti.

Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum. *Yalan söylemeyecektim.* “Bir tanesini takas ettim.”

“Neyle takas ettin?” Kaşlarını çattı ve ceketimin cebinden fotoğrafı çıkardım.

“Bununla.”

Gözlerini kısıp bir tarafında resim, diğer tarafında kelimeler olan kâğıda baktı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun ki?” diye sordu.

“Geçmişten.”

Bir soluk verip sokağa baktı.

Parmaklarımı yine el yazısı harflerin üzerinde gezdirdim. “Annemde tıpkı bunun gibi üç tane vardı,” dedim sanki bu bir kavanoz dolusu toniği neden işe yaramaz bir şeyle takas ettiğimi açıklıyormuş gibi. “Ama fotoğraflar farklıydı.”

Hiçbir şey söylemedi; sadece bakışlarını sandıkta kalan kavanozlara çevirdi. Bir tane daha azalmıştı.

Kartpostalı ceketimin cebine koyup ortadan kaldırdım. “Üzgünüm.” Suçluluk yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu; son kavanozlarımızdan birini değersiz bir şeyle takas ettiğim için utanıyordum. Kesinlikle tekrar takas edemeyeceğimiz bir şeyle.

“Geçti artık,” dedi babam boğuk bir sesle. “Ama bir daha takas yapma.”

Başımı sallayarak gözlerimi sandığa indirdim.

Sonraki iki saat boyunca hasta ve yarı ölü insanlar berberin önündeki derme çatma dükkânımıza geldi. Çoğu insan getirdiği bozuk paraları kirli avuçlarında bize uzatırken gözleri

acınası bir tonik ihtiyacıyla sulanıyordu. Ancak bazılarının takas etmeye, ayrılmaya niyetli oldukları eşyalar vardı: gümüş çatal bıçaklar, gözlükler ve küçük tahıl çuvalları. Babam, neyle takas etmek istediği konusunda dikkatli ama netti; elindekilerin son tonikleri olduğunu biliyordu.

Ancak cebimde gizli, hâlâ neredeyse dolu olan aspirin şişesini taşıyordum. Babamın zulasının sonuncusuydu. Bende olduğunu biliyordu ama garip bir şekilde geri istememiş, bende kalmasına izin vermişti.

Basamaklardan yukarı çıkıp tonik hakkında soru soran her müşterinin yüzlerini inceleyip ellerinde yüzük ararken her türlü bakışa karşı temkinli bir şekilde saçlarımı sırtımdan aşağı saldım. Yine de hayal kırıklığı göğsümde birikiyordu. Annem, Mimar'ı bulmanın zor olacağını, sabırlı ve hızlı olmamız gerektiğini söylemişti. Fakat hep onun burada benimle olacağını, zekâsının bizi fazla çaba harcamadan ona götüreceğini hayal etmiştim. Onu tek başıma arayacağımı hiç düşünmemiştim. Yeterince hızlı hareket etmediğimden ve her şeyi yanlış yaptığımdan endişeleniyordum. Çocuğu düşündüm... Kaçıp birine bir kızın Mimar'ı sorduğunu mu söylemişti? Yoksa Imogene gibi, sözlerim derisinin altına işlemeden önce benden olabildiğince uzaklaşmak mı istemişti?

Çok fazla zaman harcıyordum. Babamla burada sıkışıp kalmış, son tonik kutusunu satmasını bekliyordum.

Kalabalığın içinde koyu renkli bir tulum ile hasır şapka giymiş ve ortalıkta gezinirken sol bacağı her adımda arkasından sürüklenen bir adam fark ettiğimde yanağımın içini ısırp tahta kaldırımın kenarına doğru yürüdüm. Gerginlik omurgamdan tırmanıp, öğlen güneşi gölgeleri parçalarken parmaklarımla hafifçe kalçalarıma vuruyordum. Adam tiz sesli bir zil çalıyordu ve onu izleyerek sokağa yaklaştım.

“Tedavi yakın!” diye bağırdı, sesi kalabalık caddede yankılanırken. Zili, sığırları yalağa çağırıyormuş gibi başının üstünde sallıyordu ama kimse ona dikkat ediyor gibi görünmüyordu. “Bizi kurtaracaklar!” diye bağırdı. “Tedaviyi getirecekler ve hastalığımız bedenlerimizden sökülüp atılacak.” Boştaki eliyle, sanki bir şey onu terk ediyormuş, hastalık buharlaşıyormuş gibi göğsünden göğe doğru bir silkeleme hareketi yaptı. Caddede yürürken zilini çalıp bağırmaya devam etti. “Geliyorlar!” diye bağırdı. “Bizi kurtaracaklar, tedavi yakın!”

Birkaç kişi onu izlemek için yavaşladı ama yalnızca bir iki dakika sonra yollarına devam ettiler. Sonra kolunun üst kısmında tenine vurulan damgayı gördüm.

Yıldız yağmuru.

Tıpkı madencilerin kampındaki adamlar gibi. Karnım aniden, sanki bir yumruk göğsümü kavrayıp sıkmaya başlamış gibi düğümlendi.

O adamlar buradaydı.

Bu kasabada.

Cebine son satıştan kazandığı parayı atan babama döndüm. “O adam,” diye mırıldandım, sesim titrerken gözlerim dolmaya başladı.

Yola bakıp sonra tonik sandığına döndü; sadece iki kavanoz kalmıştı. Ama adamı gördüğünü ve sokakta bağırdığı şeyleri duyduğunu biliyordum. “Ona aldırma.”

“Ama onlardan biri! Damgası vardı.”

Babam başını sallayarak doğruldu ve avcunu beline dayadı. “Evet ama o sadece bir elçi. Gruplarında bazı kişiler kasabadan kasabaya seyahat ederek tedaviler ve diğer saçmalıklar hakkında vaaz veriyor.” Homurdandı ama şakağında bir seğirme, görmemi istemediği gizli bir öfke fark ettim. “Yerlilerin çoğu onları dinlemiyor.”

Ellerimi iki yanımda yumruk yaparken öfke, gözlerimin arkasında nabız gibi atıyordu. Madencilerin kampında, en fazla bir düzine adam olduğunu düşünmüştüm. Ancak şimdi her kasabada, her karakolda onlar gibi adamlar olup olmadığını merak ediyordum.

“Onun peşinden gidebiliriz,” diye üsteledim. “Odie’yi bulabiliriz.”

Fakat babam gözleriyle sokağı izlerken başını iki yana salladı. “Hayır Vega. O at çoktan gitti ve muhtemelen Fort Bell’in yakınında bile değil.”

Adamın kalabalığa karıştığı sokağa doğru baktım. Sadece bir *elçiydi*. Diğerleri gibi damgalanmış bir Teorisyen’di ama Odie’yi ve babamın tüm toniklerini alan gruptaki adamlardan biri değildi. “Bir tedaviden mi bahsediyordu?” dedim gözlerimi kalabalığın üzerinde tutarak; bir yandan çanın havada çınlayan son yankısını, binaların arasında ve bulutsuz mavi gökyüzünde yankılanan sesi dinliyordum.

Babam, berber dükkânının duvarına yaslanıp elini sakalında gezdirirken bitkin görünüyordu. Bir daha asla göremeyeceği bir at için endişelenecek, bana her şeyi olduğu gibi bırakmanın, soru sormamanın, sessiz kalmanın ve beladan uzak durmanın neden daha iyi olduğunu açıklayacak gücü yokmuş gibi. “İnsanların çoğu bir tedaviden bahsediyor.”

Bir tedavi. Kelime zihnimi kurcalamaya başladı.

Verem için bir tedavi olduğunu mu düşünüyorlardı?

İçgüdüsel olarak ensem dokunurken parmaklarım titriyordu. *Bir tedavi.* O kadar kolaymış gibi. Sanki babamınki gibi otlar ve nehir suyundan, macun ve kilden oluşan basit bir tonik onu vücudumuzdan söküp atabilirmiş gibi. “Teorisyenlerin herkesin öleceğine inandığını söylemiştin sanki?”

“İnanıyorlar,” diye yanıtladı gözlerini benden çekerken. “Ama hiçbir şey görüldüğü kadar basit değil.”

Ne demek istediğini sorma isteğiyle gözlerimi kısarak ona baktım. Ancak bir kadın yanımıza geldi ve omzuna asılı at eyeri ve altdudağındaki bir tutam tütünle kutuya bakmak için durup babama tonik hakkında sorular sordu. Nefes alışındaki alçak hırıltıyı ve pürüzlü nefesini duyabiliyordum. O da diğerleri gibi hastaydı.

Diğer *herkes* gibi.

Sokağa döndüğümde adam çoktan gitmişti ama gözlerimin ardında endişe verici bir zonklama vardı. Bir kaşıntı derimin altını tırmalıyordu. *Bir tedavi olduğunu düşünüyorlardı.*

Güneş sonunda çatıların ardında battı ve eyerli kadın kasabanın üzerine karanlık çökmeden hemen önce son iki kavanoz toniği aldı. Babam sessizce boş sandığa bakıyordu; bir daha asla bir kavanoz tonik satamayacaktı.

Bir şekilde benim hatamış gibi ona tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyordum ama kelimeleri ağzımda sıkı sıkı tuttum. Hiçbir şeyi düzeltmeyeceklerdi. Onları duymak istediğini de sanmıyordum.

Boş sandığı kollarına aldı. “Bize Buffalo’nun yukarısında iki oda tuttum,” dedi. “Buffalo bir bar.”

Kartpostalı takas ettiğim çocuk Buffalo Bar’ın arkasındaki ölü bir adamın çizmelerini ve mahmuzunu çaldığını söylemişti.

“Otellerin çoğu dolu, bulabildiğim tek yer buydu.”

“Tamam.”

Odalarımız, barın yanındaki ara sokakta, dar bir merdiven boşluğunun üstündeydi. Her biri numaralandırılmış dört kapılı kısa bir sahanlığa giden basamaklardan çıktık.

“Sen bir numaralı odadasın. Ben üçteyim,” dedi babam.

Bütün bir günü boşa harcamış gibi hissederek kapıya doğru ilerledim. Cebimde beş para etmez bir kartpostal vardı ve Mimar'ı bulmaya yaklaşıpamamıştım.

“Sabah,” dedi arkamdan, “malzemeleri toplayıp katırı alacağım, sonra da gideceğiz.”

Mideme bir taş oturdu. *Henüz gidemezdin.* ““Nereye gideceğiz?” diye sordum dikkatle.

Babamın bıyıkları düz bir çizgi halini aldı ve bir an için gözlerini kaçırarak anacaddeye, gece olduğu için kapanan yük arabalarına ve çadırlara baktı. “Belki o çiftlik evine ve meyve bahçesine dönebiliriz diye düşünüyordum.” Bakışları bana döndü. “Elmaları hasat edip kasabalarda satabiliriz. Bu şekilde geçimimizi sağlayabileceğimizi düşündüm.” Babamın gözleri hafifçe sulandı. Belki de yük arabasının, Odie'nin ve tüm toniklerinin kaybı yüzündendi. Ya da belki de hissettiği sorumluluk duygusundandı. Annem gittikten sonra bana bir ev vermeye çalışıyordu. *Gerçek bir ev.* Doğrusu, o çiftlik evine yerleşip yatak odalarından birine sahip olma fikri içimde bir özlem kıvılcımı uyandırıyor.

Ancak bu hayata sahip olamayacağımı biliyordum. Hiçbiri uzun sürmeyecekti.

Babamın şimdiye kadar sahip olduğu kız çocuğuna en yakın şey bendim ve benim de sahip olduğum babaya en yakın şey oydu ama o çiftlik evine dönemezdim. Daha fazla zaman kaybedemezdim.

Ona doğrudan yalan söyleyemediğimden, kabul ediyormuş gibi başımı salladım.

Onunla gidemezdin.

Sonunda bu noktaya geleceğimizi biliyordum. O benim vadiden çıkış yolumdu ama şimdi, bunu düşününce göğsüm ağrısa ve gözlerimin arkasında bir baskı olsa da tek başıma

devam etmek zorundaydım. Dönemezdim. Yalnızca ilerlemeye devam etmem gerekiyordu. Zaman zaten çok hızlı ilerliyordu. Yine de o bunu, ne yapmam gerektiğini anlamayacaktı; atalarımın hikâyelerini, benden önce gelen kadınların hikâyelerini, çoktan yıldız ışığı gibi tenime işaretlenmiş yolu bilmiyordu. Annem onu severdi ama gerçeğin tamamını bilmesi için kimseye güvenmezdi. Babama bile.

Beni durdurmaya çalışacağını, güvenli olmadığı konusunda ısrar edeceğini biliyordum. Tek başıma gitmemi istemeyecekti. Gözlerim yanıyor, yüksek sesle söyleyemeyeceğim bir ağız dolusu kelime ve korkuyla doluyordum.

Ya bu gece ayrılacaktım ya da hiç.

Görmesini istemediğim gözyaşlarımı bastırarak ona yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Tütün ve katır gibi kokuyordu. Vadideki nehir gibi. Ev gibi. Elini nazikçe sırtıma vurdu, şefkate alışık değildi. “Pekâlâ o zaman,” dedi içimde kükreyen duyguyu tam anlamayarak. “Biraz uyu, tüm kasaba halkının görebileceği bir yerde beni yumuşatmasan olmazdı değil mi?”

Gözlerimi silerek geri çekildim. Bu onu incitecekti ve bundan nefret ediyordum. Bu onu paramparça edecekti.

Ama Mimar’ı bulup yardımcı olmak, taşıyacağım suçluluktan ve kaburgalarımın arasına kök salacak acıdan daha önemliydi. Belki de bir gün ona neden gittiğimi ve ne yaptığımı anlatabilirdim. O da beni anlardı. Başka seçeneğim olmadığını görürdü.

Babam nihayet gözlerini silerek başını salladı ve sonra, sabah burada olacağımı, odamda bekleyeceğimi ve birlikte meyve bahçesine döneceğimizi düşünerek kapısına döndü. Elma bahçesinde basit bir hayat bizim sahip olabileceğimiz bir şeymiş gibi. Hak ettiğim bir şeymiş gibi.

Bilmiyordu.

Sabah çoktan gitmiş olacaktım.

Yıldız Çölü

Bir fener, boş yatağın ve köşedeki tekli ahşap sandalyenin üzerindeki duvara hayali gölgeler düşürerek küçük kiralık odamın içini aydınlatıyordu. Tuvalet yoktu ve aşağıdaki salondan alkol ve duman kokusu yayılıyordu.

Kapısının önünden gizlice geçip ara sokağa inmeden önce babamın geceyi geçirmek üzere yerleştiğinden emin olmak için bekledim. Örtüyü burnuma kadar çekip, derin nefesler alarak anneme, taze fesleğen ve sabuna dair bir anıyı, annemin teninde yaşıyormuş gibi görünen bir kokuyu hatırlamayı umdum. Fakat o kokular kaybolmuştu. Şimdi kamp ateşi ve toprak gibi kokuyordu.

Bunu gerçekten yapabilir miydim? Son tanıdık şey olan babamı geride bırakabileceğimi sanıyordum.

Ama başka yol olmadığını biliyordum.

Bu çoktan benim için çizilmiş olan yol, geçmişin ve atalarımın belirlediği bir hayattı. Annemin asla yapma fırsatı olmadığı şeyi yapacaktım: Denizin yolunu bilen adamı bulacaktım.

Kendi başıma gidecektim.

Yaklaşık yirmi dakika kadar geçtikten sonra babamın benim uyuduğumu düşüneceğinden emin olduğumda örtüyü tekrar kolumun altına sıkıştırdım ve kemiklerime kadar kasılmış halde kapıyı çekip karanlığa süzüldüm. Yine de babamın odasının önünden parmak uçlarımda geçip gitmeden önce durup elimi kalın ahşap kapıya dayadım. “Özür dilerim,” diye fısıldadım annemin örtüsünü kapının yanına, yere koyarken. Tek başıma taşıyamayacağım kadar ağırdı ve annemin tek hatırlatıcısına iyi bakacağını biliyordum. Sabah onu bulduğunda da benim Teorisyenler veya başka kötü biri tarafından odamdan kaçırılmadığımı, kendi başıma ayrıldığımı anlayacaktı. “Hoşça kal baba,”

dedim hafifçe, ıstırabı, şüpheyi ve acıyı bastırarak. Düşünceleme milyonlarca belirsizlik iğnesi saplanıyordu. Buna rağmen boynuma vuran soğuk ve gece göğü, beni elimi çekip arkamı dönmeye zorladı.

Asla onunla kalamazdım.

İş hep buraya geliyordu. Alçak bulut tabakasının ardından ikiz yıldızları göremesem de orada olduklarını biliyordum. Tova ve Llitha yörüngelerinde çılgınca dönüyordu ve atmosferimize hiç olmadıkları kadar yakındı. Zamanın beni sürüklediğini ve yıldızların arasındaki karanlıktan yapılmış gümüş bir iplik gibi göğsümü çektiğini hissedebiliyordum.

Ahşap merdivenden aceleyle inip karanlığın içinde sokağın sonuna doğru süzıldüm, kalbim kırıldı ve gözlerim yaşları bırakmak istiyordu.

Fakat şimdi bunun için zaman yoktu.

Kendi başımaydım ve yola devam etmem gerekiyordu.

Karşımdaki kasaba karanlıktı. Pencerelerdeki fenerler sönmüş ve dükkânlar gece olduğu için pazarın yeniden kurulacağı ertesi güne kadar kapanmıştı. Uzakta, kasabanın dışında insanların gece için çadırlarına ve arabalarına yerleştiklerini duyabiliyordum. Kamp ateşlerinin parıltısı ve pişirilen yemeklerin kokusu havayı sarıyordu.

Kasabanın eteklerine kadar gölgelerin arasından süzülebilir, gün doğarken pazar açılana kadar bekleyebilirdim...

Ya da...

Önümdeki kapının üzerinde asılı duran ahşap tabelaya baktım: BUFFALO BAR.

Müzik ve konuşmaların yüksek sesli bir karmaşası içeriden uğulduyor ve yankılanıyordu. Fort Bell'de hâlâ uyanık olan kim varsa hâlâ açık olan tek yerde, Buffalo Bar'da toplanmıştı.

Yıldız Çölü

Belki içerideki biri Mimar'ı tanıyor olabilirdi. Belki şansım yaver giderdi. Buna rağmen aynı zamanda soğuk ve acımasız gözleri, tedaviler, kurtarıcılar ve ölüm hakkında sohbetleriyle kolları damgalanmış adamların içeride olma ihtimali de vardı.

Bir kadın, sokaktaki çamurla lekelenmiş soluk yeşil ve beyaz eteğiyle yanımdan hızla geçince kendimi toparlayarak yutkundum. Barın kapısında durdu. "Geliyor musun genç hanım?" diye sordu sinsi ve kurnaz bir göz kırpışla. "Kapıdan girmeden içeride ne olduğunu bilemezsin."

Kalbim hızla atıyor, kaburgalarıma çarpıyordu. Gözlerim parıldarken, ağzım meydan okuyan bir çizgiye dönüştü. "Evet," diye cevap verdim. Kendimi annemin kızı gibi cesur ve gözü pek hissediyordum; bir zamanlar buradan uzak bir vadide saklanan kız gibi değil. "Geliyorum."

Üstdudağını kaldırarak birkaç eksik dişi ortaya çıkardı ama masmavi gözleri beni, onu kapıdan girip Buffalo'ya kadar takip etmeye zorluyordu.

Bar karanlıktı ve koçanların altında yanan mumlarla aydınlatılıyordu.

Masada oturan bir düzine adamın gölgelenmiş yüz hatlarına göz gezdirdim; bazıları kâğıt oynuyor, bazıları ellerindeki kehribar rengi içkilerini döndürüyordu ve çoğunun pazar için burada olan tüccarlardan ya da çöpçülerden olduğunu düşünüyordum. Herhangi biri yıldız yağmuru damgası taşıyorsa bile, loş mum ışığında emin olamazdım.

Bar, güneş battıktan sonra uyanık kalmaktan korkmayanlarla doluydu ve kendi kendime onlardan biri olduğumu söyledim. *Buraya ait olduğumu.* Yine de kalbimin kulaklarımdaki huzursuz çarpıntısı bana kesinlikle öyle olmadığını hatırlatıyordu.

Arka köşede sandalyeye oturmuş bir adam banjo* çalıyordu; aşkını nehirde kaybetmek ve *kırık bir kalple* onu *kilometrelerce* kovalamakla ilgili yavaş bir gezgin şarkısıydı.

Tombul kadın beni elimden tutup duman altında kalan odadan köşedeki bir koltuğa çeker, orada bana barın işleyişini anlatır ve ben de ona Mimar'ı tanıyıp tanımadığını sorabilirim diye biraz umutlanmıştım ama kadın bir dizi merdivene doğru yalpalayıp dolgun dudaklı bir adamla öpüştü ve adam da ellerini onun geniş beline doladı.

Tek başımaydım ve kalp atışlarımın sesi kulaklarımda git-tikçe yükseliyordu.

Barın ortasına yerleştirilmiş birkaç boş tabure dışında koltukların çoğu doluydu. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum, böyle yerlere alışık olmadığımı hissedebileceğinden emin olduğum dişleri sararmış adamlar iskambil kartlarını indirip kızarmış gözlerle beni izliyordu. Kolay bir avdım. Kapı ile bar arasındaki aralıktan geçerken bakışlarımı ileride ve çenemi dik tutmanın en iyisi olduğunu hissederek onlara doğrudan bakmamaya çalıştım.

Annem eskiden bana kasabalar, tavernalar, okullar ve dişçi muayenehaneleri hakkında hikâyeler anlatırdı. Fakat duman altında kalmış ve mum ışığıyla aydınlatılmış bir odada vahşi bakışlar üzerimdeyken yürümek tamamen farklı bir deneyimdi.

Bara ulaştım ve boş taburelerden birine oturdum; yüreğim ağzıma gelmişti ve çenem çok sıkılmaktan ağrıyordu. Buna rağmen uğradığım her kasabada böyle yerlere sık sık geliyormuşum gibi ifademi değiştirmeden gözlerimi sabit tuttum. Acımasız barlardan, kaba saba yüzlerden ve nahoş bakışlardan payını alan bir kızdım.

"Küçüksün, değil mi?" diye sordu barın arkasındaki adam gelip önümde dururken; sesi boğuk ve yıllarca içtiği sigaraların

* Banjo: Afrika kökenli, telli bir çalgı.

dumanıyla kaplıydı. Bakışlarını bana dikti. Teninde çiçek hastalığının izleri vardı, pis kahverengi saçları bir yana yatırılmış, siyah bıyıkları üstdudağının hemen üzerinde kesilmişti ve her iki kulağında da gümüş halkalar vardı. Fakat iki elinde de gümüş mühür yüzüğü yoktu.

“Hayır,” diye açıkça yanıtladım. Oysaki buraya girebilmem için kaç yaşında olmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu; belki de on yedi yaş çok *küçüktü* ve adam beni hemen kapı dışarı edecekti.

İnce ve solgun kaşlarından birini kaldırdı –gözlerini çevreleyen siyah noktalar hastalık belirtileriydi– sonra avcunu bar tezgâhına dayadı. “Tamam o zaman,” dedi bir tomar tütün çiğnerken. “Ne istiyorsun?”

Avuçlarımı bar tezgâhının altında birbirine sürttüm. *Buna nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.*

“Beyaz ve koyu likörümüz var. Bu kadar.” Sesi tereddüdümü hissederek derinleşmişti.

Bakışlarımı bardan çekip bana en yakın oturan iki adama çevirdim. Bardaki çoğu kişi gibi ikisinin de elleri kehribar rengi alkolle dolu olan bardakları dolamıştı. Gözlerinin ucuyla beni izliyorlardı. “Koyu olan,” dedim.

Barmenin dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Paran var mı?”

Kahretsin. Paltoma dokunup aspirin şişesinin hâlâ cebimde olduğunu hissettim. Bar tezgâhının altında çıkarıp –herkesten saklayarak– kapağı açtım sonra içinden bir tane hap aldım. Adamın görmesi için beyaz hapi tutarak avcumu kaldırdım. Öne eğilip onu benden kaptı ve nasırlı parmaklarında çevirerek sanki o da kimsenin görmesini istemiyormuş gibi elini çabucak kapattı.

“Bunu nereden aldın?” diye sordu, gözleri bana odaklanırken.

“Buldum.”

Shea Ernshaw

Tezgâhın üzerine eğildi. Sigara dumanı ile sirke gibi keskin ve acı bir şey kokuyordu. “Bundan başka var mı?”

Gözlerimi kırpmadan başımı iki yana salladım. “Yalnızca bir tane.”

Gözlerini kısıp boynunu çıtlattı. “Emin misin?”

“Daha fazlasına sahip olsaydım bilirdim, değil mi?” Ses tonuma şaşırdım; daha önce de onun gibi adamlarla uğraşmışım gibi korkusuz çıkmıştı.

Tekrar doğrulurken bir kaşı hâlâ havadaydı, sonra tezgâha yönelip altından bir şey çıkardı. Döndüğünde, önüme bir şişe koyu likör koydu ve ona verdiğim hapı cebine attı.

Görünüşe göre sadece bir aspirin bir şişe alkol almama yetiyordu. Acaba babam bunu, bütün bir hapın ne kadar değerli olduğunu biliyor muydu?

Barda oturan iki adam ölçüp biçerek bana ve dolu şişeye baktı, muhtemelen şişeyi almak için adama ne kadar ödediğimi ve daha fazlasına sahip olup olmadığını tahmin etmeye çalışıyorlardı. Soymalarına değip değmeyeceğimi.

“Birini arıyorum,” dedim barmene gitmeden önce.

Hâlâ kim olduğumu, nereden geldiğimi ve neden burada olduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi merakla bana baktı. “Kimmiş o?”

Şişeye dokunurken parmağımı hafifçe bardağa vuruyordum, sonra gözlerimi kaldırdım. “Bir adam...” Sesim, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olmayarak kısıldı ama bu meyhaneye gelip giden adamları, bu diyarın uçlarına kadar seyahat edip masallarını anlatmak için pazara dönen tüccarlardan uzak diyarların hikâyelerini dinleyenleri yalnızca bu barmen bilebilirdi. Risk almalıydım. Sormak zorundaydım. “Bir Mimar,” diye devam ettim. “Onu hiç duydun mu?”

Barmen öne eğilerek bar tezgâhının üstünde duran kötü kokulu metal bir kutuya tükürdü. Koyu ve kararlı gözleri bir

kuşun gözleri gibi kısıldı. Bu beni rahatsız etti ama bakışlarımı başka yöne çevirmeyi reddederek doğrudan karşılık verdim.

“Bu isimde birini hiç duymadım,” dedi gözlerini kısıp dilini ağzının içinde yuvarlayarak. Ancak yalan mı söylüyordu yoksa bu bir oyun muydu anlayamıyordum ve şimdi ne diyeceğimi bekliyordu.

“Emin misin?”

Çenesini indirip, barın karşı tarafına uzanıp bu kelimeyi onun barında yüksek sesle söylediğim için ya da böyle bir ismi dile getirmeye cüret ettiğim için boğazımdan yakalayacakmış gibi beni izledi ama sonra yutkundü ve basitçe, “Evet,” dedi.

Arkasını dönüp beni izleyen iki adamın önündeki boş bardakları doldurmaya, barın uzak ucuna doğru yürümeden önce ikimiz de bir an için şüpheyile birbirimize baktık. Sonra duya-bileceğim mesafenin dışında onlarla konuşmaya başladı.

Kahretsin, diye düşündüm.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Mimar’ı tanısa da tanımasa da, yalan söylese de söylemese de artık *benim* onu sorduğumu biliyordu. Daha önce hiç görmediği bir kız, beyaz bir hapı bir şişe içkiyle takas ediyor ve şimdi de Mimar hakkında sorular soruyordu.

Artık bardaki diğer insanların da gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarında ve mırıldandıkları sözlerdeki merak vardı; başlarıyla beni işaret ediyorlardı. Bu duman altı odadan çıkmam gerekiyordu.

Fakat şimdi gidersem izleneceğimden emindim. Karanlık sokakta çığlıklarımın gece tarafından yutulacağı sessizliğe kadar kovalanırdım. Belki de olduğum yerde kalıp saklayacak hiçbir şeyim yokmuş gibi davranırsam daha iyi olurdu. Hepsinin birkaç bardak daha alkol almasını ve bana olan ilgilerinin azalmasını beklerdim, sonra da fark edilmeden sıvıştım.

Bakışlarımı önümdeki şişeye çevirmeden önce gözlerimin solumda hâlâ banjo çalan adama kaymasına izin verdim. Bar-men bana bir bardak vermemişti, bu yüzden dolu şişeyi dudaklarıma götürdüm –damarlarımda dolanan sinirleri sakinleştirmeye çalışıyordum– ve küçük bir miktarın dilimden ağzıma yayılıp sonra boğazımdan dökülmesine izin verdim. Anında pişman olurken göğsümün altından bir öksürük yükseldi. Tadı berbattı ve neredeyse bar tezgâhına doğru öğürecektim ama tutmayı başardım.

Şimdi üzerimde daha çok göz hissediyordum.

Kahretsin. Kahretsin.

Kendimi sabit tutmak için ellerimi şişenin etrafına sararken yutkundum. Göğsümde ve kafamda dolaşan bir hararet hissettim. O an ayağa kalksam kendimi yere düşmekten alıkoyabileceğimden emin değildim.

Barın arkasında bir kapı, savrularak açılınca duvara yüksek sesle çarptı ve birkaç kişi bakmak için döndü. Kapı bir arka sokağa, çocuğun bir cesetten çizmeleri aldığı yere çıkıyor olmalıydı ve sulanan gözlerimi kaldırıp bir kızın bara girdiğini gördüm. Benden çok büyük görünmüyordu.

Ancak o *gerçekten* buraya aitmiş gibi görünen bir kızdı.

Kafasının yarısı kazınmış, koyu renkli saç derisini ortaya çıkarmışken uzun siyah saçları örülüp kulakmemesinde bir dizi gümüş çiviye görebildiğim tarafına atılmıştı. Pantolonu çizmelerinin üzerinde katlanmıştı ve büyük beden, soluk yeşil paltosu etrafımda oturan adamlar kadar eskimiş ve kirlenmiş görünüyordu. Çizmelerinin gürültüsü yerde yankılanırken gözlerim herkesin görebileceği şekilde beline sarılı olan bıçağa takıldı. Bardaki yarı sarhoş adamların onu izlemesi umurunda değildi; aslında bence öyle olmasını, herkesin onunla uğraşmaya değmeyeceğini, ondan çalmaya çalışırlarsa, onları delik deşik edeceğini bilmesini istiyordu.

Barın uzak ucuna doğru yürürken gözleri loş ışıklı odada gezindi ve sonra bir tabureye tünedi. Daha önce buraya gelmişti, simaları tanıyordu ve kimsenin arkasından gizlice yaklaşmasına ihtimal kalmaması için sırtı duvara gelecek şekilde oturdu. Böylece, her zaman üstün olacaktı.

Ona küçük bir bardakta koyu renkli alkol getiren barmene tezgâhın üzerinden gümüş bir parayı kaydırırken büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Elindeki bardakla bakışlarını kaldırdığında, barın uzak ucundan ona baktığımı fark etti. Gözlerimi başka yöne çevirmek istedim ama gözlerim, yanık teninin aksine yarı yeşil gözlerinin çarpıcı rengine takılmıştı. Bardağını bana doğru kaldırdı ve önümde duran şişeyi başıyla işaret ederken kaşları havalanmıştı. Şişeyi kaldırdım ve ikimiz de içtik. Fakat keskin likör boğazımdan inerken irkildim ve şişeyi indirdiğimde gülümsemesini bastırıyormuş gibi görünüyordu.

Arkamı dönüp boynumdaki işarete dokundum, saçımı üzerine kapatıp onu gizledim. Belki bar tezgâhından ona doğru ilerleyip yanındaki bir tabureye yanaşarak –sessizce ve gizlice– Mimar’ı duyup duymadığını sorabilirdim. Belki güvenebileceğim biri değildi ama en azından konuşmaya istekli biri olabilirdi. *Mimar* gibi isimlerden korkmayan, hiçbir şeyden korkmayan biri.

Bir elimi barın kenarına dayayıp kendimi yukarı doğru kaldırıyordum ki ön kapı çarparak açıldı ve dışarıdan rüzgâr eserek soğuk bir hava getirdi. Başka bir şey daha: *korku*. Bardak ki sesler birdenbire kesildi ve bütün gözler kapıya, ağır çizme seslerinin ahşap zeminde bar tezgâhına doğru pat pat ilerlediği yere çevrildi.

Yüzümü aşağıda tuttum ama birkaç adam bara yaklaşıp tüm ağırlığıyla yaslandığında gözlerim sol tarafıma kaydı.

“Dört bardak,” dediler. Barmen hızlı hareket ederek bir şişe kaptı ve koyu renkli sıvıyı bardaklara boşaltıp bardakları

tezgâha doğru itti. Kalıplı olmasına rağmen barmen belirgin bir şekilde gergindi, şakakları seğiriyordu. Bu adamlar birden bara dalmıştı ve burası artık vadide gece yarısı hiçbir şeyin kıpırdamaya cesaret edemediği kadar sessiz bir yer olmuştu. Yırtıcı bir hayvanın aç ve av peşindeyken pusuya yattığında olduğu gibi.

Dört adam bardaklarını dudaklarına yaklaştırıp bütün koyu likörü tek yudumda içti. Sonra bardaklarını tezgâha geri çarptılar. Barmen bir kez daha doldurmadan önce herhangi bir ricaya ihtiyaç duymadı. Aynı şeyi tekrar yaptılar ama üçüncü dolduruşta çoktan biraz gevşemiş ve sarhoş halde barın kenarına yaslanarak acele etmeden bardaklarından yudumlamaya başladılar.

Ancak bardaki diğer herkes koltuklarında kaskatı kesilmiş halde bakışlarını adamların üzerinde tutuyordu. Konuşmaktan ve hareket etmekten korkuyorlardı.

“Hazır mı?” diye sordu sonunda adamlardan biri, barmene başıyla işaret ederek. İşte o zaman şapkasının altındaki yağlı saçlarını, keskin çenesini ve boynundaki rozeti gördüm. Ve kolunun ön kısmına dağlanan yıldız yağmurunu.

Bu oydu.

Samuel. Madenci kampında gözlerinde korkunç bir parıltıyla üzerimde dikilen adam. Sanki oturduğum yerde beni vurmak için herhangi bir fırsat kolluyordu. Gözlerim çabucak onu geçip patronunu aradı –boğazında yara izi ve uyumsuz renkli gözleri olan adamı– ama ondan hiçbir iz yoktu.

Olağanüstü bir korku boğazıma hücum ederken gözlerimi kaçırıp önümdeki şişeye döndüm. Teorisyenler. Dördü de. Kollarına bir damga dağlanmıştı.

Titremelerini birinin görmesini engellemek için avuçlarımı barın altındaki dizlerime bastırdım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ses çıkarmadan tabureden kalkmam, şişeyi bırakmam ve ön kapıdan sıvışmam gerekiyordu. Fakat gözlerimi kapıya doğru çevirdiğimde, dört adam girdiğinden beri barda kimsenin bir santim bile hareket etmediğini fark ettim. Hiç kimse bardaklarından bir yudum içki içmemiş veya sandalyelerinden kalkmamıştı.

Herkes hareket etmeye korkuyorsa, ben de korkmalıyım.

Sadece arka taraftaki adam, parmaklarını tellerden çekmekten korkuyormuş gibi yavaşça tıngırdatarak banjosunu çalmaya devam ediyordu.

Bu yüzden beni görmemelerini umarak yüzümü adamlardan hafifçe uzağa çevirip olduğum yerde kaldım. Öfke ve korku midemi bulandırırken fark etmemelerini umdum. Gözümün ucuyla, barmenin öne çıkıp bir keseyi barın üzerinden rozetli *Samuel'a* doğru kaydırıldığını gördüm.

Dört adam, Samuel keseyi alıp ters çevirerek bir yığın madeni parayı bar tezgâhının üzerine dökmeden önce keseye baktı. En az iki düzine. Samuel boş keseyi fırlatıp avuçlarını bar tezgâhına dayadı. “Bunun yeterli olmadığını biliyorsun.”

“Gerisini yarın tamamlarım,” diye yanıtladı barmen. “Pazar bugün başladı...Yarın daha fazla müşteri olacak.” Ona verdiğim aspirini teklif etmediğini fark etmiştim. Onu kendine saklamayı planlıyordu.

Samuel boynunu iki yana yatırarak parmak uçlarını bıyığında gezdirdi. “Ödeme güvenliğini sağlıyor,” dedi barmene, bir hatırlatıcıymış gibi her kelimesine bir kurnazlık bulaşmıştı. “Sen ödersin, biz de seni güvende tutarız. Bu kadar basit.”

Barmen hızla başını sallarken Horacelerin yeni doğan yavru kedilerinden biri kadar uysal görünüyordu.

Samuel öfkeyle solurken burun delikleri genişledi, sonra da bozuk paraları toplamaya başladı.

Fakat ona uzak köşede, bara ilk girdiğimde beni şüpheyile izleyen iki adamdan biri bardağından uzun bir yudum alıp Samuel'a doğru kaşlarını kaldırdı. "Onu kimden koruyorsunuz?" diye sordu, tüm salonun duyabileceği kadar yüksek sesle. Ayrıca sözlerindeki hakaretini ve alkolün sebep olduğu çakırkeyif etkiyi de duyabiliyordum. "Bu kasabadaki tek hırsız sizsiniz. Çöpçüler bu tarafa gelmeye tenezzül bile etmiyor."

Samuel yavaşça paralarını yumuşak keseye toplayıp güvenli bir şekilde ceket cebine yerleştirdi ve sonra bardağından bir yudum içki aldı. Dikkatli ve telaşsızdı.

"Gerçek veba Teorisyenlerdir," dedi tükürerek, adamın sözleri güçleniyordu. "Koruma için vergi talep ederek bu kasabadaki her işyerini soyuyorsunuz. Hepimizi hastalıktan daha hızlı öldüren musibet sizsiniz." Adam ayağa kalktı, taburesinin yanında sallanıyordu ama dengesini sağlamak için tezgâhın kenarına tutundu.

"Gil," dedi yanında oturan adam, Gil'in kolunu çekiştirerek. "Otur ve sus."

Fakat Gil olduğu yerde kalarak kendisinden bir buçuk metre daha uzun ve on yaş daha genç olan Samuel'a dik dik baktı. "Seni burada öldürmemiz iyilik olur," dedi Gil çenesini öne çıkararak, "hiç özlenmeyeceğin o çöle gömeriz."

Samuel son yudumlarını kafasına dikip içkisini bitirdi. Yine de dönüp Gil'e bakmadı. Gil orada değilmiş gibi. Takip eden yavaş ve durgun anda, Samuel'ın hafifçe sarsıldığını bile gördüm. İçkinin verdiği sıcaklık içini titretiyordu. Sanırım bu benim şansımdı. Dikkati dağılmıştı ve başı zonkluyordu. Ama ben hızlıca ön kapıya bakarken, ciğerlerini terk eden hafif soluğu duydum ve tam dönerken Gil'in Samuel'ı göğsünden ittiğini gördüm.

Ve bir anda her şey değişti.

Biri arkamdan bağırdı.

Bunu, geri itilip yere çarpan sandalyelerin keskin gıcırıtları takip etti.

Sessiz ve hareketsiz bar aniden kaosa sürüklendi.

Başım alkolden zonklarken dönüp Samuel'ın kısa adamı boynundan yakalayıp bar tezgâhına doğru ittiğini ve titreyen boğazına büyük bir bıçak dayadığını gördüm.

Kulaklarım çınlamaya başladı. Kalbim boğazımda küt küt atıyordu.

Barda yalnızca birkaç dakika önce sessizce oturan birkaç kişi daha ayağa kalkıp Teorisyenlere doğru koştuğunda mekân kontrolden çıktı. Bardaklar, masaların sivri uçlarına çarpıp kırılıyor ve sonra silah gibi ileri doğru savruluyordu. Alçak tavan-da çığlıklar yankılanıyordu.

Hareket etmem gerekiyordu. Tepki vermem gerekiyordu. Fakat zaman içimden geçerken her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu.

Solumdan daha fazla bağırış yükseldi; bir kadın bağırarak bir şey söyledi ama söylediği bir yığın sesin gürültüsünde kayboldu.

Gözlerim barmene kaydığında o da bir ucu düz, büyük oyulmuş bir tahta parçasına uzanıp kendisi için bara doğru gelmeye teşebbüs edenlerin kafasını kırmak üzereymiş gibi tuttuğunu gördüm.

Kalp atışlarım kulaklarımda feryat ederken tabureden kalktım. Bu benim bardan görünmeden ve fark edilmeden çıkma şansımdı. Ancak bardan çıkmaya çalıştığımda adamlar çok yakınımda kavga ediyordu ve omuzları bana çarptığında beni geri itip kapıyla aramdaki boşluğu kapattılar.

Panik göğsümde yükseldi. Kulaklarım daha da gürültülü çınlamaya başladı. Çok fazla kişi vardı. Çıkış yoktu. Oda kan ve ter kokusuyla kaplanmıştı.

Sadece birkaç metre ötede, her şeyi başlatan kısa boylu adam –şimdi boğazına bıçak dayanmış haldeyken– Samuel'ın dizine sertçe tekme attı. Samuel yüksek sesli bir çatırtıyla geriye doğru sendelerken bıçağı yere düşürdü ve nefesinin altından küfürler savurdu.

Kahretsin. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu.

Kalabalığın arasından geçmeye çalışarak dirseğimi uzattım ama biri beni geri ittiğinde göğüs kafesim bar tezgâhının kenarına çarptı. Zayıf bir çığlık atarak böğrümü tuttum; kaburgalarımın yeni iyileşmeye başladığı yerle aynı yerdi. Fakat kavg eden iki adam şimdi tam yanımda yumruklaşıp vahşi köpekler gibi hırlıyordu ve artık bar kavgasının yerel halk ile Teorisyenler arasında mı yoksa rasgele adamlar arasında mı olduğunu anlayamıyordum.

Bir kolun altından, yanlarından geçmeye çalıştım ama şakağıma bir darbe geldi; yumruk mu, dirsek mi, emin olamıyordum. Çok şiddetli bir ağrı kafatasıma yayılırken arkama döndüm ve barın kenarına, tabureye tutunmaya çalıştım ama bunun yerine bir *pat* sesiyle sert zemine yüzüstü yapıştım

Hava ciğerlerimden sökülüp alınıyordu. Bir anlığına bu şekilde nefes nefese kaldım.

Görüşüm alkolden, kafatasıma aldığım darbeden, bir yığın insanın kalabalığından, terden ve dumandan fırıl fırıl dönerken uzanıp parmaklarımı bir şeye dolamaya ve adamların çizmelerinin altında ezilmeden önce kendimi yukarı kaldırmaya çalıştım. Ama biri bileğime bastı ve çığlık attım. Tiz, gırtlaktan gelen bir sesle.

Sonra odadaki tüm oksijen çekilmiş gibi herkes birdenbire garip bir şekilde sessizleşti. Tüm bar donuk, ürkütücü ve doğal olmayan bir sessizliğe gömüldü.

Bakışlarım hızla yüzlerini inceledi.

Yıldız Çölü

Bana en yakın iki adam kavga etmeyi bırakmıştı; birinin burnundaki kan yanımdaki zemine damlıyordu, diğeri ise ağzı açık, gözlerinin arasındaki boşlukta çoktan yayılmaya başlayan bir çürükle öylece duruyordu.

Fakat bana bakan yalnızca o iki adam değildi; bardaki diğer insanlar da mum ışığına doğru vızıldayan böcekler gibi bana bakıyordu. Kapıyı benim için açıp beni içeri alan kadın bile merakla ince kaşlarını çatmıştı.

Sonra mavi gözleri hayret ve şokla büyüdü.

“Boynunda izler var,” diye haykırdı kadın, uzun kanca gibi parmağını bana doğrulturken ağzı bir karış açılmış, kırık ve eksik dişleri ortaya çıkmıştı.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Hızla enseme dokunup saçlarımı izlerin, dövmenin üzerine kapatarak ayağa kalktım. Sanki yapılanları geri alıp görecektim. *Fakat artık çok geçti.* Yere düştüğümde saçlarım öne düşmüş... çıplak enseme ortaya çıkmıştı.

Kahretsin.

Biri kim olduğumuzu öğrenirse, diye uyarmıştı annem, *kaç!*

Ama etrafım çevrilmiş ve kafeslenmişim, gözler ölü bir tavşanı parçalayan kuzgunlar gibi beni delip geçiyordu.

“Bu bir takımyıldız,” diye bağırdı kadın bardaki herkes duyabilsin diye, üstdudağının köşesi kıvrılırken burun delikleri genişledi.

Gözlerim ön kapıya kaydı ama geçiş yoktu. Kalabalık, omuz omuza verip daha da yaklaşıyor ve bana bakmaya çalışırken beni barın kenarına sıkıştırıyordu.

“Bunu nerede yaptırdın?” diye sordu adamlardan biri ve bakışlarımı çevirdiğimde o olduğunu gördüm –Samuel– rozetli adam, bana bakıp ayaklarını sürüyerek yaklaşıyordu.

Bir süredir boğazımda tuttuğum nefes mideme indi. Orada çürüdü. Tersyüz oldu. Başka bir şeye dönüştü: göğüskafesimin tepesinde patlamaya hazır bir öfke.

Ancak bana, beni tanıımıyormuş gibi bakıyordu; belki de çok sarhoştı. Gözlerinin ardında çok fazla koyu likör yüzüyordu ve kafatasına çok fazla yumruk darbesi almıştı.

Korku içime yeniden işlerken yeni bir telaşa tutuldu. Buradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Bu adam beni hatırlamadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Patronu ortaya çıkıp başladığı işi bitirmeye karar vermeden önce. Bar tezgâhına doğru yavaş yavaş çekilirken nefesim hızlanmış, telaşlı bir şekilde çıkıyordu; kaburgalarımındaki ağrı göğsüme doğru yayılıyordu. Bakışlarım kalabalığın arasında bir boşluk, bir çıkış yolu aradı. Ama gittikçe yaklaşıyorlardı. Çizmeler ıslak zemine sürtüyor ve eller kurnazca yanlarında sallanıyordu.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim...” Kadın bana, içi boşaltılıp sonra da yalayıp yutulacak bir şeymişim gibi bakıyordu. Dili kırık dişlerinin uçlarına değiyordu. Parmakları, pençe gibi tırnağıyla derimi soyacak ve içimde ne olduğuna bakacakmış gibi havadaydı. “Çok güzel.”

Solumda, beyaz-gri saçlı ve alnında güneş lekeleri olan bir adam ağzından piposunu çıkarıp boğazını temizleyerek bana doğru başını salladı. “Kâğıda çizilmiş buna benzer bir şey görmüştüm. Ama cilt üzerinde hiç görmemiştim.” Sesi hırıltılıydı, yaşlılıkla ve ciğerlerindeki dumanla neredeyse kaybolmuştu.

Samuel bir kaşını kaldırarak bana yeni bir ilgiyle baktı.

Gözlerim alaycı yüzlerde gezinerek nezaket, acıma ve bana yardım edecek birini aradı. Ancak karşılığında sadece açlık ve çaresizlik gördüm. *Hastalık*. Çoğunun gözleri siyah lekeli, buğulu ve cansızdı, görme yetisini kaybetmişti. Diğerlerinin dişleri, içorganlarını parçalayan daimi acıyı bastırarak

gıcırdıyordu. Burada, bu kasabada, bu barda sempati yoktu. Sadece *ihtiyaç* kalmıştı. Ve nadir bir umut ışığı... Boynumdaki izde bulduklarını düşündükleri.

Ben onların ihtiyaç duyduğu şeydim.

“Bir bakayım kızım,” diye hırladı tombul kadın ve daha iyi görebilmek için saçımı tutup beni çekecekmiş gibi elini öne doğru uzattı. Ancak elini savurdum. Keşke yanımda babamın tüfeği, kendimi savunacak herhangi bir şey olsaydı. Fakat tek başımaydım. Yutkunup ellerimi yumruk haline getirdim. Buradan çıkmak için savaşıyordum; pençeleyecek ve tekme atacaktım. *Mecburdum.*

Kadın dolgun dudaklarını aralayarak gülümsedi ve sonra, “Yakalayın onu!” diye bağırdı. Hızlıca yanındaki adamlara baktı.

Biri beni yakaladı ama onlardan biri değildi. Bar tezgâhının uzak köşesindeki kızdı.

Güçlü eli bileğimi sıkıca ve hızlı bir şekilde sardığında küçük bir çığlık attım. Fakat hiçbir şey söylemeden gözleri benimkilere kayarken beline sıkıştırdığı bıçağı eline aldı ve bir an için bıçağı bana doğrultup boğazıma dayayacağını ve ona dövmeyi göstermemi isteyeceğini sandım. Bunun yerine gözleri kalabalığa döndü.

“O bana ait,” diye bağırdı kız, onun malıymışım gibi. Ucu mum ışığında parlayan bıçağını neredeyse dişsiz kalan kadına doğrultmuştu.

Kalbim şimdi göğsümde çığlık atıyordu ve kıza biraz daha yaklaştım. Göğsüne yaslandım. *O benim buradan çıkmamın tek yolu olabilirdi.*

“Sadece daha yakından bakmak istiyoruz,” dedi Samuel. Gözlerini üzerime dikmişti ama bir şekilde beni hâlâ tanııyordu.

“Hiç sanmıyorum,” diye yanıtladı kız genişçe sırıtarak. Bunu daha önce de yapmış, daha önce de kendisinin iki katı boyutunda bir adama bıçak çekip üzerinde kanla geri almış gibi bıçağı Samuel’in boğazına doğrulttu. “Şişeyi al,” dedi bana hızlıca.

“Ne?” Zihnim bir ileri bir geri volta atıyordu. Dehşet, bir şeye bir saniyeden daha uzun bir süre boyunca odaklanmamı zorlaştırıyordu.

“Satın aldığın şişe tezgâhta, al onu.”

Uzanıp bar tezgâhının üstünden şişeyi kaptım ve kalbimin bir piston gibi çarpıp beni parçalamaya çalıştığı göğsüme yakın tuttum.

Bir eli hâlâ bileğimde olan kız, beni kalabalığın içinden geçirip kendi girdiği uzaktaki kapıya doğru geri geri çekti. Grup bizim adımlarımızla uyumlu bir şekilde bizi takip ediyordu, bu sırada banjolu adam kargaşadan rahatsız olmadan, barda sıradan bir günmüş gibi çalmaya devam ediyordu. Kapıya ulaştığımızda kız bıçağı hâlâ elinde tutarken çizmesiyle kapıyı tekmeleyerek açtı ve ikimiz de iki bina arasındaki karanlık ve dar bir geçide daldık. O çocuğun bir ceset bulduğu arka sokağa.

Bir adam bina duvarının yanında kusuyordu. Bir kadın, birkaç metre ötede kollarını göğse uzatarak yıldızlara şarkı söylüyordu.

Daha ben gözümü bile kırpamadan kız bıçağı kemerine geri takıp tekrar elimi tuttu ve beni ara sokaktan yukarı doğru çekti. “Koş!” diye bağırdı.

Ben de koştum.

DÖRT

Kalbim, hıncahınç dolu sokakta yere çarpan adımlarımla uyumlu bir tempoda atıyordu.

Koşarken koyu renkli içki, hâlâ sağ elimde tuttuğum şişeden yere dökülürken gözlerim kıza ve onun vahşiliğine takıldı: Kıvırcık siyah saçları kuzgun tüyleri gibi arkasından dökülüyordu; omzunun üzerinden arkaya bakarken dudaklarında kurnaz bir sırıtış belirdi. Sanki karanlık sokaklarda koşmanın heyecanı ve arkamızdan gelen bağırışlar, içinde bir şeyleri uyandırıyordu.

Kasabanın sınırına ulaştığımızda durup, soluk alış verişimi yavaşlatmaya çalışarak ellerimi dizlerime dayadım. Kalbim çok hızlı atıyor, ciğerlerim yanıyordu ve kaburgalarım, böcekler kemiklerimi tırmalayıp parçalıyormuş gibi uğulduyordu. *Orada ne olmuştu?* Ne yaptım ben?

Kız şişeyi benden kapıp büyük bir yudum aldı. “Devam etmeliyiz,” dedi dudaklarını silerken. “Boynundaki izleri gördüler...” Başıyla beni işaret ederken bir yudum daha aldı.

Sulanmış gözlerimle doğrulurken bir elimi enseme, saçlarımla altına götürdüm. Ona yanıldığını, orada hiçbir iz olmadığını söylemek istedim. Fakat artık yalanlar için çok geçti. Annemin beni her zaman uyardığı bir şeyin gerçekleşmesine

izin vermiştim. Aptal ve dikkatsizdim, dövmeği görmüşlerdi. Artık... kim olduğumu anlamaları an meselesiydi.

Konuşma sesleri uzaktan yükseliyor ve kasabanın dar sokaklarında taşınırken soğuk gece havasında buharlaşıyordu. Kızın koyu renkli gözleri benden uzaklaşıp sese doğru yöneldi. “Kafaları güzel olabilir,” diye devam etti, “ama çabucak ayılacak ve peşinden gelecekler. Yanlarında iz sürücü var.”

Bakışlarımı tekrar kıza, çenesinin keskin hatlarına, gözlerinin kendine hâkim sakinliğine ve kulağındaki çivilerin parıltısına çevirdim. “Peşini bırakmayacaklar,” diye ekledi gözlerini bana çevirirken. “Yani harekete geçsek iyi olur.” Şişeyi bana uzattı ama başımı iki yana salladım. Kehribar rengi sıvının boğazımı yakmasını istemiyordum. “Benim için hava hoş.” Bir yudum daha alıp uzun yudumun tadını çıkarırken gözlerinin kırpışmasını izledim.

“Babam barın üstünde kalıyor,” dedim, her kelimeyi idrak ederken boğazımda şişen bir yumruyla. “Gidip onu uyandıracam ve onlar beni bulmadan kasabadan çıkacağız.” *Belki de onu terk etmek bir hataydı,* diye düşündüm. Fark edilme riskini almak.

Fakat kız başını hayır anlamında salladı. “Bunun için çok geç.” Gözleri uzakta, kasabanın içinden geçen ana yolda ilerleyen bir şeye takıldı. Yarım düzine kadar adamın bulanık şekillerine. “Zaten peşimizdeler... Bak.”

Nabzım kulakzarımda uğulduyor, gittikçe yükseliyordu. *Hayır, hayır.*

Babama çoktan veda etmiş ve gözlerimin ardındaki korkunç batmayı hissetmiştim ama bu gerçek bir son gibi hissettiriyordu.

Dönüş yoktu.

Kız elime dokunup başıyla ileriği göstererek onu takip etmem için işaret etti. “Hadi gidelim,” diye çıkıştı sesindeki keskinlikle. “Bu kasabadan çok uzaklara gitmelisin.”

Yıldız Çölü

Nefes alışım ağırlaştı. *Onunla gitmemeliyim*, diye düşündüm. *Tanımadığım ve güvenmek için hiçbir nedenim olmayan bu kızla.*

Ancak başka seçeneğim de yoktu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda başını aşağı yukarı sallayarak beni Fort Bell'in sınırından ve peşimden gelen, barın içinde bana çılgın bir çaresizlikle bakan adamlardan uzaklaştırmasına izin verdim: İhtiyaç duydukları bir şeydim, beni ele geçirdiklerinde parçalayabilecekleri biriydim.

Bu yüzden bu garip kızın beni karanlığa doğru çekmesine izin verdim.

Çölün uçsuz bucaksız ovalarına doğru.

Gece boyunca koştuk.

Tuhaf ve alçak bitkiler, kalın ve yeşil dış yüzeylerindeki sivri uçlarla birlikte çayır tabanından uzanıyordu. Her bitkinin tepesindeki kar beyazı çiçekler, ona dua ediyormuş gibi alçalan aya dikkatle bakmak için yapraklarını açmıştı. Onlar, güneş yerine ayışığına hasret olan, gece açanlardı.

Önümden ilerleyen kız adımlarını yavaşlatmadı.

Güçlü ve koşmaya alışkındı; yayan olarak kaçmak alışık olduğu bir şeydi. Ne zaman durup kuru gece havasını derin derin içine çekmek için eğilsem bana dönüp, "İlerlemeye devam etmeliyiz," diyordu. Gözleri arkamızda geziniyordu.

Çok uzun süre durakladığımızda yaklaşan adamların alçak vadide yankılanan seslerini duyuyorduk. Bizden daha yavaşlardı, sendeleyip tökezliyorlardı –hâlâ sarhoşlardı– ama hep arkamızdaldı. Çok uzakta değillerdi.

Güneş batı sınırında yükselmeye başladı –beyaz çiçek yaprakları güneşten korkarak hep birlikte kapandı– ve tamamen

yükseldiğinde açık ovaların sıcaklığında burada duramayacağımızı biliyordum. Suyumuz yoktu. Sadece yarısı içilmiş içki şişesi vardı.

“Çok kalmadı,” dedi kız, adımlarını hızlandırırken.

“Neye çok kalmadı?”

Bana hızlıca bir bakış attı. “Su kulesine.”

Sadece bu kelimeleri duymak bile dilimin boğazımda kil varmış ve her tozlu nefesle ciğerlerimi tıkıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

“Artık güneş doğduğuna göre adamlar dönecektir,” diye bana güvence verdi. “Sıcaklar çok tehlikeli. Atları için dönecekler ve ayıldıklarında tekrar izimizi sürecektir.”

Ağzımı konuşmamı sağlamaya yetecek kadar ıslatmaya çalıştım. “Ya da belki...” Yutkunup tekrar denedim. “Belki de vazgeçerler.”

Dönüp gözlerini bana dikti. “Vazgeçmeyecekler. Seni çok uzun zamandır arıyorlar.”

Koyu renk pantolonunun arka cebine uzandı ve kare şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzattı.

Ben gözlerimi kırıştıtarak kâğıda bakarken onu almam için başıyla onayladı.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aldım ve avcumla yaslayarak buruşukluklarını açmaya başladım.

DUYURU:

Tedavi yakında!

İşaret taşıyanlar derhal bildirilmelidir: takımyıldızlar, yıldız desenleri ve bilinmeyen göksel oluşumların dövmeleri.

Zarar görmemeleri tercih edilir.

Ödül müzakere edilecektir.

“Bunlar, orta köprüünün batısındaki hemen hemen her kasabada bar kapılarına çivilenmişti,” dedi kız, gözlerim her kelimeyi iki kez okurken. “Kasabada, postanede asılı olan üç ceset...” Burun deliklerinden soludu. “Teorisyenler, onların bir şeyler bilebileceğini düşündükleri için öldürüldüler. Cesetlerini de herkese bir hatırlatıcı olarak bıraktılar. *Ya konuşursun ya da hayatını kaybedersin.*”

Babamın bana o üç kişinin neden öldürüldüğünü söylemeyi reddedişini hatırlayarak söylediğinden daha fazlasını bildiğini hissettim. Beni korkutmak istememişti çünkü muhtemelen şu an elimde tuttuğum broşürü de biliyordu. Onları mutlaka daha önceden barlara asılıyken görmüştü. Neyi kastettiklerini biliyordu.

“Senin peşinden geliyorlar,” diyerek altını çizdi. “Durmayacaklar.”

Kafatasımın kıvrımlarına bir sersemlik dalgası yerleşti. *Beni ve bir iz taşıyan herkesi arıyorlardı. Ve...* bardakiler benimkini görmüştü.

Kim olduğumu öğreneceklerdi.

Ne olduğumu.

“Artık gitmeliyiz,” dedi kız, kâğıdı elimden kapıp hızlıca katlayarak cebine koymadan önce. “Dün barın arkasındaki sokakta bir adamı bıçakladıklarını gördüm. Öylece bıçakladılar çünkü ne kadar doğuya gittiğini ve işaretli birini görüp görmediğini söylemeyi reddetti.” Başını sallarken kulağının etrafındaki gümüş çiviler parlıyordu ve bir cesetten çizme çaldığını söyleyen çocuğu düşündüm. Bahsettikleri muhtemelen aynı kişiydi.

Gözlerim yavaşça onunkilere kenetlendi. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Homurdandığında alay mı ediyor, bana gerçekten yardımcı mı oluyor yoksa başka bir şey mi var emin olamadım. Fakat

o bir elini omzuma bastırıp başıyla ovaların ötesini işaret etti; kulağındaki çiviler yükselen güneşin ışığıyla parıltıyordu. “Bu sıcaktan kurtulmazsak zaten bir önemi kalmayacak. İkimiz de ölmüş olacağız.”

Su kulesi görüş alanımıza girdi: Çöle, böcek gibi görünen bir gölge düşüren uzun ve ahşap bir yapıydı.

Fakat elimi gözlerimin üzerine götürdüğümde başka gölgelerin de olduğunu gördüm. Bazı insanlar kule zemininin etrafında bodur ağaçlar gibi dikiliyordu, diğerleri ise yuvarlak ve ahşap havzayı çevreleyen platformun tepesine tünemişti. *Onlarcası*. Boğazım, suya şiddetli ve çaresizce bir ihtiyaç duysa da korkum daha güçlüydü ve yaklaştıkça adımlarımı yavaşlattım.

Broşürü ve ödül teklifini düşünürken bu kızın beni bir tuzağa sürükleyip sürüklemediğini merak ettim. Fort Bell’de tehlikede olduğuma ve gözlerinde vahşi bir parıltı olan bu kızın kaçmama yardım ettiğine inanmıştım ama ya yanlış anlamışsam ve beni daha kötü bir yere getirdiyse ne olacaktı? Ya beni onlara verip ödülü kendisi alabilmek için kurtardıysa?

Kaçacak hiçbir yer yoktu. Parmaklarım yanlarımda kıpırdanırken bakışlarım su kulesinin etrafında toplanan karanlık simalarda gezindi. Gözlerinde açgözlülük, kin ve nefret olup olmadığını görmeye çalıştım. Ya da sempati.

Fakat gölge onları fazlasıyla gizlemişti.

Kız sanki bütün gece sabaha kadar yürümemişiz ve benim aksime ayaklarında acı ya da boğazında kuruluk hissetmiyor-muş gibi hızlı ve atik adımlarla önümde yürüyordu.

Şakaklarımdan ve omurgamdan ter damlıyordu. Karşımdaki yüzler görüş alanımıza girerken gözlerimi kısarak baktım.

Gelişimiz sürpriz değildi –kuledeki insanlar geldiğimizi çok uzaktan görmüşlerdi– ve birkaç metre mesafe kaldığında, üzerimizdeki gözlerin keskinleştiğini, kavgaya hazırlarmış gibi duruşlarının değiştiğini hissedebiliyordum.

Ben bir yabancıydım; buraya ait değildim. Ayrıca av da olabiliirdim.

“Bu da kim?” diye bağırdı biri ve gözlerim, alnına bağlanan gri bir bandana ve boynundaki ipe asılı bir dizi küçük, içi boş tohumla kulenin gölgesinden çıkan zayıf ve uzun boylu bir çocuğa takıldı. Diğerlerine benziyordu; kırmızımsı bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve gözleri beyaz çakıtaşlarına benziyordu. Çoğu, güneşten korunmak için başlarına şapka takmış veya kumaş şeritler bağlamıştı. Hiçbiri benden çok büyük değildi; en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşlarındalardı ve en küçüğü on yaşlarındaydı. Hepsinin de parmaklarının üstünde gezdiği, bellerine bağlanmış bir bıçak ya da derme çatma kesici bir şeyler vardı.

“Onu Buffalo’da buldum,” dedi kız gözlerini grupta gezdirirken. Ses tonunu çözmeye ve hâlâ müttefikim miydi yoksa beni aç kurtların eşiğine mi getirmişti onu anlamaya çalıştım. Ancak bana bakmıyordu, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için hafifçe başını bile sallamıyordu. Kalbim boğazımdaki baskısını artırdı. *Tek başımaydım.*

“Ve bakın,” diye ekledi kız, koyu likör şişesini kaldırıp sıvının ucuna doğru akması için elinde çevirirken. Kaşları havalanırken gruptakilerin yüzleri değişti. Kız şişeyi uzun, koyu renk örgüleri ve burnunun ortasında bir halka olan başka bir kıza uzattığında kız bir yudum alıp irkildi ve yanındaki daha kısa boylu, kaslı çocuğa verdi. Grubun en küçüğü bile birkaç yudum alıyor, hepsinin yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyordu.

“Koca bir şişeyi nasıl aldın?” diye sordu örgülü saçlı kız.

“Başka bir şeyle takas etti.” Hem müttetikim hem de düşmanım olabilecek kız, grubu iyi olduğuma ikna etmek istercesine omzuma sertçe vurdu. *Onlardan biri* olduğuma. Fakat pek de öyle olmadığımı biliyordum. Bununla ilgili her şey yanılgı geliyordu: boğazımdaki kuruluk, şakaklarımdaki uykusuzluğun sebep olduğu zonklama, yoğun bir acı veren susuzluk ve beni izleyen onca kişinin şüpheli gözleri. Kendimi evimden hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

Yukarıdaki üç kişi kulenin ahşap merdiveninden inmeye başladı. İndiklerinde yüzlerini seçmeye çalıştım ama güneş gözlerime vurup alnımı yakıyor, içimde *susuzluk, susuzluk, susuzluk* diye feryatlar kopuyordu.

Onlar daha görüş açma girmeden içlerinden biri, “Bu o. Benimle bir şişe tonik takas etti,” dedi.

Kirpiklerimden terler damlarken gözlerimi kırptırdım ve sonunda pazarda Mimar’ı sorduğumda kaçan küçük çocuğu gördüm. O da bu grubun içindeydi.

“Onu neden buraya getirdin?” diye sordu başka bir ses; kelimeleri, yağmurdan sonra vadide gürleyen nehir suyu gibi derin ve huzursuzdu. Ben gözlerimi kısarak kör edici güneş ışığında onu görmeye çalışırken o, altın ışık huzmesinin içinden geçtiğinde yüz hatları ortaya çıktı: Gece kadar koyu saçları bir tarafa taranmıştı, gözleri güneş yüzünden kısılmıştı ve hafif esmer tenliydi. Fakat bakışlarında sıcaklık yoktu; keskin çeneli ve ciddiye. Beni soğuk bir şekilde süzerken nehir gibi derin gözleri bir risk olup olmadığımı hesaplayarak yüzümden çizmelerime kaydı. Oysaki *benim* kalbim kaçmaya ve kavga etmeye hazır-
dı, durumun ne kadar çabuk değişebileceğinin farkındalığıyla çarpıyordu.

Bakışları tekrar yanımda duran, çenesi aşağı düşen ve bir açıklama beklediği kıza döndü.

“Onu bulmamı söyledin,” diye yanıtladı kız kara kaşlarını havaya kaldırarak.

Beni bulmak mı? Onlar neden bahsediyordu?

“Evet ama onu buraya getirmen için değil.”

“Yapmak zorundaydım,” dedi kız. “Bizi kovalıyorlardı.”

Çocuk geniş elini boynuna götürdü. “Kahretsin.” Sonra gözleri bana döndü. Kim olduğum hakkındaki gerçeği ağzımın kenarında ya da gözlerimde okuyabiliyormuş, hepsini orada açık ve net görecekmış gibi dosdoğru içime baktı. Sertçe yutkunup nefesimi tuttum ancak bu, bakmaması zor, çekici bakışları soğuk bir kış fırtınası gibi olduğu için değil, beni rahatsız ettiği içindi. Çünkü bundan sonra ne olacaksa, başıma her ne gelecekse onun elinden olacağım hissediyordum.

“Fort Bell’de Mimar hakkında soru soran sen miydin?” diye sordu, *doğru* kız olduğumu teyit eder gibi. Bu esnada keskin bir rüzgâr gibi gözlerini her kırpışında, bir sorun olmaktan çıkmam için beni parçalara ayırıp buraya gömmenin yollarını düşünüyormuş gibi bakışlarını üzerimde tutuyordu.

Yanımdaki, kartpostalı takas ettiğim küçük çocuğa baktım ve onlara Mimar’ı sorduğumu söyleyenin o olduğunu anladım. Onlara, pazarda sormaması gereken şeyler soran yabancı bir kızdan bahsetmişti.

Yanımdaki kız bara girdiğinde beni arıyordu. *Benim* için oradaydı.

Fakat tüm kelimeler boğazımda düğümlendi. Zihnimde çok fazla düşünce birbiriyle çarpışıyordu.

İnanılmaz derecede yeşil gözlere sahip çocuk bana bir adım daha yaklaştı. “Neden Mimar’ı soruyorsun?” Çenesi kilitlenmişti ve şakakları zonkluyordu.

Boğazımı temizlemeye çalıştım ama yapamadım; tozla kaplanmıştı. Fakat çelik gibi gözlerine karşılık verdim. Göğsüme bir sancı saplansa da, korksam da gözlerimi başka yöne çevirmedi. “Onun kim olduğunu biliyor musun?” Sesim bir hırıltıdan ibaretti.

Gözleri sadece biraz daha kısıldı ve sanki bir tehditmişim gibi, bu soruyu sorduğum için beni burada öldürecekmiş gibi daha da yaklaştı. “Kimsin sen?” diye sordu, başını eğerken ağzı hâlâ aralıktı. Boğazım anlamsız bir şekilde titredi, içimi sızlatan korkuyla karışık başka bir histi.

Fakat aklımdan geçen kelimeleri sıralayıp ne diyeceğimi, onun inanacağı bir yalanla nasıl cevap vereceğimi bulamadan önce kız beni kolumdan dürttü. Beni, “Göster ona,” diye cesaretlendirirken başını bana doğru eğdi. “Sorun değil.”

Ona kaşlarımı çatarak baktım ama sonra parmağını kendi boynunun arkasına dokundurdu.

Gözlerim çocuğa döndüğünde çenemi sıktım. Ona dövme mi göstermeyecektim. Bu gece barda bir kez işleri batırmıştım. Saklamam gereken izleri başka birinin daha görmesine izin vermeyecektim. Korumam gereken. Güvende tutmam gereken. Bu çocuğun ya da hiçbirinin gözlerinde aynı açlığı görmek istemiyordum. “Hayır,” dedim net bir şekilde.

Çocuk, yeşil gözleri öfke ya da büyülenme gibi bir şeyle titreşirken biraz daha yaklaştı; artık sadece bir adım ötemdeydi. Ancak uzanıp bana dokunmadı; yalnızca yüzümden bir şey okumaya çalışıyormuş gibi baktı.

“Sadece bana güven,” diye fısıldadı kız, koluma dokunmak için uzanırken. “Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece izleri görmesi gerekiyor.”

Bu kıza ya da herhangi birine güvenmek için hiçbir nedene yoktu. Ancak başım zonkluyordu, yaşama elverişsiz çorak

Yıldız Çölü

bir arazinin ortasındayım, dönüp kaçmak için fazla bitkin ve suya muhtaçtım. Öyle ya da böyle dövmeyi görmenin bir yolunu bulacaklardı. Çok fazla seçeneğim yoktu.

Ve belki, *belki* onların da sırları vardı. Belki... Mimar'ı nerede bulacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden gözlerimi yere çevirdim ve titreyen ellerimle saçlarımı öne çekerek omuzlarıma düşmesine izin verdim. Çocuğun bana biraz daha yaklaştığını ve gölgelenmiş yeşil gözlerini tenime diktiğini, bakışlarının ağırlığını kimsenin görmesine izin vermediğim, açıkta kalan tenimde hissettiğime yemin edebilirdim. Hafifçe soluk verişini boynumda hissediyordum ve göğüs kafesindeki bir çarpıntı ve zonklamayla çok uzunmuş gibi hissettiren bir süre sonra geri çekildi.

Hava, boğazımdan kayıp gitti. Kan, tekrar damarlarıma hücum etti.

“İzleri başka kim gördü?” diye sordu.

Saçımı bırakıp arkamı dönerken baştan aşağı çıplak, tamamen soyunmuş gibi hissediyordum. Artık çok uzaklarda kalan şeyleri özlüyordum: serin nehri, kulübenin güvenli duvarlarını, annemin hâlâ hayatta olduğu zamanları.

“Barda,” diye yanıtladı kız, çenesini sıkarak. “Teorisyenler...” Çocuğa bir bakış attığında aralarında sessiz bir anlaşma geçti. “Gördüler.”

Çocuk başını aşağı yukarı salladı. “Seni avlayacaklar,” dedi bana dönerek. “Muhtemelen uzakta değildirler. Hemen gitmemiz gerekiyor.”

Kilometrelerce çalılıkların ve esen rüzgârın arasından çölün karşı tarafına bakıp hâlâ orada olup olmadıklarını merak ettim. İzlerimizi takip ederek yaklaşıp yaklaşmadıklarını. “Mimar,” dedim, gözlerim susuzluktan bulanıklaşıyordu ama onun söylediğinden daha fazlasını bildiğini hissederek yeniden çocukla göz göze gelmeyi başardım. “Onu bulmam gerek.”

Kıza baktı ama ikisi de konuşmadı.

“Nerede olduğunu söylemezsen seninle gelmiyorum.”

Çocuk kollarını sıvadığında güneşin sıcaklığı tenine vurdu ve gözlerim ellerinden dirseklerine kadar uzanan siyah dövme-
lere takıldı. Garip koyu işaretler ve gölgelenmiş çizgiler. Boy-
numdaki ince izler gibi değildi, onunkiler geniş ve koyu siyahtı
ve bana kamp ateşinin küllerini hatırlatıyordu. Onun sakladığı
bir mesajı, gizli bir anlamı yoktu. Vakit geçirmek için mürek-
kebi deriye işledikleri gecelerin izleri; göz korkutma, cesaret ve
korkusuzluk gösterme amacı olan işaretler gibi görünüyorlar-
dı. Dayanıklılığını göstermek için. “Hayatta kalmak istiyorsan
bizimle geliyorsun,” dedi hiçbir şey açıklamadan. “Ama şimdi
gitmemiz gerekiyor.” Yine de yeşil benekli gözlerinde, bir şeye
dair bir ipucu gördüğümü sandım. Sakladığı gerçeği. Onun
tek seçeneğim olduğunu da biliyordum. Fort Bell’e dönemez-
dim artık yalnızca ileri gidebilirdim.

Ona güvenmeyebilirdim ama onunla gitmem gerekiyordu.

Kuru bir şekilde yutkundum ve çenemi kaldırıp başımı sal-
ladım.

Hızla kıza döndü. “Cricket, bizimle geliyorsun.” *Kızın adı
Cricket’ti.*

Cricket her şey düzelecekmiş gibi bana hafifçe göz kırptı.

Fakat su kulesinden, Fort Bell’den ve beni takip eden adam-
lardan uzağa ilerlemeye başladığımızda bir düşünce kafatasıma
hafifçe vurmaya başladı: Ya ilerlediğim her an, dönemeyeceğim
bir yere attığım derin bir adımsa? Gölgeler geçmişimin üzerin-
den süzülürken, eve giden yolu görmeyi ve yolumu belirlemeyi
imkânsız kılıyordu.

Çöl tabanından yükselen ısı dalgaları yüzünden gözlerimi
kısarak karşıya baktım ve annemin, elleriyle küçükken tenime

Yıldız Çölü

yaptığı dövmenin üzerinden saçımın yumuşak katlarını okşayıp gökyüzünü izlerken bana söylediği sözleri hatırladım.

Arkana bakma. O tarafa gitmiyorsun.

Cricket ve adını henüz bilmediğim çocuk beni su kulesinden uzağa, bu mesafeden görebildiğim bir sıra ağaca doğru götürdü: sıcakta kavrulup kısılmış meşe ağaçları.

Fakat yakında onların gölgesinde olacaktık. Gölgelemiş dallarının bana uzandığını, beni serin sığınaklarına çağırdığını, dallarında rüzgârın fısıldadığını neredeyse hissedebiliyordum. Tüm düşünebildiğim buydu.

Çocuk, Cricket’a deri bir kayıştan sarkan bir tarafı ezilmiş metal bir matara uzattı ve Cricket matarayı bana vermeden önce kapağı çevirip uzunca bir yudum alırken çenesinden aşağı sular süzüldü. Ben de açgözlüce içip suların boğazımdan aşağı akmasına izin verdim –hayatım boyunca hiç bu kadar susamamıştım– ve soğuk su mideme bir taş gibi oturarak beni titretti.

Cricket boş matarayı alıp omzuna asarken gideceğimiz yerde daha fazlası, ağzımı açıp içine batabileceğim, erimiş kar ve berrak sudan oluşan, sonu gelmeyen bir göl olduğunu umdum. Çünkü boğazım hâlâ solmuş sonbahar yaprakları kadar kuru ve kavruk hissediyordu.

Güneş üstümüzde parlarken, çocuk birkaç adım önde dikkatli bir şekilde yürüyordu –gözleri çölü tarıyordu– ama bu sıcakta dışarıda olacak kadar aptal olan tek silüet bizmişiz gibi görünüyordu. Arkamızdaki adamlardan iz yoktu. İleride de herhangi bir iz yoktu.

“Diğerleri arkada mı kalacak?” diye sordum Cricket’a dönüp gölgesinde yirmi kadar kişinin kaldığı ve platformun

üstünde konumlanmış yaklaşık beş ya da altı kişinin bulunduğu su kulesine bakarak.

“Onu koruyorlar,” diye yanıtladı Cricket, omuzları sanki uzun ve perişan bir yürüyüşe hazırlanıyormuş gibi hafifçe öne eğilmişti. “Buralardan geçerken suya ihtiyacı olanlardan ücret alıyoruz. Pazar sırasında çok para kazanabiliyoruz.” Başının kazınmış tarafını, uzamaya başlayan saçları kaşıdı, sonra gözleriyle önümüzdeki çocuğu işaret etti. “O Noah.”

Gözlerimin bir an ona takılmasına izin verdim. Temposu her adımında kendinden emindi, omuzları kıvrımlı, kaslı ve güçlüydü. Çok çalışmaya yabancı olmayan biriydi. Elinde bir şey taşıyordu, çevirip durduğu bir şey. Bir madeni para olabirdi ama daha büyüktü. Körelmiş metal, güneş ışığını zar zor geçiriyordu. “Lideriniz o mu?” diye sordum.

Bir omzunu silkti. “Gibi gibi. O daha uzun süredir buralarda ve hepimizden daha hızlı kararlar alabiliyor.”

Güneş manzarayı bulandırırken neredeyse su gibi görünen bir aldatmaca gördüğümde gözlerimi ovaladım, cildimin her kıvrımından ter damlıyordu.

“Adın ne?” diye sordu Cricket sonunda, daha yeni aklına gelmiş gibi.

Gerginliğin gırtlığımda toplandığını hissettim. Ona gerçeği söylemek, bir şeylerden vazgeçmek ve kim olduğumun bir parçasını açığa çıkarmak gibi hissettiriyordu. *Gerçekten kim olduğumu*. Fakat dövmeyi çoktan görmüşlerdi; adım bunun yanında önemsiz geliyordu. “Vega.”

Noah önümüzde başını çevirip sanki ismim onun için bir şey ifade ediyormuş gibi bana yandan bir bakış attı. Fakat hiçbir şey söylemedi.

Sessizce yola devam ederken ismim aramızda asılı kalan son sözdü, ta ki sonunda meşelerin gölgesine ulaşana kadar ve

o anki rahatlama o kadar aniydi ki avuçlarımı soğuk zemine bastırarak kavrulmuş tenimin sızladığını hissetmek istedim. Fakat Noah ve Cricket yavaşlamadı.

“Ne kadar uzakta?” diye sordum. Gözlerim kapanıp dinlenmek ve burası dışında herhangi bir yeri düşlemek istiyordu.

“Yaklaşık bir saat daha var,” diye yanıtladı Cricket. Gözleri sonunda onun da uykuya ihtiyacı varmış gibi yorgun görünüyordu. Çölde koşarak geçirdiğimiz saatler şimdi yüzünün düz çizgilerinde kendini gösteriyormuş gibi.

Daha derinlere ilerledik. Arazi inişli çıkışlı bir hal alıp yer yer sarplışırken, kayalık çıkıntılar ve devrilmiş ağaçlar üzerinden dengesiz bir şekilde ilerledim. Yorgun ve sakardım, başım zonkluyordu. Buna rağmen uykudan ve sudan daha fazlasına ihtiyacım vardı... Güvende hissettiren, kalp atışlarımın yavaşlayabileceği ve gözlerimin omzumun üzerinden arkaya bakmayı bırakıp kımıldayan, parıldayan ve hareket eden her gölgede irkilmeyi bırakabileceği bir yere ihtiyacım vardı.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha.

Başlarda hafifçe yağın yağmur daha sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bulutların yağmuru savuruyor, bizi boğmaya ve uzaklara götürmeye çalışıyor gibiydi. Yüzümü gökyüzüne doğru kaldırıp dilimi çıkardım, yağmur damlalarının tenimi serinletmesine izin verirken yutabildiğim kadarını yuttum. Ancak birkaç dakika sonra kıyafetlerim sıırıslam olmuştu, saçlarımdan sular damlıyordu ve yük arabasında olmayı, arkaya kıvrılıp annemin yorganını başıma kadar çekebilme-yi diliyordum.

Toprak çamura dönüşürken sığ yerlerde su birikintileri oluşuyordu ama hava hâlâ sıcak ve nemliydi. Bir saat sonra gün akşama evrilirken Noah dönüp Cricket’la bana baktı. Kirpiklerinden yüzüne yağmur damlaları süzülüyordu; sağanak

Shea Ernshaw

yağmurda daha da karanlık ve huzursuz görünüyor, göğsümde bir düğüm oluşmasına sebep oluyordu. “Neredeyse geldik,” dedi. Sesi kısık ama keskindi.

Cricket cevap vermedi; sadece başını aşağıda tutarak yağmurdan korundu.

Neredeyse dibine gelene kadar geldiğimiz yeri görmedim.

Bir ahır.

Uzun ve dikdörtgen şeklindeydi. Çatısından yağmur suları akıyordu. “Burası neresi?” diye sordum.

“Eskiden Winnett Springs adında bir kasabaydı. Ama her şey yanıp kül oldu. Geriye sadece ahır kaldı,” dedi Cricket gıcırdayan dişlerinin arasından. Hepimiz sırlıslıklamdık.

“Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Şimdilik,” diye yanıtladı Noah, önden ilerleyip büyük ahır kapılarını yağmurun içeri girmesine izin vermeden girebileceğimiz kadar açarken.

Mumlar, sunta ile donatılmış geniş duvarları aydınlatıyordu ve her yer saman, gübre ve odun dumanı kokuyordu. Üstümüzde yükselen çatı katıyla birlikte içi boş hissettiren, mağara gibi bir yerdi ve gevşemiş çatıdaki birkaç delikten yağmur damlıyordu. Kendimi güvende hissedeceğim, yağmurdan korunacak bir yer ummuştum ama burası fırtınada dışarıda dikilmekten daha kuru değildi.

İçeri girdiğimizde, gruplar halinde ahırın duvarları boyunca toplanıp küçük ateşin etrafında çömelen insanlar başlarını kaldırdı. Alevler dışarıdan görülmeyecek şekilde alçak tutulmuştu. Etrafindakiler ateşe doğru uzattıkları ellerini ısıtmaya çalışıyordu.

Yıldız Çölü

Cricket, “Endişelenme,” derken kulağıma o kadar yakındı ki sıcak nefesini hissedebiliyordum. “Onlar arkadaşlarımız.”

Ahırın ortasına doğru yürürken burada gerçekten güvende olup olmadığıma veya kaçmaya hazırlanmama gerek olup olmadığına karar vermek için duvar kenarında toplananları inceledim. Ancak neredeyse herkes benden küçüktü. Aslında sadece çocuklar vardı, bir araya toplanmışlardı.

Yine de nefes alış verişim hızlanıyordu.

Noah’ı ahırın en arka duvarına kadar takip ettik; burada alevleri gizli tutmak istercesine metal bir fiçinin içinde yakılan başka bir ateş vardı. Sıcaklığı beni çağırırken yanına çökmek istiyordum. O kadar çok şey istiyordum ki –barınak, su, uyku– en çok neye ihtiyacım olduğunu belirlemek zordu. Alevlere ve artan sıcaklığa o kadar odaklanmıştım ki oraya ulaştığımızda ateşin yanına yerleştirilen sandalyeyi neredeyse fark etmiyordum. Döşemeli sırtına sarı papatya deseni işlenmişti ve kumaşın alt dikişleri fareler tarafından yenmiş ve yırtılmıştı. Belki de yakındaki bir evde yanmayan tek şeydi ve alınıp buraya getirilmişti.

Gözlerimden yağmur suları damlarken biraz daha yaklaştığımda sandalyede oturan bir adam olduğunu gördüm. Kar grisi saçları ateşin ışığını yansıtıyordu.

“Erken döndünüz,” dedi sandalyesinde dönüp bize bakarken. Sesi yaşı nedeniyle boğuktu ve göğsünde puslu bir hırıltı vardı.

“Yanımızda birini getirdik,” diye yanıtladı Noah, gözlerini bana çevirirken. *Fazla yeşil, fazla vahşi ve fazla sarsıcı gözlerini.*

Yaşlı adam sandalyenin yontulmuş ahşap kollarına tutunarak beni daha net görebilmek için kendi etrafında döndü. Yüzü kırışıklarla gölgelenmişti, gri ve güneş lekeli teninde derin çukurlar vardı ve dudakları bir kâğıt parçası kadar inceydi.

Yine de derin, hüzünlü mavi gözlerinin içinde hâlâ ışık vardı. Bu, eskiden olduğu adamın bulanık bir hatırasıydı. “Merhaba,” dedi sıcak bir şekilde, gözlerini kısıp kaşlarını çatarken. “Gözlerim eskisi kadar net görmüyor. Yaklaşman gerekecek.”

Ben kararsızca sandalyeye doğru yaklaşıırken Noah bakışlarını küçük ateşe çevirip artık benimle ilgilenmiyormuş gibi ellerini ısıttı. İşini yapmış, beni buraya getirmişti; bundan sonra ne olacağını pek umursamıyordu.

“Adın ne?” diye sordu yaşlı adam, solgun ellerini kucağında kavuştururken. Ellerindeki damarlar yaşlı ağaç kökleri gibi kabarmış ve belirginleşmişti. Ancak elinde yüzük de takımyıldızı da yoktu.

“Vega.”

Noah’nın omuzlarının hafifçe sarsıldığını gördüğümü sandım.

Fakat yaşlı adamın yüzünün keskin hatları havalandı. “İsmini bir yıldızdan almışsın,” dedi, ağzının bir tarafı zevkten mi tereddütten mi emin olamadığım şekilde titrerken.

“Evet,” diye onayladım. Fakat bunu bilmesine şaşırmıştım. Annem her zaman yıldızların isimlerini taşıyanların, hikâyelerini hatırlayanların sadece biz olduğumuzu söylemişti. Umut kalbimi sıkıştırdı...

“Birini arıyorum,” dedim.

Yaşlı adam uzun, titrekle bir nefes verdi; hırıltılı ve gürültülü bir ses çıkmıştı. Yüzünde bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteren bir şey vardı, başka ne sunacağımı görmek için bekliyordu. Hangi gerçeği ortaya çıkaracağımı görmek için.

Gözlerim ahırın etrafında oturanlara kayd, hafif ateş ışığı duvarları yalarken sesimi yalnızca adamın duyacağı şekilde alçalttım. “Mimar olarak tanınıyor ve onu bulmam gerek,” diye fısıldadım. “Zamanım tükeniyor.”

Bunu duyan yaşlı adam hızla Noah'ya baktı ve Noah parmaklarının ucunda çevirdiği gümüş şeyi tekrar cebine koydu. "Boynunda izler var," dedi Noah, başıyla beni işaret ederek.

"Öyle mi?" Yaşlı adamın ağzı garip bir şekil aldı.

Ateşin sıcaklığını yanaklarımda ve dudaklarımda hissettim, tenimdeki nemi kurutuyordu. *Buraya kadar geldim*, diye düşündüm. Noah, Cricket ve su kulesindeki herkesin dövmeyi görmesine izin vermiştim ve bu adam bana yardım edebilecekse direnerek daha fazla zaman kaybetmenin anlamı yoktu. Ciğerlerime derin bir nefes çekip arkamı döndüm ve saçlarımı omzuma atarak ateş ışığının çıplak tenimde dans etmesine izin verdim.

Yaşlı adam izleri, siyah yıldızlar serpiştirilmiş koyu çizgileri incelemek için öne doğru eğilirken sandalyenin gıcırdadığını duydum. Kulaklarım uğulduyordu, çatıya vuran yağmurun sesi ahırda yankılanırken saçımı bırakıp adama baktığımda gözlerindeki onayı görebiliyordum. "İzlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu sesi değişirken; ciddi ve düşünceliydi.

Bakışlarım istemeden Noah'ya kaydı ama o hiçbir rahatlatma belirtisi olmayan gözlerini kaçırdı. Belki söylememeliydim, belki de bazı şeyleri kendime saklamalıydim ama kendimi dönüştürme olmayan bir yere getirdiğimi hissediyordum. Ya bu adama güvenip bana yardım edebileceğini umacaktım ya da dönüp ahır kapılarına koşarak fırtınaya doğru yola çıkacaktım. Peşimdeki adamlardan kaçarak ormanın derinliklerine koşacak, kendi başıma hayatta kalabilmeyi umacaktım. Ona gerçeği söylemeye karar verdim ve yanılmamayı umdum. "Evet," dedim. "Biliyorum."

Koltuğunda öne eğilirken yaşlı kemikleri kütledi, dirseklerini dizlerine dayayıp bana baktı. "Kimsin sen?"

Oksijen aniden burun deliklerimden çıkarken boğazımdaki yumru sertleşti. Bu sözleri hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim. Aslında kim olduğum gerçeğini ortaya çıkarmak, nehrin yanındaki fazla olgunlaşmış böğürtlenleri olan bodur çalılarda yürümek ve dikenlerin tenimi parçalamasına izin vermek gibi yanlış hissettiriyordu. Boğazımı temizleyip sulanan gözlerimi yerden kaldırdım. “Annem son Gökbilimci’ydi,” dedim net ve keskin bir sesle ve bütün ahırın sağır edici bir sessizliğin yankısına büründüğüne yemin edebildim. “Ama öldü,” diye devam ettim. Bu kelime dikenli ve iğne gibi keskindi, acı yeniden yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Yutkundum. “Artık...” Gözlerim ellerime, sonra tekrar yaşlı adama kaydı ve kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin vermeden önce odaklandım. “Artık... son Gökbilimci *benim*. Yıldızları okuyabilen son kişi.” Burun deliklerimden nefes aldım. Kelimeler bir büyü, daha önce hiç söylenmemiş bir simya gibi hissettiriyordu. Gözümün ucuyla, dudakları huzursuzca kıvrılan Noah’nın beni dikkatle izlediğini gördüm. Cricket bile bakışlarını yerden kaldırmıştı.

Yaşlı adam başını yana eğerken gözlerini kırpmadan beni izliyor, sözlerimde yalan olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Peki neden geldin?”

Bunu kanıtlamamı istediğini anladım. Doğruyu söylediğimi anlaması gerekiyordu.

“İkiz yıldızlar sekiz gün önce gökyüzünde belirdi,” dedim ona. Sesim güçlüydü ve kelimeleri iliklerime işleyen bir bilmece gibi savuruyordum. “Tova ve Llitha ufkun doğusunda yükseldi ve şimdi Mimar’ı bulmam gerekiyor. Yıldız kız kardeşler hâlâ görünürken, her şeyin kıyısındaki denize ulaşmam gerekiyor.” Durup bir soluk verdim. “Zamanım tükeniyor.”

Yıldız Çölü

Yaşlı adam sessiz kaldıktan sonra başını salladı, gözleri bu sözleri duymak için uzun zamandır bekliyormuş gibi kırpıştıyordu. Bir ömür boyu. Kucağında titreyen ellerini sabitlemek için yumruk haline getirdi. “Vadiden mi geldin?”

İçimi kaplayan bir sersemlikle; bu adama az önce söylediğim, az önce ifşa ettiğim her şeyin ciddiyetiyle başımı salladım. “Uzun yoldan geldim,” dedim. “Ama günler çok hızlı geçiyor. Mimar’ın nerede olduğunu biliyorsanız... Lütfen, onu bulmam gerekiyor.”

Yaşlı adamın mavi-gri gözleri, çevrelerindeki kırıksıklıkları yaşlı bir ağaç gibi sıkıştırarak titreşti ve elini bana uzattı. “Ben August,” dedi öne doğru eğilerek. O an boynundaki ince zinciri ve yalnızca paltosunun kıvrımlarından görülebilen, ucundan sarkan yüzüğü gördüm. “Birbirimizle tanışmak için uzun bir süre beklemişiz gibi görünüyor,” diye ekledi.

Yutkunarak sesimin çatlamasını engellemeye çalıştım. “Siz...” İçimde taşıdığım tüm acı, korku ve keder birdenbire parçalanacakmış gibi geldi. Ağlayabilir, yere yığılabılır ya da kusabilirmişim gibi. “Mimar siz misiniz?” Her bir kelime dudaklarımdan çıkarken neredeyse ikiye bölündü, tenimdeki soğukluk gitmişti ve damarlarımı yalnızca sıcaklık kaplamıştı.

Hafifçe gülümserken iki kaşını da kaldırdı ve sonra paltosuna uzanıp parmakları zincirin etrafında titrerken yüzüğü görmem için havaya kaldırdı. Aradığım şeyin bu olduğunu bilerek bana kim olduğunu kanıtladı.

İki uzun yıldız dizisiyle Circinus takımyıldızı, gümüş mühür yüzüğüne damgalanmıştı ve nesilden nesle geçen hikâyelerin ağırlığını taşıyordu. Yüzük ilk Mimar’ın taktığı yüzüktü. Şimdi de son.

Onu bulmuştum.

Sanki sinirlerim fazlasıyla yıpranmışçasına kahkaha atacakmış gibi hissediyordum.

Mimar. Öne doğru bir adım atıp onun narin elini benimkinin içine aldım ve birçok kez hayal etmeye çalıştığım gümüş yüzüğe baktım: Kendisinden önceki her bir Mimar’a ait olan yadigâr, gümüş şeritleri incelineye kadar kullanılmış ve Mimar’ın işareti olan takımyıldızın girintileri körelmişti. Teni soğuktu, kasları titriyordu ve ben ağlamak istiyordum.

“Onu saklıyorum,” dedi yüzüğü kalın ceketinin içine sokarken. “Gözlerden uzakta.”

Ambarın duvarları esen rüzgâr yüzünden sallanıyordu ama ben başka bir şey söyleyemeden –onu bulamamaktan korktuğum her an aklımda dönen her şeyi ona anlatmadan– önce Noah’ya ve Cricket’a baktı. “İzleri başka kim gördü?”

Cricket kollarını kavuşturdu ve sol kulağındaki çiviler alevde parlarken ilk kez konuştu. “Bir grup Teorisyen; Fort Bell’deki bardayken gördüler.”

“Şimdi de onun peşinden mi geliyorlar?” diye sordu August, sesi öncekinden daha kararlı çıkıyordu.

Cricket başını salladı.

August sandalyesinde öne doğru kayarken elleri kolçakta sallanıyordu. Kendini yukarı çekmeye çalıştı ama çok güçsüzdü. Noah aceleyle yanına gitti ve August’u kolundan tutup ayağa kalkmasına yardım etti. Noah’nın kollarındaki siyah dövmeler August’un solgun teniyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

August ayağa kalktıktan sonra iyi olduğunu belirtircesine Noah’ya başını salladı ve ciğerleri narin kaburgalarında hırıldarken bana yaklaşıp gerçek olduğumdan emin olmak istermiş gibi ellerimi ellerinin arasına aldı. “Babamın anlattığı eski hikâyelerin efsaneden başka bir şey olup olmadığını merak ettim bir süre. Ama işte buradasın.” Alevlerin parıltısı, teninin

daha da şeffaf görünmesini sağlıyordu ve her kırışıklık, çizgi ve iz, su gibi ince teninde hendekler oluşturunuyordu. “Uzun zaman önce,” diye devam etti, “ilk Gökbilimci gökyüzüne baktı ve her ışık noktasını, bizimkinin ötesindeki her yıldızı tanımladı.”

Kamp ateşinin diğer tarafında, Cricket’in bize, gözlerini kıstırıp duymaya çalışıyormuş gibi bir adım daha yaklaştığını gördüm; August’un ağır ağır konuşmasıyla öne doğru çekilmişti.

“Gökbilimci, ilmini kızına, ondan sonra da o kendi kızına aktardı.” Gözleri tavana doğru kayarken bir anlığına sessizleşip derin derin nefes aldı. “Fakat uzun yıllar önce ilk Gökbilimci ortadan kayboldu. Bazıları onun öldüğünü düşündü; diğerleri onun sadece saklandığını ve peşindekilerden korktuğunu söyledi.”

Kaburgalarım inip yükseliyor, ciğerlerim şişiyor ve kalp atışlarım tekliyordu. Annemi ve uzun otların arasında sırtüstü yatığımız anları ve o ilk Gökbilimci’nin hikâyelerini anlatırken, yıldızların sonsuz sarmallar içinde daire çizmesini izlediğimiz geceleri düşündüm. Benim hikâyem haline gelene kadar atalarımızın tarihini eklemlerime, saç tellerime bağlayan hikâyeleri. Sadece geçmişimi değil, geleceğimi de anlatan hikâyeleri.

August’un gözleri kısa bir süreliğine kapandığında Noah’nın sanki düşerse diye August’u yakalamaya hazırmış gibi bize doğru hareket ettiğini gördüm. Fakat August boğazını temizleyip devam etti. “Çoğu kişi benim de uzun zaman önce öldüğümü düşünüyordu. Bu yalnızca bir efsane.” Bana tam içime, tüm sırlarımın saklanıp gözlerden ırak tutulduğu içimdeki galaksiye bakar gibi baktı. Duruşunu dikleştirip omurgasını kütletti. “Ancak atalarım kaçtı, sürekli hareket halindeydiler ve fark edileceğimiz korkusuyla hiçbir yere uzun süre yerleşmediler.” Bakışları benimkilere kenetlendi. “Atalarımız nesiller önce bir uzlaşma, bir anlaşma yaptı.” Nefes aldı. “Bizi ve gerçeği korumak için...”

Gözlerim dolarken içimde binlerce düşünce birden kabardı: Bunlar annemin her gece bana anlattığı hikâyelerin aynısıydı ve August'un bunları bana anlattığını duymak gün ışığı gibi, kendi başıma taşıdığım ağır bir taşı bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

“Fakat Teorisyenler kim olduğunu biliyorsa seni takip edecekler ve durmayacaklar.” Biraz sallanarak ellerini benimkilerden kurtardı ve Noah ona uzanıp sarı desenli sandalyeye oturmasına yardım etti. Gözleri titreşerek kapandı ve tekrar açılmadan önce bir an öyle kaldı. “Hastalığın bir tedavisi olduğuna inanıyorlar,” dedi, anladığımdan, gerçekten dinlediğimden emin olmak için başıyla beni işaret ederken. “Ve boynundaki izlerin, onlara tedavinin nerede olduğunu söyleyeceğini düşünüyorlar.”

Rüzgâr, ahır duvarlarındaki çatlaklardan sızıyor ve yağmur, sağanak halinde yağarken gökyüzü şiddetle çalkalanıyordu ama asıl göğsümde bir fırtına vardı. Bir öfke canlanıyordu. Bu artık *benim* hikâyemdi. Vadiden ayrılıp Mimar'ı bulan, gerçek hikâyesi başlamak üzere olan son Gökbilimci'nin hikâyesiydi.

August başını kaldırıp Noah'ya baktı ve aralarında anlaştılar. “Zamanı geldi,” dedi sesinde tuhaf ve titrek bir kıvılcımla August, bu tüm hayatı boyunca beklediği bir şeymiş gibi.

Kulaklarım sallanan bir çan gibi uzaklardan gelen bir sesle çınlamaya başladı.

“Biraz uyu,” dedi August sonunda bana. Her kelime nehir gibi damarlarımda zonkluyor, göğsüme bir darbe indiriyordu. “Yarın denize doğru yola çıkacağız.”

Noah, ahırın arka köşesinde bir zamanlar muhtemelen at yalağı olan bir şeyin içinde dikkat çekmeyen küçük bir ateş yaktı.

Yıldız Çölü

“Diğerlerinden uzakta uyuman daha iyi olur,” dedi Cricket nemli bir saman yığınının uzanırken. “Bütün gece sana soru sorarlar. Özellikle küçük olanlar.”

Noah ateşin yanında diz çöküp daha fazla odun parçası atarken alevler çenesindeki küçük yara izine yansiyordu. Güçlü, geniş omuzlu, kendini savunmak ve gerektiğinde savaşmak için yaratılmış biriydi; yumruklarının daha önce kan döktüğüne ve gövdesinin bir yumruğa karşı koyabildiğine emindim. Bu dünyada, muhtemelen benim görebileceğimden çok daha fazlasını görmüştü. Bu onu kuvvetlendirmiş ve kaslarını taşa dönüştürmüştü. Tehlikeli yeşil gözleri temkinli ve aceleciydi. Düşman olmak istemeyeceğin biriydi. Yumuşak tenime bir bıçak doğrultsa korkacağım biriydi.

Onu çok fazla incelediğimi fark edince başka tarafa baktım. Gözlerim, her ayrıntıyı ölçüp biçiyordu.

Ahırın karşı tarafında diğerlerinin çoğu uyuyor gibi görünüyordu; bazıları hafifçe horluyor ve birkaçı fısıldayarak konuşuyordu.

“Burada güvende miyiz?” diye sordum. Fort Bell’de asılan cesetleri düşününce tedirgin oluyordum. Bakışlarımı Noah’dan Cricket’a çevirdim. Fakat Cricket çoktan gözlerini kapatmış, ağzı hafif açık uyuyordu. Muhtemelen her yerde uyuyabilirdi.

“Adamlar yağmurda izlerimizi takip edemeyecekleri için yavaşlayacaktır. Muhtemelen bu gecelik durmuşlardır.” Noah, sopasıyla ateşi dürterek onu canlı tuttu. Kıvılcımlar ahırın kirişlerine doğru dağılıyordu. “Güneş doğmadan hemen önce yola çıkacağız.”

Noah, başta düşündüğü kız değilmişim gibi gözleri parlayarak bana bakıyordu. Ya da belki de tam olarak düşündüğü kişiydim ama sırlarının yalnızca yarısı açığa çıkmış bir kıza ne söyleyeceğinden emin değildi.

Cricket'i uyandırmak istemediğim için, "Neden hepiniz buradasınız?" diye sordum sessizce.

Samanların üzerine çöküp ahırın duvarına yaslandı, bu gece uyumaya hiç niyeti yokmuş gibi kollarını kavuşturdu; bunun yerine nöbet tutup ateşin canlı kalmasını sağlayacaktı. Ve bizim. "Hepimiz farklı yerlerden geldik, evimizin olmamasının farklı nedenleri var." Bakışlarını August'un hâlâ yanında oturduğu fıçıdaki ateşe çevirdi. "Ama August hayatta kalmamıza yardım etti."

Babamı, uyanıp beni odasının yanındaki kiralık odada görmediğinde ve örtüyü kapısının önünde bulduğunda aklından ne geçmiş olabileceğini düşündüm. Onu böyle bıraktığım için kendimden nefret ediyordum ama onu bırakmasaydım şimdi burada, Mimar'dan yalnızca birkaç adım ötede olacağımdan şüpheliydim.

Noah'nın kolları gergindi ve gözleri sebebini anlayamadığım bir sertlikle, onu rahatsız ediyormuşum gibi huzursuzca kısılmıştı ama uzandı ve duvardaki uzun, dokuma bir kayışta asılı duran matarayı alıp bana verdi. "Su," dedi, boğazımı tırmalayan kuruluşu anlamış gibi başıyla işaret ederek.

Matarayı ağzıma dayayıp açgözlülükle içtim ama o da kalanını sonraya saklamak için durmamı söylemedi. Doyana kadar içmeme izin verdi. "Teşekkür ederim," dedim ağzımdan kaçan bir damlayı silerken.

Matarayı alırken eli benimkine sürtündü. Teni, içinde bir ateş varmış gibi sıcaktı ve kendisi içip matarayı tekrar kancaya takmadan önce parmak uçları, bir kalp atışı süresince, kısa bir anlığına tenimde oyalandı. Yeşil gözleri kendi sırlarını, anlatılmamış hikâyelerini saklıyormuş gibi dikkatliydi. Bana döndüğünde ciğerlerim sıkıştı. Hoşuma gitmeyen ve anlamlandıramadığım bir duyguydu.

Yıldız Çölü

Bir an için çenesindeki keskinlik ve gözlerinde maskelenmiş, söylemek istediği bir şeyle yüzümü inceledi ama sonra içinde tutmaya çalışıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Gözlerimi ellerime çevirdim; onları ovuşturarak soğuktan korunmaya çalıştım. Çatıdan damlayan yağmur, samanda su birikintileri oluştururken Cricket'in uyuyabildiğine inanamıyordum.

Noah'nın yanında duvara yaslanıp ellerimi ceketimin kollarına doğru çektim. Bana sanki *ne* olduğumu bilmiyormuş gibi bakan, çam ağacı ve rüzgâr gibi kokan bir çocuktuk.

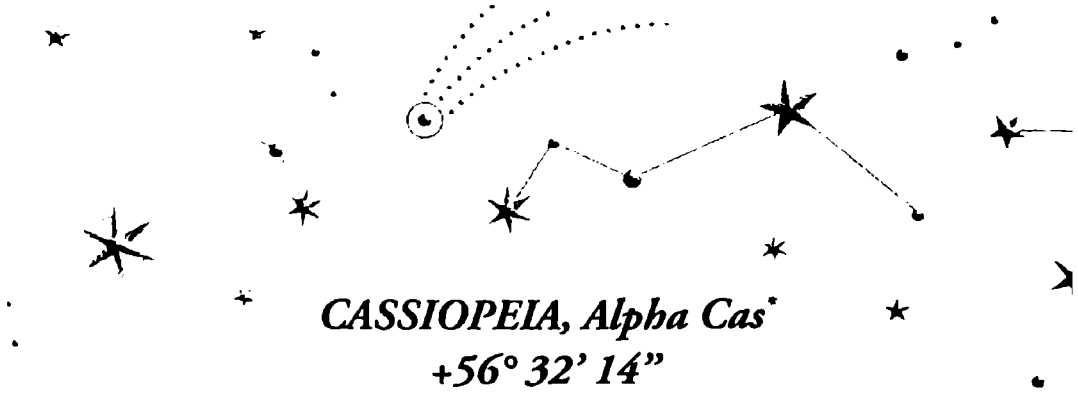
Bir kız mı yoksa bir bilmece miydim?

Yağmur gevşek çatıdan süzülüyor, fırtına dışarıdaki ağaçlara çarpıyordu. Noah başını arkamızdaki duvara yaslayarak avcunun içinde bir şeyi –su kulesinden ahıra yürürken elinde tuttuğu yuvarlak metal parçayı– çeviriyordu. Bu, ellerini ve zihnini meşgul ederek uyanık kalmasına yardım ediyordu.

Açlık içimi kemirirken midem yanıyordu ama ahırda nefes alan onca yabancının sesini, Cricket'in kıpırdanmasını, dudaklarından dökülen hafif mırıltıyı ve düşüncelerimi kaplayan gerginliği –bundan sonra olacıklara dair korkuyu– yok saymaya çalışarak gözlerimi kapattım. Zaman, yumuşak ahşaptaki bir böcek gibi zihnimi tırmalıyordu.

Keşke gökyüzünü görebilseydim, uyuyana kadar yıldızları sayıp onları isimlendirebilseydim. Keşke beni buraya getiren yıldızları, Tova ve Llitha'yı görebilseydim. Fakat karanlığa razı olmak zorunda kalacaktım. Çünkü uykuya ihtiyacım vardı... Hazır olmam gerekiyordu.

Yarın denize doğru yola çıkacaktık.

İlk önce, en eski yerleşimciler hastalanmaya başladı. Kulakları hışırdamaya ve nefesleri daralmaya başladı. İlk mahsuller serpilmeden önce verem hızla yayıldı. Uzun bir kışın ilk karı yeni kurulan kasabaların üzerine düşmeden önce.

İlk ölenler, toprak donmadan çok önce gömüldü. Sert toprağa çarpan kürekler ve parmak uçlarını yalayan soğuk, sanki olacakların bir habercisiydi.

Ölüm onları burada bile bulmuştu. Eski dünyadan kaçtıktan sonra bile.

Hastalık yine de gelmişti.

Evlerine, küçük ve her şeyden sıyrılmış kasabalarına girmenin yolunu bulmuştu.

Bedenlerini dirhem dirhem parçaladı. Her bir uzuvlarını. Kan ait olmadığı yere, tenlerine bulaştı.

* Kraliçe Takımyıldızı, Schedar yıldızı.

BEŞ

Korkunç bir *patlama* sesiyle uyandım. Kan kulaklarımda uğuldarken gözlerimi hızla açtım, vücudumun bir tarafı ahırın çatısından paltoma damlayan yağmur suyuyla nemlenmişti.

Güm, güm, güm.

Noah üzerime eğilip beni kaldırmadan önce gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya bile vaktim olmadı. Hava ciğerlerimden firar ederken elleri kaburgalarımın dolandı. “Ne oluyor?” Gözlerim, ateşin külünü savurarak çatı kirişlerine kadar her yeri dumanlandıran Cricket’a takılırken hâlâ tam uyanamamış se-sim çatladı.

Fakat Noah bir parmağını dudaklarına götürürken, benimkinden sadece birkaç santim uzakta olan yeşil gözleri kocaman olmuştu. Bembeyazdı.

Ahırda bir *patlama* daha yankılandı ve ardından bir dizi boğuk çığlık duyuldu.

Kalbim boğazımda gürültüyle çarparken dişlerimi sıktım. *Dışarıda birileri vardı.* Hâlâ karanlıktı, ahır duvarlarındaki çatlaklardan içeri ışık girmiyordu ama yağmur durmuştu.

Noah soğuk tenime değen sıcak avuçlarıyla elimi tuttu ve beni tavladan çıkarıp ahırın ana kısmına çekti. Cricket hızlıca bıçağını kınından çıkarırken sanki kavgaya hazırmış gibi dudaklarını yalayıp Noah'yı takip etti.

Gözlerimi kırptırarak neler olduğunu görmeye, anlamaya çalıştım. Bazıları karanlıkta yerde sürünüyor, bazıları tüfeklerini hafif aralık ahır kapılarından karanlığa doğrultuluyordu; geri kalanlar ise arka tarafa yakın bir yerde toplanmıştı. Sanki onları koruyabilecekmiş gibi bir grup küçük çocuğun başında duran August'u gördüm – ince ve yaşlı bedeni soğukta titriyordu. Gözleri önce benimle, sonra Noah'yla buluştu.

Noah sessiz bir anlaşılmayı, dile getirilmeyen kelimeleri anlamış gibi başını sallayarak beni ahırın arkasına doğru çekti. Cricket solumuzda birine, yaz buğdayı gibi saçları olan ve ahırın ortasında vahşi, dehşete düşmüş bir ifadeyle duran küçük bir kıza doğru kollarını sallarken panik içimi parçaladı, ciğerlerimdeki hava çekildi. “*Eğil!*” dedi Cricket yarı çığlık yarı fısıltıyla ve kız karnının üstüne düştü.

Fakat ahırın arkasında kapı yoktu, *dışarı çıkış yolu yoktu.*

Kahretsin, kahretsin. Etrafımız sarılmıştı. Boğazımı keskin bir tat kaplarken, korku kafatasıma saplandı. *Burada ölecektik.*

Bizi bulmuşlardı ve öylece durmak, saklanmaya çalışmak için çok geçti. Dışarıdan daha fazla çığlık yükselirken, mermler ahırın duvarlarına çarpıp eski ahşabı parçalıyor ve birkaç büyük çocuk kapılardan dışarı hücum ediyordu. Bazılarının silahları vardı: derme çatma, paslı bıçaklar ve uçlarına çivi geçirdikleri uzun tahta parçaları. Sanırım tabancalı birini bile görmüştüm. Ama dışarıda her ne varsa, onların başa çıkabileceğinden daha fazlası olduğundan endişeleniyordum.

Başka bir *güm* sesi duyuldu ama bu daha yakından gelmişti. Bakışlarımı Noah'ya çevirdiğimde ahırın arkasındaki, kurşun

delikleriyle kaplanmış eski tahtalardan birini tekmelediğini, sonra onu çekip duvarda bir geçit açtığını gördüm. “Git,” diye fısıldadı bana.

Tereddüt ettim, diğer tarafta karşılaşacağım şeyden korkuyordum. Gözlerim ahırın uzak köşesine kayarken burada saman ve karanlıkta gizlenerek daha güvende olabileceğimizi düşündüm.

Ancak Cricket, “Ne bekliyorsun?” diye bağırdı. Bıçağıyla alçak ve dar geçidi işaret ediyordu.

Korku beni boğuyordu ama sonra *dışarıda ne varsa eninde sonunda içeriye girmenin bir yolunu bulacağını* bilerek korkuyu bastırıp dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimin üstünde, ormana açılan boşluktan sıyrılıp karanlık geceye süzüldüm. Nefesim kesilirken gözlerimi önce soluma, sonra sağıma çevirdim. Yine de ahırın bu tarafında, karanlıkta dolaşan kimse yoktu. Silah sesleri havada yankılanırken diğer taraftaki devasa kapıları kırma niyetleriyle hepsinin dikkati dağılmış durumdaydı.

Ayağa kalkıp çamurlu ellerimle yüzümdeki saçları çektim. Yağmur konusunda yanılmıştım; hâlâ yağıyordu ama hafiflemişti, adrenaline ısınan tenime yumuşak pıtırtilar dökülüyordu.

Sırada Cricket vardı, ahır duvarındaki dar boşluktan görüldüğünde bıçak hâlâ elindeydi. “Koş,” diye bağırdı ayağa kalkarken.

Ama tereddüt ederek geçide baktım. “Noah nerede?”

“Hemen arkamızdan gelecek,” diye bağırdı, paltomun kolunu kavrayıp beni ağaçlığa doğru, silah sesinden uzağa çekmeye çalışırken. Ancak gözlerim tekrar oyuğa kayarken onu geri çektim. “Hadi!” diye fısıldadı sabırsızca.

Birileri ahırın ön kapısını kırarken daha fazla patlama sesi duyuldu, ardından birkaç silah sesi ve uzun, korkunç bir

çığlık geldi. Hava ciğerlerimden söküldü. Gözlerimi kırptırdım. *Gelmesi çok uzun sürmüştü.* Ahırın duvarlarında daha fazla silah sesi yankılandı. Ahır duvarındaki karanlık geçide bakarken yağmur damlalarını yüzümden sildim. *Hayır,* diye tekrarladi zihnim. *Ahırın içindeler.* Bir saniye sonra Cricket kolumu tekrar çekştirerek hareket edip onu takip etmemi istedi ama sonra onu gördüm. Bir kol duvardaki açıklıktan uzandı, ardından bir diğeri daha ve sonra *Noah* geniş omuzlarının zar zor sığıdığı boşluktan sürünerek çıktı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı ayağa kalkarken. “Koşun!”

Yağmurdan ıslanan elimi, gitmeme izin vermeyecekmiş gibi sımsıkı tuttu ve kalbim, her nefeste bir çekiç gibi kaburgalarıma çarparken ağaçlığa doğru koştuk.

Bir kurşunun vızıltısı sol kulağımdan sadece bir santim uzaklıkta havayı delip sonra bir ağaç gövdesine saplandığında neredeyse çam ağaçlarına varmıştık. Noah’nın iri yeşil gözleri bana döndü, vurulup vurulmadığımı kontrol ediyordu. Kulaklarım adrenalin ve korkuyla çınlasa da başımı sallayarak iyi olduğumu söyledim.

“Kahretsin,” diye bağırdı Cricket kalabalık daima yeşil olan ağaçların arasına eğilip karanlığın örtüsünün altına girerken. “Bize ateş ediyorlar.”

Ağaçların gölgesinde Noah elimi bıraktı, tepedeki dallardan üzerime yağmur damlarken nefes nefese eğildim ama bakışları biraz daha üzerimde oyalandı. “İyi misin?” diye sordu, bir eliyle koluma dokunarak.

Avcunun sıcaklığını tenimde hissederken, elini çekmesini istemeyerek başımla onayladım. “İyiyim.” Sözcük sessiz bir hırıltıdan ibaretti.

Sonunda elimi bırakıp arkamızda kalan ahıra bakmak için döndü, gölgede kalan siluetler karanlıkta hızla koşuyordu.

Bazıları sendeleyip yere düşüyordu. Sakatlanıyor, yaralanıyor ve feryat ediyordu. Arkadaşları ölüyordu. Ancak sonra onları gördüm: At sırtındaki adamlar, baldırlarına sıkıştırdıkları tüfeklerle gri yağmurun içinden çıkıp ahırın çevresini tarıyorlardı.

Cricket'in dediği gibi bizi Fort Bell'den beri takip etmişlerdi.

"Onu gerçekten istiyorlar," diye fısıldadı Cricket nefes nefese, gözleri üzerimde geziniyordu. Yine de ters bakışlarının beni delip geçmesinden hoşlanmamıştım. Savaşıp hayatlarını tehlikeye atmaya değmezmişim gibi, belki de beni o adamlara teslim etmeleri daha iyi olurmuş gibi.

Fakat Noah onun yorumunu görmezden geldi. "Devam etmemiz gerekiyor. Bu ağaçlık alan güvenli değil."

Nemli havayı içime çekerek doğrulurken panik tenimi kaşındırıyordu ama Cricket hareket etmedi. Bıçağı kalçasına kalp atışlarıyla uyumlu bir ritimde vurması beni tedirgin ediyordu. Gözlerinin üzerimde gezinmesinden hoşlanmamıştım. "Su kulesine gitmeliyiz," dedi Noah'ya. "Diğerlerine haber verip yardım getirmeliyiz."

Noah bir anlığına sessiz kaldı. Saniyeler kafamda tik tak sesleri çıkarırken Noah'nın ifadesiz gözlerinin ardında maskeleyen, aklında dolanan düşünceleri okuyabilmeyi diledim. Ama sonunda koyu renk saçlarından yağmur suları damlatarak başını iki yana salladı. Avuçlarındaki çamuru pantolonuna silerek, "Artık çok geç," diye yanıtladı. "Hemen gitmek zorundayız."

Fakat Cricket iki elini ağaçların kenarına dayayıp ahırını işaret etti. "Onları öylece bırakamayız. Kuledekileri uyarmalıyız."

Noah'nın huzursuzluğunu, bir şey söylemek istediğini hissettirdi; gözleri, karanlık ve rutubetli gökyüzünden daha soğuktu. "O adamlar buraya kadar geldiyse..." Bakışları Cricket'a kayarken dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Çoktan su kulesine gitmişler demektir."

Cricket bıçağı uyluğuna çarpmayı bırakırken Noah'nın ne demek istediğini anlamıştım. "Hayır," dedi, gözlerini kısarken içinde öfke yükseliyordu. "*Hayır.*"

"Kuledeki herkesi kaybettik." Bizim –ya da belki sadece benim– görmemizi istemediği yanını örtmeye çalışırken Noah'nın sesi hafifçe çatladı, gözleri titreşti.

Çenemi kapalı tuttum... çünkü bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Tek kelime edemezdim.

Başka bir kurşun ağaçların arasından çığlık atarak ilerledi ve kafalarımızın hemen yanından geçti. *Kaçmamız gerekiyordu.* Ahır arayıp gittiğimi anlamaları ve ağaçların arasında bizi aramaya gelmeleri an meselesiydi. Ormanın derinliklerine doğru bir adım geri gittim.

"Çok geç Cricket," dedi Noah bir eliyle hızlıca omzuna dokunarak. "Artık gitmemiz gerek."

Cricket onu iterek uzaklaştırırken Noah'ya bakmayı reddediyordu, yanakları kızarmıştı. Acaba aralarında hep böyle katı, çabuk sinirlendikleri bir ilişki mi var diye merak ettim. Erkek ve kız kardeş gibi. Ya da başka bir şey.

Noah bana kısa bir bakış atınca karşılığında başımı salladım.

Tartışacak vaktimiz yoktu, ahırdan uzaklaşmalıydık. *Hemen.*

Birlikte ağaçların arasından çıkıp karanlığa, ormana doğru dik bir yoldan ilerledik. Noah önde ilerlerken Cricket omzunun üzerinden arkaya baka baka geliyordu. Kalıp savaşmak isterken kaçmamızdan nefret ediyordu.

Derinlere gittikçe ağaç gövdelerini, ahır duvarlarını ve kemikleri parçalayan mermilerin, adımların ve çığlıkların sesi hafif yağmurda solup gidiyordu. Olanlar sadece bir rüyaymış, yavaş yavaş uyandığımız berbat ve tarifsiz bir kâbusmuş gibi. Adım adım soluyordu.

Yıldız Çölü

Ama midemdeki ekşi, çürümüş ağrı geçmemişti, ciğerlerime soluduğum her nefeste düğümler daha da sıkılaşıyordu. Sert zemin benimle buluşmak için yükselirken kulaklarım uğulduyordu. Diğerleri ölürken... kaçıyorduk.

Benim yüzümden.

Buna rağmen ilerlemeye devam ediyordum, nefes alıp veriyor ve arkama bakmıyordum çünkü devam etmezsem daha fazlası ölecekti. O adamlar beni Fort Bell'den beri, kuru ve çalılık bir çöl boyunca takip etmişti çünkü bana ulaşmak için öldürmeye hazırlardı.

Ayrıca kalan herkesi kurtarmak için başkalarının ölmesine razı olmam gerekiyordu.

Bu çoktan yazılmış; yıldızlara, tenimdeki mürekkebe, atalarımın akan kana kazınmış bir hikâyeydi. Başka seçeneğim yoktu. *Ya denize ulaşırdım ya da denerken ölürdüm.*

Yapılacak tek şey buydu.

Bu yüzden koşmaya devam ettim: Rutubetli hava, karanlık gökyüzü, takip ettiğim Noah adında bir çocuk ve bir dereye inip ayaklarını çamurlu zemine vurarak diğer tarafa tırmanırken bana yönelttiği donuk bakışlarıyla Cricket adında bir kız. Bana ondan bir şey çalmışım, her şeyini almışım gibi bakıyordu.

Yine de yavaşlamadan devam ettik.

Sık ormanların oluşturduğu bir labirentin içinden geçtik. Baldıran otu, köknar ve sivri uçlu bitkiler çıplak ten bulmak, kan akıtmak için dikenlerini giysilerimize sürttü. Vadide yetişmeyen, annemin bana hiç ezberletmediği, kaşındıran adaçayı ve tatlı, yapışkan polenleriyle yılda iki kez çiçek açan ballı manzanita gibi bitkiler de vardı. Bunlar yabancı topraklardaki yabancı bitkilerdi. Daha önce hiç gelmediğim kadar uzak bir yerdeki.

Şafak, ağaçların arasından süzülürken her şeyi yumuşatıp renksizleştirdi.

Gökyüzü ufukta parıldarken güneş, atmosferi tam doğru açıyla yakalıyordu. Anomali kendini gün doğumundan önceki bu kısa anda gösteriyordu. Tuhaf, doğaüstü bir manzaraydı. Gökyüzü canlanmış gibiydi. Ancak Noah ve Cricket ona bakmak için durmadılar. Buna daha önce sayısız kez tanık olmuşlardı. Muhtemelen kökenini de hiç merak etmemişlerdi. Ufuğa doğru bakakalıp bir şeylerin yanlış olabileceğini düşünmemişlerdi. Hepimiz bir şeylere alışmıştık; alışıldık olmasalar bile.

Hepimiz kendimize hikâyeler anlatırız, derdi annem. Önümüzde olanı görmezden geliriz. Ve bariz olanı görmek genellikle en zor olandır.

Bir an sonra güneş atmosferi yakıp kül etti, karanlığa tekrar titrek bir ışık yayarken arkada sadece soluk mavi bir gökyüzü ve bir parça fırtına bulutu bıraktı. Günün en sıcak vaktinde, en sonunda önümüzde bir dağ geçidi açılıp sarp ve sert bir kayalığa doğru eğim alana kadar ilerlemeye devam ettik. Düşmemek için bedenlerimizi alçakta tutarak biraz daha yaklaştık. Çok aşağıda, şiddetli ve hızlı akan bir nehir araziye kesiyordu. Sizi alıp götürebilecek ve birkaç dakika içinde birkaç kilometre uzağa taşıyabilecek bir nehir.

“Aşağıda bir mağara var,” dedi Cricket başıyla işaret ederek. Gün ışığında yüz hatları yumuşak, gözleri donuk ve koşmaktan sulanmış gibi görünüyordu. “Daha önce orada kamp yapmıştım.”

Fakat biz vadiden inmeden, Noah geldiğimiz yoldan birkaç metre geriye, geniş bir meşe ağacına yürüdü ve burada alt dallardan birini kırıp ağaçların derinliklerinde gözden kayboldu.

“Ne yapıyor?” diye sordum.

Cricket sessiz kaldı, bana bakmıyordu. Hâlâ ahır, su kulesini ve geride bıraktığımız tüm arkadaşlarını düşündüğünü biliyordum. Ancak sonunda, “Bu bir yanıltmaca,” dedi. Bir elini

başının traşlı tarafında gezdirdi. “İz sürücülere takip edecekleri bir işaret bırakıyor.”

“İşe yarayacak mı?”

“Onları bir süreliğine yanlış tarafa yönlendirecek. Ama sonsuza kadar değil. Ahırda olmadığımızı anladıklarında yeniden toplanmak zorunda kalacaklar. Umarım adamlarından bazılarını kaybetmişlerdir de ölüleri gömmeleri gerekir. Eğer bu iz işe yararsa...” Başıyla, Noah’nın ağaçların arasında gözden kaybolduğu yeri işaret etti. “...aramızda bir ya da iki günlük bir fark olacak demektir. Belki biraz daha fazla. Şanslıysak.”

Cricket’a üzgün olduğumu, o adamlar beni ahıra kadar takip ettikleri için sevdiği insanları kaybettiğinin farkında olduğumu söylemeliydim ama dudaklarının sert hatları ve dağ geçidine çevirdiği gözleri bunları duymak istemediğini düşündürüyordu. Olanları değiştirmeyecekti. Yine de merak ediyordum: *August hâlâ hayatta mıydı?* Orada diğerleriyle öldüyse, o zaman ben yıldızlara dair tüm bilgiye sahip ama okyanusa erişip her şeyi düzeltmenin bir yoluna sahip olmayan bir kızdım.

Bu düşünce beni paramparça etmekle, yere yığılmakla tehdit ediyordu.

Ancak Noah elinin tersiyle alnını silerek geri geldi. “Kuzeye giden bir geyik izi bulup izimi onunla birleştirdim, umarım iz sürücülerini bir süre bunu takip eder.”

Cricket onun da gözlerine bakmadan hızlıca başını salladı.

Başka bir şey söylemeden, sığ bir noktadan vadiye doğru inmeye başladık. Muhtemelen bir zamanlar burada bir yol vardı, bir hayvanın izleri yağmurla silinip gitmişti. Ancak dik set boyunca yükselen ağaçlara tutunup gevşek killi yapraktaşlarını kaydırarak altımızdaki suya fırlatırken edebildiğimiz kadar onu takip ettik. Ben sarp zeminde güvensiz adımlarla kayıp dengemi kaybederken, Cricket kendinden emin bir şekilde

yokuştan iniyordu. Noah durup bana elini uzattı ama başımı iki yana salladım. Vadide, yabani böğürtlen ve civanperçemi toplarken sarp setlere tırmanırdım; nehrin üzerindeki kaygan kayalardan atlarken asla bir taşı gözden kaçırmaz, asla dengemi kaybetmezdim. Ama burada, bu garip arazide kendimi, kendi bedenimde değilmişim gibi beceriksiz ve hantal hissediyordum. Belki de altımızda gürleyen su ve sivri kayaların oluşturduğu uçurum yüzündendi. Hızlı bir ölüm olurdu.

Ya da belki adrenalin, uykusuzluk, susuzluk, açlık ve o adamların çok uzakta olmama korkusundandı. Belki de hepsi. Yine de yavaşlamayı reddedip Cricket'ı takip ederek duvar boyunca ilerlemeye devam ettim.

Sonunda vadinin en ucuna ulaştığımızda güneş tepemizdeydi. Cricket haklıydı: Bir mağara taş duvara doğru eğim kazanıyordu. Büyük değildi, başımızın hemen üzerinde ve iki kol genişliğindeydi. İçeriye incelerken Cricket'ın –ve belki başkalarının– yakın zamanda burada olduğuna dair işaretler bulduk. Kamp ateşindeki yanmış odunlarla yapılan bir çember, mağaranın ağzına yakın bir yerde duruyordu; arka köşeye yarısı yanmış yün bir battaniye buruşturulup atılmıştı ve bir ayakkabı bilinmeyen nedenlerle geride bırakılmıştı.

Cricket mağaranın ağzında yere yığılıp gözlerini ve şakaklarını ovuşturdu. Son birkaç gün en sonunda onu da etkilemişti.

Noah aşağıdaki nehri izleyerek etrafı dinledi. Ancak gürül gürül akan sulardan bir şey duymak zordu. O adamlar vadiden aşağı inecek olurlarsa, çok yakına gelene kadar onları duyamayabilirdik. Fakat nehrin sesi bizim sesimizi de maskeleyecekti. Mağara yeterince derine gömülmüştü; yukarıdan bizi görebileceklerini düşünmüyordum. Dinlenmek için en iyi yer burasıydı. Şimdilik.

Cricket alnını dizlerine dayayarak gözlerini kapattı.

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim,” diye ters ters yanıtlayıp benden uzaklaştı. “Sadece başım ağrıyor.”

Bütün gün yemek yememiştik ve ahırda sadece birkaç saat uyuyabilmiştik. Hepimiz yorgunduk. Sinirlerimiz gerilmiş, içimizi korku, keder ve öfke kaplamıştı ama şimdi bile uzun uzun dinlenemeyecektik. Buradan ayrılıp nehre inmeye ve o adamlardan en ufak bir ses bile duyarsak yola devam etmeye hazır olmalıydık.

Paltomun cebindeki şişeyi bulup çıkardım. “İşte,” dedim kapağı açıp iki hap çıkarırken.

Başını dizlerinden kaldırıp gözlerini avcuma çevirdi. “Onları nereden aldın?” Sanki fikrimi değiştirebilirmişim gibi çabucak elimden aldı.

“Babamdan,” dedim dürüstçe.

“Onda daha fazla var mı?” Sesi gergindi, hoşuma gitmeyen bir yanı vardı.

Elimdeki neredeyse dolu olan, yan tarafında *Aspirin* yazan şişeye baktım. “Artık yok. Bu sonuncusu.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Buffalo’da o içki şişesini böyle aldın.”

Onu başımla onaylayıp şişeyi cebime, hâlâ taşıdığım değersiz ve buruşuk kartpostalın yanına koydum.

Fakat sonra gözleri karardı; başını iki yana sallayarak Noah’a baktı. “Bu haplarla çok şey satın alabiliriz.”

“Ayrıca acını da hafifletir,” dedim.

Gözlerini kapatıp sanki zonklayan bir ağrı kulakzarlarını dövüyormuş gibi bir elini kulağına götürdü ve sonra iki hapi da su olmadan yuttu.

Güneş ufukta alçalırken mağaranın gölgesi serinledi.

Cricket yapraklara ve kire gömülmüş vahşi bir hayvan gibi büzüşüp uyudu. Derin uykusunda sık sık kasılıyor, zaman zaman da mırıldanıyordu.

Bunun sebebinin yalnızca yorgunluk olmasını umuyordum.

“Erzaka ihtiyacımız var,” dedi Noah, mağaranın girişinde durup elindeki ne olduğunu bilmediğim gümüş nesneyi çevirirken. Bu, düşünüp taşınırken ve plan yaparken yaptığı bir şeydi. Ahırdan hiçbir şey almadan kaçmıştık; yiyecek yoktu, su taşımanın bir yolu yoktu, battaniye yoktu. Bir elini kısa koyu saçlarından geçirdi, sonra dönüp bana baktı. Bakışlarında yine bir şey vardı. Benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Sanki bana güvenmiyordu; henüz. Şakakları gergindi, çenesi kasılmıştı. “Karşıdaki bayıra tırmanıp orada ne olduğuna bakaçağım.” Başıyla nehrin karşısındaki dik, engebeli tepeyi işaret etti.

“Seninle geleceğim.” Açlık midemde yükselirken mağaranın ucuna doğru ilerledim, bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. Aynı zamanda yalnız gitmesini de istemiyordum. Ayrılma riskini göze almak istemiyordum.

Fakat gözleri mağaranın karanlığında Cricket’ın küçük silüetine döndü. “Hayır, Cricket’la kal.” Dönüp nehre baktı, gözleri zayıflayan ışıktaki koyu yeşil görünüyordu. Onda şimdiye kadar görmediğim bir yumuşaklık vardı. Belki de ifadesini kaplayan endişeden kaynaklıydı. Cricket için endişeleniyordu, hayatta kalmak için yeterli erzaka sahip olmadığımız için endişeleniyordu, *benim* buna değmeyebileceğimden endişeleniyordu. Bunlardan herhangi biri olabilirdi. Ancak duruşunu dikleştirip çenesini sıkarken yumuşaklık kayboldu. “Dönmezsem,” dedi ağır ağır nefes alırken, “peşimden gelme.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ya o adamlar bizi bulursa?”

“O zaman kaçın. Gerekirse nehre girin. Sizi dağ geçidinin dışına, neredeyse Mill City’ye kadar götürür.”

Göğsüm endişeyle düğümlenirken tereddüt ettim. Ama gözleri bana döndüğünde içlerinde bir güç, bir kararlılık vardı ve bir kısmı da bana geçiyordu. Bana, görüldüğümünden daha güçlü olduğumu, kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olduğumu biliyormuş gibi bakıyordu. En sonunda onu başımla onayladım çünkü bunu yapacağımı, onu aramaya gitmeyeceğimi bilmeye ihtiyacı vardı. İşler o noktaya gelirse Cricket’la onsuz devam edeceğimizi. Onun güvende olduğundan emin olacağımı. Güvende olacağımı. Ama sonra ne olacaktı? Sonunda ahıra mı dönecektik? August’u mu arayacaktık? Zamanımız tükeniyordu. Fakat ben ona bunların hiçbirini söyleyemeden Noah arkasını döndü ve ben de karanlık silüetinin rutubetli, yağmurdan ıslanmış ağaçların arasında, kayaların üzerinden kolayca bir yol çizerek nehre doğru inmesini, dağ geçidinin diğer tarafına tırmanmasını izledim.

Ve döneceğini umdum, dönmesine ihtiyacım vardı.

Saatler geçti. Gökyüzü tekrar durgunlaşırken güneş batıya doğru alçaldı ve dağ geçidinin duvarları, daha güneş tam olarak batmadan nehir ve mağaranın üzerine uzun gölgeler düşürdü. Hava karardı ve soğudu. Acımasız, diş gıcırdatan bir soğuktu.

Noah’ı ağaçların arasından görebilmek için nehrin karşı tarafını izleyerek mağaranın girişine yürüdüm. Ama dönmedi.

Ne kadar bekleyecektik?

Düşüncelerim sinirlerimin gerilmesine sebep oldu. Başına gelmiş olabilecek her ihtimali düşünüyordum. Karşıdaki ağaçlıkta yaralanmış veya sakatlanmış olabilirdi. Ya da Teorisyenlerle, hatta çöpçülerle karşılaşmış olabilirdi. Zihnim durulmuyor,

nehri geçip bu pek tanımadığım çocuğu aramam için nedenler bulmayı bırakmıyordu.

Cebimden kartpostalı çıkarıp yüksek ve ısıltılı kulenin etrafını parmak ucumla takip ettim –*Paris. Eyfel Kulesi*– ve anemi, kulübeyi, vadiyi düşündüm. Burada olmasını diledim. Bir geceliğine yatağımda güvende olmayı, penceremden dışarıdaki nehri ve mısır koçanlarının rüzgârda süzülüşünü dinlemeyi diledim.

Tanıdık şeyleri özlüyordum.

Herhangi tanıdık bir şeyi.

O sırada Cricket'ın gözleri açıldı ve bakışları mağaranın içinde dolaşırken dinmeyen ağrısıyla inledi. “Noah nerede?” diye sordu, sesinden uyku akarken.

Hızlıca kartpostalı cebime tıktırıp ortadan kaldırdım. “Erzak bulmak için karşıdaki bayıra gitti.”

Cricket yan dönüp oturmak için doğrulurken yüzü acıyla kasıldı. “Ne zamandır yok?” Solgun ve üşümüş görünüyordu. Mağaranın arkasındaki eski, yanmış battaniyeyi alıp üstündeki çam iğnelerini, ölü yaprakları ve küçük turuncu bir böceği silkeledim. Böcek zemine düşüp sonra tekrar karanlığa kaçtı. “İşte,” dedim, onu üzerine örterken. Kül gibi, çürümüş gibi kokuyordu ama karşı çıkmadı. Bu kadar hasta görünmesine şaşırmıştım. Onunla barda tanıştığımda da bu kadar kötü hissetmesine rağmen bunu saklayıp saklamadığını merak ettim. Ya da belki durumu daha da kötüye gidiyordu; belki hızla ortaya çıkan bir şeydi. Yeni kök salan bir şeydi belki ve onu silkeleyip üstünden atamıyordu.

“Bütün gün ortalıkta yoktu,” dedim ayışığının gümüşü beyazını yansıtan nehre bakarak.

“Sana onu takip etmemeni söyledi, değil mi?” Benden bir cevap beklemeden başını iki yana salladı çünkü zaten cevabı

biliyordu. “Her halükârda, onu aramanın bir mantığı yok. Çok yavaş oluruz. En iyisi burada beklemek.”

Ama ben beklemek istemiyordum. *Devam etmemiz gerekiyordu.* Ancak Cricket çok güçsüz görünüyordu, biraz daha dinlenmesi lazımdı. Onu taşıyamazdım. Bir ya da iki saat daha bekleyecektik. “Ateş yakabilirim,” dedim. Annem bana, pürüzsüz bir kaya ve ikiye ayrılmış bir çubukla nasıl ateş yakacağımı öğretmişti. Hatta burada yakılan son kamp ateşinin kömür artıklarını bile kullanabilirdim.

Ancak Cricket kaşlarını çattı. “Alevlerin görülme ihtimalini göze alamayız.”

Biz de böylece ağaçların arasında gizlice yürüyen bir gölge görmek için nehri ve dağ geçidinin karşı tarafını izleyerek mağaranın karanlığında Noah’nın dönmesini bekledik.

Cricket hap isteyince ona iki tane daha verdim. Başını sert zemine yaslayıp yanımda uyuyakaldı. İşaretparmağımla ensemdeki takımyıldızı, eski kamp ateşinin yanındaki küllere kadar takip ettim. Bu koyu düz çizgiler ve her bir yıldız kümesi beni rahatlatıyordu. Bir Gökbilimci’nin iziydi.

Cricket’in yanında arkama yaslanıp çam ağaçlarının arasından yukarı baktım. Her şeyi başlatan ikiz yıldızlar, Tova ve Llitha tam ağaçların tepesinde görünüyordu. Ancak onları ilk gördüğümünden beri biraz güneye ilerlemişlerdi. Uzaklaşıyorlardı. Kısa bir süre sonra yörüngelerinde süzülüp bizden uzağa gideceklerdi. Gökyüzünün karanlık yarısının uzandığı kuzeye; hiçbir ışığın yansımadağı, yıldızların olmadığı siyah lekeye doğru.

Gölge, derdi annem avcuyla ezberlenecek veya isimlendirilecek takımyıldızların olmadığı yeri işaret ederken. Orada bulutsular veya Samanyolu yoktu. Sadece saf karanlıktı.

Yıldızları sayıp neleri kaybettiğimi ya da daha sonra ne olacağını düşünmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Başımı

mağaranın sert zeminine yaslarken kaburgalarım eskisi kadar olmasa da biraz ağrıyordu. Soğuk gece havasını yüzümde hissederken Cricket'ın ateşin sebep olduğu huzursuz rüyalarını dinledim.

Mağarada biri daha vardı.

Bir gölge duvarda yükseliyor, bir çift çizme kulağımın dibinde zemine çarpıyordu. Hareket etmekten, ses çıkarmaktan korkarak yavaşça başımı çevirip gözlerimle karanlığı taradım.

Fakat gölge görüş açıma girdiğinde ve gözlerim karanlığa alıştığında onun Noah olduğunu gördüm.

“Sizi uyandırmamaya çalışıyordum,” diye fısıldadı.

Göğsümü bir rahatlama kaplarken doğruldum. En kötüsünü düşünmüştüm, geri gelmeyeceğinden korkmuştum ve birkaç metre ötede durduğunu görünce gerçek olduğundan, yalnızca bir rüya olmadığından emin olmak için uzanıp ona dokunma dürtüsüne direnmem gerekmişti. Yanımda yatan Cricket hâlâ baygındı; derin, ürkütücü bir uykuya dalmış durumdaydı. “Gelmen çok uzun sürdü.”

Hafifçe başını salladı. “Diğer tarafta terk edilmiş bir ev buldum. Taşıyabildiğim kadarını aldım.” Su taşımak için kabaca yapılmış metal bir matara gösterdi, bir tarafı içine göçmüştü ve kullanışlı olamayacak kadar kısa bir ipi vardı. Pek bir şey bulamamıştı.

“Orada birini gördün mü?” diye sordum.

Benden sadece birkaç metre ötede, sönük kamp ateşinin yanında diz çökerken dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Hiç kimseyi görmedim.” Sonra gözlerini yukarı kaldırdı ve içlerinde yorgunluğunu, taşıdığını görmemi istemediği bir yükü

görebiliyordum. Fakat yeşil gözlerinde daha da fazlası vardı: gerçekte kim olduğuna dair bir ipucu, saklamaya çalıştığı bir nezaket. Yine de hâlâ oradaydı. Tehlikeyi olduğu kadar üzüntüyü de bilen bir çocuktuk. Belki aşkı bile bilen, bir başkasına dokunmuş ve onun kollarının rahatlığına gömüldüğünü hissetmiş biriydi. Gecenin en soğuk saatlerinde hoş sözler fısıldayan ve kaybetmekten korktuğu birinin yumuşak tenine dudaklarını dokunduran biriydi. Bana hiç bilmediğim bir şekilde, bilmece o değil de *benmişim* gibi bakan bir çocuk. Bir iplik makarası gibi çözülecek bir şeymişim gibi. Daha yakın olmak, tenimin altına bakmak ve kemiklerime kazınmış yıldız ışığını görmek için hem can atıyor hem de bundan korkuyormuş gibi. Yutkundum. En sonunda nazikçe, “Biraz uyu. Güneş birazdan doğacak ve yola devam etmemiz gerekecek,” dedi.

Yine de gözlerini benden ayırmadı ve bir an başka bir şey söyleyecek sandım. Dudakları hafifçe aralandı. Ama aramızdaki hava çok inceydi, sanki kırılmak üzereydi. Bakışlarımı ondan çekip kollarımı göğsümde kenetledim.

Noah ayağa kalkıp mağaranın girişine doğru yürüdü ve karanlığa baktı. Cricket’ın yanına uzandım, nefesi kulağımda çınlarken yanmış battaniyenin altına kıvrıldım ama Noah’yı izliyordum. Keşke onu anlasaydım. Keşke sakladığı sırları, karanlıkta bizi neyin beklediğini bilseydim.

Sonunda uyku beni içine çektiğinde rüyamda pazarı ve her şey parçalanana kadar üzerimde girdap oluşturan karanlık gökyüzünün altında sokaklarda koştuğumu gördüm. Yukarıdan büyük bir gölge çöküp beni yutana kadar yıldızlar parlayıp sönyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken Noah üzerime doğru eğilmiş omzuma dokunuyordu, yüzü benimkinden sadece birkaç

santim ötedeydi. “Kötü bir rüya,” dedi, zaten biliyormuş gibi. Bunlar ona yabancı değilmiş gibi.

Sabah güneşi mağaraya sıcak ışık huzmeleri ve alnıma ter boncukları saçıyordu. Cricket çoktan uyanmıştı –görünüşe göre daha iyi hissediyordu– ve sönmüş kamp ateşinin önüne oturmuş, kısa bir sopayla ateşi kurcalıyordu. “Dönmek zorundayız,” dedi. “Hâlâ hayatta olan var mı diye bakmalıyız.”

“Hayır.” Noah elini üzerimden çekti ve başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

Halihazırda devam eden bir tartışmanın ortasında uyanmıştım.

“August’u geride bırakamayız,” diye karşılık verdi Cricket.

Noah, sanki nehre gidiyormuş gibi mağaradan çıkıp kayalardan birkaç adım aşağı ilerledi ama sonra durdu, elindeki –hâlâ iyi göremediğim– dairesel nesneyi döndürüyordu. “August öldü.”

Cricket sopayı kömürlerin içine atarak havaya bir tutam kül saçtı.

Hayır, hayır, diye düşündüm hızla doğrulurken. Yanılmak zorundaydı.

“Bunu bilemezsin,” dedi Cricket ikimiz adına.

Noah nesneyi cebine geri koyarken bakışları ayaklarına kaydı. “Onu gördüm.”

Kaşlarımın çatıldığını hissederken ayağa kalktım. “Emin misin?” diye sordum, göğsüm titremeye başlarken üzerime adını koyamadığım bir ağırlık çöktü. *August öldüyse, tüm bunlar boşunaydı. Asla denize ulaşamayacaktım, asla yapmam gerekeni yapamayacaktım ve kimseyi kurtarmayacaktım.* Parmaklarımı örgülü saçlarımın arasından kaydırıp saçlarımı çekiştirdim.

“O adamlar siz duvarı geçtikten hemen sonra ahıra girdi. Onu tam göğsünden vurdular...” Noah sertçe yutkunarak

gözlerini Cricket ve benden ayırdı, gözkapaklarında bir ıslaklık birikmişti. “Ona doğru koştum ama o çoktan ölmüştü.” Uzun bir soluk dudaklarından kaçtı.

“Hayır.” Cricket’ın sesi bir inilti gibi çıkmış, solukları sığlaşmıştı. Bir an için uzanıp omzuna dokunmak istedim ama yapmamam gerektiğini hissediyordum. Beni ahıra götürmese-lerdi bunların hiçbiri olmayacaktı. O adamlar *beni* aramaya gelmişti ve August bu yüzden ölmüştü. *Bu benim hatamdı.* Ve şimdi August öldüğüne göre...

Her şey bitmişti.

Artık çok geçti.

Cricket arkasını döndü ama yanaklarından süzülen gözyaş-larını gördüm ve içinde kabaran şeyi bastırmak istermiş gibi avuç içlerini gözlerine kapattı.

Yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Kalbim boş mideme baskı uygularken kemiklerimin tam ortasındaki ağrı nefes al-mamı zorlaştırıyordu. *Her şey bitmişti.* Yıldız kız kardeşler gün geçtikçe güneye doğru daha da uzağa ilerleyecek ve yakında tamamen silinip gidecekti. Bunca yol gelmişim, vadideki evi-mi yakmıştım ve ne içindi? *Başarısız olmuştum.* Benden önce vadide kalan, tenlerini işaretleyen her Gökbilimci kendini bu-nun için feda etmişti. Benim için. Sonunda denize ulaşabile-yim diye. Ve şimdi... bitmişti.

Hepsi, bir hiç uğrunaydı.

Ağlamak istiyordum. Derin, gün ışığı görmemiş bir hıçkı-rık salıvermek istiyordum ama bedenim çok zayıftı, fazla susuz kalmıştı ve sadece gözlerimin ardındaki baskıyı, zonklayan acı-yı hissedebiliyordum.

Bunu ben yapmıştım... Her şeyi mahvetmişim ve şimdi...

“Onsuz, kendi başımıza gitmeliyiz...” dedi Noah kararlı bir şekilde, kendi kederini yutup acıya karşı sağlam durarak. Fakat

gözlerinin kenarındaki ıslaklığı, şakaklarındaki titremeyi görebiliyordum. “Bu işi bitirmek zorundayız. Başka seçeneğimiz yok.”

Düşüncelerim onun sözleriyle parçalanıp yerle bir oldu. “Ne?”

“Devam edeceğiz,” diye devam etti, durum apaçık ortadaymış gibi. Gözleri Cricket’a çevrilmeden önce kısa bir süreliğine, durgun ve sakin bir yeşile döndü. “Artık duramayız.”

Dudaklarım titriyordu. “Denize giden yolu biliyor musun?” Güneş ağaçların arasından yükselirken tenimi ısıtıyordu ama titriyordum. Kafa karışıklığı ve şüphe damarlarımı tıkıyordu.

“Belki bir seçeneğimiz vardır,” diye araya girdi Cricket, Noah bana cevap veremeden. Ellerini yüzünden çektiğinde ağzının eğimini, yüzünü buruşturan korkunç kaş çatışını ve gözlerinin arkasında oluşan düşünceyi görebiliyordum. “O adamların onu almasına izin verebiliriz.” Sesi boğuk ve alçaktı, sanki birkaç metre uzakta olmama rağmen duymamı istemiyordu. “İstedikleri bu Noah, sadece onu istiyorlar. Böylece bizi avlamayı bırakacaklar.” Parmağını bana doğrulttu ama bana bakmadı. Olanlardan sonra onun ters bakışları için fazla değersizdim. Sadece artık August’un öldüğünü bildiği için değil, hepsi benim suçum olduğu için. *Olanların bedelini ödememi istiyordu.* Bardan kaçmama yardım etmişti, çölü geçip su kulesine giderken beni hayatta tutmuştu ve benimle ahıra kadar gelmişti. Fakat şimdi pişman olduğunu düşünüyordum. Sözleri sırtımda hızla tırmanıp tenime korku iğneleri yaysa da onu suçlamıyordum. Öfkesini, hiddetini anlıyordum; ben de kendimi suçluyordum.

Yine de ayağa kalkıp ikisinden de uzaklaşarak mağaranın içine doğru bir adım attım.

Noah, gözlerinde sert bir ifadeyle ona yaklaştı ve gözlerini Cricket’a dikip bakışlarını kaçırmaması için ona meydan okudu.

“Bizimle gelmek zorunda değilsin,” dedi net bir şekilde. “İstersen ahıra, su kulesine dönebilirsin. Ama ben onunla kalıyorum.”

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım, derinlerde incinmiş bir parçam bütün bu olanlardan sonra hâlâ bana yardım etmek istemesine şaşırmıştı.

“Neden?” Cricket bir elini havada savururken ağzı hayretle açıldı.

Fakat Noah’nın çenesi kenetlendi, bakışları bana kayarken sanki nedenleri hatırlamaya çalışıyor, beni neden o adamlara öylece teslim etmeyeceğini anımsamaya çalışıyordu. “Nedenini biliyorsun,” dedi ona. Burnundan derin nefesler alırken, gözlerinin ardında binlerce gizli düşünce vardı.

“Kendini öldürteceksin.”

Cricket’in sözleri hiçbir şey ifade etmiyormuş, önemsizmiş gibi Noah’nın dudakları düz ve şekilsiz kaldı. Ölüm orada bizi bekleyen en kötü şey değilmiş gibi.

Çift kanatlı yavaş ve tembel bir besili arı omzumun yanından geçti, gökyüzüne doğru yön değiştirmeden önce mağarada bulamayacağı polenleri arıyordu. “Nerede olduğunu biliyor musun?” Mağaranın gölgesinden çıkarak sorma riskini göze aldım. “Denize nasıl gidileceğini biliyor musun?” Gözlerimi Noah’ya çevirdim ama cevap veren Cricket oldu.

“Elbette biliyor,” diye çıkıştı bana ters ters bakarak. “Artık August öldüğüne göre...” Sesi titredi, sonra topladı. “...Noah son Mimar oldu.”

Kulaklarıma toplanan kan bir fırtına gibi gürlemeye başladı, gözlerimde şimşekler çakıyordu. Titrek bir nefes aldım ve Noah’nın siyah paltosuna uzanıp ayışığını neredeyse hiç yansıtmayan bir şey çıkarmasını izledim.

Gümüş mühür yüzüğü. *August’un yüzüğü.*

Boynundaki zincirden sarkıyordu.

Belki de yüzük August'un gerçekten öldüğü, yüzüğü cansız boynundan aldığı anlamına geldiği için Cricket'in görmesini istemediğinden onu saklamıştı. Sonra onu, ait olduğu yer orasıymış gibi paltosunun altında göğsüne yerleştirdi. Her zaman, eninde sonunda olması gerektiği yermiş gibi. Ancak sanki yüzüğün ağırlığı gerçek boyutundan fazlaymış gibi gözleri bir an için titreşti.

Getirdiği görev ve sorumluluk yüzünden.

Size verilen, nesiller boyu aktarılan rolü devralmak basit bir şey değildi. Yük her seferinde daha da ağırlaşırdı. *Bunu biliyordum.*

Ama şimdi Noah son Mimar olmuştu.

Annem her zaman, eğer Mimar ölürse onun yerini alacak bir başkasının, *yolu* bilen birinin olacağını söylerdi. Her şeyin sınırına giden yolu. Şimdi de... Gözlerim Noah'ya kayarken sanki zihnimde bir yıldız fırtınası varmış gibi hissediyordum, yeniden şekilleniyor ve yepyeni bir kalıba yerleşiyordu. *Mimar Noah'ydı* ama bana bakmıyordu. Gölgele yeşil gözlerinde bir ağırlık vardı. İçlerinde yüz yıllık bekleyiş vardı. Toy ve savunmasız görünüyordu; *farklı görünüyordu*. Kederden parçalanmış bir çocuk, boynuna bir halkanın dolanmasıyla yeniden ayağa kalkmıştı.

August'un hayatı ve amacı Noah'nın avuç içindeydi.

O sonuncuydu. Tıpkı benim gibi.

Konuşmak istiyordum, hissettiği şey her neyse onu rahatlatmak bir şey söylemek istiyordum ama tüm kelimeler, rüzgâr tarafından yok edilen bir kuş yuvası gibi göğsümde düğümlendi.

Cricket, mağaranın kenarına doğru ilerleyip ellerini boynunun arkasına götürürken dağ geçidinden nehre doğru baktı. Cricket şimdi yalnızca Noah'ya hitap ederek, "Eğer gerçekten

oysa,” dedi, “eğer o son Gökbilimci’yse, onu arayan sadece Teorisyenler olmayacak, herkes onu arayacak.” Gözlerini kırpmadan kollarını indirdi. “O tehlikeli Noah. Gökbilimci’nin gerçekten bulunduğu haberi duyulursa, onunla birlikte olmak bile hayatımızı riske atar. Onun için ölmeye hazır mısın?” Sözüünü etmeye bile değmezmişim gibi *onun* demişti.

Noah derin bir nefes aldığı anda birden korktum, kulaklarım çınladı, nefesim ciğerlerimde daralıp hızlandı. Belki de onun haklı olduğunu, uğruna ölmeye değmediğimi düşünecekti. Belki de hissettiği şey sorumluluk değil, şüpheydi.

Bu, uyuyamadığı gecelerde, birinin gelip gelmediğine bakmak için nehrin yukarısındaki bayırı izlerken annemin bahsettiği korkuydu. Bir gün bulunacağımızdan çok korkuyordu. Hissettiği paniği, avlandığını bilirken ensesinde hissettiği keskinliği asla tam olarak anlayamamıştım. Ama artık anlıyordum.

Boğazımı temizlediğimde Cricket’ın gözleri üzerime kaydı. “Ölüm hepimiz için geliyor...” dedim sesimi sabit tutarak, her kelimem kendinden emin çıkıyordu. “Denize ulaşamazsak bazıları için daha erken...” Artık dönüşün olmadığını bilmelerini, anlamalarını istiyordum. Noah beni denize götürebilecekse, vazgeçmesine izin veremezdim. *Ona ihtiyacım vardı.* Ayrıca henüz anlamadığı bir şekilde onun da bana ihtiyacı vardı.

Cricket soluk vererek homurdandı. Sanki bana inanmıyor... veya inanmak istemiyordu.

Fakat Noah’nın gözleri sabit, derin ve hararetiydi, yüzümdeki gerçeği görmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğip çenesini sıkıyordu. Bana güvenip güvenmeyeceğini görmeye çalışıyormuş gibi. Bana barda etrafımdakilerin yüzlerinde gördüğüm *ihtiyacı* hatırlatıyordu. Ancak Noah bana bakarken içimde korku yoktu. Bakışlarındaki *ihtiyaç* farklı, zayıf ve kırılıyordu; sanki daha yakına adım atmak; parmaklarını sıkıca, umutsuzca, hiç

bırakmayacakmış gibi benimkilere kenetlemek istiyordu. Buna rağmen olduğu yerde kaldı.

Yine de kuyruksokumuma kadar süzülen bıçak gibi keskin bir ürpertiye sebep oluyordu.

“Onu terk etmeyeceğim,” dedi Cricket’a, gözleri hâlâ üzerimdeyken. “Hayatımın çoğunu onu bekleyerek geçirdim...” Gözlerini kırptırırken durakları aralanmış ve bir düşünceye kapılmıştı, devam etmeden önce nefes aldı. “August, bundan daha önemli, Gökbilimci’yi korumaktan...” Gözlerini kırptırdı. “onu korumaktan daha önemli bir şey olmadığını söylemişti. Ve eğer isterse, onu denize götürürüm.” Gözleri parlıyor, çenesi hafifçe seğiriyordu. “İstediğin bu mu?” diye sordu, gölgeler yüzünü, kısık gözlerini ve yarı açık ağzını örterken.

Vücudum titrerken ağaçların arasından çıkan ışık dışarıya yayılıyor gibi görünüyordu. Kendini bana adıyordu. Bana bir seçenek veriyordu. Bir söz. *Bir yemin*. Eğer ondan bunu istersem, sonuna kadar benimle kalacaktı. İçimde bir şey haykırmak istiyordu. *Artık yalnız değildim*. Annemin dediği gibi Mimar’ı bulmuştum ve denize ulaşacağımıza, oraya zamanında varacağımıza ve hayatta kalacağımıza inanmaya başlıyordum. İnanmaya ihtiyacım vardı. “Evet,” dedim, sesimi ve gözlerimi kaplayan ışıltıyla.

Noah bana içimden geçen her düşünceyi görüyormuş gibi bakıyordu; önümüzde ne olduğunu anlıyormuş ve kendini ören hikâyemizin bütünlüğünü hissediyormuş gibi. Gözlerini bir iki kez kırptı, sonra bir anlaşma yapmışız ve geri alınamamış gibi bana doğru başını salladı.

Ancak Cricket kaşlarını çatmış başını iki yana sallıyordu. Noah ona bir şekilde ihanet etmiş gibi yaşlı gözlerinin altında gölgeler saklıydı. Onu boynundan tutup benden uzağa, ahıra geri sürüklemek istiyormuş gibi görünüyordu. “Kahretsin Noah,” diye mırıldandı.

Noah sonunda Cricket'a bakmak için gözlerini benden ayırdı. "August böyle olsun isterdi..." dedi ve sonra mağaranın köşesine yürümek için döndü, sabah ışığı ağaçların arasından kararlı ifadesine yansiyordu. "Ve bunu sen de biliyorsun."

Cricket'ın dudakları düz bir çizgi halini aldı ama gözlerinde ve eğdiği çenesinde bir değişiklik vardı. "İyi," diye cevap verdi kabaca. "Ama senin beceriksiz kışından daha iyi bıçak kullanan birine ihtiyacın olacak." Noah'ya bir bakış attı.

Belki August'un istediği bu olduğu için, belki Noah'yı tek başına bırakmayacağı için ya da belki de inatçı olduğu içindi... ama bizimle kalıyordu.

"Akşama kadar Mill City'ye ulaşabiliriz," dedi parmağını kınındaki bıçağına dokundurarak. "Şimdi çıkarsak."

Sarp dağ geçidinin duvarları ve sık ağaçların üzerimize düşürdüğü gölgelerde kalıp hızla hareket ederek nehri takip ettik. Noah biz ilerlerken dikenli çalılardan böğürtlen topluyor, sonra onları Cricket ve bana uzatıyordu. "Yabanmersini," dedi adımlarını yavaşlatmadan. Devam etmemiz gerektiğini, o adamlarla aramıza daha fazla mesafe koymamız gerektiğini biliyordu.

Ancak o kadar açtım ki daha önce tattığım hiçbir şeye benzemeyen mayhoş tatlılık dişlerimin arasında dağılırken neredeyse ağlayacaktım. Noah, devrilmiş bir ağacın köklerinin yanında diz çöküp elleriyle karanlık toprağı hızlıca kazdı, sonra da ayak bileğindeki kınında duran bıçağı kullanarak koyu kırmızı bir kökü kesip attı.

"Yaban havucu kökü," dedi bana kalın bir dilim uzatırken. Yumru yumru olmuş kökü ısırdım. Dışı sertti ama ortası yumuşaktı ve tatlı, topraksı bir tadı vardı. Yabanmersini yerine

bunu tercih ederdim. Noah birkaç parça daha kesip daha sonrası için paltosunun cebine koydu, sonra arkamızdaki nehre bakıp atlı adamlar veya sesler geliyor mu diye dinledi ama hiçbir şey duymayınca adımlarını benimkilere uydurdu ve Cricket'ın önde yürüyüp sazlıklarından oluşan bir sıradan geçerek nehre doğru ilerlemesine izin verdi. Cricket iz sürücü için dolambaçlı bir yol oluşturarak kafalarını karıştırıyor ve onları yanlış tarafa yönlendirmeyi umuyordu. Bu sabah daha güçlü görünüyordu; belki birkaç saatlik uyku onu güçlendirmiş ya da haplar acısını hafifletmişti. Eninde sonunda yine tükenecekti.

“Ters birine benzediğini biliyorum,” dedi nehir kıyısından patikaya dönen Cricket'ı başıyla işaret ederek. “Ama sana yardım etmek istemediğinden değil, sadece korkuyor.”

“Neden?” Ellerimi ceketimin ceplerime kaydırduğımda hap şişesini hissettim ve yola çıkmadan önce ona daha fazlasını mı vermeliydim diye düşündüm. “Ölmekten mi?” *Benim yüzümden.*

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. “Korkmadığı bir şey varsa, o da ölümdür.”

Biraz ileride, Cricket ölü bir ağacın alt dallarına tırmanarak doğru yöne gittiğimizden emin olmak için nehrin yukarısına baktı, sonra yere atlayıp devam etti.

“Cricket'ın ailesi o küçükken veremden öldü,” dedi sesi alçak ve kırılmaz bir ritme bürünürken. “Kimse onu istemedi. Kısa süre sonra öleceğini, güçlü olmadığını düşünüyorlardı.”

Başımı iki yana salladım. Birinin Cricket'ın sağlam, dayanıklı ve sert olmadığını düşündüğünü hayal etmek zordu.

“Yalnız yaşamaya ve yiyecek bulmak için çöpçülük yapmaya henüz sekiz yaşındayken başladı,” diye devam etti Noah. “Zaman zaman August'un grubuna katılırdı ama asla uzun süre kalmazdı. Her zaman yalnız yaşamayı tercih ederdi. Bence çok yakınlaşmaktan, kaybedebileceği bir aile kurmaktan korktuğu

için.” Cricket’in muhtemelen dağ geçidinin tepesinden düşmüş iki büyük kayanın arasından geçtiği tarafa bakarken yutkundu. Kayalar neredeyse yolu kapatıyordu ancak aralarından geçebilecek genişlikte, ince ve dar bir kanal vardı. “Ama onu haftalarca görmesek bile hep August’un kampına dönerdi. Genellikle çaldığı bir şeyle birlikte. Ve bu sefer...” Bana baktı ve gözlerime yansıyan bir şey görmeye çalışıyormuş gibi durakladı. “Seninle döndü.”

Rüzgâr nehirden esiyor, koyu renk saçlarını karıştırıyordu ve kaşlarından birini kaldırarak bana samimi bir merakla baktı. Belki de benim onu bulamamaktan korktuğum gibi o da beni gerçekten bulacağını hiç düşünmemişti. İkimiz de imkânsız görünen bir şeyi umut ediyorduk. İkimiz de karanlıkta birbirini hissedenden eller gibi birbirimize doğru ilerliyor ve ne bulacağımızdan emin olamıyorduk.

Gözlerimin onun üzerinde, yemyeşil bir ormana bakıyormuş gibi hissettiren gözlerinin kıvrımında ve teninin koyu, güneşte kavrulmuş tonunda gezinmesine izin verdim. Fazla dikkatli görünüyordu, eminim ki bu sertlik onu hayatta tutuyordu. Yine de başka bir şeyin küçük bir izini yakaladım: üzüntü. Aynı zamanda ışığın, zırhının arasındaki çatlaklardan sızdığı bir yumuşaklık vardı.

“Daha hızlı hareket etmeliyiz!” diye seslendi Cricket, muhtemelen başka bir yanıltmaca yaratmak, hiçbir yere varmayan bir yol çizmek için ince karaağaçlardan oluşan bir alana dalmadan önce.

Noah, dikenli bir uçurum gülünün yanından geçerken adımlarını hızlandırdı. “Yalnızca olaklardan korkuyor,” dedi duymaması için hafif bir sesle. “Senin bir risk olduğunu biliyor.”

Yine de hâlâ burada, diye düşündüm. Dönmemişti; kaçıp beni o adamlara teslim etmemişti. Noah haklıysa ve ölmekten

korkmuyorsa, o zaman belki de Noah'yı kaybetmek istemiyordu. Kendi hayatından çok Noah'nın hayatı için korkuyordu.

Vadide yetişenlerle aynı türden uzun saplı hasırotu kamışlarının arasından geçerken parmaklarımla yumuşak saplarına dokundum, ardından sallanarak yerlerine dönmelerine izin verdim. "Korkuyor musun?" diye sordum, dev ağaçların arasından süzülen güneş ışığı yüzünden gözlerimi kısarken.

"Ödüm kopuyor," diye yanıtladı dudaklarının bir kenarını kıvrıp gözlerini bana çevirerek; bakışlarında az önce fark ettiğim aynı sessiz samimiyet vardı. Sert bakışlarının, çelik gibi gözlerinin ve derin, buyurgan sesinin altında saklı tuttuğu yanı. Liderlik eden, başkalarının takip edeceği birinin duruşuna sahipti.

Fakat ona çabucak gülümseyip başka yöne baktım. Çünkü zihnim çok fazla düşünceyle ve çok az uykuyla doluydu. Daha hızlı hareket etmemiz için çok fazla neden vardı.

Nehir uzakta akıp giderken kanyonun duvarları arkaya doğru açılmaya başladı. Genişliyor ve ilerideki patika dağ geçidinden düz bir alana açılıyordu.

Cricket durup geniş araziye incelemek için bir elini gözlerine siper etti. Sıcaklık kuru çayırardan dalgalar halinde yükseliyordu. "Bizi takip eden birini duymadım," dedi. "At da yok."

"Pes etmediler," diye yanıtladı Noah. Sesi, dönmeyeceklerini biliyormuş gibi, gidecek ve saklanacak başka hiçbir yer kalmayana kadar bizi bu toprakların sınırına doğru takip edeceklerini biliyormuş gibi keskin çıkmıştı. Bu adamlar durmayacaktı. Cebinden yuvarlak şeyi çıkarıp avcunun içinde tuttu. İlk defa, küçük yuvarlak bir cam parçasının altında merkezde dengelenmiş bir ok olduğunu gördüm. Ok havada asılı kaldı ve sonra hafifçe sola döndü. Sonra görmemi istemiyormuş gibi çabucak cebine geri koydu.

Fakat önümüzde rüzgârlı bir çayır uzanıyordu, içinden geçilecek bir orman veya demet demet ottan ve birkaç dağınık kuru çalı yığınınından daha uzun bir şey yoktu. Onun ötesinde, bir dizi alçak ve inişli çıkışlı tepeyi görebiliyordum. Ama buradan en azından bir günlük mesafedeydi. Nehir kıyısındaki meşelerin altından çıkar çıkmaz saklanacak hiçbir yerimiz kalmayacaktı.

“Mill City ne tarafta?” diye sordum.

“Dümdüz ileride,” diye yanıtladı Noah. *Tam karşımızdaki açık meranın içinden geçecektik.*

Noah nehrin kenarında diz çöküp matarayı doldurdu. Sonra ellerini siyah saçlarının arasından geçirerek suyun yüzüne ve boynundan aşağı akmasını sağladı. Gözlerimin ona, kızarmış yanakları ve dile getirilmemiş düşüncelerine takılıp kalmasına izin vermedim. “Nehir yarım kilometre yukarıda batıya doğru dönüyor, bizim gittiğimiz yönün tam tersine,” dedi kirpiklerinden su damlarken. “Bu, bir süreliğine son kez su görüşümüz.”

Cricket eğilip yüzüne su çarparak tenini serinletti, ben de aynısını yapıp kollarımı dirseklerime kadar suya batırdığımda tüylerim diken diken oldu. Ancak uzun sürmeyeceğini biliyordum. Yakında açıklıkta, gölgesiz öğle sıcaklığında olacaktık. Çok yakında cildim kavrulacaktı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Noah alnındaki son su damllarını silerek.

Cricket, cesaretini kanıtlamak istercesine hızla onun yanından geçip nehirden uzaklaşarak açıklığa doğru ilerledi. Korkmadığını kanıtlamak istiyormuş gibi.

Ama gözlerim kıvılcımlar saçıyor, küçük prizmalar görüşümü örtüyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, bu histen nefret ederek titreşen ışığı bastırıp onu uzaklaşmaya zorladım ve arkamda Noah, önümde Cricket’la ovalarda ilerledik.

Pişmanlığın üzerime çökmesi uzun sürmedi. Vadide, serin nehirde ve karaağaçların gölgesinde olmayı diliyordum.

Güneş tenimi kavuruyor, boğazımı toza dönüştürüyordu. Omurgamdan ter süzülürken dudaklarım çatlıyordu. Düşündüğümünden daha kötüydü; daha sıcak ve daha tozluysa. Sırtıma sert bir rüzgâr çarpıyor ve gözlerime vuran güneş görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Noah'nın gözleri kuru ve açık arazide gezinirken, sıcaklığın arasından çıkıp peşimizden gelen atlılar var mı diye bakıyordu. Gözlerimi kısıyarak onun gibi tetikte olmaya çalıştım ama bütün görebildiğim yakıcı sıcak dalgaları ve kör edici güneş ışığıydı. İşe yaramaz hissediyordum. Dönmeyi, başka bir yol bulmayı önermek için ağzımı açtım ama boğazımdan yalnızca kuru hava çıktı. *Kelimeleri boşa harcamanın anlamı yoktu.* Dönemeyeceğimizi biliyordum. O adamlar eğer arkamızdaysa ilerlemek zorundaydık.

Sürekli ilerlemek zorundaydık.

Gözlerime ter damlarken Noah matarayı bana uzattı. Bitmesinden, payımdan fazlasını almaktan korkarak küçük bir yudum aldım.

Toprak değişti: Her yönden dönümlerce ince bodur çalıların olduğu toprakta artık tarım arazilerinin kalıntılarını, bir zamanlar yetiştirilen ekinlerin sonu gelmeyen yığınlarını görebiliyordum; artık yalnızca yandan esen rüzgâr ve toz tufanları vardı. Acaba toz mu önce gelip çiftçileri yerinden etmişti yoksa veremden hastalanıp çiftliklerini terk ederek amansız güneşin altında toprağı kurumaya mı bırakmışlardı?

Önümde ilerleyen Cricket'a ayak uydurmaya çalışıyordum ama onun adımları benimkilerden daha uzun, daha kendinden

emindi –ince bacaklı bir geyik gibi– ve ayaklarımı yerde sürüklerken sersemlemeye başlamıştım. Kulaklarımın yankısında, sözsüz bir fısıltı duyuyordum ama bu yalnızca sesi gittikçe yükselen rüzgârdı.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diyebildim; sesim kulakzarlarımda titreşip midemde döngü oluşturdu.

Ama Noah veya Cricket cevap verdiyse bile duymadım. Artık sadece rüzgârı, sürekli ensemde taşıyan ılık esintiyi duyuyordum. Saçlarıma dolanıyordu. Isı dalgaları görüşümü kapatıyordu.

Zaman geçerken tepedeki güneş yakıyor, hararetleniyor ve asla ufkun ötesine kaymıyordu. Buna rağmen gecenin soğuk ve acımasız olacağını düşünüyordum, belki de sıcaktan daha kötü.

“Orada,” dediğini duydum Cricket’ın.

Bakışlarımı yerden kaldırdım. Yanıyorlar, her göz kırpışım da acıyorlardı. Çalılıkların arasından yükselen bir kasabayı, binaların ana hatlarını, çatı sınırlarını ve insan elinden çıkma eğimleri görmeye çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu.

“Orada!” Cricket bu sefer telaşla bağırdı. Belki bir şeyler görüyordu, gözleri sıcakta hayali görüntüler yaratıyordu. “Koşun!” diye attığı çığlık çöl zemininde yankılandı. “Koşmamız gerek!”

Yüzüne bakmak için dönerken bacaklarım zayıf ve dengesizdi, ayaklarım kuma batıyordu. “Ne?” dedim gözlerimi silerken.

“Koşun dedim!” Beni omzumdan sertçe kavradı. Ve sonra *gördüm*.

Duvar gibi bir şey, gökyüzünde yükselen geniş bir parçacık şeridiydi.

“Bu ne?” dedim çatlamış dudaklarımın arasından. Bacaklarım sendeliyordu ve kendimi yönlendiremiyordum. Cricket beni serbest bıraktığında kuru havayı içime çekerek, boğazımın arkasında bir öksürükle başımı yukarı kaldırdım.

“Toz fırtınası!” dedi Noah. Elleri benim üzerimde, parmakları benimkilere dolayıp beni çekiştirirken gözlerim kırpışmaya devam ediyordu. “Hareket etmeliyiz!” diye bağırdı.

Cricket çoktan koşmaya başlamıştı, epey uzaktaydı. Arkama bakmak için döndüğümde, toz duvarını gördüm. Çorak tarım arazilerinde dalgalanan korkunç ve karanlık bir toz bulutuydu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bir an için büyülenmiş gibi hissederek daha da büyüdüğünü, genişlediğini, acımasızlaştığını izledim. Bize doğru geliyordu.

“Vega!” diye bağırdı Noah, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeyken. “Koşmak zorundayız. Şimdi!”

Sonra bacaklarım hareketlenerek altımdaki zemini tekmeledi. Toz yüzüme doğru yükselip ciğerlerimi dolduruyordu. Nefes alamıyordum ama kalbim çarparken yumuşak zeminde ilerlemeye devam ettim. *Koş, koş*, diye tekrarladı tek komuta, tek düşünceye indirgenmiş zihnim.

Yanımdaki Noah’nın gözleri üzerimdeydi.

Ama nereye gidiyorduk?

Buradan kaçış yoktu. Barınak yoktu. Gökyüzü, fırtına sonrası Medicine Bow Nehri gibi kireçli maviden kahverengiye dönüyordu, çamur ve silt onu bulutlandırıyordu. Bize ulaşmasına sadece saniyeler, hatta saliseler kalmıştı. Bir soluk aldım—belki de sonuncusunu—ve gözlerimi kapattım.

Toz duvarı beni Noah’nın elinden koparan, parmaklarımızı ayıran ve neredeyse yere düşüren bir güçle sırtımıza çarptı.

Kahretsin, diye düşündüm. Artık çok geçti.

Cricket’ı ve yanımdaki Noah’yı göremiyordum. Tüm yön duygumu, kendi ellerimi, kendi ayaklarımı kaybetmişim. Gözlerimden tozu temizlemek için yüzüme dokunmaya çalışıyordum ama faydasızdı; çok fazla rüzgâr ve toz vardı. Her

yerdeydi. Kulaklarımda. Burun deliklerimde. Boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Noah'ya seslenmeye çalıştım –tam olduğu yere doğru– ama yalnızca öksürük çıktı. Suyu ihtiyacım vardı. Nehre ihtiyacım vardı.

Döneceğim, diye düşündüm. Dağ geçidine ve nehre dönecektim. *Hayır*, diye haykırdı zihnim. *Orası çok uzak. Çok geride kaldı.*

Ellerim önümdeki arazinin bazı hatlarını, bazı kenarlarını bulmayı umarak havada savruldu. Fakat bacaklarım pes edince dizlerimin üzerine çöküp hırıltılı bir şekilde soludum ve öksürdüm. *Boğuluyordum.*

Çok fazla toz vardı.

Güneş gitmişti, yoğun ve kahverengi bulutla kuşatılmıştı. Artık yalnızca karanlık vardı.

Nerede olduğumu göremiyordum; Cricket ve Noah'ya ne olduğunu göremiyordum. Ellerimi gözlerime bastırdım. Bekleyecektim, bitmesini bekleyecektim. Burada oturacak, başımı yere koyacak ve geçmesini bekleyecektim. Fakat korku düşüncelerimi kaplıyor, kan kulaklarımda uğulduyordu, bu yüzden aklımdan yıldızların isimlerini saydım: *Bellatrix, Alhena, Caster ve Pollux*. Oluşumlarını, gökyüzündeki yerlerini hayal ettim. Takımyıldızları sayıp numaralandırdım. Onların desenlerinin aklımdaki tek düşünce olmasını sağladım.

Onların içinde kayboldum.

Yok oldum.

Ancak sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kum ve rüzgârın bulanıklığının arasından... bir el omzuma dokundu. Beni ayağa kaldırdı.

Kulağımda sakın ve kararlı bir ses vardı. *Noah*.

“Bu taraftan,” dedi. “Bana yakın dur.”

Göğsüme bir rahatlama yayılırken parmaklarını parmaklarımın geçirdi. Bu tekrar kaybetmeyi reddettiğim bir bağdı. Dengemi sağlayana kadar bacaklarım birkaç sarsak adım attı. Hâlâ göremiyordum ama Noah nereye gittiğini biliyormuş gibi avcumu sıkıp beni kendine çekti. Toz duvarını yararak ilerleyen iki hayalettik.

Önümüze bir şey çıktı.

Ayaklarım bir dizi tahta basamağa çarparken adımlarımızı verandaya attık. Cricket oradaydı, tam önümüzde yumruğunu bir kapıya vuruyordu. Bağırıp yalvarıyordu.

Kapı açılınca tökezleyerek içeri girdik.

Rüzgârın uğultusu durgun, sessiz bir hal aldı.

Yerdeydim. Noah yanımda, Cricket da birkaç santim ötede-ydi. Öksürerek ciğerimizi yakan tozu dışarı attık. “Hareket etmeyin,” dedi biri. Yerimizde kalmamızı emretmesinin düşmanca olduğunu düşünerek geri çekilmeye çalıştım. Fakat sonra yüzümün önüne bir bardak getirip dudaklarımın doğru su uzattı. “İç,” dedi aynı ses.

Onu açgözlülükle, çaresizce yutarken boğuluyordum. Ardından gözlerimden zemine doğru akan su, toz tabakasını temizledi.

“Kum fırtınasının ortasında, dışarıda olmamalıydınız,” dedi aynı ses. Bir erkek sesiydi; pürüzlü ve boğuktu. “Hepinizi öldürebilirdi.”

Noah, yanımda doğrulup elini bana doğru uzattı.

Cricket çoktan bir sandalyeye oturmuş, gözlerini sımsıkı kapatmış öksürüyordu.

“Biraz daha su getireceğim,” dedi adam.

Etrafımızdaki evin şeklini görmeye, nerede olduğumuza odaklanmaya çalıştım ama gözlerim her kırdığımda yanıyordu. Gözkapaklarımın altına kumlar saplanmış gibiydi.

Yıldız Çölü

Bir yabancının evindeydik.

Bir tehlikeden kaçarken diğerine düşmüş olmamızdan endişeleniyordum.

Zaman geçmişti; belki de uyuyakalmıştım. Noah'yla bir kanepedeidik, başlarımızı arkaya yatırıp *peş peşe nefes alıp veriyorduk*.

Yerde yankılanan ayak sesleri duydum; sonra biri elime bir bardak su daha bıraktı. İçip Noah'ya uzattığımda elleri kısa bir süre benimkilerin üzerinde kaldı. Tanıdık bir histi.

“Yiyin,” dedi adam, odaya bir girip bir çıkarken sesi etrafımızda dolaşıyordu. Kucağıma bir kâse bıraktı.

Kaşığı tutup hafif kokuyu içime çektim. “Pirinç,” dedim Noah'ya. Kâsedeki tuzlu tahıldan birkaç kaşık aldıktan sonra ona verdim.

“Bu gece burada uyuyabilirsiniz,” dedi adam.

Çenemi kaldırıp gözlerimi kısarak onu –bizi toz fırtınasından kurtaran bu adamı– incelemeye çalıştım. “Saat kaç?” diye sordum.

“Hava karardı.”

Ne zamandır buradayız? diye düşündüm. *Saatlerdir?* Toz fırtınasından kaçıp Cricket'in arkasından bu eve girdiğimizde hava aydınlık değil miydi? Uyumuş muydum, bayılmış mıydım? Çok uzun zamandır buradayız, çok fazla zaman kaybettik. Gitmemiz gerekiyordu.

Fakat adam yanımızdaki odun sobasında ateş yakıyordu. Demir kapının metal menteşelerini, çıranın hıştırtısını, yüzlerimizi ısıtan ateşin çıtırtısını duyabiliyordum. “Teşekkür ederim,” derken kelimeler dilimin altında toz birikmiş gibi çıkmıştı.

Onaylar gibi bir ses çıkardı, ardından ayak sesleri kayboldu. İçinde bulunduğumuz bu evin, bu adamın bize gerçekten yardım ettiğini, başka tür bir adam olmamasını umdum.

Gözlerim kapalıyken –açamayacak kadar acı çekiyordum– doğrulmaya çalıştım ama başım dönüyor ve kulaklarım zonk-luyordu, bu yüzden tekrar kanepeye çöktüm. Saçlarıma dokunup enseme dökülmesine izin verdim.

Ne olursa olsun, dövmeyi saklamam gerekiyordu. Eğer adam onu görmezse, kim olduğumu sorgulamak için bir nedeni olmayacaktı.

“Vega.” Noah’nın sesi rüyalarımda, kafatasımda yankılanı-yordu. “Uyan.”

Gözkapaklarımı aralamaya çalışırken canım yandı, gözle-rimdeki kum tamamen çıkmamıştı. “Sorun ne?” diye sordum hırıltıyla, küçük ve tozlu kanepede duruşumu dikleştirdim. *Tekrar uyuyakalmıştım.*

Noah uzun ve kalıplı vücuduyla üzerimde dikiliyordu. Göz-leri evin içinde geziniyordu. “Gitmemiz gerek,” diye fısıldadı sessizce.

Başımla onayladım. Geri alamayacağımız çok fazla vakit geçmişti. “Bize yardım eden adam nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Başını iki yana sallarken gözleri hâlâ karan-lıkta evin içini tarıyordu. “Ama uyandığımızı fark etmeden önce buradan çıkmak istiyorum.” Cricket’in ön kapının yanın-da hâlâ arkasına yaslanarak uyuduğu sandalyeye doğru yürü-dü. Cricket’in omzuna dokunduğunda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm; hâlâ sersemlemiş ve uykulu haldeydi. Cric-ket öksürerek eğildi. Elleri dizlerinin üzerine kapanırken sulu

gözlerinden altındaki ahşap zemine yaşlar düşüyordu. Gözleri hâlâ toz içindeydi.

Her nefes alışımında ciğerlerim hırıltılılar çıkarırken kanepeden kalkmaya çalıştım ve küçük, tek katlı evi inceledim: Solumuzdaki mutfağın pencere pervazında solmuş, ölü çiçeklerle dolu küçük bir porselen vazo duruyordu; ön kapı sağdaydı ve iki yanında pencereler vardı; arkada da yatak odasına giden küçük bir koridor vardı.

“Bize yardım etti,” diye fısıldadım Noah’ya.

“Bırakalım da böyle kalsın ve ona başka bir şey yapması için sebep vermeyelim.” Noah sessizce ön kapının yanındaki pencerelerden birine gitti, yine tozla kaplı peygamber çiçeği mavisi perdeyi çekip dışarı baktı.

“Günaydın,” dedi bir ses arkamdan.

Adamın sesiyle irkilince içime çektiğim nefes mideme oturdu. Noah perdeyi indirirken oyalandı.

Adam, elindeki kupadan yüzüne doğru yükselen buharla küçük koridorun başında belirdi. Uzun boylu, zayıf, yüzü köşeli ve burnu da sanki hayatının bir noktasında ezilmiş gibi yassıydı. Yüzündeki kemiklerin çoğu kırılmıştı.

“Sizi uyandırmak istememiştim,” dedi kalçasını tuhaf bir şekilde ve büyük bir dikkatle sallayarak mutfığa girerken. Belki de yüz hatlarını düzleştiren aynı kaza bacağındaki eklemleri de yaralamıştı. “Eğer isterseniz, biraz demlenmiş kahvem var.”

Noah oturma odasına doğru ilerleyip adamla arama girdi. “Gitsek iyi olur; size yeterince yük olduk.”

Adamın bakışları, Noah’nın sözlerinin ardındaki gerçek anlamı anlamış gibi bir an titredi: *Bize yardım ettikten sonra bile ona güvenmiyorduk.*

“Son zamanlarda toz fırtınaları daha da kötüleşiyor,” dedi adam dökme demir demliğe dönüp fincanına koyu renkli

sıvıdan daha fazla doldururken. Gözleri kısık ve yumuşaktı, içlerinde bir nezaket gizliydi. Fakat aynı zamanda başka bir şey daha vardı: bir sinir harbi. Sakladığı bir şey varmış gibi.

“Buralara gelmeyeli epey oldu,” diye yanıtladı Noah. Sözlerindeki keskinliği duyabiliyordum, sanki hiçbir şeyi ele veremeye çalışıyordu.

“Görünüşe göre artık neredeyse haftada bir kum fırtınası çıkıyor. Daha az yağmur yağıyor.” Adam bardağı ağzına götürüp bir yudum alırken havanın yıprattığı yüzündeki kırışıklıklar birbirine yaklaştı ve burnu eski bir tahta parçası gibi büzüldü.

Ahıra vardığımız gece yağan yağmuru, aralıksız sağanağı düşündüm. Buradan sadece birkaç günlük yürüyüş mesafesindeydi ve yine de fırtına oraya kadar ilerleyememişti. Toprak hızla değişiyordu. Nem, dağ zirvelerinde sıkışıp kalıyor ve asla ötesindeki tozlu bölgeye ulaşmıyordu.

“Yılın bu zamanında ovalardan özellikle yaya olarak geçen birini nadiren görürüz.” Adamın yüzü pencerelere döndü ama gözleri duvara bakıyormuş gibi bir yere odaklanamıyordu. “Gündüz dışarısı oldukça sıcak oluyor.”

Noah sessiz kalınca tanımadığımız bu adama ne kadarını söylemesi gerektiğini, ne kadarını açıklayacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. “Mill City’ye gidiyoruz,” dedi dürüstçe.

Adam birden tek kaşını kaldırdı. “O tarafa gitmek istemezsiniz.” Kupasını tezgâha geri koyarken dudakları ciddiyetle kıvrılmıştı.

“Nedenmiş o?” diye sordu Cricket. Sandalyede dimdik oturuyordu ama yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Yine başı zonkluyor, kulakları çınlıyor, bayılmamaya veya kusmamaya çalışıyormuş gibi dişleri birbirine kenetlenmişti. Hâlâ ceketimin cebinde duran aspirin şişesine dokundum. Buradan çıktığımızda ona iki tane daha verecektim, günü geçirmesine

yetecek kadar. Ancak dikkatli olmalı ve kalanları akıllıca kullanmalıydım.

“Bütün kasaba kapatıldı. Artık orada hiçbir şey kalmadı,” dedi adam, gözleri kahve kupasının hemen arkasına odaklanırken.

Noah’nın duruşunun değiştiğini, omuzları düşerken şakağındaki yaranın gerildiğini gördüm. “Ne oldu?”

“Her yerde olan şey.” Adam başını iki yana salladı. “Verem orayı da silip süpürdü. Kasabayı karantinaya alıp yabancıların içeri girmesine izin vermediler. Bu üç ay önceydi.” Kupayı dudaklarına götürdü ama içmedi. “Artık orası terk edilmiş bir yer. O tarafta sizin için bir şey yok.”

Noah huzursuzca kıpırdanırken bana baktı. Duymak istediği bu değildi.

“Mill City’den birini mi tanıyorsun?” diye sordu adam.

“Hayır,” diye yanıtladı Noah önce kapıya, sonra da adama bakarak. “Yine de birkaç at takas etmeyi umuyordum.”

Evde bir öksürük yankılanınca bakışlarımı Cricket’a çevirdim. Fakat onun da gözleri aynı şekilde irileşmiş, sesi kimin çıkarmış olabileceğini düşünerek odayı tarıyordu. Noah bana doğru geri geri yaklaştı. “Evde başka biri mi var?” diye sordu Noah, bakışlarını adama çevirirken koyu renk kaşları birbirine yaklaştı.

Adamın ifadesi solarken dudaklarının köşesi gerildi. “Sadece karım Della.”

Cricket sandalyeden kalkarken nefesi aniden ağırlaştı.

“O hasta mı?” diye sordu.

Adam gözlerini kırptırarak boğazını temizledi. “Evet.”

Noah koruyucu bir şekilde koluma dokundu ve gözlerini kapıya çevirip beni geri çekmeye başladı. “Gitme zamanı,” dedi, nefesi kulağıma sürtünürken.

“Bekle,” dedi adam, buğulu bakışlarını bana çevirip mutfak tezgâhının etrafından dolaşırken. “Henüz gitmek zorunda değilsiniz.” Ancak sözlerinde güven vermeyen bir şey vardı, aynı anda hem aşırı nazik hem de boğuktu. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir parıltı vardı, sinsi bir düşüncenin, bir güdünün etrafında dolanıyordu. Söylemek istediği başka bir şey daha vardı ve ön dişlerini birbirine çarparak *tık tık* sesleri çıkarıyordu ve sonunda, “İzleri gördüm,” dedi. Dişleri kenetlendi ve başıyla beni işaret ederken kalın gri kaşlarını birbirine yaklaştı. “Sen uyurken boynunda gördüm.”

Ciğerlerim soluk almayı kesti.

Noah’nın hâlâ beni sıkıca tutan kolu kasıldı ve sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi ifadesi sertleşti. “Kapıya doğru yürü Vega,” diye fısıldadı.

“Lütfen,” diye ısrar etti adam, bir adım daha yaklaşarak bana elini uzattı. “Sen o musun?”

Dudaklarımın aralandığını ve kalbimin bir çekiç gibi kavgalarımına peş peşe çarptığını hissettim.

“Eski hikâyeler, Gökbilimci’nin hastalığı nasıl durduracağını, bizi nasıl kurtaracağını bildiğini söylüyor.”

Parmaklarım titremeye başladı. “Üzgünüm, ben...” Ama sesim kesildi.

“Cricket,” dedi Noah ona bakma ihtiyacı bile duymadan. Ancak onun kapıya doğru ilerleyip kapı kolunu tuttuğunu gördüm. Acı yüzünün her noktasına yayılırken bile hızlı ve atikti.

“Bize yardım edebilirsin...” diye yalvardı adam ve göğsünün içindeki bir mezardan tırnaklarıyla kazıyarak çıkan sesinin gerginleşmesi hoşuma gitmemişti. Çaresizlik göğsünde büyüydü. Çürüyordu. Geriye kalan tek şey çürükler olana kadar. En insanlık dışı halinize dönüşene kadar.

“Sana yardım edemez,” diye yanıtladı Noah, eli beni daha da sıkı kavrarken. Beni bırakmayı düşünmüyordu, ne olursa olsun.

“Ama bir şeyler biliyor,” diye karşı çıktı adam, gözlerini kocaman açarken. Çenesi öne doğru çıkmıştı. *Beni yakalamayı, uzanıp Noah’nın ellerinden çekmeyi düşünüyordu.*

Koridorda başka bir öksürük yankılandı. Karısı nefes nefese kalmıştı.

“Teorisyenler haklıydı,” dedi şimdi dişlerini sıkarak. “Gök-bilimci hâlâ hayatta...” Nefesi daha hızlı ve yıpratıcı bir hal aldı. “Ve sen osun, değil mi?” Bunu, inanması gereken bir şeymiş gibi kesin bir dille söylerken bize doğru ilerlemeye başladı.

Noah omzumdan tutup beni arkasına çekti. Biz kapıya doğru geri geri giderken adamla benim arama girdi.

“Git,” dedi aceleyle Cricket’a.

Kapıyı sonuna kadar açıp dışarı çıktı, rüzgâr kapı aralığından uğulduyordu.

Fakat yaşlı adamın hiç kırpmadığı özgür kalmış gözleriyle buluşurken göğsümde bir ağırlık vardı. Çaresizliğin etrafını başka bir şey çevreliyordu: kayıp ve acı. Tıpkı babamın arabasına koşan insanlardaki gibi gözlerine keder gömülmüştü. Bu adam da aynı şeyi arıyordu: umuttan geriye kalan her şeyi. Verebileceğim herhangi bir şeyi.

Noah’nın kolumdaki eline dokunup gözlerine baktım. “Sorun değil,” diye fısıldadım. Sonra kayarak elinden kurtuldum.

“Vega,” dedi tekrar bana uzanıp başını sallarken.

Ona hafifçe gülümsedim. “Güven bana.” Elini sıkıp gözleriyle buluştuğumda gitmeme izin verdi.

Etrafımdaki hava yumuşarken kulaklarımda bir mırıltı yankılanıyordu ve Noah’nın gözlerini üzerimde hissedebiliyor,

odaya doğru ilerleyişimi izlerken nefesini ciğerlerinde tuttuğunu duyabiliyordum.

“Eğer karın hastaysa, acı çekiyordur,” dedim adama, paltomun cebine uzanıp şişeyi bulmaya çalışırken. Adamın ifadesi değişmedi. Uzanıp sadece şişeye ulaşmak ve beni yakalamak için elimi kolumdan koparacakmış gibiydi. Yine de yavaşça kapağı açıp bir avuç –en az yarım düzine kadar– hapı çıkardım, sonra adamın nasırlı ve sert elini kavramak için uzanıp hapları yavaşça avcuna koydum. “Rahatsızlığını dindirmek için,” dedim ona küçük bir gülümseme sunarak. “Onu iyileştiremeyecekler ama acısını hafifletecekler.”

Adamın gözleri bir yılan gibi, benim üzerimden açık duran eline doğru çevrildi. Ve gözlerinin içindeki benekleri, siyah noktaları gördüm. O da verem olmuş gibi görünüyordu. Diğer elini avcuna götürüp hapları bulmaya çalıştı. Gözkapaklarını kapatarak, her birini hissedip onları avcunda yuvarladı. *Görüşünün çoğunu kaybetmiş*, diye düşündüm. Ancak tamamen kaybetmemişti çünkü hâlâ boynumdaki izi görebiliyordu. “Teşekkür ederim,” demeyi başardığında sesi normalleşmişti, hararetsiz düşünceler ve panik azalıyordu.

“Keşke daha fazlasını yapabilseydim,” dedim, karısı kadar hasta olmasının uzun sürmeyeceğini bilerek.

Şişeyi tekrar cebime koyup Noah’nın yanına yürürken kulaklarım çınlıyordu. Dudakları gergin bir şekilde bana baktıktan sonra sanki elini bıraktığımdan beri içinde tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi.

Açık kapıdan rüzgâr uğuldarken Cricket ön verandada parmaklığa yaslanmış bizi bekliyordu.

“Eğer sen oysan, hepimizi kurtarabilirsin,” dedi adam ben daha kapıdan çıkmadan önce. Bir kez öksürüp boğazını

Yıldız Çölü

temizledi ve sonra daha yüksek sesle, “Ölüyoruz. Ve yakında kimse kalmayacak,” dedi.

Dönüp adama bakarken kalbim ağrıyordu ve bir yanım ona gerçeği, *benim* o olduğumu söylemek istiyordu. Ona küçük, sönmek üzere olan bir umut kıvılcımı vermek istiyordu. Ama o adamlar gelip bizi sorarsa, onlara Gökbilimci’nin evinde kaldığını söyleyebilirdi. Bu riske değmezdi. Bu yüzden sadece gergin bir gülümseme sundum. “Karını elinden geldiğince uzun süre hayatta tut,” dedim. Çünkü zaman, çürümüş ahşaptaki çatlaklardan kum gibi süzülürken kendisi ve karısı için çok geç olabilirdi. Herkes için.

Bu evde, bu kuru ve tozlu manzarada bir dakika daha harcamayacağımızın bilinciyle ona son bir kez baktım ve Noah elini benimkine geçirip beni şafağın ilk ışıklarına doğru çekti.

Hastalık daha da kötüye gidiyordu. Mevsimler geçtikçe yerleşimciler görme ve işitme duyularını kaybetti ve işlenmemiş toprağa, bir zamanlar sığırların dolaştığı meralara, kasabaların sınırlarına daha fazla mezar kazıldı.

İlk Gökbilimci'nin bile bağışıklığı yoktu: Kulaklarındaki alçak *hışırtyı* duymuş ve retinasının arkasındaki yakıcı saldırıyı hissetmişti.

Her akşam uyanır ve içindeki hastalığı, hücrelerinin parçalandığını hissederek sade verandasına çıkıp gözlerini gökyüzüne dikerdi. Başkalarının ya da kendisinin acısını dindirmek için hiçbir çare ya da avuntu bulamamıştı.

Artık sahip olduğu tek şey yıldızlardı.

Evinin arkasındaki uzun çayırlarda sırtüstü yatıp cırcırböceklerinin hüznü ve yalnız melodilerini dinlerken, gözlerini gökyüzüne dikip orada ne olduğunu merak etti.

Ne kaçırdığını... merak etti.

* İkizler Takımyıldızı, Pollux yıldızı.

“**B**unu yapmamalıydın,” dedi Noah, ıssız evden epeyce uzaklaştıktan sonra. “Seni yakalayıp zarar verebilirdi.”

Nefes aldım ve gözlerimin Noah’nın yüzünün sert hatlarına kaymasına izin verdim. Gözlerinin arasındaki boşlukta bir gerginlik vardı. “Ama yapmadı,” diye yanıtladım. Ayrıca Noah’nın, o adamın beni incitmesine asla izin vermeyeceğinden emindim. Adam bana doğru uzansa anında yanıma gelir, ne pahasına olursa olsun beni korurdu. Noah’nın beni güvende tutmak ve denize götürmek için ne gerekiyorsa yapacağını şimdi her zamankinden daha fazla hissediyordum.

Dönüş yoktu.

Yine de aldığım riskten hoşlanmadığı için çenesini sıkıp nefesinin altından homurdandı. Ama o adam ve karısının acı çekmesine izin veremezdim. Kim olduğumu öğrenecek olsa bile.

“Su, dere, yıkanabileceğimiz herhangi bir yer bulmalıyız,” dedi Cricket bize doğru dönüp. Toz hâlâ giysilerimize, kulaklarımıza ve kirpiklerimize yapışmış haldeydi.

“Buranın doğusunda bir göl var,” diye yanıtladı Noah.

Kaşlarımı kaldırdım. “Mill City’ye gitmiyor muyuz?”

“Tabii ki hayır,” diye yanıtladı Cricket. “O kasabanın yakınından bile geçmeyeceğiz.”

Boynumuzu ve başımızın üstünü yakan korkunç güneşin altında tam bir gün yürüdükten sonra toprak değişmeye başladı. Önce etrafımızda birkaç ağaç yükseldi, sonra toprak kil gibi sertleşti ve sonra da yeşil bir anıza dönüştü. Küçük beyaz çiçekler topraktan başlarını uzatırken kuru dere yataklarının çapraz şekilde kesiştiği bir dizi alçak tepeye ulaştık, kurak toprak uzun zaman önce suları emmişti.

Bu kanallardan birini, uzun köknar ağaçlarının arasından dalgaların kıyıya vurduğu çakıllı bir süprüntüye kadar takip ettik.

En sonunda karşımıza bir göl çıktı.

Cricket koyu ve kusursuz tenini, ip gibi kaslarını, herhangi bir erkek çocuğunki kadar güçlü kollarını görebileceğimizden utanmadan iç çamaşırlarıyla kalana kadar kıyafetlerini çıkardı. Göle doğru yürüyüp suyun altına daldı. Saçları bile ortadan kaybolmuştu.

Birkaç metre ötede, Noah çizmelerini çıkarıp gömleğini başının üzerine çekerek çıkardı. İlk defa kollarını kaplayan dövmelemin göğsüne ve sırtına kadar uzandığını, derisinin neredeyse her santimini kapladığını gördüm. Bir elini boynuna götürüp ağrıyan kasları ovuşturdu; gözlerini bana çevirdiğinde ona bakarken yakalandığım için utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“Bende senden biraz daha fazla var,” dedi yarım bir sırıtışla.

“Ne?” Ona bakmak istemiyordum, bu yüzden gözlerimi direkt Cricket’in gölün merkezine doğru yüzüğü suya sabitledim, kollarıyla başının üzerinde hilal şeklinde kusursuz kulaçlar atıyordu.

Yıldız Çölü

“Dövmeler,” diye yanıtladı. “Gerçi benimkiler bir isyan çıkmasına neden olmayacak.”

İsyen, diye düşündüm. O adamlar beni bulursa böyle mi olacaktı? Çoktan olmaya başlayan şey bu muydu? Gökbilimci’nin Fort Bell’de bir barda görüldüğüne dair söylentilerin kasabalar arasında yayılması ne kadar sürerdi? Çok yakında herkes beni aramaya başlayacak ve güvende olduğum hiçbir yer kalmayacaktı. Burası dışında; yıldızların örtüsü altındaki bu alışılmadık ve haritada görünmeyen vahşi doğa dışında.

Bakışlarımın ona, omuzlarının geniş hatlarına, mürekkepli göğsüne, boynundaki gümüş mühür yüzüklü zincire odaklanmasına izin verdim. Dövmelerinin çoğu sıradandı; tenini kesen siyah düz çizgiler ve kemerli şekillerden oluşuyordu. “Bir zamanlar birlikte büyüdüğüm bir arkadaşım vardı,” dedi eliyle mürekkebin üzerinden omzunu ovuştururken. “Ve vücudumuzu mürekkeple işaretlerdik.”

Gözlerimle kürekkemiklerindeki koyu çizgilerin izini sürdüm, mürekkep sırt kaslarına ve omurgasından aşağı doğru uzanıyordu. Kalbim sıkıştı. “Neden?” diye sorarken sesim çatladı.

Elini omzundan çekti. “Kardeşliğimizin, tek vücut olduğumuzun bir işaretiydi. Ve birbirimiz için öleceğimizin.”

“Nerede şimdi arkadaşın?” diye sordum, bir kayanın üzerine yerleşip kıyafetlerimi onun önünde çıkarmak isteyip istemediğimden emin olamayarak çizmelerimin bağcıklarını yavaşça çözdüm ve vücudumun kalanını görmesine izin verirken gözlerini çıplak tenimde hissettim.

Dudakları aralandı, gözlerinin kıvrımında sessiz ve tarifsiz bir hüzen vardı. “Öldü.”

Sertçe yutkundum. “Verem yüzünden mi?”

Göle doğru bakarak başını iki yana salladı.

Ayağa kalkıp ona yaklaştım. Koluna dokunmak, elini tutmak ve biraz teselli etmek istiyordum –birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum– ama aynı zamanda parmaklarımı sıcak tenine değdirmekten de korkuyordum. Boş midemde hissedeceğim şeyden korkuyordum. Gözyaşları şekillenirken bir elini gözlerinin üzerine götürdü ve o zaman gördüm.

Daha önce fark etmediğim bir şey... Gözden kaçırdığım bir şey. Gömleğinin kollarının altına gizlenmişti.

Hızla ondan bir adım uzaklaştım. Kalbim boğazımda atıyordu, görüşüm iğne deliği kadar küçük bir noktaya odaklanmıştı. *O onlardan biriydi.*

Kolunun iç kısmında, tenine... bir yıldız yağmuru dağlanmıştı.

Bir Teorisyen damgası.

Kumun içinden geri adım atıp ağaçlık alana doğru sahil boyunca ilerledim.

“Sen onlardan birisin,” dedim ciğerlerimdeki oksijeni bulmak ve birbiriyle çarpışan düşüncelerimi sakinleştirmek için mücadele ederken. “Sen bir Teorisyen’sin.” Gözlerimi Cricket’a çevirip çölü geçtiğimizde bana gösterdiği kâğıdı hatırladım. Boynumdakine benzer bir dövmesi olan birinin, Gök bilimci’nin başına konan ödülün yazdığı kâğıdı. Şimdi onun da Noah ile aynı işarete sahip olup olmadığını merak ediyordum. Kaçırdığım bir şey olup olmadığını. İkisinin de Teorisyen olarak damgalanıp damgalanmadığını. Onlarla buraya kadar gelmem için, onlara güvenmem için beni kandırmış mıydılar?

Nefesim hızlandı, göğsümde panik yükseliyordu. *Kaçmam gerekiyordu.* Yine gözlerim sadece birkaç adım ötedeki ağaçlara takıldı. Karanlığın içinde kaybolabilir ve sık ormanın içinden geçebilirdim. Hızlı, sessiz olurdum ve beni yakalayamazlardı. Saklanıp beklerdim.

Gözlerim hareket ettiğini hissederek Noah'ya döndü. Elini bana uzattı ama geri çekildim. "Bana dokunma," diye çıktım, ağaçlara doğru birkaç adım daha atarak. Kalbim göğsüme bir sopa gibi vururken ellerim titriyordu, gerekirse yolumu tırnaklarımla kazıyarak açmak için onunla savaşıma hazırdım.

Ama duraksadı, yeşil gözleri üzerimdeyken onun nefesi de hızlanmıştı.

"Yalan söyledin," diye mırıldandım. Ondan uzaklaşarak sızıyı, acıyı ve aldatılma hissini yuttum. "Sen bir Teorisyen'sin."

Soluk alırken bakışlarını üzerimde tuttu. "Evet," diye itiraf etti. *Gerçeği*. Beni paramparça eden, beni binlerce küçük kırık kemik ve kas parçasına ayıran korkunç ve yakıcı gerçeği. İyi biri olduğuna, ördüğü sert duvarın ardında beni koruduğuna, güvende tuttuğuna inanmak istemiştim. Fakat yanılmıştım ve ağlamak istiyordum; çılgılık atmak, koşmak istiyordum.

Bir adım geri atıp aramıza daha fazla mesafe koydum ve Noah uzun bir soluk verdi. Yara izi ayışığında görünecek şekilde kolunun önünü çevirdi. Merkezde, dışarı doğru dallara ayrılan yaralı tenindeki izlerle kusursuz bir yıldız vardı. Başparmağını üzerinde gezdirdi. "Bununla gurur duymuyorum," dedi sakince, gözleri yarı kapalı ve karanlıktı. "Keşke geri alabilseydim."

Ciğerlerim sıkışırken geri çekilmek istedim ama gözlerim damgaya odaklanmıştı. Daha önce görmem, fark etmem gereken bir işaretti. Fakat dövmeleri etrafını sarıyor ve içinden geçerek kenarlarını bulanıklaştırıyordu. Fark edilmesini zorlaştırıyordu.

Bir an sustu, geçmişi hatırladı... Sonra omuzları gevşerken kendisinin bir tehdit olmadığını, hiçbir şeyin düşündüğüm gibi olmadığını görmemi istiyormuş gibi gözlerini bana çevirdi. "Arkadaşımın adı Wells'ti ve hastalıktan ölmedi. O da bir

Teorisyen'di." Sanki hatıra hâlâ çok netmiş gibi başını iki yana salladı. "Gruptan ayrılmaya, kaçmaya çalıştı... ve öldürüldü." Etini yakan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyormuş gibi, hatırası tam yüzeydeymiş ve tıpkı tenine damgalandığı gün kadar acı vericiymiş gibi avcunu kolunun önündeki damganın üzerine koydu.

"Birlikte mi kaçıyordunuz?" diye sordum, göğsüm hâlâ kopmak üzere olan bir ip gibi gerginken.

Yüzünü buruşturdu, sonra damgayı daha fazla görememem için kolunu indirdi. "Evet," dedi kelimeyi güçlkle ağzından çıkararak.

"Neden?" Gözlerinde gerçeği görmem gerekiyordu; ona inanmaya ihtiyacım vardı. Bacaklarım altımda hâlâ koşmaya hazır şekilde kıpırdanıyordu, ciğerlerimin içine kısa nefesler çekerken, zihnim düşüncelerimi yavaşlatmaya çalışıyordu.

Karanlık gözlerini çevreliyordu, içinde çok fazla şeyin yükü, asla yüksek sesle dile getirmediği sözler vardı. "Teorisyenler istediklerini elde etmek için her şeyi yapar," dedi. "Ve sadece bir şey istediler." Tehlikeli ve kederle kavrulmuş gözlerini kaldırıp bana dönerken omuzları hafifçe seğirdi. "Seni istediler. Gökbi-limci'yi."

Görüşüm hafif bulanıklaştıkça kalbim kaburgalarımın baskı yapıyor, hızla çarpıyordu.

"Sana ulaşmak için herkesi öldürdüler," diye devam etti. "Herhangi bir şey bilebileceğini düşündükleri herkesi. Kimin öldüğü umurlarında değildi. Bir çare, herkesi kurtarmanın bir yolunu aradıklarını iddia ederken bile zalim ve insanlık dışıydılar. Fakat hiç kimseyi kurtarmıyor, yalnızca öldürüyorlardı." Çaresizce bir şey söylemek istedim. Boğazımda bütün gökyüzünü tutuyormuşum gibi bir his vardı ama yine de ağzımdan tek kelime çıkmadı. Düşüncelerim karmakarışık.

“Başkalarının ölümünü izlemeye tahammül edemedik,” diye devam etti. “Masum insanları öldürmelerine yardım edemedik.” Yüzü düşerken yorgun bakışlarında gördüğüm hüznü inkâr edemezdim. “Orada kalamayacağımı biliyordum. Holt’a izin veremezdim...” Sesi tekrar kesildi, sonra sözlerinde bir kararlılıkla yeniden yükseldi. “Hava karardıktan sonra gizlice kaçıp görülmeyeceğimizi düşündük. Lohaw adındaki bir çiftlik kasabasının yakınında kamp kurduk ve yaya olarak kaçmaya çalıştık ama gece nöbetindeki adamlardan biri bizi gördü.” Anısının onu ele geçirmesini engellemeye çalışıyormuş gibi nefes aldı. “Önce Wells’i vurdu. O kadar hızlı olmuştu ki zar zor duydum. Wells öylece yere düştü. Sadece...” Noah titreyen elleriyle gözlerini ovaladı ve bana tekrar bakması biraz zaman aldı. “Tekrar ateş edmeden tüfeği ondan kurtarmayı başardım... ama sonra Holt oradaydı...” Gözlerinde biriken yaşlarla uzaklara doğru, düz ve mavi göle bakarken uzun süredir içinde gömülü olan acı ve öfke onu buldu. Aniden üşümüş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bıçağım vardı ve kavga ettik, Holt beni durdurmaya çalıştı ama ben...” Bir yanım ona devam etmesine gerek olmadığını söylemek istiyordu ama hepsini duyurmayaya ihtiyacım vardı. Ona inanmaya ihtiyacım vardı. “Bıçağı boğazına sapladım... Onu öldürmeye çalıştım.” Başını iki yana salladı, kollarının iki yana düşmesine izin vermeden önce ellerini başının arkasında birleştirdi. “Ağaçların arasına kaçtım. Ama Wells ölmüştü ve Holt’un da öldüğünü düşündüm. Arkama bile bakmadım...” Omuzlarının hafif titreyişi gözümden kaçmadı. Söylemek istemediği bir şeyi atladığını biliyor, hissediyordum. Belki de sadece çok canını yaktığı içindi. Ya da belki başka bir sebebi vardı.

“Sana inanmak istiyorum,” dedim çünkü istiyordum, her şeyden çok. “Ama nasıl inanacağımı bilmiyorum.”

Noah gözlerindeki ağırlığı, göğüs kafesinin içinde yeni, açık bir yara varmış gibi benimkilere yükledi. “Hiçbirini kanıtlayamam,” dedi. Gözyaşları gözkapaklarının kenarlarını ıslatmaya başlarken her kelimesini duygu kaplamıştı ve damgayı, silemediği izi görebilmem için kolunu kaldırdı. “Ama ben bu değilim.” Gözünü kırpmadan yutkundu. “Hiç olmadım, tam anlamıyla değil. Şimdi de bir hainim. Beni bulurlarsa öldürürler.” Kaşları düşerken tüm üzüntüsünü, tüm acısını sakladığı dudakları hafif aralık kaldı. Anlam veremediğim nedenlerle dokunmak istediğim dudakları ve güvenebileceğimden emin olamadığım yüzü.

Eğer yalan söylüyorsa, bana ihanet ederse, beni denize götürüp sonra da gerçekte kim olduğunu söylerse ve beni o adamlara teslim ederse her şey bir hiç uğruna olurdu.

“Vega,” derken adım dudaklarından çaresizlik, ihtiyaç ve bağışlanma gibi, bir parçası kırılmak üzereymiş gibi çıktı. “Lütfen.” Acı gözlerine ulaşırken gözleri sulandı, sızı dudaklarının kenarına sıkışmıştı. Onun canını yakan *bendim. Ben.* Çünkü ona inanmama ihtiyacı vardı. Ağaçların arasından kaçıp gitmemi istemiyordu.

Çünkü benim ona muhtaç olduğum kadar o da bana muhtaçtı.

Ona güvensen de güvenmesen de birbirimize bağlıydık. O olmadan denize ulaşamazdım. Hikâyesinde bir şeyi atlıyor, bir kısmını anlatmıyordu. Fakat şimdilik, sözlerinde yalanlardan çok gerçekler olduğuna güvenmek zorundaydım.

“August’a bir söz verdin,” diye hatırlattım ona. “Beni korumak için, beni denize götürmek için.”

Bakışları benimkilerden ayrılmazken dudaklarının şeklini inceleyerek gözlerinin tehlikeli ve alışılmadık yeşiline baktım.

“Bu sözünü tutacak mısın?” diye sordum. Vücudum hâlâ

gergin, çenem dikti. Kirpiklerinin titreşmesini izledim, herhangi bir yalanın izini aradım.

Çenesi kasıldı ama gözleri hâlâ yumuşak, nemli, hatta korku doluydu. Kaçacağımdan korkuyordu. Dudakları aralandı. “Evet. Ne pahasına olursa olsun seni denize götüreceğim. Söz veriyorum.”

Omuzlarım gevšemeye başladı. Göğüs kafesime bir sakinlik yayıldı. Bununla savaşmak, direnmek istiyordum ama özellikle gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum. İkimizin de kendine ait sırları vardı; benimki korkunç ve dipsizdi. Muhtemelen çok daha tehlikeliydi. Onu şimdi terk edemezdim. Sıktığım yumruklarımı açarken tuttuğum nefesi bıraktım. “Sana güveniyorum,” derken sesim neredeyse çatladı ve bir söz veriyormuşum gibi hissettirdi. Bu, aramızda bir uzlaşma, bir anlaşmaydı. Birlikte denize gidecektik. Ya da belki de asla ulaşamayacaktık.

O benim haritam, benim yolumdu. Ona ihtiyacım vardı.

Şimdilik ona güvenecektim.

Bir an geçti. Noah’ya bir adım daha yaklaştım ve zihnim yeniden şekillenirken kafamın içinde dönüp duruyordu. Teorisyenlerden kaçmakla ilgili anlattığı hikâyeyi ve mücadele ettiği adamın ismini hatırlayarak, “Liderleri Holt mu?” diye sordum.

Noah’nın gözleri göle kaydı, ikinci güneşi altında ışık prizmaları suyun yüzeyinde dans ediyordu. “Evet.”

Madenci kulübesindeyken Odie’yi kaçıran adamı düşündüm. Boğazını uzunlamasına kesen yarayı, tüfeği göğsüne doğrulttuğumda bana, istediğini elde etmeye alışmış ve o gün ölmeyecekmiş gibi bakmasını. Benim kurşunumla ölmeyecekmiş gibi. “Gözleri iki farklı renkte mi?”

Noah irkildi, bana doğru dönerken yüzünde bir huzursuzluk belirdi ve başıyla onayladı.

“Onunla tanıştım,” dedim. “Babamın atını ve tüm toniklerini çaldı.” *Onu öldürebilirdim*, diye düşündüm. Hayatını söküp almak için bir şansım vardı ama yapmamıştım.

“Eğer onunla tanıştıysan,” dedi Noah, “hâlâ hayatta olduğun için şanslısın.”

Kulaklarımda sonbahar yapraklarının birbirine sürtünmesi gibi hışırtılı, tarif edilemez bir ağrı hissettim. Ve Noah’nın gözlerindeki yıldızlarla bezenmiş, inanılmaz galaksiye baktığımda sadece olmasını istediğim çocuğu gördüm. Tenine damgalanmış Teorisyen mührünü değil. Aksine benimle buraya kadar gelen, boğazıma saplanan bir hançerden çok vadide serin bir yaz esintisi gibi hissettiren çocuğu gördüm.

Dudakları aralanırken gözleri nemlendi. “Seni güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yok,” dedi. Kelimeler içinde bir alev fırtınasıymış ve boğazını yakıyormuş gibi soluk aldı. “Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, Holt’un bile. Önce beni öldürmeleri gerekecek.”

Havanın, kayıp bir kuş gibi kaburgalarımda hapsoldüğünü hissettim.

Noah’nın gözleri beni incelerken, öne eğilip çizmelerimi çıkardım ve ayak tabanlarımda sıcak kumu hissettim. Eğer ona güveneceksem, ona kim olduğumu göstermeliydim.

Benden daha fazla dövmesi olduğunu söylerken yanılıyordu.

Konuşmak üzere olduğunu görebiliyordum, gözleri sağ ayağımın üzerinden başparmağıma kadar uzanan dövmeye takılmıştı ama omuzlarımı silkip ceketimin yere düşmesine izin verdim ve gömleğimi başımın üzerinden çıkardım. Gözleri daha da irileşti ama sebebi tenimin daha fazlasını görmesi değil, gözlerinin asıl takip ettiği siyah mürekkep iziydi. Ayağa kalkıp keten pantolonumun düğmelerini çözdüm ve bacaklarımdan kuma doğru kaymalarına izin verip içinden çıktım. Sadece iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Yıldız Çölü

Bakışlarımı Noah'ya çevirip bana bakmasına, gözlerinin yumuşak tenim boyunca şekiller oluşturan işaretlerde gezinmesine izin verdim. Çünkü boynumda gördüğü dövme yalnızca bir başlangıç, annemin tenime çizdiği ilk işaretti.

Dövmem sadece bir takımyıldızdan değil, çok daha fazlasından oluşuyordu; bahçedeki başıboş bir asma gibi birbirine dolanmışlardı.

Yıldız ışığının ilk noktası ense kökümünden başlıyor, burada birkaç yıldızın etrafından dönüp kaburgalarımın sol tarafında, hilal şeklindeki kemiklerin her biri boyunca parmak uçlarında ilerliyormuş gibi omurgamdan aşağı doğru dalgalanıyordu. Kalçamda genişleyip birkaç güneşten oluşan bir yıldız patlaması oluşturuyor ve sonra karnımın üzerinden göbek deliğimin hemen altına kıvrılıyordu; sağ uyluğumdan dizkapağıma, kavalkemiğimden ayak bileğime kadar zikzak çiziyordu. En sonunda sağ ayağımın serçeparmağında bitiyordu.

Yıldızlar ve takımyıldızların iç içe geçmiş bir ağını oluşturuyordu.

Tüm vücudum mürekkeple örülmüştü.

Vücudumu bütünüyle gören tek kişi onu işaretleyen annemdi. Fakat şimdi Noah'nın gözlerinin her kıvrım ve çizgiyi incelemesine izin veriyordum. Tek boş yer, yumuşak pamuklu sutyenimin ve iç çamaşırımın kumaşının altından geçen yerd.

Ona güveniyorum, diye düşündüm. Kendi kendime tekrar ettim. *Güvenmek zorundayım.*

Teorisyenler tarafından damgalanmanın, canını zorlukla kurtarabilmesinin hikâyesini anlatmıştı. Şimdi de... ben ona kimsenin görmediği bir parçamı gösteriyordum. Gözleri tenimi tırmalarken hem çıplak hem de göğsümün derin çukuruna yerleşen garip bir sessizlik hissediyordum.

Ben ona güveniyorsam o da bana güvenmeliydi.

“Bu ne?” diye sordu, sesi bir fısıltıdan farksızdı.

“Birbirine örölmüş birçok takımyıldızı.”

Düşüncelerini takip etmekte zorlanıyormuş gibi yutkundu. Belki de dikkatini dağıtan sadece dövme değil, başka bir şeydi. Neredeyse tamamen çıplak bir kız ondan sadece birkaç metre ötede duruyordu.

Ben ayak parmaklarımı kuma gömerken en sonunda artık dayanamayacakmış gibi gözlerini benden uzaklaştırdı. Sanki akıllı, kalbine haykırıyordu. Hem rahatlamış hem de bağlarımdan kopmuş gibi hissettim. Sanki bakışları beni sıkı sıkı tutuyordu ve şimdi beni bırakırken bocalamama sebep olmuştu.

“August için üzgünüm,” dedim sonunda. Ahırda olanlar için ilk defa özür diliyordum.

Yavaşça ve düşünceli bir şekilde başını sallayıp boynundaki gümüş zincire, göğsündeki bir zamanlar August’a ait olan mühür yüzüğe dokundu. Ona, kalbinin asla iyileşmeyeceğinden emin olduğun bir şekilde parçalanmasının nasıl bir his olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Ama bunun yerine bizi ayıran boşluğu geçip onun yanında sessizce durup göle baktım. Ellerimiz birbirine o kadar yakındı ki neredeyse değecekti. Mimar ve Gökbilimci.

Yan yanaydık.

Her zaman olmamız gerektiği gibi. İkimiz de geçmişimiz tarafından damgalanmıştık. *Onun* izleri onu bir hedef, bir hain yapıyordu. Benim izlerimse beni, başkalarının bulmak için herkesi öldüreceği biri yapıyordu.

Bize teslim edilen bir gelecekle birbirimize bağlıydık.

Yavaşça alıp verdiği soluklarının sesini dinledim. Bana vadedeki nehri hatırlatıyordu. Soğuk ve zaman zaman kayaları, toprağı ve yoluna çıkan her şeyi parçalayacak kadar şiddetliydi. Ancak suyun altında, yalnızca boğulma riskini göze aldığınızda görebileceğiniz bir sakinlik, bir nezaket vardı.

Yıldız Çölü

Açıklayamadığım bir şekilde tanıdık hissettiriyordu.

Onu denize kadar takip edeceğimi biliyordum. Her şeyin en uç noktasına kadar. Onu her yerde takip ederdim.

Cricket gölün içinde sırtüstü uzanıyor, kollarım iki yana açmış büyük mavi ufku izleyerek yüzüyordu. “Geliyor musunuz millet?” diye bağırdı, başının zonklaması bir an için unutulmuştu.

Noah’nın eli benimkine uzandı, parmakları tenimi sıyrırken orada oyalandı. Sıcak tene değen sıcak ten. Nefesimi tuttum, içimdeki duygu bastırılamayacak kadar büyüktü. Anlamsız ve ürkütücüydü. Parmakları yavaş ve temkinli bir şekilde benimkilerin arasına kayarken gözkapaklarım titreşerek kapandı. Gözlerinin içine bakmak ve orada beni neyin beklediğini görmek istiyordum. Ama korkuyordum. İncecik camdan yapılmış bir yıldız gibi paramparça olmaktan korkuyordum.

“Acele edin!” diye bağırdı Cricket.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım.

Noah bana bakıyordu, beni bırakmasını istemeyerek başımı sallarken göğsümdeki yumruyu bastırdım. O da bırakmadı. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve beni kıyıya doğru çekerken gözlerinde yumuşak, parlak bir ışık vardı. Önce dizlerimize, sonra belimize kadar suyun içinde yürüdük ve sonunda suyun dibine dalarken elimi bıraktı.

Ben de aynısını yaptım, suyun altına batıp soğğun beni sardığını, tenimi bir pislik tabakasından arındırdığını hissettim. Çıktığımda Cricket hâlâ gölün ortasına yakın bir yerde sırtüstü yatmış gökyüzüne bakıyordu.

Fakat Noah sadece birkaç metre ötede, ağzı su seviyesinin hemen üzerinde, kirpikleri göl suyu damlalarıyla bezenmiş halde duruyordu.

O sakın ve yumuşak bakışlarla beni izlerken sersemlemiş gibi hissettim. Su bizi yakınlaştırıyor, birbirimize doğru sürüklüyordu ve ona tekrar dokunmak istiyordum. Fakat su

yüzeyini terk eden onun eli oldu, çeneme doğru uzattığı parmakları kulağımın arkasındaki yumuşak noktaya dokundu. Gözkapaklarım kırıştı; dudaklarım havayı içine çekti. Titriyordum. Parmak uçları dövmemin çizgilerini takip ederek boynumun arkasına kayarken sanki bir harita çıkarıyor, daha sonra takip edeceği ekmek kırıntıları bırakıyordu. Dönüş yolunu çiziyordu.

Tenime ve bana.

Hava ciğerlerimden firar ederken parmakları boynumda ve dudaklarımda dolanıp göl suyunu sildi. İçimde bir şeyler çözülüyor, düşüncelerim uzaklaşıyordu... Neredeyse canımı yakan bir histi. Daha yakına gelmesini diliyordum.

Gözlerini asla benden çekmemesini istiyordum.

Bir anlığına gözlerinde bir acı gördüm; göğsünün en derin kısmına dalgalar çarpıyormuş, karın boşluğunun üstünde bir ağrı varmış gibi, tıpkı benim içimde hissettiğim gibi.

Dudakları sanki konuşacakmış gibi hafifçe aralandı ve sözcükler dilinde asılı kaldı.

Fakat göğsümdeki belirsiz ağırlık çok fazlaydı, çok fazla soru vardı. *Peki ya sakladığımız sırlar? Cricket ne olacaktı?* Onu bu şekilde mi seviyordu? Yoğun ve baş döndürücü şekilde. Ona hiç dokunup altın rengi teninde haritalar çizmiş miydi? Cricket şu an bizi mi izliyordu?

Boğazımdaki düğümü yutup arkamı döndüm ve parmaklarının arasından kayıp uzaklaştım.

Bu canımı acıtmıştı. Gözlerimi ondan ayırıp, elinin elimin üzerinde bıraktığı histen koptum.

Kafamı suyun altına daldırıp soğuğu kafatasımda, aşırı sıcak tenimde hissettim...

Ve kıyıya geri yüzdüm.

Yıldız Çölü

Ateş yaktık. Göle bakan ağaçların arasından görünmeyecek küçük bir ateş. Fark edilmek istemiyorduk ama akşam yemeğimizi de çiğ yiyemezdik. Noah suyun derin ve karanlık tarafında mızrakla parlak bir balık yakalamıştı.

Cricket'la yan yana oturup alevlerin yanında ısınırken, saçlarımızdan hâlâ göl suyu damlıyordu. Noah ise balığı pişirmek için ateşin ortasında sivri uçlu bir karaağaç çubuğuna yerleştiriyordu. Cricket solgun görünüyordu, bir saat öncesine göre daha kötüydü ve gözlerini kırıp avuçlarını kulaklarına bastırduğunda rengi atmış cildinin altında saklanan acıyı görebiliyordum. Daha ne kadar seyahat edebileceğini merak etmeye başlıyordum.

“Bir hap daha almalısın,” dedim ona.

Fakat titreyerek ateşe doğru eğilirken başını iki yana salladı. Vücuduna neler olduğunu, bir şeylerin yanlış gittiğini kabul etmek istemiyordu. Belindeki bıçağa uzanıp keskinliğini kontrol etmek için bıçağı başparmağına dokundurdu. Ne yaptığından emin olamayarak onu izledim ama sonra onu başına yaklaştırıp diğer elini rehber olarak kullanarak kafa derisinin tıraşlı tarafını bıçakla kazımaya başladı. Saçları uzamaya başlamıştı ve tekrar kesmek istiyordu. Ama bıçak kulağına yaklaşırken parmakları titredi, neredeyse bıçağı düşürüyordu.

Kendini keseceğinden korkarak ayağa kalkıp titreyen ellerine dokundum. “Ben yaparım.”

İtiraz edecekmiş gibi bir mırıltı çıkardı ama bıçağı kullanmak için çok zayıf olduğunu biliyordu sanırım ve belki de tartışacak gücü yoktu, bu yüzden bıçağı almama izin verdi ve ellerini çaresizce kucağına bıraktı. Onu böyle görmek, her nefes alışında ciğerlerinin sarsılışını, artık sadece bir kabukmuş ve tüm içorganlarının dibi kazınmış gibi tüm sertliğinin kaybolmasını görmek garipti.

Bıçağı dikkatlice kafa derisi üzerinde kaydırmaya başlayıp koyu renkli saçların bahar polenleri gibi havada uçuşmasını izledim.

“O toz fırtınasında izimizi kaybetmiş olabilirler,” dedi Cricket usulca, kıvılcımlar kuma sıçrarken gözleri ateşe odaklanmıştı. Dönmeyi düşünüp düşünmediğini, kafatasındaki ağrının bizimle gelme kararında tereddüde düşmesine yetip yetmeyeceğini merak ettim. “Onlardan hiçbir ize rastlamadık.”

“Muhtemelen onları yavaşlattı,” diye yanıtladı Noah, ateşine biraz daha odun atarken. Elleri ateşin ısısından etkilenmiyordu. “Ama iyi bir iz sürücüler varsa, bir toz fırtınası izimizi kaybettirmeye yetmez.”

Cricket sessizliğe bürünürken Noah’nın gözleri bir süre beni ve ellerimin Cricket’ın kafa derisindeki yavaş hareketiyle alevin bıçağın üzerindeki parıltısını izledi. Dudaklarında bir an belirip kaybolan bir gülümseme dolandı.

Son kalan saçları da temizlediğimde Cricket iç geçirdi. Kafa derisinin bir tarafı temizlenmişti. “Kalanını da tıraş et.”

Bıçağı kaldırıp ona baktım. “Emin misin?”

Başını salladı. “Zaten hepsi düğüm olmuş. Onlarsız daha kolay olacak.”

Gözlerim Noah’ya kaydı, ağzı düz ve gergin bir hal almıştı. Gerçekten istediği bu muydu yoksa sadece yorgunluktan mı söylüyordu bilmiyordum, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Ama Noah bana bakarak nefesini dışarı verdi ve hafifçe başını aşağı yukarı salladı.

Bir zamanlar tapılan yıldız tanrılarına bir kurban vermek, feda etmek gibi hissettiriyordu. Bıçağı kafatasının tıraş edilmiş tarafına kaydırıp saçlarının uzun ve güzel siyah katlarını kestim. Yere dökülmelerini izlerken ağlamak istediğimi hissettim. Sanki bir parçam bunun bulunduğumuz andan daha

büyük bir anlamı olduğunu biliyordu. İçinde bir şefkat, kendi ellerimin kutsadığı bir ritüel vardı.

Soluk alırken duruşu gevşedi ve Noah ateşin uzak tarafında oturup büktüğü dizlerine dirseklerini dayayarak bizi izledi. Gözlerinde sessiz ve kederli bir parıltı vardı. En sonunda, ateş sıçrayıp kıvılcım saçarken saçlarının son kısmını ensesinden kazıdım. Saç tutamları kamp ateşi dumanı gibi kokarken ayaklarım da bir yığın oluşturmıştı.

“Bitti,” dediğimde ellerini solgun ve bıçak yüzünden biraz kızarmış tıraşlı kafasında gezdirdi.

“Güzel,” diye yanıtladı, kumun üzerinde ayaklarının etrafında toplanan uzun saç tellerini almak için eğilirken. Bacakları titrerken ayağa kalkıp kıyıya indi, çıplak ayakları kumda sürükleniyordu. Silueti baldırlarına kadar suyun içinde ilerlerken Noah’yla onu izledik, sonra gölün karşı tarafına bakmak için durup uzun saçlarının parmak uçlarından dökülmesine izin verdi. Bazıları rüzgâra yakalanıp gökyüzüne yükseldi ve ağaçlara doğru uçtu; kalanı ise durgun suyun üzerine dağıldı. Bir kurban. Belki de bir teslimiyet. Ve bu, eski bize veda ediyormuşuz gibi hissettiriyordu. Her birimizin, birbirimizi bulmadan önce olduğu kişilere.

Ve o an anladım, Cricket asla dönmeyecekti. Bizi terk etmeyecek ya da beni o adamlara teslim etmeyecekti. Sonuna kadar bizimle kalacaktı.

Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar.

Çıplak kafası, derisi soyulmuş ayakları ve güçlkle soluyan ciğerleri.

Mümkün olduğu kadar uzun bir süreliğine artık üç kişiydik.

Alevlerin üzerinde pişen balığı, kılçıklarını ayıklayarak yedikten sonra Cricket bölük pörçük bir uykuya daldı. Ayakları sarsılıyor ve ağır ağır nefes alıp veriyordu, sanki rüyasında ahır

görüymüş, kurşunlar uğuldayarak yanımızdan geçerken tah-ta çitaların arasında kıvranıyormuş gibiydi. Ya da belki de uyuyan zihnine musallat olan şey toz fırtınasıydı; tenimizi ısırarak rüzgâr ve kumun hatırası.

Dinlenmeye ihtiyacı vardı –bir geceden daha fazlasına– ama tavsiyemi dinlemeyeceğini de biliyordum. Sabah uyandığında ciğerlerinde hava kalmışsa, yola devam etmek isteyecekti.

Noah ateşe biraz daha odun atıyordu ve kollarındaki dövme-ler titrek ışıpta yılanları andırıyordu. Yırtıcı gözlü canavarları.

“Üşüyor musun?” diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım ama aslında ateş titreme-mi zar zor bastırıyordu. Mağaradaki battaniyeyi ya da gecenin soğuşundan korunmak için herhangi bir şeyi getirmiş olmayı diledim. Noah gözlerini ateşe odaklayarak yanımda kuma gö-müldü.

“İyi değil,” dedim Cricket’a bakarak.

Farkındaymış gibi başını salladı.

“Dışarıda böyle uyuması onun için iyi değil.”

“O sağlam biri,” diye yanıtladı ama sesindeki şüpheyi duya-biliyordum. Endişeleniyordu. “Ve onu başka bir yerde uyuma-ya ikna edebileceğimizi sanmıyorum.”

Hafifçe gülümsedim. “Muhtemelen haklısın.”

Gölden esen bir rüzgâr küçük kamp ateşimizi tamamen söndürmekle tehdit etti. Noah iki eliyle gözlerini ovuşturup esnedi.

“Günlerdir neredeyse hiç uyumadın,” dedim. “Uyuyabil-men için nöbet tutabilirim.” Zamanımızın tükendiğini biliyor-dum –ikiz yıldızlar yakında gözden kaybolacaktı– ama dinlen-mesi gerekiyordu. Uyumazsak çok yavaşlardık. Beceriksizlik ve hata yapma olasılığımız daha yüksek olurdu.

Yıldız Çölü

“İyiym ben,” dedi uykulu gözleri çaktırmadan üzerimde gezinirken. Göğsümdeki düğümü ve karın boşluğumdaki, göğüskafesime dalgalar çarpıyormuş gibi gelen şeyi hissediyordum. Bu his gittikçe kuvvetleniyordu.

Bir yarasa sürüsü arkamızdaki ağaçların arasından fırladı, gölün sakin yüzeyinde hızlı ve dikkatlice süzülüp gece böceklerini yiyip bitirdi. Yaz aylarında bazen vadide yarasalar görürdük ama hava soğuyunca tekrar kaybolurlardı.

“Daha önce bu tarafa gelmiş miydin?” diye sordum. “Bu göle?”

Başını iki yana salladı. “August bu yolculuğu yapmak için en başından beri çok zayıftı, bu yüzden bana yalnızca yolu anlattı.” Noah elini cebine sokup yuvarlak şeyi çıkardı. Ateş ışığında madeni para gibi görünüyordu ve camın altındaki küçük okun gölü işaret etmek için dönmesini izleyerek avcunun üzerine düz bir şekilde yerleştirdi. “Bu bir pusula,” diye açıkladı ilk kez. “August, denize giden yolu anlattığı ilk gece bana verdi. Dağlara ulaşana kadar kuzeyi takip edip sonra doğuya dönecektim.”

Gözleri, günbatımının son ışınlarının yüzeyine altın ve kehribarı yansıttığı suya çevrildi, hava tuhaf bir ışıkla lekelenmişti. *Anomali.*

Zaman çok hızlı ilerliyordu.

“Denizde ne var biliyor musun?” diye sordum, August’un ona ne anlattığını merak ederek.

Parmaklarını pusulanın üzerinde kapattı. “August, çok dikkatli konuşurdu. Bildiği şeyleri öğrenmek, denize giden yolu bilmek için onu öldürecek insanlar olduğunun farkındaydı. Bana her şeyi anlatmasının hayatımı riske sokacağını.”

Annemle oturduğum tüm o geceleri, bana yıldızların isimlerini saydırıp gökyüzündeki yerlerini göstermesini düşünerek

ellerimi kavuşturdum. Eğer birini yanlış söylersem, her gece, hafızama kazınana kadar tekrar tekrar başa döndürürdü. Vadiyi bildiğim kadar gökyüzünü de bildiğimden emin olmuştu. Atalarımızdan ne kaldığını, neyin tehlikede olduğunu bilmemi sağlamıştı.

Fakat belki de Noah haklıydı ve *farkındalık* işin en kötü yanıydı. Taşınacak en ağır yükü.

O denize giden yolu biliyordu. Hepsi bu kadar.

Ama ben gerisini de biliyordum. Hikâyeleri, kurbanı ve ölümü. Bu da düşüncelerimi bölüyor, beni parçalara ayırıyordu. Bu hikâye benim tenimde doğmuştu.

Noah'nın omuzları düştü. Dövmelerinin siyah izleri gömleğinin yakasından görünüyordu. Ellerim karnımda, yıldızların berrak kompozisyonunu izlerken yanında kumun üzerine çöktüm. Ani bir ışık patlaması gökyüzünü yırtıp atmosfere sıçrayarak karanlığı parçaladı ve sonra ağaç sınırının hemen üzerinde yanıp kül oldu. Kayan yıldız, gökyüzünün en karanlık kısmını –evrenin derinliğinde hiçbir yıldızın parlamadığı, ufkun yarısını kaplayan siyah şeridi– kesti. Her zaman oradaydı. “İnsanlar eskiden yıldız kayınca dilek tutarmış,” dedim. “Şans getirdiğine inanıyorlarmış. Hatta bunun hakkında şarkılar bile yazmışlar.”

Noah bakışlarımı takip etti, nefesi yavaş ve sakindi. “İşe yararmış mı? Dilekleri gerçekleşmiş mi?”

“Sanmıyorum. Aksi takdirde, hâlâ dileklerimizi göğe gönderiyor olurduk.” O an ne dileyeceğimi, yıldızlara fısıldayacağım kelimeleri düşünüyordum ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Bunlar hissetmeme müsaade etmeyeceğim şeylerdi. Kendimi istemekten alıkoyamadığım şeyler. Noah yanımdayken, göğsümde bir kükreme ve kalp atışlarımın gürültüsünde görmezden gelmek istediğim ama yapamadığım bir bilmece

Yıldız Çölü

vardı. Bu yüzden yanağımın içini ısıtıp bu hissi uzaklaştırdım. “Yunanlılar, yıldızları gökyüzüne tanrıların koyduğuna inanıyorlarmış,” diye devam ettim. “Her biri bir ders, yapılan hatalara karşı bir uyarı anlamına geliyor. Tıpkı sevgilisi Artemis tarafından öldürülen Orion gibi. Ya da yanlışlıkla oğlu tarafından öldürülen Prenses Callisto’nun sonradan lanetli ayıya, Ursa Major’a dönüşmesi gibi. Ya da ölümlü bir savaşçıyla yatarak Apollo’ya ihanet eden ve bu yüzden öldürülen prenses Coronis’in onuruna yapılan Corvus takımyıldızı” gibi.”

Noah tek kaşını kaldırdı. “Tanrılar kesinlikle çok fazla adam öldürmüş.”

“Bir tanrıyla arkadaş olmak için tehlikeli zamanlarmış,” diye itiraf ettim sırtarak. “Ölümünle ve gece göğünde ölümsüzleştirilmenle bitme ihtimali yüksekmiş.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve gözlerinin kenarları gevşerken karanlıkta yeşilden çok gri görünüyordu. “Gökyüzünde başka neler görüyorsun?” diye sordu, bakışları hâlâ üzerimdeyken. Sesi o kadar kısıktı ki tenimde yaz havası varmış gibi hissettiriyordu. Soluk veriyormuş gibi.

“Kendi hikâyelerimi görüyorum,” diye itiraf ettim, hafifçe gülümseyerek. Gözlerinin üzerimde bıraktığı histen, asla uyanmak istemediğim bir rüyada kayboluyormuşum gibi verdiği rahatlıktan hoşlanarak.

“Ne tür hikâyeler?”

“Geçmiş hakkında,” dedim altdudağımı dişlerken. Ne söyleyeceğime ve ne kadarını açıklamam gerektiğine karar vermeye çalıştım. “İlk Gökbilimci hakkında atalarımın anlattığı ve şu anda içinde olduğum hikâye.”

Yüzü daha da gevşedi, koyu renk kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. “Hayatını bir hikâye olarak mı görüyorsun?”

* Büyükayı Takımyıldızı.

** Karga Takımyıldızı.

“Her hayat bir hikâyedir.” Nefes alarak ciğerlerimi kuru gece havasıyla doldurdum. “Ve hikâyemiz bir gün başka birine ait olacak. Anlatacaklar, yazacaklar ve hatta belki de yıldızlara bizim adımızı verecekler.”

Işık gözlerinin içine girerken soluk verdi. Sanki sözlerim göğsüne bir dinginlik hissi veriyormuş gibi gözkapakları ağırlaştı.

Gökyüzüne dönüp Tova ve Llitha’yı, ona göstermediğim, gizli tuttuğum yıldızları buldum. Ama konumları her gece değişiyor, adım adım uzaklaşıyordu. Vadide ilk ortaya çıktıklarından bu yana kaç gün geçtiğini hatırlamaya çalıştım. Ne kadar zamandır seyahat ediyordum? Zaman kavramını yitirmiştim; yaşlı adamın evinde uyuduğumuz saatler rüya gibi geliyordu. Tam bir gün, bütün bir gece veya daha uzun olabilirdi. Emin olamıyordum.

Ama zaman artık çok hızlı ilerliyordu.

“Denize daha kaç günlük yolumuz var?” diye sordum.

Hareketsiz duruyordu, uykuya dalıp dalmadığını merak ettim ama bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinin açık olduğunu ve yıldızları taradığını gördüm. “En fazla iki veya üç. Yakın olmalıyız.”

Gölde yüzerken gördüğüm şeyi arayarak gözlerini inceledim. Tutunacak bir şey, bir dayanak, zamanında denize ulaşacağımıza dair bir güvence aradım. Ve dönüp bana baktığında onu buldum.

“Seni oraya götüreceğim,” dedi kalın bir sesle. Eli yeniden benimkine uzanıp hafifçe dokundu, göğsü aldığı nefesle ve kararlılıkla yükseldi. Ben de ona inandım.

Kum tenimde minik çukurlar oluştururken görebildiğim takımyıldızların isimlerini sessizce saydım. Ama gökyüzünün karanlık yarısı, diğer yarısını yutuyordu. Atmosfer bir titreşimle donatılmıştı, çıtırdıyor ve sarsılıyordu, neredeyse algılanamaz bir haldeydi. *Anomali hep oradaydı.*

Yıldız Çölü

Atalarımın –benden önceki Gökbilimcilerin– asla tanımlayamadığı bir şey.

Ta ki annem onun ne olduğunu keşfedene kadar.

Gökyüzünü işaret edip boğazındaki titreşim, heyecan ve daha önce bir gizemden ibaret olan bir şeyi keşfetmenin telaşıyla yüksek sesle ona adını verdiği geceye kadar. Çok güzel, diye düşünmüştüm o zaman. Gittikçe büyüyen bir karanlık. Gökyüzümüzdeki yumuşak bir parıltı.

Ama şimdi baktığımda... sadece korkuyordum.

Kıyıda durdum. Yıldız ışığını yansıtan açık mavi göl sakindi.

Noah'ya uyumasını söyleyip Taurus ufukta kaybolduğunda –gece yarısını işaret ettiğinde– onu uyandırmaya söz vermiştim. Bir sonraki vardiyayı gün doğumuna kadar o devralacaktı.

O kadar bitkindi ki gözlerini zar zor açık tutarken çabucak uykuya daldı ve ayağa kalkıp gölün kenarına yürümeden önce bir anlığına onu izledim, göğsü aldığı her tuhaf nefeste hafifçe yükseliyordu.

Onlardan ayrılmayı, Noah'nın cebinde tuttuğu pusulayı çalıp kendi başıma yola devam etmeyi düşündüm. Dediği gibi önce kuzeye, sonra dağlara vardığımda doğuya. Onları, beni avlayan Teorisyenlere karşı korumuş, hayatta tutmuş olurdum. Noah bana her baktığında içimde filizlenen bu duygudan kendimi kurtarmış olurdum. Ancak benim için, onları bu şekilde terk edemeyeceğim kadar fazla fedakârlık yapmışlardı. Ve *onu* bırakamazdım. Mimar'ın beni en başından beri denize götürmesi gerekiyordu, bu annemin anlattığı hikâyelerde geçiyordu. Çoktan yazılmıştı.

Beni bu toprakların sınırına götürecekti. Her şeyin en uç noktasına. Birlikte.

Başka bir şekilde olması mümkün değildi.

Bacaklarımın beni kıyı boyunca taşımasına izin verdim, uyanık kalmak için serin havaya ve karanlık gökyüzüne ihtiyacım vardı, böylece Noah'nın yanında ateşin sıcaklığında uyu-mazdım.

Ağaçların arasında bir sessizlik şarkı söylüyordu, ben dar kıyı boyunca yürürken sığ su birikintilerinde kurbağalar ötü-yordu ama aynı zamanda kulaklarımda bir çıtırtı, bir uğultu vardı ve benim de Cricket kadar hasta olmadan önce ne kadar zamanım kaldığını merak ediyordum. İçimi parçalamaya baş-lamadan önce. Duyma yetimi ve görüşümü benden almadan önce. Her şeyimi.

Zaman altımda parçalanıyordu.

İkiz yıldızlar şimdiden ufukta daha uzağa sürüklenmişti ve parıltısını kaybetmiş, ısıtıları donuklaşmıştı.

Hâlâ benden bir şeyler kalmışken denize ulaşmam gereki-yordu.

Gölün kumsalın kıvrılmaya başladığı en uzak ucunda, du-rup ağaçlara ve bizi uzakta gizlenen her şeyden koruyan bir duvar görevi gören meşelerin etrafına baktım.

Rüzgâr eserken çam ve solmuş yaprakların kokusuyla birlik-te bir ses yaydığında dönmeye başladım.

Bir ses.

Uzaktan, ağaç sınırının ötesinden yankılanıyordu.

Arkama bakmak için döndüğümde gölün karşı kıyısında hâlâ küçük kamp ateşimizi ve yanında uyuyan iki bedeni gör-düm. Duyduğum ses Noah ve Cricket'a ait değildi.

Bakışlarımı ağaçlara çevirip sert zeminde gürleyen at toynak-larının sesini, soğuk havaya yayılan sıcak nefeslerini duymak için bekledim. Ama sadece bir ses vardı. Ve sonra bir tane daha.

Yıldız Çölü

Birisi yakınlarda kamp yapıyordu.

Gölden uzaklaşıp sık meşe ağaçlarının arasına daldım.

Kamp ateşi ve sessiz göl, yalnızca daima yeşil olan bitkilerin soğuk gölgesiyle çevrilene kadar arkamda kayboldu.

Kampa dönmem, Noah ve Cricket'ı uyandırıp onlara ne duyduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. Ancak bacaklarım yavaşlamadı, merak beni ağaçların daha da derinlerine sürükledi. Muhtemelen sadece çiftçi ya da bu tepelerden geçip gece için konaklayan gezginlerdendi. *Korkacak bir şey yoktu.* Toplanıp gitmemiz için bir sebep yoktu.

Kuru çam iğneleri ayağımın altında çatırdarken beni duymalarını istemediğim için adımlarımı yavaşlattım. Ama orman karanlıktı, dalların arasından süzülen ayışığı yoktu ve köklere takılıp küfrettim.

Sesler daha da yükseliyordu, bir kişiden fazlaları. Çam ve baldıranlarla dolu dağ sırtına tırmandım. Kahkahalar da duyuluyordu, bir akşam sohbetiydi. İleride kehribar rengi bir ateş parlıyordu; alevler bizim gölün oradaki alevlerimizden çok daha büyüktü.

Ağaçların arasından beş farklı kişi görünüyordu. Beş adam bir kamp ateşinin etrafında oturuyordu.

Yakındaki ağaçlara beş at bağlanmıştı.

Dikenli bir çalının arkasına çömelip dizlerimi toprağa dayadım. Sesleri kalındı ve alçak dallara doğru yuvarlanıp tepeden aşağı, onları ilk duyduğum göle kadar iniyordu. Tütünden ve geçen sabah yataklarından birinde buldukları bir boğa yılanından bahsediyorlardı. Gülüyorlardı, birkaçı ateşe eğilip alevlerin üzerindeki tavada bir şeyler pişiyordu.

Yemek yiyip ortak bir mataradan bir şeyler içerken hikâyeler anlatıyorlardı. *Yeterince zararsızlardı.* Ses çıkarmamaya dikkat ederek onları izledim. Adamlardan biri ateşe doğru eğilip

alevlerin üzerine bitmiş bir mısır koçanı fırlatırken çok kısa bir an için ön kolunun derisi ateşin ışığına takıldı ve tenine dağlanmış yıldız yağmurunu gördüm; kızarmış ve berelenmişti. Sanki son bir iki gün içinde derisine dağlanmış gibi yeni görünüyordu.

Aniden çekilirken saklandığım dikenli çalının arkasında düştüm.

Onlardı.

Burada, kampımızdan çok da uzak olmayan ağaçların arasındalardı. Beni bulmuşlardı.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken göğsümü kaplayan korku büyüdü. *Buradan uzaklaşmam gerekiyordu.* Fakat adamlardan biri yüksek sesle ve sert bir şekilde güldüğünde bakışlarımı kamp ateşine çevirdim. Sırtı bana dönük olan başka bir adam oturduğu kütüğün üzerinde kayıp fincanındaki kahverengi bir sıvıyı çalılıkların sırasına doğru döktü. Sanırım kahveydi, dibi kum gibiydi.

Ama çok kısa bir an için yüzü belirdi ve bu *oydu*.

Barda gümüş karga şeklinde rozet takan, madenciler kampında başımda dikilip tabancasını bana doğrultan ve patronu Holt onay verseydi tetiği çekecek olan adamdı.

Samuel.

Kahretsin. Karanlığa, ağaçlara doğru kaçmak için –hafifçe, sessizce ve görünmeden– ağırlığımı arkaya verdim ama adrenalin damarlarımda dolaşırken tüm vücudum gergin kıvılcımlar yumağına dönüşmüştü. Bir adım geri attım, sonra bir tane daha. Ayağımın kuru dala takıldığını duymadığıma, yalnızca ayaklarının altında çatırdadığını hissettiğime yemin edebilirdim ama sadece birkaç metre ötedeki bir dala bağlı olan atlardan biri başını yukarı kaldırdı ve gözleri ağaçların arasında gezindi.

Nefesimi tutarak duraksadım.

Yıldız Çölü

Kahretsin.

Kahretsin.

Tanımadığım adamlardan biri ayağa kalkıp ata doğru yürüdü ve elini boynundan aşağı doğru gezdirdi. Etrafında daire çizerek atın gerginliğinin nedenini bulmaya çalıştı.

Boğazım korkuyla daraldı. Sıkıştı.

Adamın gözleri beni bulduğundaysa tamamen kapandı.

Geri çekildim.

Geri geri geri.

Ayaklarım çalılara takıldı, ciğerlerim yükselip iniyordu ama kendimi yerden kalkmaya zorladım. Ve koştum. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve yavaşlamamam için çığlık atıyordu.

Koş!

Zemin yükselip benimle birleşiyordu; bacaklarım çamları, çalıları ve tenimi kavrayıp beni kesen dikenleri parçalıyordu. Ama hiçbirini hissetmiyordum.

Ellerim ağaçların arasından sıyrılıp beni öne çekiyordu. Buraya gelmekle aptallık etmişim. Kulaklarım çınlıyordu ama arkamdaki adamları, ayak seslerini, bağırışlarını hâlâ duyabiliyordum. Göğsümde bir baskı vardı, vücudum davul gibi çarparken adrenalin gözlerimin ardında kıvılcımlar saçıyordu.

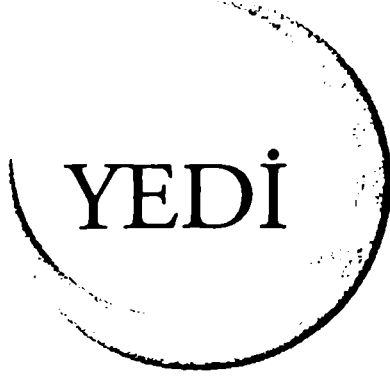
Artık gölü, ağaçların arasından parıldayan suyu görebiliyordum. Ormanın kenarına ulaşmıştım, kamp ateşi uzaktan görünürken Noah ve Cricket hâlâ uyuyordu.

Neredeyse ulaşmıştım.

Bacaklarım tökezlese de düşmedim. Açıklığa, gölün kıyısına adım atmak üzereyken bir meşeye uzandım ama bir el omzumu kavradı, bir kol boğazıma dolanıp beni geri çekti.

Upuzun çamların arasında yankılanan boğuk ve korku dolu bir çığlık attım.

Sonra her şey karardı.

Bir odada uyandım. Başta hafif karanlıktı ama tozlu sabah ışığı, üzerine ahşap levhalar çivilenmiş pencerelerdeki ince çıtalardan içeri sızıyordu.

Ceketimin cebindeki aspirin şişesi gitmişti ama değersiz kartpostal oradaydı. Yüzümü buruşturarak başımın arkasına dokunduğumda saçlarımın kurumuş kanla kaplı olduğunu gördüm. Kafama sert bir şeyle, bir taş veya bir silahın kör ucuyla vurup beni bayıltmışlardı.

Yavaşça yerden kalktım.

Başım hem dönüp hem zonklarken odanın köşesine yakın geniş bir masaya uzandım. Dikdörtgen oda boyunca uzanan, altlarına sandalyeler itilmiş daha küçük masalar da vardı. Diğer ucunda da bir kapı.

Hızla hareket ederken dengem bozulunca gözlerimin arkasında küçük ışık patlamaları oldu. Kapıya ulaşip ellerimi tahyata dayadım, tokmağı aradım ama çıkarılmıştı. Kapıya omuz attım ama bu başımın zonklamasına ve feryat etmesine sebep oldu. Kapı da yerinden kıpırdamadı; birazcık bile.

Kilitliydi veya diğer taraftaki bir şey tarafından sabitlenmişti.

Yıldız Çölü

Nefesim kesilirken odaya döndüm. İçeride hiçbir eşya, pencerelerin üzerindeki tahtaları kaldırmak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine de, en yakın pencereye doğru sendeleyip parmaklarımı iki tahta arasına sıkıştırarak onları gevşetmeye çalıştım ama açılmayı reddederek yalnızca gıcırdadılar.

Çıkış yoktu.

Pencerenin altında yere çöküp gözlerimi kapattım. Kafatasımdaki zonklama bayılacakmış gibi hissetmeme neden olurken oda iğne gibi küçük ışık huzmeleriyle dağıldı.

Gölün yanındaki kampımızı terk etmemeliydim.

Ağaçlık alana gitmemeliydim.

Pervasız ve aptaldım, pişmanlık göğsüme vuruyordu. Islak odun üzerinde toplanan küf gibi kötü, mide bulandırıcı bir histi. Keşke geri alabilseydim ama artık çok geçti.

Saatler geçti. Belki de tam bir gün.

Garip bir şekilde, birisi gelirse diye saklanarak büyük masanın arkasına kıvrılıp uyudum.

Sonra gerçekten biri geldi.

Pencerelerden donuk ve solgun bir ışık süzülürken –gün doğumu veya günbatımı, hangisi olduğundan emin olamıyordum– kapının diğer tarafından yüksek bir ses yankılandı. Bir saniye sonra kapı savrulurken açıldı ve etrafında parçalanan pastel ışık huzmesinin gölgelediği bir adam içeri girdi.

Mide bulandırıcı korku kaburgalarımın baskı yaptı. Bundan sonra ne olursa olsun muhtemelen iyi olmayacaktı. Bu adamlar günlerdir beni kovalıyordu, August'u ve diğerlerini öldürmüşlerdi, şimdi de en sonunda beni tutsak etmişlerdi ve kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Gözlerim adamdan arkasındaki kapıya kayarken yavaşça ayağa kalktım ama masanın arkasında, onunla arama bir bariyer koyarak durdum. Yine de bu pek de bir şey sayılmazdı.

Metal mahmuzlarını şingirdatarak bana doğru yaklaşıırken, ahşap zemindeki çizmeleri odanın duvarlarında yankılanıyordu. Ama daha bana ulaşmadan kim olduğunu anlamıştım: Boğazında boylu boyunca uzanan yara izi, artık Noah'nın yaptığı gibi bildiğim bir çizik vardı. Bir zamanlar kesinlikle kanla kıpkırmızı kaplı olan bir yara.

Holt.

Nabzım damarlarımda elektrik gibi yayılırken masanın diğer tarafında durdu ve bir elini koyu renkli, kaygan saçlarında gezdirirken tuhaf bir şekilde bana baktı. Her şeyi yerli yerindeydi. Düzgündü. Kirlenmemişti: Yüzü yeni tıraş edilmiş, beyaz gömleği ütülenmiş, her düğmesi üst üste özenle dikilmişti. Belinde iki tabanca kılıfı olan çentikli bir kemer vardı ama silah yoktu. Bu belki de beni incitmek istemediğinin bir işaretiydi.

Henüz.

Pencerelerden gelen tuhaf ışık açısı gözlerinin üzerine vururken gözlerini kırptı: Biri parlak mavi, diğeri ise üzerine bir fırtına bulutu esmiş ve tüm renkleri, tüm görüşünü soldurmuş gibi yavan bir griydi. O gözün kör olduğuna emindim.

Verem hastasıydı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu dişlerinin arasından. Gözlerinde artık neredeyse ilgisizlik gibi görünen düz bir ifade vardı. Sanki ben *onu* buraya çağırıp gününü bölen bir mahkûmdum.

Cevap vermedim.

Yavaş ve sakince küçük masalardan birine yürüyüp elini sıkılmış gibi ahşap yüzeye vurdu. Sanki kazanacağını çoktan bildiği bir oyun oynuyordu. Yarım saniyeliğine, zamanını har-

cadığına değmeyeceğime karar vererek, dönüp kapıya yürüyeceğini ve başka bir söz söylemeden solgun ışığa doğru süzüleceğini düşündüm. Ancak sonra bakışları, Horacelerin kararsız zihinlere sahip, bir şeyden diğerine atlayan kedilerinden biri gibi bana döndü. Temkinli gözleri titreşti. Bakışlarında gördüğüm ilgisizlik değildi; sabırdı. Titiz bir sinsilik, bir metanet... O tam olarak ihtiyacı olanı alana kadar zaman harcayacak bir adamdı. “Burası bir okul binası,” dedi, soğukkanlı ve sakin bir şekilde. Kendi sorusunu bana ders veriyormuş gibi yanıtladı. “Bu kasaba terk edilmeden önce, öğretmenler şu anda durduğunuz masada durur ve öğrencilerine edebiyat, matematik, bilim ve hatta sanat dersleri verirdi.” Kalçasını küçük masaya dayarken kemerinin yumuşak derisi dağıldı. “Babam bir süre öğretmenlik yaptı,” dedi düz, duygusuz, içi boş bir sesle. Bununla nereye varacağını bilmiyordum. Bana neden bunları anlattığını. “Tıpkı bunun gibi odalarda durup tarihimiz hakkında ders veriyordu.” Sağlam gözü titrerken çenesi bilinçsizce seğirdi.

“Senin anlayacağın...” dedi yavaşça, gergin dudaklarından dökülen sonraki kelimeleri duyduğuma emin olmak için. “Geçmiş, en başında orada olanlar, olanları görenler tarafından hatırlanır...” Ölü gözü bir kuzgun gibi, kararlılıkla ve kırılmayı reddederek irileşti.

Bir saniyeliğine sanki bir sonraki söyleyeceği şeyi biliyordum da konuşacakmışım gibi bekledi ama sonra ince, solgun dudakları yana kıvrıldı, sessizliğim karşısında sabırsızlanırken arkadaki dişlerini sıkıyordu. Madenciler kampında, babamın silahının namlusuna bakarken dişlerini gıcırdattığı zamandan hatırladığım bir sestti. Burnundan keskin, hızlı bir nefes verdi. “Ve *senin* ataların da oradaydı, değil mi?”

Çenem gevşerken göğsümde bir çarpıntı hissettim. Ama tek kelime etmedim.

Boğazındaki yara geniş, soluk ve donuk pembe bir şekilde uzanırken gözlerinde büyüyen sabırsızlığı ve ağzının kenarındaki seğirmeyi görebiliyordum. Onunla aynı odada olmak, kaçacak hiçbir yerim yokken gözlerini üzerimde hissetmek tüylerimi ürpertiordu. Aramızda tüfek olmadan. Üstün olduğunu biliyordu ama yine de fikrini açıkça anlatmak için zaman ayırıyordu.

Kontrolü kaybetmeyi sevmiyordu. *Her zaman kontrollüydü. Kendisini bile hep kontrol altında tutuyordu.*

“Sandığından daha fazlasını biliyorum,” dedi parmağını şakağına vurarak. Sonraki kelimeleri tükürük ve tütün gibi dişlerinin arasında kayarken gözlerini kırpmadı. “Hayatımın çoğunu senin peşinde, bu ücra kasabaların pisliğinde yaşayarak, yıllar önce ortadan kaybolan son Gökbilimci hakkında herhangi bir söylenti, tanık ya da eski bir hikâye bulmaya çalışarak geçirdim.” Çenesini öne çıkarırken diş gıcirtısının mide bulandırıcı sesi kulaklarımda yankılandı. “Ya ölmüştü ya da saklanıyordu, kimse onu görmemişti,” dedi sanki parçaları manzaraya dağılmış bir yapbozmuş gibi. “Onu bulduğumda karşımda yaşlı, yıpranmış ve ölmek üzere olan, kolayca parçalayabileceğim, istediğimi kolayca elde edebileceğim bir kadın bulacağımı düşünmüştüm. Ama bak...” Köşeli kaşlarından birini kaldırırken dudaklarında acımasız, keskin bir gülümseme belirdi. “İşte *buradasın.*”

Gözleri sanki içimi bir bıçakla açıyormuş gibi çenemden ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu aşındırırken kurnaz bakışlarından nefret ettim. Tenimin ürperdiğini hissediyordum. Kalbim hızlanmaya başladı.

Onu öldürmeliydim, diye düşündüm, parmağımın tetiğe dokunuşunu, ne kadar yakın olduğumu, tetiği çekip tüfeğin patlamasına izin verebilmemin ne kadar kolay bir şey

olduğunu hatırlayınca. Madenciler kulübesinin önünde, ayaklarımın dibinde kan kaybından ölmüş olurdu. Ancak aynı zamanda, kısa bir süre sonra kendimi onun sadık, damgalanmış adamlarından biri tarafından vurulmuş olarak bulabileceğimi de biliyordum.

“Beklediğim kişi sensin,” diye ekledi hilekâr ve korkutucu sesiyle. Sözcükler damarlarımda gittikçe daha yüksek sesle gürleyen korku tarafından boğuldu.

Boğazım tıkanıp, kafatasımın arkasındaki yara zonklarken hafifçe sallandım, gözlerimi kapatıp yere yığılmak istiyordum ama dik durup bilincimi kaybetmemek için masanın kenarına tutundum.

Holt, sanki düşmemek için çabaladığımı görebiliyormuş gibi başını eğdi ve doğrulup yavaşça –sanki hiç acelesi yokmuş gibi– bana doğru yürüdü, sonra iki avcunu da bizi ayıran masaya bastırırken gri gözü seğirdi.

Vücudumdaki her bir kas gerildi. Ona bu kadar yakın, sadece birkaç adım ötesinde olmak, parmağının masaya vuruşunu duymak ve tenindeki ter ve at kokusunu almak, tenimin altındaki sinirlerin dolaşmasına sebep oluyordu. Kapana kısılmıştım, kaçacak yerim yoktu.

“Şimdi...” dedi ellerini masadan çekip gözlerini boynuma –içinde havanın süzüldüğü yumuşak tene– kazırken. “Ensende bir şey olduğunu söylediler.”

Refleks olarak hızlıca geri adım attım, topuklarım arkamdaki duvara çarptı.

Korktuğum için gülümserken tekrar saçlarına dokundu, hiçbir tutamın yerinden çıkmadığına emin olarak kulaklarının arkasına attı. *Her zaman kontrollüydü.* “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi ama sözlerinde çıkarıcı bir samimiyet vardı. Yalanlarını yumuşatıyordu ve bu konuda epey tecrübeli, becerikli

ve marifetliydi. “Sadece *görmem* gerekiyor.” Gri gözü titreşip, buğulu merkezinden hiçbir şey görmeyeceğini ve artık değersiz olan gözün yalnızca kafatasında yer kapladığını hatırlatıyormuş gibi kırıştı.

Önce yavaşça masanın etrafından dolaştı ama yeterince yaklaştığında hızla öne atılıp eliyle başımın arkasını tuttu ve ben eğilene kadar şakaklarımı sıktı. Acınası bir çığlık atıp sonra onu bastırdım. Çektiğim acıdan tatmin olmasını istemiyordum.

İzlere bakmadan önce, saçlarımı boynumdan nazik ve dikkatli bir şekilde çekmesi beni tiksintiyle ürpertti. Nefesinin ağırlığını, havanın derin hışırtısını duyabiliyordum – ciğerlerindeki ve her şeyin üzerindeki tozu. Bir ses, hoşnut bir homurtu çıkardı. En sonunda tatmin olmuş şekilde elini üzerimden çektiğinde odanın köşesine doğru geri çekildim.

Üzerim kirliymiş ve temiz tenini kirletmişim gibi avuçlarını birbirine sürttü. “Bence...” diye başladı çenesini tekrar gıcırdatarak. Kontrol edemediği bir alışkanlıktı. “...izler boynunda bitmiyor, aksine çok daha büyük ve vücudunun her yerini kaplıyor.”

Gerçeği tahmin etmesinden, omurgamdan süzülen ve sadece Noah’nın gördüğü izleri hayal etmesinden nefret ederek irkildim.

Yine de cevap vermedim. Reddediyordum.

Bana alan veriyormuş gibi –kafese kapattığı vahşi hayvanı sakınleştiriyormuş gibi– kasıtlı olarak geniş masanın etrafında dolandı, sonra tekrar ahşap yüzeye parmağını vurdu. Hareketlerinde ve ağzından çıkan her kelimedede doğal olmayan bir sakinlik vardı ama sessizliğin ardında bir fırtına ve zihninde bir ıstırap olup olmadığını, kontrolü elinde tutmaya çabalayıp çabalamadığını merak ettim. Her şey kontrolünün altındaymış

gibi görünmeye çalışırken kendini kaybetmenin bir faydası olmazdı, hesaplanmış bir kararlılık hissi vermek daha iyi olurdu. Dalgın bir şekilde ellerine bakarak düşünürken ben sadece kıvrılmış gömleğinin altındaki ön koluna dağlanan damgayı, yıldız yağmurunu seçebiliyordum. “Tarih boyunca...” diye başladı, daha yeni aklına gelen bir şeyi paylaşmak üzereymiş gibi. “...bir şeyleri yapmanın her zaman kolay ve zor yolları olmuştur.” Keskin mavi gözü benimkine takılırken, cansız gözü tuhaf ve diğerinden uyumsuz şekilde titredi. “Seni temin ederim ki zor yollar her zaman daha acı verici olur. Ama sana zarar vermekle, sana işkence etmekle ilgilenmiyorum, yine de...” Elini masadan kaldırdı ve tekrar saçma dokunarak alnından çekti. “...bu konuda oldukça tecrübeliyim. Usta olduğumu düşünebilirsin. Öyle ya da böyle bana gerçeği söyleyeceksin... Ya acı dolu, gereksiz çılgınlıklar arasında olacak ya da eski dostmuşuz gibi rahatça otururken. İkimizin de eski dostlar gibi davranabileceğimizi düşünmek istiyorum, aynı fikirde misin?” Sesi soğuk ve tehditkârdı; her ikisi de kusursuz ve uğursuz bir dengede idi. Ve bundan nefret ediyordum.

Neler olacağını tahmin ederek dişlerimi sıktım. O istediğini elde eden, elde edene kadar da durmayan bir adamdı; bunu sesinin çalışılmış sakinliğinde duyuyordum. Buraya kadar gelmişti, sayısız insanı öldürmüştü ve ben konuşana ya da en sonunda ölene kadar sınırları zorlayacaktı. Belki iki son da onun için fark etmiyordu.

Başımı salladım. Ona istediği şeyi veriyordum. Bir rıza göstergesi. İtaat. Ve bu dilimde safra tadı bırakıyordu.

“İyi,” diye yanıtladı başını sallayarak. “Bu iyi.” Yağlı saçlarını şakağına yaslayarak pencerelerden birine yürüdü. “Şimdi,” diye yeniden başladı, yeni bir başlangıç yapıyormuşuz gibi. “Son Gökbilimci sen misin?”

Korku, nefes borumu sıyrıp ondan gerçeği saklamamı söylerken yutkundum ama ona bir şey vermem lazımdı. Ve bu bilgi çok küçük gibi geliyordu. “Evet.”

Başı bana doğru döndü, ilk kez sesimden ve perdeli tavana kadar taşınan kelimedenden irkilmişti. “Bu, annenin ölmüş olduğu anlamına mı geliyor?”

Arkamdaki soğuk duvarı hissederek nefes aldım. “Evet.”

Doğruyu söylediğimi anlamış gibi başını salladı. Bu uyumu sevmiştii. İleri ve geri, kurban ve işkenceci, soru ve cevap. “Bunu duyduğuma üzüldüm,” derken sesindeki samimiyet midemi bulandırdı. Sempatii duymasını istemiyordum, ileri atılıp hem mavi hem gri gözüne parmaklarımı sokmak ve ona acı çektirmek istiyordum. Yere düştüğünde de koşup kapıyı kırarak ve kaçacaktım. Ancak bunun yerine sessiz ve itaatkâr kalmaya devam ettim. Şimdilik. “Dövmenin ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sordu.

Hızlı nabzımın boğazımda attığını hissettim, ellerim iki yanımda yumruk şeklini aldı. “Bu Gökbilimci’nin işareti,” dedim çünkü o zaten kim olduğumu biliyordu.

Ağzının bir köşesi kıvrılarak ürkütücü, yarım bir sırıtişa dönuştü. “Ama hepsi bu kadar değil, yanılıyor muyum?”

Gözlerimi ondan ayırmadan her hareketini takip ettim, tekrar yaklaşıp dövmenin kalanını görmek isteyeceğinden korktum. “Verem için elimde bir tedavi olduğumu düşünüyorsan,” dedim, “yok.”

Tavşan avlayan bir çakal gibi etrafımda dönerek masanın kenarına doğru adım attı. Onu itip geçmek, kaçmaya çalışmak istiyordum ama kemerine ya da ayak bileğine bir bıçak takılı olduğuna emindim. Buraya tamamen silahsız olarak gelmezdi. “Bir tedavin olmadığını biliyorum,” diye yanıtladı tek kaşını

kaldırarak, dudaklarının kenarında meraklı bir kıvrım vardı. Bildiği ama söylemediği bir şey vardı sanki.

Kafam karışırken dudaklarımın kapandığını hissettim. “Ama sen bir Teorisyen’sin...” dedim. Mill City’deki pazarda zil çaldığını gördüğüm adam, *tedavinin yakın olduğunu* haykırıyordu! Ayrıca August bana peşimdeki adamların elimde bir tedavi olduğuna inandığını söylemişti. En başından beri dertlerinin bir tedavi olduğunu söylemişti.

Holt’un omuzları çöktü. “Bu ismi her zaman sevmişimdir: *Teorisyen*.” Dudakları acımasızca kıvrılırken sırttı. “Herhangi bir anlamı olabilir, değil mi? Teori üreten biri, henüz bilinmeyen düşünün.” Başını iki yana salladı, dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Bazıları Gökbilimci’nin, yani *senin* bir tedavi olduğunu düşünüyor olabilir. Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?”

Dişlerimi birbirine bastırıp, gözlerimi kısarak ona baktım.

“Sen başka bir şeysin.” Altçenesini öne çıkarırken bana uzanıp boynumu kavrayacağını sandım ama elleri sadece yanlarında titriyor, karşı koyuyordu. “Eğer şanslıysak, kurtuluşumuz olabilirsiniz.” Sözleri keskindi, soluk alıp sanki boynunu çıtlatıyormuş gibi başını yana yatırdı. “Ama ikimiz de bunun risk taşıdığını biliyoruz... İkimiz de başarısız olabileceğini biliyoruz.”

Oda hafifçe sallandı, bir ışık huzmesi pencere çıtalarından gözlerime yansıdı. Avuçlarımı arkamdaki duvara bastırıp kendimi ayakta tutmak için kullandım. *Yalan söylüyor*, diye düşündüm. *Gerçeği bilmiyor*.

“Bu seni şaşırttı,” dedi bir parça memnuniyetle. “Bir tedavi bulmak için akılsızca seni kovaladığımı düşündün...” Keskin bir kahkaha attıktan sonra ağzını hızla kapattı. “Hikâyeleri senin kadar ben de biliyorum.”

Nasıl? diye düşündüm ama sormaya cüret etmedim. Tek kelime etmeye cesaret edemedim. Bunun yerine ne kadar korktuğumu görmesine izin vermeden gözlerimi onunkilere diktim.

“Birbirimizden çok farklı değiliz,” dedi. “İkimiz de hastalık yüzünden birilerini kaybettik.” Başını yana doğru eğerken dişleri tekrar birbirine vuruyordu. “İkimiz de aynı şeyi istiyoruz.”

“Aynı değiliz,” dedim tükürerek, kan kulaklarımda uğuldarırken bunu içimde tutamamıştım.

Bazıları aralıksız gıcırdatmalarından ötürü kırılmış bir dizi dişi göstererek gülümsedi. Ama sonra dudakları sert, merhametsiz bir çizgi halini aldı, gözleri kısıldı ve sonraki kelimelerini sıkıdığı dişlerinin arasından söyledi. “Farklı bir son seçebiliriz,” dedi bu sefer de. “Sen ve ben. Başkalarını kurtaramayabiliriz ama kendimizi kurtarabiliriz.” Haklı olduğunu, zaten yazılmış olanı birlikte yeniden yazabileceğimizi göreceğimi düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Ama burun deliklerimden solurken dudaklarım çizgi halini aldı, korkudan çok öfke hissediyordum. “Siktir git.”

Çıtaların dar aralıklarında bir şey göremeyeceğine emin olsam da pencerelerden birine dönüp dışarı bakmadan önce bir anlığına beni izledi; yüzümün çizgilerini, dudaklarımın her bir çizgi ve kıvrımına yerleşen öfkeyi inceledi. “Dövmenin bir harita olduğunu biliyorum...” dedi sakince. Hızla gri gözünü kırparken sesi acımasızdan sabırlı bir tona dönüştü. Artık nihayet konuya giriyordu. “Deşifre edebilir misin?”

Gözlerimi kapatıp tekrar açtım, görüşümdeki kıvılcımları kırıştırarak odanın sallanmasını engellemeye çalıştım. Ama ona cevap vermedim.

Sessizliğin odaya çökmesine izin verdim.

Kendimi köşeye sıkıştırdım, daha fazla soruya cevap vermeyecektim. Ona dövmemden bahsetmeyecektim. Önce beni öldürmesi gerekirdi.

Uzun bir süre sonra elini havaya kaldırıp ince bir güneş ışığı huzmesinin avcunu aydınlatmasına izin verdi, tırnakları kısa kesilmiş ve temizlenmişti, sonra burun deliklerinden soludu. “Maymunlardan evrimleştiğimizi biliyor muydun?” diye sakince sordu kolunu yanına atarken. “Çoğu insan bunun farkında değil ve bazen yiyecek, toprak ve hak ettiğimizi düşündüğümüz herhangi bir şey için birbirimizle savaşıırken hayvanlardan daha iyi olup olmadığımızı merak ediyorum. Ama *bizde* maymunlarda olmayan ne var biliyor musun?” Cevap vermemi beklemeden çenesini sağa sola kaydırarak arkasını döndü. “Dil; tartışma, müzakere etme ve acıdan kaçınmak için kelimeleri kullanma yeteneği.” Parmaklarını kütürdetirken nefes aldı ve sonra uzun, sinirli bir nefes verdi. “Ama eğer sen bu evrim harikasını kullanmayı reddedersen, sana bir hayvan gibi davranacağım.”

Dönüp dişlerini kenetleyerek kapıya doğru ilerlemeden önce bir sonraki adımda ne yapacağını –hangi işkence veya acı yönteminin daha faydalı olacağını– düşünüyormuş gibi bana son bir bakış attı. İrkildim, beni gerçekten yalnız bırakıp bırakmayacağını merak ederek uzaklaşmasını izledim. Belki de sırlarımın gerçekten saklanmaya değer olup olmadığını, onları saklamak için acıya katlanmak isteyip istemediğimi düşünmem için beni bu odanın karanlığında bırakmak oyunun bir parçasıydı. Düşüncelerim şüpheyle çatırdamaya başlayana kadar zamanın ağır bir şekilde üzerime çökmesine izin verecekti.

Fakat kapıya ulaşmadan önce durup bana baktı. “Seni hatırlıyorum... küçük hanım,” dedi, madenciler kampında tüfeği alnına doğrulturken bana seslendiği ismi kullanarak.

“Tepedeki o küçük kulübeden. Tonik adamla birlikteydin.” Elleri dua eder gibi birbirine bastırdı. “O zaman senin kim olduğunu bilseydim... at yerine seni alırdım.” O gün bana ne kadar yakın olduğunu hatırlayınca kendi kendine başını sallayarak sıırıttı. Sadece birkaç metre ötesindeydim. Hatta babama seçim hakkı sunmuştu: ben ya da Odie. “Seni almak için adam öldürürdüm.” *Öldürdün*, diye düşündüm Fort Bell’de asılan cesetleri, ahır ve içeridekilerin çığlıklarını hatırlayarak. Bir seğirme üstdudağını çekıştirdi ve bir hırlamaya dönüştü. Gözlerinin üzerine bir karanlık çöktü. “Sen benim için her şeyden daha değerlisin. Ve şimdi sana sahip olduğuma göre... seni korumak için herkesi öldürürüm.”

Sözleri bir taş gibi oturdu. Bir ödöldüm, kapana kısılıp kafese kapatılacak bir şeydim. Üzerinde güce sahip olduğu bir şeydim.

Sağını ensesinde toparlayıp döndü, okul binasının ortasına doğru yürüdü ve kapıya ulaştığında kapı, dışarda biri onu bekliyormuş gibi savrulurak açıldı.

Başka bir söz söylemeden soluk ve tozlu ışığın içine süzölüp yalnızca bir gölge haline geldi.

Kapı çarparak kapanırken yere çöktüm. Şakaklarım zonklu-yordu. Ağlayacakmış ve kusacakmış gibi hissediyordum.

O geri geldiğinde... acının da onunla geleceğini biliyordum.

Pencerelerdeki çatlaklardan içeri sızan toz, tahta döşemede desenler oluşturu-yordu.

Rüzgâr çatıya çarpıp tahta kiremitlere vururken kasabayı kaplayan ve güneş ışığını kirli bir griye çeviren başka bir toz fırtınası olup olmadığını merak ettim.

Kayan kilidin sesiyle uyandım ve kapı savrularak açıldı. Hemen ayağa fırladım.

Ama kimse girmediydi. Bunun yerine içeriye bir şey itildi.

Bana bir bardak su ile bir tabak fasulye ve bir buğday keki bırakmışlardı. Açlıktan yere yığıldım. Keki bir lokmada, suyu bir yudumda bitirdim.

Holt'un dönmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Dönecek ve döndüğünde pek de iyi davranmayacaktı.

Sesler okul duvarlarının ötesinde yankılanıyordu. Atlar saman ve tahıl için toynaklarını yere vuruyordu. Ama kapıma kimse gelmedi. Holt dönmedi.

Beklemek ve bilmemek en kötü yanıydı. Güneş okul binasının zemininde ışık huzmeleri oluştururken zaman uzadı; bu, gece ve gündüzün kaba bir hesaplamasıydı. Bana verdikleri tabağı saklayıp silah olarak kullanmak için geniş masanın arkasına koydum, bu sırada göğsümde gergin bir ağrı büyüüyordu. Bir kutuya hapsolmuş, yaralı, korkmuş ve esir tutanların serbest bırakmaya hiç niyeti olmadığını bilen bir kuş gibi hissediyordum.

Elimi havaya kaldırdım ve takımyıldızlarının üzerimde döndüğünü hayal ederek okul binasının tavanında onları izledim: sivri uçlu parlak yıldız grubuyla Orion'ı, mavi beyaz parıldayan Rigel'i, bir gün süpernovaya dönüşecek parlak bir üstdev olan ve ateşli bir kırmızıyla parlayan Betelgeuse'u.

Kafamı duvara yaslayıp dinlendirdim, arkasındaki yara hâlâ zonkluyordu. Uyumam gerekiyordu ama Holt dönerse diye gözlerimi kapatmaya çok korkuyordum. Cricket ve Noah'ı düşündüm, sabah gölün yanında uyandıklarında ateşin tamamen söndüğünü ve benim yanlarında olmadığını gördüklerinde kasıtlı olarak kaçıp kendi başıma yola çıktığımı mı düşünmüşlerdi? Onları geride bıraktığımı mı düşünmüşlerdi? Yoksa

Holt ve adamları gölün yanındaki kampımızı bulup tıpkı benim gibi Noah ve Cricket'ı da mı yakalamıştı?

Hepimiz kapana mı kısılmıştık? Kimse de bizi kurtarmaya gelmeyecekti.

Kapı beraberinde kum rüzgârı ve yakut rengi güneş ışığı getirerek aniden açıldığında karanlık bir figür odaya girdi.

Holt dönmüştü.

Ellerini geniş kemerinin etrafına dolayarak okul binasının ortasına doğru yürüdü, tıpkı önceden olduğu gibi kılıflarında silah yoktu. Yine de acı vermek için başka yolları olduğundan şüpheleniyordum... hatta öldürmek için.

Soluk akşam ışığı sunta panoların arasından süzülürken pencerelerden birine yürüdü ve ışık yüzüne, yara izine, gri gözünün süt rengi tonuna sıçradı. "Yedin mi?" diye sordu, güneş ışığına doğru konuşarak. "Sana kahvaltı getirdiler mi?"

Bu basit, yankı uyandırmayan bir soruydu. Bu yüzden sahip olduğum tek barikat olan büyük ahşap masanın arkasından, "Evet," dedim, konuşmaya hazır olduğumu anlamasına izin verdim.

Başını bana çevirip memnun bir şekilde sırtıttı. Bir yere vardığımızı sanıyordu.

Gri gözü seğirirken elini koyu ve yağlı saçlarında gezdirdi. "Bu kasabadaki insanların çoğu öldü," dedi gözlerini bana çevirerek. Sanki yatmadan önce bana hastalar, körler ve ölenler hakkında uyumama yardım edecek bir hikâye anlatacaktı. "Kalanı," diye devam etti, "verem yüzünden kaçtı. Ve burası artık terk edilmiş, gerçekten işe yaramayan bir kalıntı. Tabii eğer cevapları alana kadar birini kilitlemek, saklamak için bir yere ihtiyacın yoksa."

Toz fırtınasını ve yaşlı adamın evinde geçirdiğimiz geceyi düşündüm. Bizi yakındaki kasaba ve hastalık yüzünden karantinaya alınması hakkında uyardı.

“Mill City’de miyiz?” diye sordum.

Holt’un gözleri parladı. “Evet.” Elini kafa derisinden çerkerken rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu, sanki karşılıklı hikâye paylaşıyorduk. Kolundaki damga sadece gömleğinin altından görölüyordu ve ben de Noah’nın tenindeki aynı izi düşünerek başımla işaret ettim.

“Bütün adamlarına bunu mu yaptırıyorsun?”

İlk başta kafası karışmış göründü ama sonra gözleri tenindeki kırmızı damgaya, koluna dağlanmış yıldız yağmuruna düştü. “Sadakatlerini gösteriyor,” dedi parmağını üzerinde gezdirerek. “Bir kez Teorisyen olarak damgalandıklarında, asla başka bir şey olamazlar.”

Tabii Noah değilsen. Benim peşime düşmek yerine kaçıp beni koruyan Mimar değilsen. Noah’nın, o gece ormana kaçan, boğazına bıçak sapladığında kendisini neredeyse öldüren genç çocuğun hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydu?

Çenesi bir şey çiğniyor gibi hareket etti. Gözleri ön kolundaki damgadan bana doğru kayd. “Sadıklar,” diye devam etti, “çünkü onları kurtarmaya çalıştığımı biliyorlar.”

Gülmek, ona saçmaladığını söylemek istiyordum. Kimseyi kurtarmıyordu. İnsanları öldürüyordu. Fakat yanağımın içini ısırp sözcükleri bastırdım.

“Seni de kurtarmaya çalışıyorum,” diye ekledi, karanlık yüzünün zaten gölgede kalan çizgilerini süpürürken. “İkimizin de böyle ölmek isteyeceğinden şüpheliyim.” Gri ve cansız gözünün altındaki lekeli tenine dokundu. “Hastalığın, ta ki biz de diğer herkes gibi çürüyene kadar organlarımızı, gözlerimizi yiyip bitirmesini bekleyerek.”

Göğsüme soğuk bir his yayıldı, düşüncelerimin üstünde bir şeyin ürpertisini hissettim.

Düzenleme
Ny.Ozlem

“Denize doğru gittiğini biliyorum,” dedi. Gözleri dikenli teller gibi keskindi. “Tüm bu hastalık ve ölümü geride bırakarak kaçyorsun.”

Kulaklarım çınlamaya başladı. Çat, çat, tıs. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Kes saçmalamay!” diye bağırdı. Yutkunurken boğazındaki yara titredi –korkunç bir manzaraydı– ve irkilerek geri çekildim. Biraz önce çok sakindi –ürkütücü, doğal olmayan bir şekilde sakindi– ama şimdi öfkesi farklı renkteki gözlerinde parlıyor ve içinde bir şeyler çatlamaya başlıyormuş gibi hissettiriyordu. “İkimiz de ne demek istediğimi biliyoruz...” diye ekledi dişlerini göstererek. “Artık saklanmaman, burada olman, o yıldızların hizada olduğu anlamına geliyor olmalı. Gökbilimci’nin bunca zamandır beklediği şey.”

Biliyordu. Kafatasımın arkası zonkladı. Çok şey biliyordu. Ama nasıl? Kaçmak, kapıya doğru koşmak ve tahtayı yumruklamak istiyordum ama açılmayacağını biliyordum. Bu küçük odada da saklanacak hiçbir yer yoktu. Bu yüzden ne kadar korktuğumu görmesini istemediğim için dehşeti bastırarak yerimde kaldım.

Masanın bizi ayıran kenarından dolaşırken omuzlarımı dikleştirdim. Korkmayan, zayıflıklarını bastıran birine saygı duyan bir adam olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kendilerini onun öfkesinin yanlış tarafında bulanlar korkak olanlardı. “Ve haritan, tenine kazınmış o işaret bizi oraya götürecektir.” Dişleri kelimeleri gıcırdatarak onları toza çevirdi.

İçgüdüsel olarak boynuma dokunmak, verdiği rahatlığı hissetmek istiyordum. Fakat ellerimi iki yanımda tutup her bir parçamın titremesini engellemek için yumruk haline getirdim.

“Bize yardım edebilirsin Vega.” Gri gözü hızla kapanıp tekrar açıldı. “Bana haritanın nereye götürdüğünü söyle.”

Zihnimde dövmemi boydan boya takip ettim, boynumdan gövdeme kadar uzanan kıvrımı takip ederken yıldız yağmuru takımyıldızlar halinde yayılıyordu, ta ki karnımdan sağ uyluğuma doğru kıvrılıp kavalkemiğime ve ayağımın üstüne doğru gezinen bir yol oluşturunca kadar. Birbirine bağlı birkaç takımyıldız. Ve eğer bu gece, bu bahar mevsiminin son zamanlarında gökyüzüne bakarsam aynı takımyıldızları takip edebilir, onların izini sürebilirdim.

Sonunda beni doğruca batan güneşe götürürlerdi. “Doğu,” dedim. Kısmen yalan söylüyordum.

Ama dudakları kıvrılırken gözleri kızgınlıkla parladı, sabrını yitiriyordu. “Bunun yeterli olmadığını biliyorsun. Yolumu tespit edebilmem gerekiyor. Gökyüzündeki her bir noktayı bilmem gerekiyor.” Şakağı seğirdi, gözleri ritmik bir şekilde birbirleriyle farklı zamanlarda çırpınıyordu. *Hastaydı*. Ölüyordu. Bu yüzden çok çaresizdi, ölüm göğsüne ulaşıp ciğerlerindeki havayı emmeden önce onu kurtarabileceğimi düşünüyordu.

Cevap vermediğimde gözlerini benden çekip hızlı bir hareketle kemerinin arkasından –göremediğim bir yerden– bıçak çıkardı. Elindeki ani güçle yan tarafına çarptı. Ve *biliyordum*, karşılıklı tartışmamız artık sona ermişti. “Bunu senin için kolaylaştırmaya çalıştım,” dedi tükürerek. Çenesini öne doğru uzattı. “Birlikte çalışabilirdik.” Bıçağı kaldırıp göğsüme doğrulttu, tenimden sadece bir santim uzaktaydı.

Bir elimi masanın köşesine bastırırken rahatsızca kıpırdandım. Noah’yı ve Holt’un boğazına dayadığı bıçağı düşündüm. İkimizin de onu öldürmeye ne kadar yaklaştığını düşündüm. Fakat başarısız olmuştuk.

Parmaklarım seğirirken gözlerimi kısıtım.

Tabağı ayaklarımın dibinde, masanın altına saklamıştım. Sadece eğilip almam ve kafasına doğru sallamam gerekiyordu.

Yeterince sert vurursam, belki yere düşüp bayılırdı. *Ama sonra ne olacaktı?* Bıçağı alıp pencerelerdeki tahtaları sökmek için kullanırdım. Ya da kapının diğer tarafında kim varsa onu tehdit edebilir, dışarı çıkmama izin vermezlerse Holt'u öldüreceğimi söyleyebilirdim. Onu koz olarak kullanırdım. Dışarı çıkıp sonra da kaçırdım.

“Burada hepimizin rolleri var,” dedi bıçağın ucunu göğsüme dokundururken. “Benim rolümün, yeteneğimin ne olduğunu biliyor musun?”

Gözlerine baktım ama konuşmadım. Aklım sadece tabaktaydı; çok yakındı. Sadece ona ulaşmam, sonra ayağa kalkıp kafasına vurmam gerekiyordu. Sertçe.

“İnsanları nasıl avlayacağımı biliyorum,” diye devam etti. “Ve istediğimi alırım.” Bıçağı yüzüme, burnumun ucuna doğru kaldırdı. “Senin de çok uzun zamandır peşindeydim.”

Dışarıda bir ses, ayak sürüme sesleri duyulurken Holt okul binasının uzak ucundaki kapıya baktı. *Bu benim şansımdı.* Yere eğilip tabağa uzandım, sağlam ve sabit bir şekilde kavradım, sonra tekrar ayağa kalkarken genişçe savurup Holt'un şakağına geçirmeye hazırdım... O sırada göğsümde ağrı hissettim. Hararetle bir keskinlik.

Holt bakışlarını bana çevirirken bir elini boğazıma dolayarak beni masadan uzaklaştırdı, bu sırada bıçak göğüs kemiğime batıyor ve kanı yüzeye akıtıyordu.

Tabağı elimden bırakınca yere düştü. *Kahretsın.* Holt kafamı duvara çarpınca sert bir çatırtı duyuldu ve sonra bıçak boğazıma, tam da nabzımın damarlarımda attığı yere geldi. “Tabakla ne yapmak istediğinden emin değilim.” Sesi gırtlaktan geliyordu ve tüm neşesini yitirmişti. “Ama görüyorum ki dövmele bir kızıdan daha fazlasısın; istediğin şey için savaşmaya hazırsın ve bu iyi. Bu önemli.”

Bıçağı daha sert bastırınca boğazımdan göğsüme doğru akan kanın sıcaklığını hissettim. Derimi delip geçiyordu. Nefesimi tuttum. *Nefes al, nefes al. Sadece biraz kan. Beni öldürmeye yetmez. Nefes almaya devam et.*

“Bana haritayı nasıl okuyacağımı söyle,” diye emretti.

Kızgın ve korkmuş bir şekilde burun deliklerimden soludum ama cevap vermeyi reddederek cansız gözüne bakıyordum.

Bıçağı daha yükseğe, çeneme kadar kaydırıldı. “Bunun için ölmeye hazır mısın?” diye sordu. “Bağırsakları boşaltılmış bir domuz gibi yerde kan kaybından ölmek mi istiyorsun?”

Çenemi sıkıp gözlerimi ona diktim. “Beni öldürmeyeceksin,” dedim. “Haritaya sahip olan tek kişi benim. Bana ihtiyacın var.”

Dişleri birbirine kenetlendi, sonra beni ürküten bir güçle onları gıcırdattı. “Akıllı kız,” derken yüzü yüzüme o kadar yakındı ki kaygan saçlarındaki yağın, hastalıklı tenindeki tütünün ve terin kokusunu alabiliyordum. Bıçağı indirdi. Boğazımı kavrayıp yüzümü duvara bastırmak için beni dönmeye zorlayarak geri çekmeden önce hızla soluk aldım. Ne yapacağını bilmiyordum ama sonra bıçağın soğuk yüzeyini yeniden hissettim. Boynumun arkasından, omurgamdan aşağı doğru izler bırakıyordu. Noah’nın gölde parmak uçlarıyla tenimde dokunduğu yere. “Ama derini soyabilir, izlerini kazıyabilirim,” dedi. Sözcüklerinde ağzı açık kalmış gibi berbat bir ıslaklık vardı. “Belki ölürsün, kan kaybedersin. Ama hayatta kalırsan, konuşmaya başlayacağını düşünüyorum.” Gideceği yolu, tenimin ne kadarını keseceğini işaretliyormuş gibi bıçağı saç çizgime kadar sürttü. “Ve eğer ölürsen, en azından takımyıldıza sahip olacağım. Ben de onu yorumlayacak başka birini bulurum.”

“Başka kimse yok,” dedim boğulurcasına, güçlkle yutkunurken sesim zar zor duyuluyordu. “Ben tekim, sonuncuyum.” Hâlâ göğsüme akan kan sıcaktı.

Holt bıçağı boynuma saplarken yapacağını anladım: Dövmemi kazıyacaktı. “Bana onu nasıl okuyacağımı söyle,” dedi son bir kez, nefesi ateş gibi kulağıma çarparken.

Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce gözlerim Holt’un kafasının yanından arkasındaki artık kırmızı akşam göğünün bir parçasını görebildiğim kapıya –*açık kapıya*– kaydı. “Hayır,” dedim boğazımdan yükselen nefretle, gözlerimin ardında ani bir cesaret parlamıştı. Çünkü *o* beni bulmuştu. “Sana bunu asla söylemeyeceğim seni bok parçası.”

Hava Holt’un ciğerlerini titretek bir nefesle terk etti. Hem başkaldırım hem de başka bir şey onu sarsmıştı. Gözlerinin beyazları genişledi. Bıçak bir patırtıyla elinden düştü. Beni tutuşu gevşerken kendi etrafında döndü.

Yutkundum, *tekrar yutkundum*, nefesim daralırken avuçlarımla boğazıma dokundum. Yere yığılmamaya çalışıyordum.

Ve kafamı kaldırdığımda... Noah’nın Holt’un diğer tarafında durduğunu gördüm. Holt’un karın boşluğuna bir bıçak saplanmıştı.

Beni bulmuştu.

Oda sallandı ve ben tekrar soluk alırken her şey titreyerek, yavaş, ısıltılı ve kesik kesik bir şekilde yeniden netleşti.

Sadece bir adım ötede Noah, Holt’u beni sıkıştırdığı duvara doğru itti ve elindeki bıçağı Holt’un kaburgalarının hemen altında daha derine sapladı.

Gözlerimi kırptırdım, titretek bir soluk verdim.

Fakat Holt tuhaf bir şekilde sessizdi, gözleri Noah’da delikler açarken açık kalan ağzından ses çıkmıyordu. Sessiz bir öfkeydi. *Yıllar önce onu neredeyse öldüren çocuk.* Hain çocuk.

Noah bıçağı daha derine bastırırken bakışları Holt'a kilitlendi, geçmişini Holt'un gözlerinde görüyormuş gibi öfke ve hiddet başka bir şeyle karışmıştı, anlamadığım bir şeyle. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım," diye öfkeyle fısıldadı Noah.

Holt'un dudaklarından hava fırrar etti. "Hain," diye mırıldandı. "Sen..." Ağzından damlayan kan dişlerini lekeliyordu, gözleri kocaman ve çılgına dönmüş halde Noah'ya bakıyordu. "...bu kız için bana ihanet ettin." Holt'un boğazı titrerken dişlerini gösterdi. "Bu kan..." Gözleri kapandı, sonra kocaman açıldı. "...senin kanın."

Odanın en uzak ucunda, açık kapı aralığında başka bir figür belirdi. "Hadi gidelim!" diye bağırdı Cricket. "Daha fazla adam geliyor."

Noah, bıçağı karnından çektiğinde Holt sessizce yere kaydı. Bağırsakları boşaltılmıştı. "Artık bir Teorisyen değilim," diye hırladı Noah keskin bir ifadeyle. Sesi derin ve sert çıkıyor, kulağa ıstırap gibi gelen bir şeyle karışıyordu.

Parlak ve korkunç kan Holt'un beyaz gömleğine yayılıyor, yere damlıyor, havuz oluştuyordu. Eliyle yarayı bulmaya çalıştı. Ama çok fazla kan vardı. *Kan gölü oluşmuştu.*

Noah intikamını almıştı ve gözleri bana doğru dönerken beni kendine çekti. "Seni yaraladı mı?" diye sordu nazikçe boynuma dokunarak, Holt'un bıçağının tenimi kestiği yeri incelemeye çalışırken parmak uçlarını tenimde gezdirdi.

"İyiyim," dedim çabucak, sağlam durmaya çalışmıyordum, yalnızca hiç acı hissetmiyordum. Belki adrenalin yüzünden ya da kalbim kulaklarımda çarptığı içindi ama göğsümde kuru-yan kan benimmiş gibi bile hissetmiyordum.

"Hadi!" diye bağırdı Cricket. "Gitmeliyiz!"

Noah elimi tutup sımsıkı kavradı. Holt'a son bir kez baktım. Ağzı açılıp kapandı, tekrar açıldı, tekrar kapandı, konuşmaya

çalışıyormuş gibiydi ama ciğerlerindeki tüm hava tükenmişti.

Noah'ya dönüp başımı salladım, sesim kaybolmuştu ve kulaklarım çok yüksek sesle çınılıyordu. Yeşil gözlerinde öfkeden deliye dönmüş bir ifade varken ve diğer elindeki bıçaktan Holt'un kanı akarken okul binasının ortasından koşarak kaçtık.

Kapının hemen arkasında, toprakta yatan cesedin üzerinden aceleyle geçtim. Nöbet tutmak için görevlendirilen adam, artık ölüydü. Noah veya Cricket tarafından öldürülmüştü. Ona zorlukla baktım. Suçluluk hissetmek istemiyordum; benim yüzümden hayatını kaybedenleri saymak istemiyordum. Bunu hak etseler de etmeseler de.

Görüşümün ışık prizmalarına maruz kaldığı karanlık okul binasında günlerce hapis tutulduktan sonra dışarıdaki akşamüstü güneşinin ışığından gözlerimi kaçırdım. *Dışarıda olduğuma inanamıyordum. Özgür olduğuma inanamıyordum.* Hızla önümde uzanan yabancı kasabayı taradım, her tarafına tahtalar çakılmış ve terk edilmişti ama Noah sıcak avcunu benimkine bastırarak elimi çekiştirdi. "İyi misin?" diye sordu tereddüdümü sezerek. Yine söyleyecek bir şey bulamadan başımı salladığımda elimi daha sıkı kavradı, bırakmayacağına dair güvence verdi ve sonra beni cesetten, okul binasının içinde kan kaybeden Holt'tan ve tozlu, dar ara sokaktan uzaklaştırdı.

Okul binasından kaçmış olabilirdim ama yine de bu kasabadan çıkmamız gerekiyordu.

Cricket, sokağın uzak ucunda, iki yan yatmış ahşap binanın arasında durup arkasına baktı. Nefesi hızlanmıştı, yorgundu ve ne kadar solgunlaştığını görüyordum. Gözlerinin rengi atmış, cildi sararmış ve nemlenmişti. Sanki vücudu hem durdurula-

Yıldız Çölü

maz bir orman yangını hem de üstünden silkeleyemediği yoğun bir kış soğuşundaydı. Hastaydı, *gerçekten* hasta.

Gelmemeliydi; ayaklarının üzerinde bile olmamalıydı.

Arkamızda, ıssız kasabada çığlıklar ve eski okul binasına yaklaşan adamların sert zeminde gümbürdeyen adım sesleri yankılandı. “Bu taraftan,” dedi Cricket, dişlerini o kadar sert sıkıyordu ki çatlayacaklarından endişeleniyordum ama başka bir bina sırasına doğru ilerlemeye devam ettik, rüzgâr açık kapılardan ve paramparça pencerelerden geçerek uğulduyordu. Neredeyse kasabanın sınırına gelmiştik, sadece bir blok ötede-yken –ilerideki kuru, açık manzarayı görebiliyorken– bir dizi adım sesinin daha yakından geldiğini duyduk. Çok yakındı.

Cricket cılız gölgelerin arasına sıkışmış tek katlı bir evin duvarına yaslandı. Noah ve ben de aynısını yaparken sert göğsü benimkine baskı uyguluyor, kulağımda nefesi, boğazımda kalp atışları yankılanıyordu. Onun o yeşillik ve orman kokusu, neredeyse gözlerimin yaşarmasına neden oluyordu. Hissettirmemesi gereken şekilde tanıdık hissettiriyordu. *Beni buldu*, diye tekrarlardı zihnim. Beni bulmuştu ve yemin ettiği gibi beni koruyordu. Söz verdiği gibi.

Kalp atışlarını göğsümde hissederken kısa bir anlığına gözlerimi kırpıstırıp kapattım ve bana evimi hatırlattığını fark ettim.

Bir saniye geçti ve ayak sesleri okul binasına doğru giderek kayboldu. Nerede olduğumuzu henüz bulamamışlardı. Cricket kum gibi ciğerlerinden hırıltılı bir nefes verirken evin köşesinden etrafı gözetledi.

“Şu ağaçlığa gitmeliyiz,” dedi Noah kasabanın ötesindeki çorak araziye bakarak.

Cricket başıyla onayladı. Ama o kadar zayıf görünüyordu ki daha ne kadar koşabileceğinden emin değildim. Gözleri

parlıyor, asla yeterince soluk alamıyormuş gibi sık nefesler alıyordu. Yine de evin köşesinden uzaklaşıp son bina yığına kadar caddenin karşısına doğru koştuk. Tam özgürlüğümüze kavuşuyorduk ki... onu gördüm.

Sadece birkaç metre solumuzda atlarla dolu bir otlak vardı.

Öylesine atlar da değil –kafalarının etrafında dönen tozun arasında bütünüyle bir at izdihamıydı– özellikle bir at vardı.

Odie.

O da onların arasındaydı, ön toynağı yere çarparken gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

“Dur,” diye fısıldadım Noah’ya, kolunu çekiştirirken. “Dur!”

Kendi etrafında dönerken, gözleri gerilim ve adrenalinle doluydu. “Sorun ne?”

“Babamın atı, Odie. Bu o.” At kalabalığını işaret ettim. “Biz Fort Bell’e ulaşmadan önce onu çalmışlardı.”

“Zamanımız yok,” diye fısıldadı Noah. Sesini alçak tutuyor, adamlardan herhangi bir iz aramak için dönüp dönüp geldiğimiz yola bakıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Onu bırakamam.” Elinin sert kavrayışından kaçıp otlığa koştum. Küçük kapıyı çekip açtığımda, atlar birbiriyle çarpışıp daha fazla toz kaldırdı. Ancak Odie’nin kulakları öne doğru seğirdi ve kıpırdamadan durdu, kim olduğumu anlamaya çalışırken zihninde yoğun anılar uçuşuyordu. Ona ulaştığımda, başını indirip suratını göğsüme doğru yasladı. “Seni buldum,” diye fısıldadım aceleyle.

“Gitmemiz gerek,” diye ısrar etti Noah arkamdan. Kapıda dururken gözleri şehir merkezine kayıyordu.

Bir çit direğe asılmış dizgini alıp Odie’nin başından geçirdim –semer için vakit yoktu– ve onu kapıdan açıklığa

çekiştirdim. Bir an her birimiz için birer tane at almayı düşündüm ama iki dizgin ve Odie kadar uysal olmayabilecek iki at daha edinmek çok fazla zaman alırdı. Fakat hemen, “Otlağı açık bırak,” dedim Noah’ya. “Atlari olmazsa peşimizden gelemizler.”

O başını sallarken birkaç adım ötede Cricket bir müştemilatın arka duvarına, muhtemelen bir alet takımına yaslanmıştı, hayalet gibi görünüyordu –teni çok beyaz, hatta neredeyse şeffaf gibiydi– ama omuzları dikti ve bize bakıyordu. “Hadi,” diye fısıldadı aceleyle, yanından geçmemizi işaret ederek.

Kasabanın sınırı ile uzaktaki rüzgârda savrulan bir dizi ağaç arasında iki yüz metrelik açık bir alan vardı ve saklanacak yer yoktu. Hızlı hareket etmemiz gerekecekti. Gergin, endişeli bir şekilde soluk aldım ve üçümüz şehrin sığınak ve gölgelerinden uzaklaşarak açıklığa doğru koşmaya başladık. Odie de arkamızdan dörtlüde koşuyordu.

Ama Cricket’a dönüp baktığımda yürüyüşü, nefes almaya ve bacaklarını öne atmaya çalışıyormuş gibi zorlama ve hantaldı. Daha hızlı hareket etmesi için ona seslenmek istedim ama fısıltıdan öte bir şey söylemeye korkuyordum. O adamlar kesinlikle okul binasına açılan kapıyı, kapıda yatan cesedi ve Holt’un içeride kan kaybettiğini fark etmişti.

Şimdi bizim peşimizden geleceklerdi.

Odie’yi önümüzde zeminin alçaldığı bir kanala doğru –muhtemelen eskiden dereydi– daha hızlı çektim. Onun da ötesinde ağaçlar vardı.

Güvenli bölge.

Kanaldan sadece birkaç adım uzaktayken ciğerlerimde nefesin hızlandığını, derimin kemiklerime yapıştığını hissediyordum. Kasabanın gözden kaybolması ve alçak bir noktaya ulaşmak için can atıyorduk. *Artık* çok yakındık. Gözlerim

Cricket'ı bulduğunda içinin rahat olduğunu gördüm; başara-
cağımızı biliyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirirken, o
kesinlik hissi şimdiden içime yayılmaya başlamıştı. *Neredeyse
gelmiştik.* Sadece birkaç adım sonra biz...

Cricket'ın arkasında bir şey hareket etti.

Bir gölge.

Çirkin, korkunç bir gölge.

Bacaklarım altımda birbirine çarparken saniyelerin uyuş-
muş tenin üzerine düşen yağmur damlaları gibi tik tak ettiğini
hissettim. Kasabanın sınırında... bir figür görüldü.

Bizi bulmuşlardı.

Gözlerimin irileştiğini, ciğerlerimden havanın çekildiğini
hissettim ve dalgalı, her şeyi gören güneş ışığında yansıyan me-
tal parıltısını yakaladım.

“Silahı var!” diye bağırdım, geriye doğru sendeleyip ayakla-
rımın üzerinde tökezlerken.

Cricket yavaş hareketlerle etrafında döndü. Her şey yavaşla-
mış ve zaman birkaç durgun saniyeye sığmıştı. Kolunu uzatıp
belindeki bıçağa uzandı. Ancak bir merminin hazneden ayrıl-
ma sesi havada patladı. Noah dönüp bana uzandı ama gergin
ve gırtlaktan gelen bir ses çıkaran Cricket olmuştu. Cricket
ağzı açık bir şekilde dizlerinin üstüne çöktü.

“Hayır!” diye haykırdım ama ses, havaya çarpar çarpmaz
parçalara ayrılan bir inilti gibi duyuldu.

Kasabadan daha fazla bağırış yükseldi —*daha fazla adam ge-
liyordu*— ama Noah'nın güçlü kavrayışı kayboldu; elimi bırakıp
Cricket'in yanında yere çöktü.

Zihnim dönüp duruyordu, dehşet her şeyi kör edici bir
beyaza dönüştürürken Odie'nin dizginlerini gevşetip onu ol-
duğu yerde bıraktım ve Noah'nın peşinden koştum. Dizlerim

Cricket'in yanındaki tozlu zemine çarparken titreşen gözlerim gördüklerimi kavramaya çalıştı.

Cricket başı toprağın içinde, sırtüstü yatıyordu. Ağzı yarı açıktı, tir tir *titriyordu*. Sanki konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyor ama hiçbir kelime bulamıyordu.

Cricket *dehşet verici* hırıltılar çıkarıyordu.

Gövdesinde çok fazla kan birikiyordu. *Kan*. Aman Tanrım, çok fazla kan vardı. Gözlerim bulanıklaşmaya başladı ama tekrar tekrar *kırpıştırıp* kendimi odaklanmaya zorladım. Kalbim kurgularına çarparken deri kemiklerime yapıştıyordu. Bir elimle göğsüne dokundum, kanın içinde dolaştırıp kurşun deliğini buldum. Sağ taraftaydı, kalbin içinden geçmemişti ama kanıyor, damlıyordu. Çok fazlaydı. *Her yerdeydi*. Akciğeri delinmiş olabiliirdi, boğazından ve korkunç delikten hava sızıyordu.

Çok fazla kan...

Çok fazla.

Adrenalinle titreyerek avuçlarımı yaraya bastırdım. "Onu ayağa kaldırmalıyız," dedim Noah'ya, sesim çok yüksekti ve her kelimem panik doluydu.

Boğuluyor, kan kusuyordu. Bu da bana annemi, onun çökmüş, ölmek üzere olan vücudundan yükselen kanı hatırlattı.

Ölüyordu. Ölüyordu...

"Cricket," dedi Noah yüzüne dokunarak. Gözlerini kendisine odaklamaya çalışıyordu.

Fakat Cricket'in gözleri kayıyor, sonra tekrar odaklanıyordu. "Git," diye mırıldandı zar zor. Daha fazla kan tükürdü. Kanıyla boğuluyordu.

Onu umursamadım. "Onu taşıyabiliriz," dedim Noah'ya, başımı aralıksız sallarken. Onu da kendimi de ikna etmeye çalışıyordum. "Onu Odie'nin sırtına koyabiliriz."

Tekrar öksürdüğünde ağzından daha çok kan damladı. *Çok fazlaydı. Kahretsin, çok fazla kan vardı.* Arkamızda, adamları duyabiliyordum. Bağırıyor, toplanıp bize doğru geliyorlardı. Beni canlı ele geçirmek istiyorlardı, tekrar ateş etme riskini almayacaklardı.

“Gidin,” diye üsteledi Cricket, beni omzumdan iterken bir şekilde beni topuklarımın üzerine düşürmeye yetecek güce sahip olmuştu. Hâlâ mücadele ediyordu. Hâlâ çoğu adamdan daha güçlüydü.

Noah tekrar yüzüne dokunarak kanı sildi ama bu durumu daha da kötüleştirdi; kan elmacıkkemiğine, çıplak saç derisine yayıldı. Cricket başını aşağı yukarı salladı; sözler aralarında sessizce söylendi. Sadece onların anladığı bir dildeydi. Noah çenesini ciddi, korkunç bir şekilde yana yatırarak başını sallarken gözleri karardı. *Bir anlaşma.*

Ne düşündüğünü ve ne olacağını anlayarak, “Hayır,” dedim Noah’ya. “Ona yardım edebiliriz.”

Başını sallarken kirpiklerinde yaşlar vardı. Ancak yine de konuştu. “Çok geç.” Boğazında, titreyen dudaklarında bir tereddüt vardı. Gözümün önünde kalbi parçalanıyordu.

“Geç değil,” diye yanıtladım, ısı ve korku gözlerime bastırıyordu. *Ölmesine izin veremezdim.* August’tan ve ahırdaki herkesten sonra. Herkes ölüyordu, bana yardım etmeye çalışan herkes. Benim yüzümden ölüyorlardı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Ellerimi omuzlarına sararak onu kaldırmaya çalıştım. “Bana yardım et,” diye bağırdım Noah’ya, gözlerimi ona çevirip.

Fakat onun bakışları, adamların dışarı çıkıp bize doğru geldikleri kasabanın sınırına döndü. “Gitmeliyiz.”

Cricket’in göğsünden daha fazla kan sızarken avuçlarımı deliğin üzerine bastırarak onu tıkadım. *Onu kurtarabiliriz!*

diye feryat etti zihnim. “Lütfen Noah,” diye sızlanırken sesim çatladı. Hava dudaklarımdan yumuşak ve yavaşça dökülürken zaman uzayıp gitti.

Noah ellerini yüzünden çekip ayağa kalktı, üzerimde diki-
lirken donuk akşam güneşini engelledi. “Kalk,” dedi. Bu bir emirdi. Sanki savaş alanında bir askermişim gibi bir komut vermişti ama ben dinlemeyi reddediyordum.

Bundan kurtuluş olmadığını bile bile başımı iki yana salladım. Onu Odie’nin sırtına bindirip buradan uzağa, göle doğru götürsek bile bundan kurtulamayacaktı. Yavaş yavaş ve acı içinde kan kaybedecekti.

Ama bedenim titriyor, ayağa kalkmayı ve yürüyüp gitmeyi reddediyordu. Beni kurtarmak için hayatını iki kez riske atmıştı –çekip gitmek istediğini bildiğim zamanlarda bile– ve şimdi benim yüzümden hayatını kaybetmek üzereydi. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken korkunç küçük patikalar çiziyordu. Onun bu şekilde, kanlar, acı ve korku içinde ölmesini istemiyordum.

Ama eli benimkinin, kirli tırnakların ve nasırlı avcumun içinde kıvrıldı. Çenesi titredi. “Ne olursa olsun... seni koruyacak...” Nefesi daraldı, gözleri acıyla kapandı ve sonra büyük, sulanmış ve korkusuz gözleri tekrar beni buldu. “Senin için ölür...” dedi. “Ama ona izin verme.” Elim acıtacak kadar sertçe sıktı, sonra başını bir santim kadar kaldırıp gözlerini gözlerime dikti. “Onu koruyacaksın... bana söz ver.”

Göğsümün içinde bir yumruk gibi sertleşen korkuyla söylemek istediğim sözcükleri yuttum. Onu seviyordu, biliyordum. Onu kalbimi biraz acıtacak şekilde seviyordu. Tam olarak anlamadığım bir şekilde. Onu korumak için onunla dünyanın bir ucuna giderdi. Şimdi de benden aynısını yapmamı istiyordu. Benden onun ölmesine izin vermememi istiyordu. *Fakat*

etrafımdaki herkes ölüyordu. Gözyaşlarım yanaklarımı yakarken, kalbim kulaklarımda o kadar gürültülü atıyordu ki suyun altındaymışım gibi hissediyordum. Yine de elini sıktım ve cansız gözlerine bakarak başımı sallamayı başardım, böylece verdiğim sözü tutacağımı anladı. Sevdiği çocuğun ölmesine izin vermeyeceğimi biliyordu.

Karşılık olarak başını salladı ve başka tek söz etmeden elini benimkilerden kurtardı ve gözlerinde inatçı, hararetli bir parlattı belirirken belindeki bıçağa uzandı.

Zaman tekrar yerine oturdu, hızla ileri sarıyordu. Avcumu göğsündeki delikten çektiğimde kan fışkırıp etrafa saçıldı.

Tir tir *titriyordum*. Noah uzanıp beni yerden kaldırdı. “Artık gitmek zorundayız!” dedi kulağıma doğru. Ona karşı çıkmak istiyordum, suçluluk duygusu çok fazlaydı. Yere çöküp ağzındaki kanı temizlemek ve yalnız kalmasın diye onun son, nihai nefesini vermesini beklemek istiyordum. Korkmamasını. Çünkü bu benim hatamdı. Fakat Noah dağılmak üzere olduğumu biliyormuş gibi nazikçe fısıldadı, “Lütfen Vega.” O an hareket etmemiz gerektiğinin farkına vardım. Sözümü tutmam gerekiyordu çünkü kalırsak beni yakalayıp Noah’yı öldürürlerdi. Onun da burada, bu çorak ve hiçbir yere çıkmayan topraklarda ölmesine izin vermeyecektim. Kanı, gözyaşlarını ve göğsümü kaplayan acıyı bastırdım.

Noah’nın beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim. Açık ovalar boyunca ıssız kasabadan uzağa doğru koşarak kaçtık. Cricket’tan uzağa. Bir el ateş edildi, sonra bir tane daha, yankı durgun havada titreşip kafalarımızı koparıyordu. *Belki de beni ölü ya da diri alacaklardı*. Kaçıp gitmediğimiz sürece. Harita hâlâ tenimdeyken.

Kafatasım yumruklanırken çok fazla acı ve tenimin her yerinde çok fazla kan vardı, bir sonraki kurşunun benim veya

Yıldız Çölü

Noah'nın sırtına saplanmasını bekliyordum ama bacaklarımız koşmaya, bizi ileriye taşımaya devam etti. Odie'ye ulaştık, Noah elini kalçasına vurduğunda dört nala koşarak ağaçlara doğru ilerledi. Odie'nin gözleri vahşiydi, burun deliklerinden hızlı hızlı nefes alırken kulakları geriye doğru yatıyordu.

Damarlarımızda adrenalin çılgınlık atarken çırpınarak kanala atladık ve sonra diğer tarafa tırmandık. Arkama bakmak istiyordum; omzumun üzerinden bakıp adamların Cricket'a ulaşip ulaşmadığını görmek istiyordum. Buna rağmen kanal ve ağaçlık arasındaki açık araziye topallaya topallaya geçene kadar bekledim. Ağaçlığın örtüsüne doğru eğilirken bacaklarımız yanıyordu.

Durduğunda Noah'nın solukları fırtına gibiydi, derin bir nefes alıp arkasına baktı.

Adamlar neredeyse Cricket'a yaklaşırken ağaçlar üzerime geliyormuş, gökyüzü *paramparça* oluyormuş gibi nefes alamadığımı hissettim. Başım dönünce gözlerimi kapatmak istedim ama bunun yerine elimi, ağaçların hemen içinde duran Odie'nin gövdesine koydum. Odie hâlâ burnundan soluyordu, ağaçların dar aralığında huzursuzca ön toynağını yere vuruyordu, kulakları sanki tekrar öne doğru atılacakmış gibi ileri ve geri oynuyordu.

"Mücadele etmeden pes etmeyecek," dedi Noah nefesinin altından.

Haklıydı.

Noah beni Odie'nin sırtına bindirdi.

Ellerim yelesinde gezinirken avuçlarımdaki, parmak uçlarımdaki kana, Cricket'ın kanma baktım. Fakat boğazımdan

göğsüme akan daha fazla kurumuş kan vardı. Holt neredeyse boğazımı kesip bende kendisinininkine benzer bir yara izi bırakıyordu.

Yutkundum, nefes aldım, etrafımdaki hava sarsılıyor, tepemizdeki ağaçlar dönüyordu. Gözlerimi kırıştırdım, her şey uyuşmuş ve lekelenmişti. Arkamdan ata binen Noah'nın ağırlığını, kollarını gövdeme dolayıp beni yerimde tuttuğunu hissettim —elleri dizginleri kavradı— ve ağaçların derinliklerine doğru ilerledik.

Mill City'den gidebildiğimiz kadar uzağa.

Fakat *uzak* asla yeterince uzak olmayacaktı. *Cricket ölmüştü*. Yine de hıçkırığın boğazımdan kaçmasına izin vermedim. Sıkıca tuttum. Çünkü ağlamayı hak etmiyordum; acı çekmeyi hak etmiyordum. Bu acı Noah'ya aitti, bana değil.

Ormanda seyahat ederken konuşmadı. Her şeyi, sevdiği herkes elinden alınmış bir çocuk gibi sessizdi.

Batıdaki ormana doğru kıvrılmadan önce sığ bir derenin, birkaç büyük yosunla kaplı kayaların arasından ördüğü bir kaya sırtına ulaşana kadar sessizlik etrafımızı sararken saatler geçti. Su içmek için durduk, cildimizdeki kanı temizlemek için çamurlu bayırda diz çöktük.

Uzun süre kalamazdık. Adamlar atlarını topladıktan sonra peşimizden gelecekti.

Şimdi yalnızca beni —kilometrelerce arazi boyunca kovaladıkları kızı— yakalamak istemeyecekler, Holt'un intikamını da almak isteyeceklerdi.

Sudaki yansıma baktım. Acı, soğuk ve küflü bir gölge gibi tekrar yüzeye çıkıyordu. Ancak diz çöküp dereden su içen Noah'ya baktığımda —ellerinin arasından su dökülüyordu— hiçbir şey söylemedim. Artık tek kelimem kalmamıştı, olanları düzeltmek için ona verebileceğim hiçbir şey yoktu.

Yıldız Çölü

“Yola devam etmeliyiz,” dedi soğuk bir şekilde, ellerini pantolonunun paçalarına silerken ama sesinin zayıflığı, her kelimenin kalbi kırık köşeleri, benim berbat haldeki kalbime keskin çiviler çakıyordu.

Tek kelime etmeden Odie’nin tepesine çıkmama yardım ederken sadakati hançer gibi hissettiriyordu; hak etmediğim bir şey gibi. Olanlardan sonra hâlâ burada, benimleydi.

Gece, karanlık ve yıldızsız bir şekilde çöktü. Odie ağaçların ince ve uzun büyüdüğü, beyaz gövdelerin ve küçük, soluk yeşil yaprakların altın rengine dönmeye başladığı seyrek ormanlık alanda ağır ağır ilerledi. Şanslıysak adamlar bir ya da iki saat uzağımızda olmalıydı. Serbest bıraktığımız atların izini sürmek ve Holt’u gömüp peşimizden gelmek bu kadar zaman alırdı.

Işık nihayet manzara boyunca yayılırken tanıdık olmayan tepeleri ve uzaktaki dağlarıyla tuhaf, sarp araziye doğru yürüdük. İnsan eli değmemiş yoğun, daima yeşil olan otlar, sık çalılıklar ve değişmemiş arazide hiçbir yolun kesmediği çimenli vadiler vardı. Bilinen dünyanın çok ötesine geçmiş gibiydik.

Noah hâlâ konuşmuyordu –kolları gövdemi sarıyor, beni kendine yakın tutuyordu– ve bulunduğumuz yerin hayatta kalmayacağını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Acaba benim hayatımın, Cricket’in hayatını kaybetmesine değmediğini mi düşünüyordu? Her şeyden pişman mıydı? Ona sonsuz, derin ve berbat acılar yaşattığımı biliyordum. Yapabilseydim her şeyi geri alacağımı söylemek istiyordum ama imkânsız şeylerden, çocukça şeylerden bahsetmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Rüzgâr sırtımıza çarpıyor, her kilometrede daha da soğuyordu, yine de ilerlemeye devam ettik.

Başka seçeneğimiz yokmuş gibi.

Keskin dağ havası, bulutlu gökyüzü ve Noah’nın bizi kuzeye götüren pusulası.

Alışkanlıklara göre hareket ediyorduk, göğsü sırtıma baskı uygularken nefesi kulağıma dökülüp beni titretiyor, daha da gömülüp kollarında kaybolurken ondan aldıklarım için kendimden nefret etmeme sebep oluyordu.

Bir saat sonra Odie'nin adımlarının hareketinden kafam uyuşmuşken sığ bir dereye ulaştık. Dar kanalında köpüren su yok denecek kadar azdı. Ama çaresizce dizlerimizin üzerine çöküp su içtik ve yüzlerimize soğuk su çarptık. Kayalar yosun yüzünden kaygan ve ıslaktı. Saçıma suya daldırıp ıslattıktan sonra arkaya atıp omuzlarımdan damlaya damlaya kuruması için bıraktım. Vücudum titriyor, dişlerim takırdıyordu ama bunu ve soğuk dağ suyunun tenime değmesini, midemi doldurmasını memnuniyetle karşıladım. Biraz da olsa temizlenmiş hissediyordum, yaralarımın, oyulmuş içorganlarım acısı bir an için uyuşmuştu.

“Bak,” dedim gözlerimi kırpıştıtararak, alçak ve pis bir çalının suya doğru sarktığı derenin diğer tarafını işaret ederken. “Böğürtlen.”

Dereyi geçtik ve dikenli çalılardan meyveleri toplayıp ağzımıza attık. Midem o kadar da boş hissettirmemeye başladığında, cebime at sürerken ezilip düzleşmeyecek sert, tam olgunlaşmamış meyvelerden birkaç tane koydum. Hatta Odie'ye de bir avuç böğürtlen götürdüm ve o da onları avcumun içinden kemirdi.

“Burada kamp yapabiliriz,” dedim sessizce. “Suyun yanında.”

Noah dere boyunca yürüdü, gözleri rüzgârla savrulan ağaçları tarıyordu. “Hayır. Onların da suya ihtiyacı olacak ve burada duracaklar. Daha az misafirperver bir yerde kamp yapmalıyız.”

Yıldız Çölü

Hava karardıktan sonra –soğuk dereden ayrıldığımızdan iki saat kadar sonra– nihayet Noah geceyi geçirmek için yeterince güvenli olacağına inandığı bir yer buldu. Önemsiz, tanımlayıcı özellikleri olmayan, çam iğnelerinin arasına ve koyu renkli toprağın üzerine yerleştiğimiz ağaçlıkta sığ bir yerdi.

Noah sadece ellerimizi ısıtacak büyüklükte bir ateş yaktığında onun verdiği rahatlığa muhtaç iki hırsız gibi yanına oturduk. Sessizlik etrafımızda genişleyip sakin havayı doldurdu, ta ki acıtacak kadar geniş hissettirene kadar. Mill City’den kaçtığımızdan beri neredeyse hiç konuşmamıştık. Zamanın tüendiğini, çok fazla günün boşa geçtiğini de biliyordum; denize zamanında varamama ihtimalimiz bile vardı.

Fakat şimdilik, bu gece, uyumamız gerekiyordu.

Çenemi büktüğüm dizlerime dayarken kafatasımın arkası artık zonklamıyordu, boğazımdaki kesik daha şimdiden iyileşmeye ve kabuk bağlamaya başlamıştı. “Beni nasıl buldun?” diye sordum sonunda, kelimeler kışın tutan buz kadar inceydi, neredeyse duyulmuyordu. “Nerede olduğumu nasıl bildin?”

Noah’nın elleri küçük alevlerin üzerinde ısınırken ateşin ışığı açıkta kalan kollarında titreşiyordu. Gözlerim dövmelelerinin, onu bir hain olarak gösteren damganın üzerinde geziniyordu. Bu ışıktaki yakışıklıydı ve vücudu bana bu kadar yakinken tekrar göle, her şey değişmeden önceye dönmeyi, parmaklarımı teninde gezdirmeyi çok istiyordum. Aramızdan sular çekilirken kollarına doğru sürüklenir, dudaklarımı onunkilere bastırırdım. Parmaklarımı gövdesine ve kürekkemiklerine sarardım; karanlık gökyüzü tarifi imkânsız yıldız ışığının bulanıklığına dönüşene kadar onu öperdim. Henüz olmamış her şey için “özür dilerim” derdim. Onu bırakmazdım.

Fakat o ana dönemezdim. İşte, karanlık ormanda küçük bir kamp ateşinin yanında oturuyorduk ve aramızda çok fazla

kayıp vardı. Gözlerinde, bana bir daha asla göldeki gibi bakmayacağını düşündüren bir bakış vardı. Sanki artık hepsi kaybolmuştu. İçindeki acı çok büyüktü.

“Çıglıklarını duydum,” dedi hâlâ bana bakmıyorken. “Uyandıgımda kamp ateşinin yanında değildin.” Hatırladıklarıyla ellerini alevlerden çekerken hafifçe başını iki yana salladı. “Göl çevresinde ayak izlerini takip ettim. Sonra Cricket’la adamların kamp yerini bulduk. İzlerini Mill City’ye kadar takip ettik.”

“Ama okul binasında olduğumu nereden bildiniz?”

“İlk başta anlamadık,” diye yanıtladı yumuşak bir sesle. “İki gün boyunca bekleyip kasabayı izledik, sonra okul binasının önünde nöbetçi bulunan tek bina olduğunu gördük.”

Hikâyenin nasıl bittiğini, kendimizi nasıl burada bulduğumuzu bildiğimizden sessizliğe büründü. Biz ağaçların arasına kaçarken Cricket kendi kanında boğuluyordu, arkamıza bakıp adamlardan birinin ona ulaştığını görmüştük: Hâlâ hayatta olup olmadığını, nabzını kontrol etmek için eğilmişti ama adam ona dokunamadan Cricket’ın kolu –hızlı ve çabucak– yukarı doğru savrulup büyük av bıçağını onun bağırsağına sapladı. Adam bir çocuk gibi inlerken iki adam daha yaklaştı ama Cricket onların kaval kemiklerini ve kaburgalarını parçalarken bıçağı havada parlıyordu. Ta ki sonunda adamlardan biri tüfeğiyle nişan alıp tek el ateş edene kadar.

Cricket aniden düşüp hareketsiz kalmıştı.

Bu bir savaşçının sonuydu. Bir kahramanın sonu. Şimdi de Noah ile benim aramda binlerce kilometrelik bir mesafe, gözlerine düzeltilemeyecek bir kayıp yerleşmişti.

Ama beni kurtarmıştı, okulun kapısını kırıp Holt’u üzerinden çekmişti. Beni öleceğimi düşündüğüm bir odadan, Holt’un bıçağının beni parçalara ayırmasından kurtarmıştı.

Yıldız Çölü

“Sence Holt öldü mü?” diye sordum.

“Belki de.” Gerginlik, omuzlarını sıkıca sardı. “Ölmediyse peşimizden gelmeye devam edecek. Ancak öldüyse, adamları zaten peşimize düşmüş olacak. İntikam almak isteyecekler.” Gözleri karardı. “Bu artık şeref meselesi.”

Ciğerlerimdeki hava katılaştı. Bizi avlamayı asla bırakmayacaklardı. Bizi denize kadar takip edeceklerdi. Bitmemişti.

Noah ateşe doğru eğilip bir karaağaç dalıyla kömürleri dürttü ve kıvılcımlar yukarıya doğru tutuşurken yüzünü –kederle lekelenmiş, hâlâ dokunmak istediğim yüzünü– aydınlattı. “Orada ne oldu?” diye sordu, derin ve karanlık bir kuyudan yükselen bir yankı gibi. “Holt’la. Sana ne dedi?”

Kollarımı dizlerime dolayıp çenemi indirdim, soğuk her zaman oradaydı, ateşe rağmen asla dinmiyordu. “Dövmemi sordu.”

Noah’nın gözlerinin beyazları hızla bana çevrildi.

“Ona onu nasıl okuyacağını, yıldızların ona nasıl yol göstereceğini söylememi istedi.”

“Söyledin mi?”

Çenemi dizlerimden kaldırdım. “Hayır.” Bıçağın boynumdaki hissini, o tehdidi, soğuk ve keskin ucunun neredeyse tenimi kestiğini hatırladım. “Eğer söylemezsem derimi soyacağını söyledi.” Bu anıdan nefret ederek dudaklarımı büzdüm. Onu kazımak ve bir daha asla düşünmemek istiyordum. “Ama bunu yapamadan önce...sen geldin.”

Gözleri benimkilerle buluşana kadar sessizlik aramızdaki havayı yaktı, hayatımı kurtarmıştı ama karşılığında Cricket kendi hayatından olmuştu. “Denize ulaştığımızda ne olacak?”

Soru, birbirine kenetlenmiş, çözölemeyecek kadar çok fazla eski hikâyeyle birlikte kulağa tehlikeli geliyordu. Hepsinin altında bir gerçek yatıyordu. August’un ona denize giden *yol*

dışında hiçbir şey anlatmadığını hatırladım. Nedenlerin hiçbirini. Atalarımızın bizi buraya yönlendirmek için yaptığı seçimlerin hiçbirini. August'un her şeyi bilmesini istemediğini, yükün çok büyük olduğunu söylemişti.

Ben de aynısını yaptım.

Gerçeğin etrafından dolaşıp ona yalnızca kafasındaki soruları dindirmeye yetecek kadarını verecektim. Fakat daha fazlasını açıklamamaya dikkat edecektim. Annemin anlattığı şeyler yalnızca benim kaderimde yazılıydı.

Tova ve Llitha'yı ağaçların üzerinde, parlak ve berrak bir şekilde havada asılı dururken buldum. "Şu iki yıldız görüyor musun?" dedim gökyüzünün doğusunu işaret ederken. "Onlar aynı yörüngeye takılmış yıldız kız kardeşler." Noah gözlerini kısıtı ama konuşmadı. "Son yüz yıldır gökyüzümüzde görünmüyorlardı. Çok uzaktalardı. Ama şimdi..." Sözcükler savunmasız geliyordu ve sesimdeki korkunun çatırtısını duyacağından korkuyordum. "Sonunda görebileceğimiz kadar yakındalar; bizim yörüngemiz ve onların yörüngesi sonunda aynı ekseninde dönüyor. Bu nadir bir olay ve bir yüz yıl daha gerçekleşmeyecek." Gözlerimi tekrar ateşe çevirdim, kulakzarlarımda statik bir zonklama vardı. "Vadiyi bu yüzden terk ettim," dedim ona. "Bu parıldayan iki yıldız, Mimar'ı bulmaya, seni bulmaya gelmemin nedeni. Şimdi de onlar uzaklaşmadan, hızadan çıkmadan denize ulaşmamız gerekiyor."

Gökyüzü genişlerken Noah nefes aldı. Aldığı her derin nefeste zincirlerimden kopmuş gibi hissediyordum.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Emin değilim. Zaman kavramımı yitirdim. Ama..." Burada olmamın sebeplerini, devam etmemi gerektiren sebepleri hatırlamaya çalışarak yıldız kız kardeşlere bir kez daha baktım. "Yalnızca birkaç günümüz kaldığını söyleyebilirim."

Yıldız Çölü

“Ya denize zamanında varamazsak?”

Dudaklarım aralandı, şüphe kemiklerimde uğulduyordu.
“O zaman bir yüz yıl daha bekleriz.”

Bakışları hızla beni buldu.

“Oraya ulaşamazsak,” dedim, “o zaman yüz yıl sonra torunlarımız her şeyi yeniden denemek zorunda kalacak.” Ve işin aslı, bir yüz yıl daha dayanamayacaktık.

Kimse kalmayacaktı.

Noah gözlerini kısarak bana baktı. Gözleri inanılmaz derecede yeşildi; hüznü, beni yüzlerce cam parçasına dönüştüren bir yeşil. Ondan çok şey aldığımın farkında olmak, gözlerini üzerimde hissetmenin canımı yakmasına sebep oluyordu.

Aramızda bir sessizlik nehri akarken kalbim göğsümü hırpalıyordu. Zihnim onun okul binasına yaklaştığını gördüğüm ana döndü. Gözleri içlerinde hiç görmediğim bir öfkeyle yalnızca bana odaklanmıştı. Kararlılık ve öfke tenini tutuşturuyordu. Holt’u üstümden çekip bıçağı göğsüne saplamıştı, sonra çok geç kalmış olabileceğini düşünüyormuş ve beni çoktan ölmüş bulacağından korkuyormuş gibi parmak uçları titrerken elimi tutmuştu. Gözlerinde bir rahatlama ve başka bir şey daha vardı: farklı türde bir acı. Noah bıçağı karnından çekmeden hemen önce Holt’un ona ne dediğini hatırladım.

Sen... bu kız için bana ihanet ettin.

Bir hainin ihanetini kastettiğini düşünmüştüm çünkü Noah Teorisyenlerden yıllar önce kaçmıştı. Fakat sözlerinde başka bir şey vardı. Gizli bir anlam. Ondan sonra söylediği şey de anlamsız geliyordu.

“Bu kan senin kanın derken,” diye sordum, “Holt ne demek istedi?”

Noah’nın dudakları aralandı, yumuşak nefesi geceye süzülürken gözlerini gökyüzüne çevirdi. Bir an için bildiğimden

daha fazlasını kaybetmiş, gözlerimin önünde dağılan bir çocuğa benziyordu. “Ben Teorisyenlerin yalnızca bir üyesi değildim, Holt’un çoğu adamı gibi bir asker değildim,” dedi. “Bir gün onların lideri olacaktım.”

Midem büzüşürken yutkundum.

“Holt, adamlarının başına geçmem için beni eğitiyordu.” Noah’nın gözleri bana dönerken çenesi kasıldı, koyu teni ateşin parıltısında, gölge ve ışık dalgalarında her nasılsa daha da koyu görünüyordu. “Gittiğim zaman, kaçıp da bir daha dönmediğim zaman ona ihanet ettim.”

Ateşin sıcaklığı aniden çok fazla geldi ve ellerimi kollarıma sürterken gözlerimi Noah’ya çevirip orada başka neler olduğunu, alacakaranlık teninin altında nasıl küçük sırlar sakladığını görmeye çalıştım. “Holt başka birini bulabilirdi,” dedim. “Sen olmak zorunda değildin.” Ancak kendi sesimdeki şüpheyi duyabiliyordum.

Noah’nın bakışları karardı, altdudağını ısırırken karaağaç çubuğunu ateşten çekip ayaklarının dibindeki çamura sapladı. “Bir Teorisyen olarak yetiştirildim Vega. Ben her zaman onlardan biriydim, içlerinde doğmuştum.” Nefes alırken gözlerinde bir acı gördüm, sanki her kelimesi ona bir şeylere mal oluyor, derisinin bir kısmı dökülüyor ve kalbinin bir parçası kırılıyordu. “Bu kaderime yazılmıştı.”

Zaten bildiğimi düşünüyormuş gibi, yüzünde görmem gerekiyormuş gibi gözlerini bana çevirdi. Gerçek. Her zaman oradaydı. Hep karşımda. Sadece bakmış olsaydım görebilirdim; *gerçekten bakmış olsaydım*. Fakat bunu onun söylediğini duymaya ihtiyacım vardı, başım çoktan fırladık gibi dönmeye başlasa da, ağaçlar yere çok fazla eğilmiş gibi görünse de, gökyüzü baş aşağı dursa da sözcüklerin aralanmış dudaklarından dökülmesine ihtiyacım vardı. *Her şey ters gitmişti.*

“Teorisyenlerden ayrıldığımda onu öldürmeye çalıştım,” derken sesi titredi. Kelimelere dönüşecek olan düşünceden iliklerine kadar nefret ediyordu, karşı koymaya çalışırken sesi dişlerine çarpıyordu. “Kendi babamı öldürmeye çalıştım.”

İçime bir nefes çekerken çenem kenetlendi. Avuçlarımı yere dayadım, beni sabit tutacak sert toprağa ihtiyacım vardı ama bakışlarımı Noah’dan uzaklaştırmaktan korktum, az önce söylediği kelimelerin onu parçalayacağından korktum. İkimizi de dağıtacağından korktum.

“Noah,” dedim usulca. İsmi, verdiğim solukla kayıp gitti. Ama zihnimde başkaldıran düşünceleri nasıl söyleyebilirdim, hepsini nasıl bir araya getirebilirdim?

Holt, Noah’nın babasıydı.

Noah, Teorisyenlerden kaçarken Holt’u öldürmeye çalışmış olsa da okul binasındayken onu gerçekten öldürmüş olabilirdi. Ve bunu benim için yapmıştı. *Beni babasına tercih etmişti.*

Hava ciğerlerimden firar etti.

Kelimeler boğazımdan uçup gitti.

Noah’nın içinde büyüyen acı, söyleyebileceğim herhangi bir şeyin hafifletemeyeceği kadar büyüktü.

Kamp ateşi gökyüzüne kıvılcımlar saçarken ikimiz de geçmişimizin eksik parçalarını, sakladığımız sırları bir araya getirmeye çalışıyormuşuz gibi bir an asılı kaldı aramızda. Noah bir eliyle boynunu ovuştururken, içinde başka bir hatıra titreşti. “Teorisyenler kampından ayrıldıktan sonra, kendi babamın boğazını kestikten sonra nereye gideceğimi bilemedim. Wells ölmüştü ve grup içindeki hayatımdan başka bir şey bilmiyordum.” Titrek bir soluk verdi, anıları şimdi içinden saçılıyordu. “Dışarıda birkaç soğuk gece geçirdim,” diye devam etti gözlerini gözlerimde tutarak. Gözlerimin içine işliyor ve onların tenimde gitgide daha derine yerleşmesine izin veriyordu.

“İsimsiz bir kasabada bir demirci dükkânının arkasında açlıktan ölüyordum ama bir Teorisyen damgası tenime dağlanmışken, kimsenin beni aralarına alamayacağını biliyordum. Kendi başıma hayatta kalamazdım.”

Bana her şeyi anlatıyordu. Bana en karanlık köşelerine sıkıştırdığı gölgeleri gösteriyordu. Onun sırları artık benim de sırlarımdı.

“August’u bulmam gerektiğini biliyordum. Beni aralarına alacak tek kişi oydu.”

Bu beni hazırlıksız yakaladı. “August’un kim olduğunu biliyor muydun?”

Kaşlarını kaldırırken başıyla onayladı ve sopayı toprağın daha derinlerine sapladı. “Babamla bir zamanlar arkadaşılar. En yakın arkadaş.” Hızlıca nefes verdi. “August, babama ilk Gökbilimci ve ilk Mimar hakkında eski hikâyelerden bazılarını bile anlatmıştı. Babama güveniyor, sırlarını veriyordu. Babam da August’u koruyacağına, hikâyelerini gizli tutacağına dair yemin etti. Ama annem ölünce her şey değişti.” Noah ateşten uzaklaşınca yüz hatları gölgelendi. Annesinden bahsettiğini hiç duymamıştım ve gizlenmiş kederin yüzeye çıktığını görebiliyordum. “Hastalık belirtileri göstermeye başladığında bana hamileymiş.” Noah yutkunup yeniden başladı. “Babam August’a ona yardım etmesi için yalvarmış. Gökbilimci’yi bulabilirlerse annem için bir tedavi bulabileceğini düşünüyormuş. Gökbilimci’nin onu kurtarabileceğine inanıyormuş. Ancak August reddetmiş ve ona yapılabilecek bir şey olmadığını söylemiş. Annem beni doğurduktan yalnızca bir ay sonra ölmüş. Verem onu hızlıca götürmüştü.”

Noah yutkunurken koluna, göğsüne, yüzüne dokunmak istiyordum. Kollarımı güçlü omuzlarına dolamak ve ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Bir anneyi

kaybetmenin acısını bildiğimi. Acısının ne kadar berbat hissettirdiğini bildiğimi. Fakat benden, annesinin ölümünden sorumlu tutulan, ona bunca acıyı yaşatan bir kızıdan, Gökbilimci'den empati istemezse diye korktum. Ancak artık Holt'un benim ve her şey hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini anlıyordum. Çünkü bir zamanlar August ona anlatmıştı.

“Babam onun ölümü için August'u suçlamış,” diye devam etti. “Ve kalanları kurtarmak için Gökbilimci'yi bulmaya yemin etmiş. Grubuna katılmak için adam toplamaya başladı; vereme çare vaat etmeye başladı. Haber hızla yayıldı ve çok geçmeden Gökbilimci'nin nerede saklandığını bildiğini düşündükleri herkese eziyet etmeye başladılar. Şiddet yanlısıydılar ve babamın sayısız insanı öldürdüğünü gördüm.”

Noah elindeki sopayı hâlâ sıkıca tutuyordu, bense Holt gibi bir adam tarafından yetiştirilmenin, Teorisyen kamplarında büyümenin ve sonra her şeyi geride bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. İsteddiği hayatın bu olmadığını, *babası gibi olmak* istemediğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu. Bildiğiniz her şeyi terk etmek, ölümü göze almak cesaret isterdi. Vadiyi, kulübeyi, annemin nehir kenarındaki mezarını düşündüm. Ben de her şeyi geride bırakmışım.

“August'u bulmam biraz zaman aldı,” diye devam etti. “Neredeyse bir ay sürdü ama onu Lohaw'ın dışındaki bir çiftlik evinde saklanırken bulduğumda soru sormadı, beni yanına alıp kendi oğlu gibi büyütmeye söz verdi. O zamanlar sadece on dört yaşındaydım.” Tepkimi görmek istercesine bir anlığına bana baktı ama ben susup bitirmesine izin verdim. Her şeyi dökmesine izin verdim. “Dört yıldır August'laydım, babamdan saklanıyordum ve hep yoldaydım.”

Holt ve adamları onu bulursa olacıklardan korktuğunu, saklandığını, nasıl hissettiğini hayal etmeye çalıştım. Kaçtığında

sadece bir hain olmakla kalmamış, aynı zamanda Holt'un karısının ölümünden sorumlu tuttuğu August'a katılmıştı.

“Bir yıl sonra August beni hazırlamaya başladı ve bana Gök-bilimci hakkında hikâyeler anlattı. Yıldızlar hakkında. O git-tikten sonra sıradaki Mimar ben olacaktım. Bana denize giden yolu öğretti ki bir gün onu oraya, *seni* oraya götürebileyim.”

Bana baktığında gözlerinde şefkat bulduğuma şaşırdım; nefret ya da pişmanlık yoktu.

Az önce bana kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemişti: Geçmişinden gelen bütün yaralı, korkunç anlar ben göreyim diye kuru zeminde ortaya çıkmıştı. Onun sırları artık benim sırlarımdı. Soğuk, hüznü, güzel gözlerine baktığımda kabur-galarımın altında daha önce hiç hissetmediğim bir şişlik hisse-di-yordum. Sanki bir parçam aynı anda hem kırılıyor hem de çiçek açıyordu. Göğsüm gümbürdüyor, damarlarım titriyordu.

Annem ölmüştü ama Noah bugün kendi babasını öldür-müş olabilirdi. Beni kurtarmak için. İkimiz de bizi paramparça edecek şekilde öksüz kalmıştık. İkimizi de yok etmişti. Yine de doğru olanı yapmaya ve yolumuza devam etmeye çalışıyorduk. Her ikimiz de bir geçmişe, bizim için zaten yazılmış bir hikâye-ye bağlıydık. İkimiz de parçalanmıştık. Ve ona her zamankin-den daha çok ihtiyacım vardı.

Fakat önce, kelimeleri içimde çürümeden dışarı atmam ge-rekiyordu. “Özür dilerim...” Başımı sağa sola salladım, yeterli olmadığını bilerek ellerimi dizlerime bastırdım. Yakınından bile geçmezdi. “Annen sen onu hiç tanımadan öldüğü için üzgünüm. Baban için, yapmak zorunda oldukların için, se-nin ve benim için üzgünüm. August sana her şeyi, annemin bana anlattığı tüm hikâyeleri anlatamadan öldüğü için üzgü-nüm.” Nefes alıp kendimi devam etmeye zorladım, gözlerim onunkilere kenetlendi. “O gece kampımızdan ayrılıp Holt'un

adamları tarafından yakalandığım için, seni peşimden sürüklediğim için özür dilerim. Keşke olanları geri alabilseydim.” Gözyaşlarım gözkapaklarıma hücum ettikten sonra serbest kaldı ama gözyaşlarımın akmasını istemediğini bilerek onları çabucak sildim. Hiçbir şeye değmezlerdi. “Üzgünüm o...” Gözlerimi ona çevirip yeniden başladım. “Cricket’ı sevdiğini biliyorum... Elinde kalan tek şeyin o olduğunu biliyorum.”

Ateşi dürtmek için kullandığı sopayı yanındaki toprağa düşürdü. “Sevdim,” diye itiraf etti, çenesi sert, dümdüz bir çizgi halini alırken. “Birçok kez birbirimizin hayatını kurtardık.” Bir an ayağa kalkıp ağaçların içine doğru yürüyüp gidecekmiş gibi bakışlarını kaçırdı. Bu konuda konuşamıyor, işe yaramaz özrümü dinleyemiyordu. Ama sonra, “Uğrunda ölmeye değer olduğunu biliyordu. O adamları Mill City’ye, seni götürdükleri yere kadar takip etti. Seni asla geride bırakmayacaktı.”

Bir dizi hain gözyaşı yanaklarımdan süzüldü.

Fakat Noah gözlerini bana dikti. “Senin hatan değildi,” dedi. “Hiçbiri. Annem hasta olduğu için öldü; babam damarlarında gaddarlık olan, korktuğum, güvenemediğim bir adam oldu. August seni korurken öldü, istediği de buydu, babasına ve onun da babasına verdiği bir sözdü. Onurlu bir ölümdü. Hastalığa amaçsızca yavaş yavaş teslim olmaktan daha iyi bir ölüm. Dilediği gibi öldü. Ve Cricket...” Sesi kısılırken acıyı bastırarak dudaklarını sımsıkı kapattı. “Onu o adamlar öldürdü, sen değil,” dedi. “Senin önemli olduğunu biliyordu ve bunu benim için, August için yaptı.” Gözleri yaşlarla parlarken ona dokunmak, sıcak tenini parmak uçlarımda hissetmek istiyordum ama çok korkuyordum. Ona bu kadar yakın olursam, kararsız kalbimde olacıklardan korkuyordum.

Holt’un okulda söylediklerini, ikimizin de oynadığı farklı rolleri düşündüm. Belki de hep birbirimize doğru çekiliyorduk

–Gökbilimci ve Mimar– er ya da geç buraya gelecektik. Bir ormanda ayrılan yollar, uzun zaman önce anlatılan bir hikâye. Bizim hakkımızda yazılmış bir hikâye.

Bir Gökbilimci ve bir Mimar.

“Su kulesindeyken,” dedi Noah, dipsiz gözleri asla başka yöne bakmadan, “bana boynundaki işaretleri gösterdiğinde, senin o olduğunu ve sonuna kadar seninle kalacağımı biliyordum.”

Hava dişlerime çarpıyordu.

Elini kaldırırken gözleri üzerimde gezindi, parmak uçları boğazımı buldu, Holt’un bıçağı dayadığı, şimdi pembe bir çizginin durduğu, tam olarak iyileşmemiş yere hafifçe dokundu. Nabzım şakaklarıma çarparken çenemden karışık saçlarıma doğru bir yol izledi.

Göğsümde sıcaklığın arttığını, bastırmaya çalıştığım ağrıyı ve bana her baktığında beni paramparça eden yanmayı hissediyordum. “O zaman senin o olduğunu biliyordum... Tanıştığım her kızın yüzünde aradığım kişi. Her kasabada ve karakolda, seni bulacağımı umarak kalabalığı tarardım.”

Kan damarlarımda hızla akıyordu. “Beni mi arıyordun?”

“Son üç yıldır her gün.” Eli boynumun arkasına kayıp hafifçe izlere dokundu. “Ben Teorisyenlerleyken, Gökbilimci’nin görüldüğüne dair duyduğumuz öylesine bir söylenti üzerine senin peşine düştük. Ne kadar uzak olursan ol. Ama August’layken seni *aramaya* başladım.” Nehir gibi derin gözleri dudaklarıma takıldı, sonra tekrar yukarı çıktı. “Babamın senin peşini bırakmayacağını biliyordum. Seni ondan önce bulmam gerekiyordu.” Yutkundu, dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. “Ama sen beni buldun.”

Serin gece havasını ciğerlerime çektim, bakışlarımı onun gözlerine kenetledim ve gözlerinde kadim bir şeyler gördüm;

çok kez kıyıyı görmüş gibi diğerlerinin bilgeliğini içinde yaşıyordu. Tıpkı benim içimde yaşadıkları gibi. “Sanki... birbirimizi bulmak hep kaderimizde vardı,” dedim, kalbim kaburgalarımı döverken.

Dudakları biraz aralanırken gözlerindeki soruyu görebiliyordum. Aynı soru bende de vardı.

Nefesim dudaklarımdan kaçtı.

Lütfen, diye düşündüm. Öp beni. Gözleri kırıştı; konuşacakmış gibi dudaklarını araladı, bana geçmişimizle ilgili, bizi birbirimize getiren neredeyse kaçırılan her an hakkında bir hikâye anlatacakmış gibi, ama bunun yerine...

Öne eğildi. O kadar yakındı ki kamp ateşi ve çam kokusunu alabiliyordum. Nefesini dudaklarımda hissediyordum. Teni neredeyse benimkini sıyrırken göğsümde belirgin bir özlem hissettim. Onu izlediğim gecelerde bana bu kadar yakın olmasını istemiştim. Dudaklarımdan aralanmasına izin vererek soluk verdim, uzun zaman önce kaybolmuş olan bir kelimeyi, bir düşünceyi aradım.

O da bir anda, düşüncelerim yeniden ayaklanmadan hemen önceki saniyede dudaklarını benimkilere bastırdı. Sıcaklık, ihtiyaç, içimde biriktirdiğim diğer her şey ve görmezden gelmeye çalıştığım acı sonunda tenime yayıldı.

Eli ensemden yukarı kayıp saçıma döndü. Gitmeme asla izin vermeyecekmiş, bir daha kimsenin beni almasına izin vermeyecekmiş gibiydi. Boğazıma bıçak dayanmayacak, terk edilmiş kasabalarda bir kafese konmayacakmışım gibiydi. Parmaklarım göğsünde, köprücük kemiğinde, gömleğinin etrafında dolanırken –uzun zamandır dokunmak istediğim kısımları– onu daha da yakınına çekip gökyüzünün çılgınca döndüğünü, parçalandığını hissettim. Beni paramparça ediyordu.

Beni daha sert, çaresizce, kemiklerime örülmüş bir umut olduğuna inanıyormuş gibi öptü. Onu kurtaracakmışım gibi.

Onu tekrar bir araya getirecekmişim gibi. Birlikte geçirdiğimiz tüm o günler, vücudunun benimkine çok yakın olduğu uzun, soğuk gecelerin sonunda, içimdeki o korkunç acı yatışıyordu; başından beri ihtiyacı olan şeyi bulmuştu.

Noah.

Diğer elini boynumun arkasına, oraya işlenmiş izlerin üzerine getirirken onu öptüm. Dudaklarının dudaklarım üzerinde olmasından fazlasını, beni asla bırakmamasını istiyordum. Midemde, bağırsaklarımın derinliklerinde yakıcı bir acı büyüyordu. Gerçek gözkapaklarımın ardındaydı: Onu su kulesinin altında gördüğüm andan beri öpmek istiyordum. O zaman gözlerini kısarak parlayan güneşin altında bana bakarken karanlık, katı duruşu, kollarını saran siyah dövmeler beni korkutmuştu. Ama gözlerini kaçırmasına da katlanamamıştım.

Gözlerini üzerimde hissetmeye, beni parçalamasına ve başka bir şeye, aradığı o kıza dönüştürmesine ihtiyacım vardı.

Elimi çenesine kaydırdım, koyu teninin haritasındaki takımyıldızlar gibi her çizgiyi, her çili takip ettim. İkimizin de yaraları, geçmişinden izleri vardı. Teni, kaybolan bir arkadaşının dövmeleriyle boyanmıştı, kaçtığı Teorisyenler tarafından koluna yıldız yağmuru damgası vurulmuştu. Dişleri altdudağımı sıyırırken kalbim kaburgalarımın vuruyordu. Son Mimar olan bu çocuk beni bir yıldız ışığıymışım, karanlıkmışım ve vadi ağaçlarının arasındaki rüzgârmışım gibi öptü. Beni daha sert öperken parmakları kafatasımın üzerindeydi ve eklemlerimde kıvranan, uğuldayan korku arka plana düştü.

Elleri omurgamda gezindi, dudakları benimkilerle ayrılıyor ve gittikçe daha derine iniyordu ve sanırım sonunda birbirimizi bulmuştuk.

Çok önceden yazılmış bir hikâyeydi bu. İğneler ve mürekkepler tenimize batarken, bizi buraya, evimizden uzağa, soğuk

Yıldız Çölü

ve titrek ağaçların arasındaki bu kamp ateşine getirmişti her yaşanan..

Parmakları dudaklarımda gezinirken, nefesim tenindeyken, ona ihtiyaç duymama izin veremeyeceğimi biliyordum. Onu istememe. Onu sevmeme.

Çünkü sonunda...

Denizde...

Onu kaybedecektim.

Onu gördüğü gece yağmur yağıyordu. Gökyüzü fırtınadan sonra saf bir turuncuya bürünmüştü ama bulutlar çekildiğinde yıldızlar, ancak soğuk ve nemli gecelerde mümkün olabilecek türden bir netlikle parlayarak, karanlıkta hiçbir ışığın yansımadağı ufku bulmuştu.

Gökyüzünün –garip bir şekilde– yıldız barındırmadağı bir tarafıydı.

Teleskopunu kuzeye çevirip gölgenin başladığı ve göğün kalanının bittiğı noktaları işaretledi.

Yukarıda bir şey vardı: engin ve titrek bir karaltı. Uçuşuyor, havada asılı kalıyordu, olmaması gereken yerdeydi.

Kağıda notlar aldı, yatağının üzerindeki ahşap rafta duran, anomaliler, yıldız dizileri ve nebulalar hakkında olan kitapları inceledi. Yine de ne olduğundan emin olamıyordu. Dahası bu onu huzursuz etmiş, rüyalarına girmişti.

O her ne ise orada, büyük, dipsiz bir hiçlik çukurunda olmamalıydı. Ancak her gece, her ölçüm ve işaretlemede başka bir şeyin farkına vardı:

Gittikçe büyüyordu.

Yumuşak kağıda düşen siyah mürekkep gibi karanlık gökyüzünde süzülüyordu. Fakat sadece büyümüyordu, aynı zamanda yaklaşıyordu.

Her geçen saatte karanlık gökyüzünü dolduruyordu.

Şişiyordu. Genişliyordu.

Sonunda gökyüzünde yıldız kalmayana dek...

* Büyükayı Takımyıldızı, Dubhe yıldızı.

SEKİZ

Rüzgârın savurduğu daima yeşil olan ağaçların arasından aniden küçük bir kasaba belirdi.

Fakat kasaba demeye bin şahit isteyen yerde, sadece açık bir nergis sarısına boyanmış ahşap çerçeveli pencerelere sahip büyük bir çiftlik evine benzeyen iki katlı bir bina ve boş, tozlu sokak boyunca dikilmiş iki küçük yapı daha vardı. Toplamda üç bina vardı.

Bir kasabadan çok bir karakola benziyordu. Ağaçların arasındaki açıklığa inşa edilmişti.

“Daha önce buraya geldin mi?” diye sordum Noah’ya. Dudaklarım hâlâ dün gece *karanlık* gökyüzünün altında hissettiğim dudaklarını hatırlıyordu. Güneş ağaçların arasından doğmadan önce sadece bir ya da iki saat uyumuş ve bu bilinmeyen kasabaya ulaşana kadar kuzeye doğru devam etmiştik.

Başını iki yana salladı. “Hayır.” Ama altında çömeldiğimiz ağaçlıktan kalkıp bizi kasabadan ayıran geniş yeşil çayıra doğru bir adım attı.

Odie’nin dizginlerini tutarken geride kaldım. “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Böyle devam edemeyiz.”

Haklıydı, ağaçlık alanda kamp kurduğumuzdan beri tam bir gün boyunca seyahat etmiştik. Ne bir şey yiyebilmiş ne de içebilecek su bulabilmiştik. “Ama böyle fark ediliriz,” dedim.

“O adamlar hâlâ en az bir günlük mesafedelerdir. Onlara dair herhangi bir iz görmedik. Ve bu kasabada...” Çayırı işaret etti. “...muhtemelen sadece gecekonducular vardır. Su ve yiyecek alır, sonra da devam ederiz.”

Bir elini bana uzattı. Teni akşam güneşinin altındaki bir nehir gibiydi. Elini tutup açıklığa doğru adım attım.

Çayırı geçip kasabaya giden engebeli toprak bir yolu takip ettik. Odie, yiyebileceği bir şey arayarak yeri kokladıktan sonra burnundan soludu. Hiçbirimiz yemeğe, koca bir yudum suya ve bütün gece uyumaya hayır demezdik. Yolun her iki tarafındaki zemin, üzerlerine sayılar yazılmış ahşap kazıklarla doluydu. “Bu ne?” diye sordum.

“Arsalar. Evlerin dikileceği yerler.”

Kasaba o kadar yeniydi ki evler bile henüz inşa edilmemişti.

Büyük sarı binada, sundurmanın üzerine asılmış süslü tabelaya baktık: MAYBELLE OTEL VE RESTORAN.

Caddenin karşısında Maybelle Bar ve Maybelle Berber Dükkânı vardı. Barın önündeki direğe birkaç at bağlanmıştı ve berber dükkânının önündeki bir sandalyede ince gri saçları bir tarafa taranmış, elindeki bir parça odunu oyan bir adam oturuyordu.

Noah otelin verandasına çıktı ve kapıyı çekerek açtı.

Odie’yi korkuluğa bağlayıp tekrar yola baktım. Odie’yi görülebileceği bir yerde açıkta bırakmaktan hoşlanmıyordum. Bilmediğin bir otele doğru yürümekten de.

Yine de Noah’yı içeri kadar takip ettim.

Otelin havası garip bir şekilde temizdi, gülsuyu ve nane gibi kokuyordu ve bir şekilde tozu dışarıda tutmayı başarmışlardı.

Duvarlar minik gün doğumu mavisi çiçeklerle boyanmıştı ve minderleri yeni dikilmiş iki kişilik koltuk ikinci kata doğru kıvrılan bir merdiven boşluğunun hemen altında duruyordu. Soldaki geniş kapı, bir düzine kare masayla donatılmış başka bir odaya açılıyordu ve nadiren geldiğini düşündüğüm müşterileri bekleyen metal kahve kupaları ve katlanmış peçeteler her sandalyenin önüne yerleştirilmişti.

Buradan, uzaklardaki bu dağlardan çıkış yoktu.

Bakışlarımı sağa çevirip iki büyük sandalye arasına koyulmuş küçük bir masaya baktım. Mekân rahatsız edici derecede sessizdi. Boştu.

“Belki işletme açık değildir,” dedim, etrafımda dönüp kaçmamız gerekirse kullanacağımız ön kapıya bakarken.

Minik ve hızlı ayak sesleri ikinci kattan yankılandığında Noah masaya bir adım daha yaklaşarak başını aşağı yukarı salladı.

Yakası beyaz dantelli, soluk lavanta rengi bir elbise giyen bir kadın merdivenlerden indi. “Çok üzgünüm,” dedi. Gözleri parlarken tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Hafif kumral saçları geriye taranmış ve ensesinde sabitlenmişti. “Geldiğinizi duymadım.” Antreye doğru yürüyüp masanın arkasına geçti. Sırtı çam kerestesi gibi dimdik, bal ve lavanta kokan, görkemli bir figürdü. Sabun ve yeni yıkanmış saç gibi kokuyordu. “Kaç gece?” diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

“Biz sadece yiyecek bir şeyler arıyoruz,” diye yanıtladı Noah ve güvenilmez biriymiş gibi gözlerini kadına dikti. Fakat şu anda kimseye güveneceğini düşünmüyordum. “Belki biraz da atımız için su.”

Kadın, başını uzatıp Odie’nin verandada bağlı durduğu pencereye baktı. “Maybelle, erzak olmadan gelmek için çok uzak,” dedi tek kaşını kaldırarak. “Altın aramaya mı geldiniz?”

“Hayır.” Noah’nın sesi ölçülü ve kesindi, gerekenden daha fazla ayrıntı vermek istemiyordu. “Sadece geçiyoruz.”

“Hımm.” Gözleri biraz kararırken neşesi pembe yüzünden siliniyordu. “Bu yoldan geçen herkesin Payutte Havzası’ndan bir çıkarı vardır.”

Noah elini masaya koyup hüzünlü hüzünlü kadına baktı. “Biz nehri geçerken her şeyimizi kaybettik,” diye yalan söyledi.

“Ah, hayır.” Kadının bakışlarına samimiyet yayılırken kaşları havalandı, açıkça görünenin ötesinde hiçbir niyeti yoktu. “Siz ikiniz birkaç geceyi soğukta geçirmiş gibi görünüyorsunuz.”

Küçük, bilinmeyen bir kasabanın ortasındaki otelin antresinde dikilmekten korkmuyormuş gibi sakın görünmeye çalışarak ona gülümsedim. Gözlerimin gergin gergin ön cama kaymasını, toprak yolda at süren adamlar olup olmadığını aramasını engellemeye çalıştım.

“Geceyi burada geçirmelisiniz,” diye yineledi, gözleri umutla irileşirken. “Israr ediyorum.”

Fakat Noah başını iki yana salladı. “Kalamayız.”

Kulaklarım çınlamaya başladı. Dönüp tekrar pencereden dışarı baktım ama orada hâlâ kimse yoktu. Bir parçam bizi takip etmediklerine, vazgeçtiklerine inanmak istiyordu. Belki de Noah peşimizden gelmeye devam edeceklerini söylerken yanıliyordu. Holt öldüyse, belki de adamlar dağılır, toz gibi saçılır ve artık bizi kasabaların giderek daha da uzaklaştığı ve azaldığı vahşi doğanın derinlerine kadar takip etmek istemezlerdi.

Belki de intikam almak istemezlerdi.

Fakat kulakzarımdaki uğultu ve boğazımdaki kuruluk, bana onların hâlâ peşimizde olduğunu, bize gittikçe daha fazla yaklaştıklarını düşündürüyordu.

Kadın bize kaşlarını çatarak bakarken elbisesinin kenarlarına dokundu. “Otele pek evli çiftler gelmez. Çoğunlukla

madenciler ve çiftçiler burada kalır.” İfadesi değişti, yeniden ısındı. “Size ücretsiz bir oda vereceğim.” Pembeleşmiş elmacıkkemiklerinde bir gülümseme belirdi. “Ve ikinize de sıcak banyo hazırlayacağım. Bana akşam yemeği için ödeme yapabilirsiniz ama hepsi o kadar.”

Noah’ya baktım. Bu kadın evli olduğumuzu sanıyordu.

“Tom’a atınızı ahıra götürmesini söyleyeceğim,” diye ekledi. O neşeyle başını sallarken oteldeki sessiz koridorları dolduracak, sessiz yankıyı sonlandıracak *herhangi* bir misafirin olması için ne kadar çaresiz olduğunu hissediyordum. “Ona tahıl ve taze su verir.”

Noah’nın çenesi seğirdi, birkaç dakikadan uzun süre kalmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu. Fakat dışarıda soğukta, ormanın sert zemininde ya da bir otelde de olsa bir yerde uyumak zorundaydık. Ve Odie bir ahırda saklı olursa, onu kimse fark etmezdi. Belki sadece bir geceliğine bu riski alabilirdik. Nane ve lavanta kokulu bir banyo –tıpkı kadın gibi– kulağa çok hoş geliyordu, neredeyse ağlayacaktım. Yumuşak bir yatak, yastık ve temiz çarşaflar. Bu bir şeyi arzulayabileceğimi hiç düşünmediğim kadar arzuluyordum.

Noah’ya baktığımda bir soluk verdi, kalmak istediğimi biliyordu.

“Tamam,” dedi kadına dönerek. “Bir gece. Teşekkürler.”

Kadının tüm yüzü aydınlandı. “Gelin,” dedi merdivenlere doğru elini uzatarak.

Otelin ikinci katına aynı minik lalelerden çizilmişti, uzun koridorun her iki yanında krem-beyaz kapılar vardı. Otel duvarlarının ötesindeki vahşi doğayla –çamurlu topraklar, sert

rüzgârlar ve soğuk, çok soğuk geceler— garip bir tezat oluştuyordu.

Kadın, hangi odanın müsait olduğuna karar vermeye amacıyla her kapıya bakarak koridorda ilerledi, sonra soldakilerden birinin önünde durdu ve kolu çevirip kapıyı sonuna kadar açtı.

İçeri girmemize müsaade ettikten sonra ellerini geniş, dolgun kalçalarına yerleştirdi. “Banyo koridorun sonunda, ben ılık suyu hazırlayacağım.”

Bizi yalnız bıraktığında, derimin altında bir kaşıntı hissiyle odanın ortasında durdum. Ben ellerimi, kenarlarına dantel işlenmiş yamalı yorganın üzerinde gezdirirken Noah pencereye yaklaşıp sokağa bakmak için perdeyi araladı. “Odie’yi çoktan götürdüler.” Perdeyi eski haline getirdi, ceketini çıkarıp yatağın köşesine koydu ve sonra da gömleğinin kollarını sıvadı. “Yine de kasabaya gelen birini duyarsak gitmeye hazır olmalıyız.”

Başımınla onayladım.

Kadın elinde iki havluyla kapıda belirdi. “Hazır mısınız hanımefendi?”

Noah bana doğru başını salladı. Fakat kadının gözlerinin onun üzerinde durduğunu gördüm. Koyu renkli dövmelemlerle kaplı ve ön tarafında Teorisyen damgası olan bir yıldız yağmurunun dağıldığı kollarına bakıyordu.

Ben kapıya doğru yürürken, kadın bana hafifçe gülümseyerek bakışlarını uzaklaştırdı. Koridorda onu takip ettim. Kendi kapımızın dışında beş kapı saymıştım ve son oda ortak bir banyoydu ve ortasında, içindeki sudan buhar yükselen ahşap kaplama bir küvet duruyordu. Bu görüntüyle içim pır pır etti.

“Sizin için bir gecelik çıkardım,” dedi. “Dolabımda fazladan bir tane vardı. Kıyafetlerinizi bu gece yıkar, sabaha sizin için hazırlarım.”

“Teşekkür ederim.” Ondan bu kadar çok şey almak yanlış hissettiriyordu. Bir gece için ücretsiz oda, sıcak bir duş ve

kendi kıyafetlerinden ödünç verip kirli kıyafetlerimi yıkamayı teklif ediyordu. “Otelin sahibi siz misiniz?”

Küvete son sıcak su kovasını da boşalttı –sanırım alt kat-
ta bir yerlerde ateşin üstünde ısıtmıştı– yüzü pembeleşirken
kalçasıyla küvetin kenarına yaslandı. “Kocamla burayı bir yıl
önce inşa ettik. Yeterince büyüdüğünde, küçük kasabamızın
belediye başkanı olacaktı. O, kasabaya benim ismimi, Maybel-
le’i koymuştu.” Mavi gözleri dolarken tokasından çıkan dalgalı
birkaç bukleyi geriye attı. “Üç ay önce öldü,” diye ekledi bo-
ğazını temizlerken. “Hastalık onu çabucak aldı; hastalandıktan
yalnızca bir hafta sonra.”

“Çok üzgünüm.” Gözlerim ahşap zemine düşerken, bana
verdiği havluyu sıkıca göğsüme bastırdım.

Fakat Maybelle’in bakışları bana döndü. Gözleri buğulan-
dığında bir an için boynumdaki izi gördüğünü sandım. Belki
de yere baktığımda saçlarım öne doğru kaymış ve onun tenime
işlenen mürekkebi görmesi için yeterince açılmıştı.

Gözlerim kapıya kaydı. Üç hızlı adımda kapıdan fırlayabilir,
Noah’ya kaçması için seslenebilirdim. Noah tereddüt etmez;
bana ne olduğunu sormazdı. Tehlikenin her zaman yakında ol-
duğunu biliyordu. Otelden koşarak çıkıp Odie’yi bulur, sonra-
sında Maybelle daha merdivenlerden inmeden önce ormanda
olurduk.

Fakat dudakları düz bir çizgi halini aldı ve yumuşak kol-
larını kavuştururken dirseklerinin beyaz yumruları kıvrılmış
kollarından dışarı çıktı. “O senin gerçekten kocan değil, değil
mi?” diye ters bir sesle sordu, yalan söylenmesinden hoşlanmı-
yormuş gibi.

Bakışlarım tekrardan kapıya kaydı. Eğer ona doğruyu söy-
lersem, kalmamıza izin vermeyebilirdi. Fakat gerçek ne olursa
olsun ortaya çıkardı. “Hayır.”

“Kolundaki damgayı gördüm,” dedi üzgün bir sesle. Güvensizliğini belli ediyormuş gibi gözlerini kısarken birdenbire bana ve Noah’ya karşı ihtiyatlı davranmaya başlamıştı. “O bir Teorisyen,” diye ekledi. “O tehlikeli. Onunla yolculuk etmemelisin.”

Göğsümde yeni bir panik yükseldi. “O tehlikeli biri değil.”

“Şerife haber gönderebilirim,” dedi hızlıca bana doğru yaklaşarak. “Bir günlük mesafedeki diğer kasabada ama yarın burada olabilir. Başın beladaysa, o çocukla kalmak zorunda değilsin.”

“Hayır,” dedim sertçe, gözlerimde göreceğini umduğum ciddiyetle başımı sallarken. Noah’yla beni zorla ayırmak için bir şey yapabileceğinden korktum, düşüncesi bile soğuk bir bıçağın göğüs kafesimi parçalaması gibiydi. “O tehlikeli değil ve bir Teorisyen de değil. Artık değil. Damga, yıllar öncesinden kalma.” Yalvararak, bana inanmasına ihtiyaç duyarak ona yaklaştım. “Beni birçok kez kurtardı,” diye ekledim. “Beni korudu.”

Yumuşak mavi gözleri nokta gibi kalana kadar kısıldı. “Sen de bir Teorisyen miydin?”

Kaşlarımı çatıp tekrar başımı salladım. “Hayır. Tabii ki değilim.”

“Çünkü senin yanına odaya geldiğimde boynundaki izi gördüm. Dövme gibi görünüyordu. Yani...” Sesi kısıldı, sanki gördüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi çenesini hafifçe bir tarafa doğru eğdi. “Gece göğüne benziyordu.”

Boğazım bir yumruk gibi sıkılıyor, beni boğuyordu. “O bir şey değil,” dedim bir elimi sanki onu silebilecekmişim gibi hızlıca boynuma sürterken. Yalnızca kir ve terdi. Bundan ibaretti. Anlamsız bir şeydi.

“Posterleri gördüm,” dedi bu sefer, gözlerini bir iki kez kırpıştırırken yüz hatları tuhaf, okunamaz bir hal almıştı. “Bunun ne olduğunu biliyorum.”

Panik midemi kapladı, başından beri orada olan korku ortaya çıkıp ağırlaşarak düşüncelerime karışıyordu. *Kapıya dön,* diye çığlık attı zihnim. *Noah'ya seslen. Koş. Kaç.*

“Sen osun,” dedi sol gözü seğirirken. “Aradıkları kişi, yıldızları okuyabilen kişi.” Beni daha yakından görmek istiyormuş gibi bana doğru bir adım attı, sertçe elini uzatıp beni yakınına çekmek istiyormuş gibi bana bakıyordu. Kapana kısılmıştım.

Kaç. Daha fazla yaklaşmasına izin verme.

“Sen Gökbilimci’sin.”

Ayaklarım geriye doğru sendeledi. Sadece birkaç adımda kapıya ulaşabilirdim. Havluyu fırlatır, arkama bakmadan kaçardım.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. Hızlıca önce arkama sonra ona baktım. Ancak onun ifadesi değişmişti. Çenesi gevşerken sanırım gözlerinde gözyaşlarının biriktiğini görmüştüm. Bir avcunun bana doğru kaldırdı. “Üzgünüm, ben...” Yutkunarak boğazını temizledi. “Söylentiler duydum ama senin gerçek olduğunu düşünmemiştim.” Şimdi yüzüne sıcaklık, yumuşaklık yayılıyordu; kulakları gevşiyordu. “Bence seni yakalamaya çalışmaları, senin nerede olduğunu bilebileceğini düşündükleri insanlara öyle işkence etmeleri korkunç. Samanlığını aramalarına izin vermeyi reddeden bir çiftçiye buradan birkaç kilometre ötede astılar. Onun bilmediği bir şeyi bildiğini sanmışlardı.” Omuzları düşerken kalbim biraz olsun sakinleşti. *Birazcık.* “O Teorisyenler her ay buraya gelip otelde kazandığının yarısını alıyorlar ve ödemezsem beni kasabayı yakmakla tehdit ediyorlar.” Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar onu birdenbire daha yaşlı gösterdi, yıllardır katlandığı çok fazla kalp ağrısı onu kemiklerine kadar yıpratmıştı. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedi en sonunda. “Ya da herhangi birine burada olduğunu söylemeyeceğim.” Gözleri kısıldı ve sertçe yutkundu. “Kocam her

zaman bizi kurtarabileceğini, tedavinin sen olduğunu söyledi.” Altdudağını ısırarak kendi kendine başını salladı. Fırtınadan sonra sığındığımız evdeki yaşlı adam gibi bana bunun doğru olup olmadığını soracağını, veremeyeceğim bir tedavi isteyeceğini düşündüm. Fakat bunun yerine, “Umarım doğrudur. Umarım nereye gidersen git, işleri yoluna koyarsın.”

Derin bir nefes alarak gözlerini sildi –sanki güçlü durup acıyı bastırıyormuş gibi– daha sonra yere eğilip boş kovayı aldı ve yanımdan geçip çıktı. Fakat koridorda duraksayarak arkasına döndü. “Burada güvendesin. Bunu bilmeni istiyorum.” Dudaklarında küçük, nazik, samimi ve hiçbir şey saklamayan bir gülümseme oluştu. “Güzelce temizlen, odana yemeğini getireceğim.”

Vücudum gergin bir şekilde titredi, kapının yanında durup kadının koridorda ilerlerken çıkardığı ayak seslerini dinledim. Parmağımı tahtaya vurdum. Belki yine de odaya koşup Noah’ya gitmemiz gerektiğini söylemeliydim... ama orada kalıp nefesimi yavaşlattım. Bir parçam ona güveniyor, inanıyordu. Bu dünyadaki herkes kötü olamazdı. Vadinin ötesindeki herkes benim peşime düşüp *canımı yakmayacaktı*.

Bizim burada kalmamıza izin vererek bir risk alıyordu ama Teorisyenlerden nefret etmek için sebepleri vardı: Ondan çalışıyorlar ve komşularını öldürüyorlardı. Sadece bir geceliğine de olsa burada güvende olduğumuza inanmak istiyordum. *Bizi koruyacağını, sırrımızı saklayacağını* düşünmek istiyordum. Çünkü o da birini kaybetmenin ne demek olduğunu herkes kadar biliyordu. Gözlerinde, insanlarda gözden kaçıramayacağınız kadar büyük delikler açan kaybın acısını görebiliyordum.

Bizi burada saklamak onun için bir kurtuluştı.

Bunu yapmaya ihtiyacı vardı: kocası için, Teorisyenlerin bu zamana kadar işkence ettiği ve öldürdüğü her yakını için.

Bizi ele vermeyecekti.

Elimi kapıdan çektim ve hızla soyunup banyoya girdim. Vücudumun tüm sıg noktalarına ılık su birikip beni neredeyse ağlatacak kadar rahatlatırken kısa bir süreliğine zonklayan başımı küvetin sert kenarına dayadım. Uyuyakalabilirdim; gözlerimi kapatıp nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi unutabilirdim; bir rüyanın beni kandırıp, vadiye döndüğümü ve korkacak bir şey olmadığını düşündürmesine izin verebilirdim. Fakat bunun yerine saçımı çabucak yıkayıp banyodan aceleyle çıktım.

Noah'dan çok uzakta, dışarıda neler olup bittiğini duyamayacağım bir yerde çok uzun süre kalma riskini almak istemiyordum.

Odamıza döndüğümde Noah'yı perdesi açık pencerenin önünde durmuş nöbet tutarken buldum. Islak saçlarım omzuma dökülüyordu. Maybelle'in bana bıraktığı temiz pamuklu gecelik bir beden büyüktü ve bol geliyordu. Noah dönüp gözlerini üzerimde gezdirdi. *Yeşil yeşil yeşil* gözleri sanki ince beyaz kumaşın içini, yalnızca tenimi ya da takımyıldızlarımı değil, tenimin altında saklanan beni görebiliyordu. Gözlerini kırıştırırken bir an bir şey söyleyeceğini sandım ama ses çıkaramadı. Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Gergindi. Düşünce sürüsünde kaybolmuştu.

Yanaklarım ısınırken geceliğin belini çekiştirdim.

"Sen..." diye başlayıp sonra fikrini değiştirdi. Kelimelerini kaybetti. Gülümseyecekmiş gibi dudakları seğiriyor, sonra da bunu bastırıyordu. İçimde bir ateş harlandı. Ona daha yakın olma isteği. *Daha yakın*, hep daha yakın. Fakat en sonunda boğazını temizleyip gözlerini kaçırdı. "Yiyecek getirdi." Başıyla, her biri tatlı kokan bisküviler, kuru fasulye ve taze elma dilimleriyle dolu iki tabağın beklediği ahşap şifonyeri işaret etti. Bir de bir sürahi su vardı.

Dolaba doğru yürüdüm, elma dilimlerinden birine dokunurken ağzım sulandı. “Kim olduğumu biliyor,” dedim bir ısırtık almadan önce.

Noah’nın gözleri önce kapıya, sonra bana döndü. “Hemen gidelim,” dedi aceleyle yataktaki ceketine uzanırken.

Fakat ona doğru elimi kaldırdım. “Bir şey söylemeyecek.”
“Emin olamayız. Gitmemiz gerek.”

Elimi tabaktan çekip ona doğru yürüdüm, bakışlarım gözlerinin sakinliğine yerleşti. “Sorun yok,” dedim, bir elimi göğsüne dayadığımda gömleğinin altındaki kalbinin hızla atışını hissederek. *Güm güm* atan kalbi saldırmaya hazır vahşi bir yaratık gibiydi. “Teorisyenlerden nefret ediyor,” dedim çabucak. “Yaptıkları şeylerden nefret ediyor. Ben de ona güveniyorum. Hiçbir şey söylemeyecek.”

Riske atmak istemediğini anlayabiliyordum; bu kasabadan kaçıp ormana gitmek istiyordu. Fakat elimi çekmedim ve o kadar yakındık ki parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırabilir, korkuyu ve şüpheyi öpererek uzaklaştırıp anlamasını sağlayabilirdim. Onu öpebilirdim ve kendimizi kaybederdik; nerede olduğumuzu, neden kaçtığımızı unuttuk. Bu duvarların dışında bizi avlayan hiçbir şey yokmuş gibi davranabilirdik. “Noah,” dedim, gözleri gözlerime takılırken. “Güven bana. Bu gece burada kalabiliriz.”

Yanağıma, çeneme dokunurken başını salladı. “Peki.”

Ona bu kadar yakın olmak canımı acıtıyordu. Göğsümün ortasında çarpık ve olanaksız bir his, zaman benden uzaklaşıyormuş gibi kemiklerimi kemirirken, yaz yeniden kışa dönüyordu. Bu odada, onunla baş başayken ve parmak uçları tenime değerken kendimi kaybedebilirdim.

Ancak midem açlıktan guruldadığında kollarının arasına kayma isteğimi bastırarak elimi göğsünden çektim. “Banyo

yapabilirsin,” dedim usulca, yalnız kalmamı istemediğini hissederek. “İyiim ben.”

Elini yüzümden çekip bir anlığına beni izledi, zaman tekrar yavaşladı ve sonra isteksizce odadan çıkıp onu bekleyen banyoya ilerledi.

Yatağın kenarına oturup o kadar hızlı yemek yedim ki midem ağrıdı, sonra pencereye yürüyüp yaklaşan atlar ya da adamlardan herhangi bir iz var mı diye sokağı izledim. Fakat kasaba sessizdi, bir köpek havlaması bile yoktu. Kasabaya birinin gelip gelmediğini duymak kolay olurdu; bu durgun, yoldan uzak yerleşim yerinin her bir noktasına yayılırdı. Yine de o sessizlikte başka bir ses daha duyuluyordu: kulaklarımdaki çınlama.

Artık hep oradaydı, düşük bir titreşim kafatasımın kıvrımlarını sarsıyor, cildimin titremesine ve kaşınmasına sebep oluyordu. *Kötüleşiyordu*. Fakat Noah’ya hiçbir şey söylemeyecektim, ne kadar kötü olduğunu bilmesini istemiyordum. Endişelenmesini istemiyordum. Zaten çok geç olmadan denize ulaşmak dışında yapılacak bir şey yoktu.

Avcumu cama dayadım ve gökyüzünün rengini kaybedip geceye karışmasını izledim. Yine de çatlak kenarlarını, uğultuyu ve çamların ötesinde gökyüzünün karanlık yamasını görebiliyordum; her ışık noktasını yutuyordu.

Gölge artık daha büyüktü, olması gerekenden daha yakındı.

Annemin uyarısı düşüncelerime karıştı: *Gökyüzü değişiyor. Ve yakında geriye sadece karanlık kalacak.*

Noah kapıda belirdiğinde saçları ıslaktı, muhtemelen ona Maybelle’in verdiği gri keten pantolonu giymişti. Pantolonun kocasına ait olduğundan emindim. Fakat üstü çıplaktı, banyodan dolayı hâlâ nemliydi ve dövmelelerinin çizgilerini, boynundaki zincirden sarkan gümüş halkayı izlemeden edemedim.

Yalnızca yağsız ve sert kastan oluşuyordu. Mücadele eden, kaçan ve *hayatta kalan* bir çocuktuk. Bunun için eğitildiği, omuzlarının sert kıvrımlarından ve taş gibi karnından anlaşılıyordu. Benimkiyle buluşan gözleri... çok derin bakıyor, neredeyse ihtiyaç gibi görünen bir şeyle dolup taşıyordu.

Gözlerimi kırptırdığımda boğazıma hava hücum ederken kaburgalarımın en altında zonklayan ağrıyı hissetmemeye çalıştım ve ona gölgeden, herhangi bir şeyden bahsetmeden önce pencereden uzaklaştım.

Dolaba doğru yürürken bisküvilerden birini ağzına atıp pencereyi kontrol etti, ikimiz de tam anlamıyla güvende hissedemiyorduk. “Ben yerde uyuyacağım,” dedi net bir şekilde, odadaki tek yumuşak yatağı paylaşarak beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi. Yataktan bir yastık çekip şifonyerdeki fazladan battaniyeyi buldu ve sert zeminde kendine yer yaptı. Ona gerek olmadığını, yanımda uyuyabileceğini söylemek istiyordum ama bunu söylemek garip ve bir şekilde uygunsuz hissettirecekti, bu yüzden kendi başıma yatağa tırmanıp nane kokulu beyaz çarşafın altında ayak parmaklarım temiz kumaşa dolanırken başımı yastığa gömdüm. Bir an için vadiye döndüğümü, sıcacık yatağımda yattığımı, annemin hâlâ hayatta olduğunu ve hiçbir şeyin değişmediğini hayal etmeye çalıştım.

Noah komodinin üzerindeki mumu söndürürken ben battaniyelere daha da gömüldüm ama dışarıda sert zeminde, rüzgâr hep yanımda ve Noah yanımdayken onca gece uyuduktan sonra tuhaf, anormal gelmişti.

Etrafımızı saran otel duvarları çok inceymiş gibi hissettiren bir sessizliğe bürünmüştü.

“Bana hikâyelerinden birini anlat,” dedi yerdeki derme çatma yatağından, sesi kar ve gece göğü gibiydi. “İlk Gökbilimci hakkındakilerden.”

Göldeyken, ona yıldızlarda hikâyeler gördüğümü söylemiştim. Fakat ne olduklarını sorduğunda, ona sadece belirsiz cevaplar vermiştim. Çok fazlasını anlatmaktan korkuyordum. Fakat artık ona daha fazlasını, bir parçamı vermek istiyordum. Kim olduğumu. “İlk Gökbilimci,” diye başladım, “gece göğünün haritasını çıkaran ve henüz ismi olmayan takımyıldızlara isim veren kişiydi.”

Hikâyeyi yüksek sesle anlatmak –sadece annemle benim aramda olan bir şeyi paylaşmak– garip gelse de kelimeler dudaklarımdan zahmetsizce, bir nefes kadar kolay dökülüyordu.

“Ona ne oldu?” diye sordu Noah sessizliğin ritmine uyarak.

“Uzun zaman önce vadide öldü.”

“Yalnız mı?”

Cildini kaplayan dövmeleri hayal ettim, tıpkı benimki gibi izlere sahip bir kadındı fakat mürekkebi kendi tenine kendi işlemiş ve kendi haritasını yapmıştı. Sessiz odada sesim fısıltı gibi çıkarken, “Her zaman yalnız değilmiş,” dedim. “Bir kere âşık olmuş.” Kelime dilimi elektrik çarpıyor gibi hissettirdi: *aşk*.

Noah’nın bir şey söylemesini bekledim ama o, ona yatmadan önce bir masal anlatıyormuşum gibi sadece dinliyordu ancak bunlar gerçek hikâyelerdi.

“Onu sevdiği kadar kendisini seven bir adamla tanıştı. Ama birlikte olamazlardı. Bu yüzden adam onu terk etti ve kadın da hayatını vadide tek başına geçirdi.”

“Neden?”

Yerde Noah’yı zar zor görebildiğim yatağın kenarına doğru döndüm. “Bu bir fedakârlıkmış,” dedim ona. “Daha sonra gelecek olan bizler için yapmışlar.”

Noah’nın ifadesi tam olarak anlamamış gibi düz bir hal aldı. “Hikâyelerinin korkunç bir sonu var. Bir daha hiç görüşmediler.”

“Bu daha büyük bir hikâyenin –Gökbilimci’nin hikâyesinin– sadece küçük bir parçası ve şimdi benimle devam ediyor. Ben de sonunu görmeliyim.”

Nefes alışında tuhaf bir ağırlık vardı; sanki bir şeye, hikâyemizin bilinmeyen, yazılmamış kısmına doğru ilerlediğimizi biliyordu. “Nasıl bitecek?” diye sordu, sesi o kadar yoğundu ki bana sonbaharda ağır ağır akan nehri hatırlatıyordu.

Dudaklarımın bir kenarının bükülmesine izin verdim. “Denize ulaşana kadar bilemeyeceğiz.”

Hava, hareketsiz bir sessizlik ve ikimizin de zihninde dolaşan düşüncelerle duruldu. Hızla çarpan kalpler, üzüntü ve cesaret, hepsi içimizde çalkalandı.

“O kimdi?” diye sordu Noah uzun bir sessizlikten sonra. “Âşık olduğu adam?”

Işık parçacıkları gözlerime dağılırken derin bir nefes alıp onları uzaklaştırdım. August’un Noah’ya tüm eski hikâyeleri anlatma fırsatı olmamıştı. Belki de Holt’la olanlardan sonra ona her şeyi anlatmaktan korkmuştu. Belki de Noah’nın babasına dönmesi ihtimaline karşı tüm sırları açık etmeden önce Noah’ya güvenebileceğinden emin olmak istiyordu. Noah ona ihanet ederse diye. Ya da belki de ona gerçeklerin ağırlığını yüklemek istemiyordu. Gerçekten önemli olan tek şey denize giden yolu bilmektir. Hepsinin gerçeğiyle yüklenmektense gerisini bilmemek daha iyiydi.

Fakat Noah hâlâ buradaydı. *Benimle*. Ve ona bu küçük şeyi vermek istiyordum.

“İlk Gökbilimci ilk Mimar’a âşık olmuş,” dedim gözlerimi Noah’ya çevirerek. Siyah saçları onunla ilk tanıştığım zamandan daha uzundu, gözleri çiy damlaları gibiydi. İçlerinde kolayca boğulabilir ve bir daha asla dönmeyebilirdim. “Başlangıçta birliktelermiş,” dedim ona gerçeği vererek. Elimi başımın

altına kaydırarak doğruldum. “Adam bir şeyler, evler, kasabalar ve yerleşimler inşa ederken kadın da gökyüzünü incelemiş.” Aşklarının başlangıçta, korkacak bir şeyleri olmadığına ne kadar basit olduğunu düşündüm. Ölüm riski ya da tehdidi olmayan bir aşktı.

Noah çenesini eğip bana baktı. Hayatımı ilk Gökbilimci ile birleştiren paralellikleri düşündüm. O ve ben, ikimiz de bizi koruyacak, denize giden yolu bilen, bildiğimizi sandığımız her şeyden bizi koparan bir çocuğun gözlerine bakmıştık. Bize kendimizi canlı hissettiren, kalplerimizin kanat gibi çırpınmasına ve parmakları tenimizi her sıyırdığında midelerimizin fırıl fırıl dönmesine sebep olan.

Geçmiş beni bu ana bağlamış gibi geliyordu. Beni buraya getirmişti. Noah’ya.

Kolumu yatağın kenarına doğru uzatırken ona dokunabilmeyi, onu ciğerlerime çekebilmeyi ve ne olursa olsun, tüm bunların sonunda ne bulursak bulalım, onu kaybetmeyeceğimden emin olmayı diledim. Fakat bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum. *Bu bir yalandı.* Bu yüzden yataktan kalkıp yorganı üzerime çektim ve ayaklarımı soğuk ahşap zemine kaydurdım.

“Sorun ne?” diye sordu kollarına yüklenerek doğrulurken, çıplak göğsü açıktaydı.

“Tek başıma uyuyamıyorum,” dedim. “Şu yatakta.” Şimdi sert zemini, kulaklarımda Noah’nın kalp atışlarının sesini, vücudundan gelen sıcaklığı, yanımdaki varlığını özlüyordum. Onun teninin benimkine değmesini. Soğukta birlikte yattığımız çok fazla gece geçirmiştik ve artık uyuyabilmemin tek yolu bu gibi geliyordu.

Yere çöküp göğsünün, derisinin ve pamuklu çarşaflarının arasına kıvrıldım ve yorgun ciğerlerime derin nefesler çektim.

Kollarını dikkatlice etrafıma sarıp gövdem boyunca kaydırdı ve ben de nefesinin tanıdık ritmini dinleyerek gözlerimi kapattım. *Buna bir son vermem gerekiyordu.* Hepsi gitmeden önce bu tekil anıya tutunmam. “Su kulesinde,” dedim, aklımdan geçen bir anıyla, “adımı söylediğimde irkildin. Biliyormuşsun gibi.”

Nefesini saçlarımda hissettim, güneşten ısınmış alnı ve dudakları o kadar yakındı ki suratını öpebilirdim, dudaklarımın teninde gezmesine izin verirdim ve böylece hiçbir zaman bırakıp gitmezdi. “Bunun bir yıldızın adı olduğunu biliyordum,” dedi yumuşak bir sesle, her bir kelime tenimde süzülüyordu. “August bana birkaç takımyıldızı öğretmişti. Ve sen adını söylediğinde, senin o olduğunu biliyordum.”

Elini kaldırıp şakağıma dokundu, saçlarımı yüzümden çekti. Ziyaret ettiği her şehirde aradığı ve beklediği kız. Şimdi de onun kollarına dolanmış durumdaydım. Dudaklarıma dokunduğunda gözlerimi kapattım, bu anı saklamak istedim, gökten aşağı çekip benim olmasını istedim. Ama uzun sürmeyeceğini biliyordum. Diğer her şey gibi o da benden koparılacaktı.

Kara kirpikleri titreşirken beni izledi ve aramızdaki boşluktan nefret ettim. Hain hava, ayrılık. Başka bir nefes almaya zahmet etmeden dudaklarımı onunkinin üzerinde gezdirdim, parmaklarımı köprücük kemiğine değdirdim, kas ve kemiklerinin üzerinde spiral çizen siyah mürekkebe bastırdım. O, Mimar’ın yüzüğünü boynuna takan bir çocuktü, asla bulamamaktan korktuğum bir çocuk. Fakat artık bulduğum için onu her zamankinden daha çok istiyordum. Derin bir nefes verdi ve bana anlayabileceğimden daha fazla duyguyla baktı. “Vega...” dedi aceleyle ve ardından dudaklarını benimkiyle buluşturdu.

Bölünmüş ve gerçek dünyaya akmış bir rüya gibi hissettiriyordu. O sıcak ve uzaklardaki gecelerdi; o yıldızlara örülmüş

bir hikâyeydi. Bana, parçalanmış ve tekrar bir araya gelmişim gibi hissettiriyordu; onu tarif edebileceğim kelimelerden daha fazlasıydı. Gözlerimin arkasına sıcaklık tırmanırken, korktuğum için gözkapaklarımdan yaşlar süzüldü. Onu kaybetmekten korkuyordum, *sonunda* olacıklardan korkuyordum. Bunun, dudaklarını tenimde hissedeceğim, ihtiyacı olan son ve tek şeymişim gibi çenemi ve boynumu öpeceği son gece olacağından korkuyordum.

Şimdiye kadar hiç anlayamadığım bir duyguydu. Kaybetmek istemediğim bir şeydi.

Çok tehlikeli bir histi, beni mahvedebilirdi.

Noah saçıma üflerken kulağının altından boynunu öptüm. Artık bir şeyi içinize bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettirecek kadar istemenin nasıl bir his olduğunu biliyordum, biri gelip onu çekene kadar daha derine iniyordu. “Korkuyorum,” diye itiraf ettim, tenine doğru fısıldayarak.

“Neden?” Sesi cevabı biliyormuş gibi alçak ve dikkatliydi.

Parmaklarımı göğsüne bastırarak onu daha yakına çekmeye çalıştım. “Yarından.”

Dudaklarını boynumda gezdirip dudaklarıma döndü. “Biliyorum.” Beni, sanki tenime damgasını vurabilecekmiş ve döv-melerimiz bir olacakmış gibi daha sert öptü. Beni bu duvarların dışında avlayan her şeyden koruyabilirmiş gibi. Beni hiç bırakmayacakmış gibi.

Fakat bizi bekleyen acıyı bilmiyordu. Ve içimde gizlediğim, ondan sakladığım sırdan nefret ediyordum.

Bir parmağımı çenesindeki küçük yara izinin üzerinde gezdirerek haritasını çıkardım, kendi düşüncelerimi silmeye, onları arka plana gömmeye çalıştım. Noah dudaklarını uzaklaştırıp gözlerini benimkilerle buluşturdu, içimde yükselen korkuyu hissediyordu. İkimizin içinde de.

“Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim,” dedi, bir söz ve bir bağlılıkla. Bir yemin. Elleri sırtımda, omurgamda, tenim boyunca kayarken parmak uçları hafifçe titriyordu. Fakat sonra dokunuşunda bir baskı hissettim. Beyaz geceliği yukarıya doğru, kalçalarımın belime, oradan başıma, altında çıplak kalana kadar çekti. Sadece tenimi kaplayan dövmelerim kalana kadar.

Beni öptü, dudaklarını benimkinin üzerine kapatıp duruşunu değiştirdiğinde dudaklarına doğru küçük bir ses çıkardım, şimdi içimdeki ihtiyaç ağırlaşıyordu. Daha yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Diğer her şeyi boğmasına ihtiyacım vardı. Kaslı omuzları üzerimde gerilirken boynunda asılı duran yüzük göğsümü sıyırdı, nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Onu tekrar öptüm. *Tekrar.* Tekrar. Onu kendime çektim. Vücudunu benimkine bastırdım.

Ellerinin tenimde olmasına ihtiyaç duyarken beni buldular; her çizgiyi, yıldızların karnım boyunca kıvrıldığı her yeri, uyluğumdan aşağıya doğru takip ettiler. Parmak uçlarının altında bir harita vardı. Nefesinin titreştiği yerden boynunu öptüm. Bir zamanlar Teorisyen olan bu çocuğun kolundaki yıldız yağmuru işaretine dokunup öptüm. Bir hain. Şimdi beni koruyan, sonuna kadar benimle kalacağını bildiğim kişi. *Ben onu terk edene kadar. Ve beni anlamayacaktı.* Parmaklarım dudaklarını bulup kusursuz şeklini takip etti ve onun her şeyine muhtaç bir halde onu öptüm. Beni hiçbir zaman bırakmaması için yalvardım. Hiçbir şey için.

Kalbi göğsünde hızla, okul binasından kaçtığımız zamankinden daha sert çarparken daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerime dokundu. Beni öperken altında titrediğimi, paramparça olduğumu, parmaklarımı tenine, dövmelerine –vücuduna örülmüş geçmişine– geçirdiğimi hissediyordum. İkimiz de işaretlenmiştik. İkimiz de hâlâ hayattaydık. Nefesim

Yıldız Çölü

kulağına, terine, sıcaklığına ve gözyaşlarına çarptığında parçalanmış ve tekrar bir araya getirilmiş bir kız gibi hissediyordum.

Yıldız ışığı toza dönüştürülmüş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, öylece dururken birbirimize dolanmışız gibi hissediyordum ve bu yakınlık asla yetmezmiş gibi sırtına yüklenip beni kendine çekebileceği kadar yaklaştırdı. Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu, parmakları saçlarımı okşayarak şakaklarımda gezindi.

Başımı göğsüne yasladım, kalbi kaburgalarının altında çarparken uykunun hülyalı sükûnetinin beni çektiğini hissettim. Yine de gözlerimi kapatmadım. Noah'yı güvende tutmak için Cricket'a verdiğim sözü düşündüm. İkimiz de birbirimizi korumak için söz vermiştik. Birbirimizi hayatta tutmak için. Fakat hangisi daha kötüydü: Ölüm mü yoksa âşık olabileceğim bu çocuğu terk etmek mi?

Aşk.

Çünkü ona yalan söylemek, beni şimdiye kadar başımıza gelen her şeyden daha beter hale getirebilirdi.

Parmaklarımı sıcak göğsünde, boynundaki gümüş zincire doğru gezdirdim, Mimar'ın yüzüğüne dokundum ve Noah rüya görürken ben metale işlenmiş Circinus takımyıldızının izlerini takip ettim. Odanın karşı tarafından, ayın ufukta yükseldiği gökyüzünü ikiye bölen pencereye doğru baktım. Biri yıldızlarla doluydu. Diğeri ise değildi.

Gördüklerimden nefret ediyordum. Geldiği anlamdan.

Burada Noah'yla yaşanan şeyin uzun sürmeyecek oluşundan.

Gözlerimi kapatıp bunu gerçek olmamasını, annemin bana anlattığı tüm hikâyelerin yalan olmasını istiyordum. Fakat

sözleri beni buldu, hayallerimi parçalayıp geçti. “Bu gökyüzünün ölü kısmı,” demişti boğazındaki yumruyla, suratı asıktı. “Hiçbir ışığın hayatta kalamayacağı yer.”

Yıllardır onu inceliyor, teleskobunu gölgenin en derin merkezine doğru çeviriyor, haritasını çıkarıyor ve annesinin kendisinden önce ne yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Gece geç saatte, sonbaharın son zamanlarında, vadi duvarlarına bir parça kar dökülürken beni nehre çağırdığında gözleri kararlı ve bazen alet deposunun yakınında cırcırböceklerini kovalayan tilkininkiler gibi vahşiydi. Teleskopun halkalarını ayarladı, sonra başıyla işaret etti. “Bak,” dedi ve tam doğru açıyla kesilmiş katmanlı camdan baktığımda, gökyüzünde bir yıldıza doğru yaklaşan gölgenin en ucunu gördüm. Orada, buluştukları o ufak noktada, yıldız ışık şeritleri oluşturarak parlıyordu.

“Bu ne?” diye sordum suratımı uzaklaştırırken.

“Yıldızı yutuyor,” derken gözlerinde bir ışık ve sesinde keşif heyecanı vardı.

“Neden?”

Başını gökyüzüne kaldırıp çıplak gözleriyle gölgeye baktı, ifadesi değişti ve kaşlarını çatı. “Çünkü o bir kara delik.”

Ona öylece baktım, sonra tekrar teleskoptan bakmak için eğildim ve kaybolmadan önce yıldızın son ışık huzmelerini yakaladım.

“Çok hızlı oluyor,” dedi sesinde kasvetli bir tonla. “Bu yüzden daha önce hiç fark etmedim, gerçekleşme anında asla yakalayamadım. Fakat etrafındaki yıldızları yiyip bitiriyor. Ve ne kadar yakınlaşırsa, gerçekleştiğinde onu yakalamak o kadar kolay oluyor.”

“Daha yakın mı?” diye sordum, ayak parmaklarımdan yukarı doğru bir titreme, iliklerimde bir farkındalık yükselirken.

Eliyle teleskopa hafifçe dokunarak gözlerini bana çevirdi. “Yaklaşıyor Vega.” Sesini ani bir ciddiyet kaplamıştı. Bunun ne

Yıldız Çölü

anlama geldiğini açıklamasına ihtiyacım yoktu çünkü yıldızlar, gökyüzü ve karadelikler gibi anomaliler hakkında zaten yeterince şey biliyordum.

“Bize ulaşması ne kadar sürer?” diye sordum sakince.

Bir omzunu kaldırıp gözlerini tekrar gökyüzüne çevirdi. “Emin değilim. Haritayı çizmeye devam etmem, ne kadar hızlı genişlediğini ölçmem gerekiyor. Ama...” Sözleri kesildi ve bir sonraki söyleyeceği şeyden kaçarak şakağını sildi. Geciktiriyordu ama sonunda ağzından çıkarmanın bir yolunu buldu. “Er ya da geç tüm gökyüzünü dolduracak.”

“Ve sonra çok geç olacak,” diye bitirdim onun için.

Gözlerini kısıp başıyla onayladı ve kollarını belime sararak beni kendine çekti. Fakat başımı kaldırdım. “Peki ya yıldız kız kardeşler?” diye sordum. “Ya zamanında gelmezlerse?”

Hava burun deliklerini terk ederken bakışlarını doğuya çevirdi. “Geleceklerini ummalıyız. Aksi halde...”

Geri çekildim ve gökyüzünün karanlık tarafına, karadeliğe baktım. “Hayatta kalamayız.”

Noah’ya söylemediğim, göğüs kafesime sakladığım şey buydu. Uyumasına izin verdim, ciğerleri usulca yükselirken dudakları aralanmıştı. Çünkü yükü çok büyüktü. İçinde hâlâ umut, gözlerinde hafif bir ışık vardı. Bunu ondan almak istemiyordum. Çünkü bu, gökyüzüne yayılan korkunç bir sondu; peri masalı ya da yatmadan önce anlatılan hikâyeler gibi olmayacak bir son. Gökyüzünü ve bizi parçalayacak, geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bu, yalnızca ufkun bir tarafını karartmakla kalmıyor, aynı zamanda bizi hasta ediyordu.

Annem bunun, yıldızlar arasındaki şeyin *karanlık madde* olduğunu söylemişti: küçük, görünmeyen ve algılanamayan toz benekleri. Ekim rüzgârlarına yakalanan hanımeli ağacının

polenleri gibi karadeliklerden dışarıya doğru yayılıyordu. Karadelik de her gün biraz daha yaklaştıkça, üzerimize daha fazla karanlık madde yağıyor ve bu da bizi daha hasta, daha zayıf yapıyordu. Kulaklarımızın çınlamasına ve görüşümüzün bulanıklaşmasına sebep oluyordu.

Karanlık madde bedenlerimizi parçalıyor, bizi ufak parçalara ayırıyordu.

En başından beri oradaydı.

Verem hiçbir zaman bulaşıcı olmamış, asla insandan insana geçmemişti. Doğduğumuz andan itibaren bedenlerimize sızmaya başlıyor ve –onu solurken, havamızın onunla kaplanırken– bizi paramparça ediyordu. Bizi öldürüyordu.

Ölüleri gömdük ve buna *verem* adını verdik, bildiğimiz bir kelimeydi. Anladığımız.

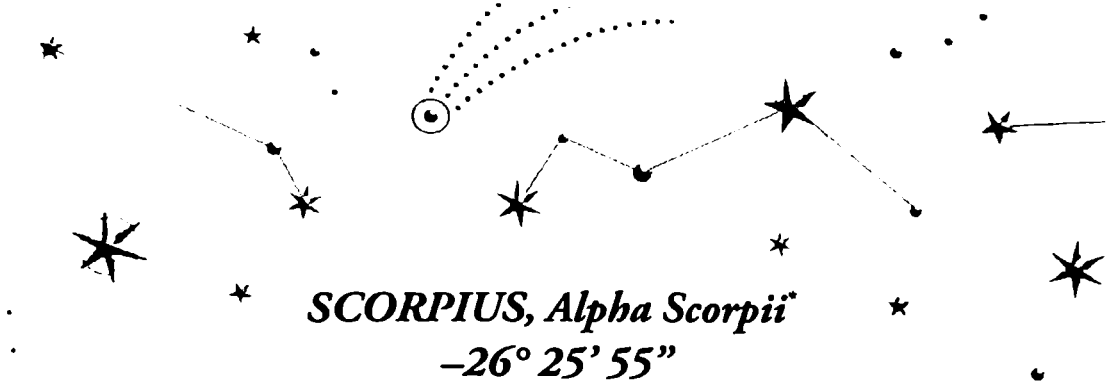
Fakat bu başka bir şeydi.

Bir hastalık, bir kişiden diğerine geçen bir şey değildi. Bu, göklerimizden süzülüp bizi yavaşça öldürüyordu. Sonunda hiçbir şey kalmayana kadar.

Annem hep anomalinin cevaplardan daha fazla gizem içerdiğini ve bunun tanımlaması, tespit etmesi zor bir şey olduğunu söylerdi.

Yine de bildiğine emin olduğu şey...

Hepimizin bu şekilde öleceğiydi.

Kimse ona inanmadı.

İlk Gökbilimci, daha önce hiç görmediği yıldızların bir özelliğini, gece göğünün bir kısmını örten bir gölgeyi keşfetmişti. Bu onu hastalıktan daha çok korkuttu, kulaklarında her zaman var olan, kafatasında küçük delikler açıyormuş gibi hissettiren yanmadan daha kötüydü.

O, görmeleri için ne kadar yalvarırsa yalvarsın, diğerleri onun aptal, deli ve akli kanıtlanamayan, gerçek olamayacak fikirlerle dolu biri olduğunu düşündü.

Ekinleri, kemiklerine işleyen verem, evlerinin arkasına kazdıkları mezarlar ve bazen gökyüzünü boğan toz için endişeleniyorlardı. Verem hepsini öldürmediyse, açlık öldürecekti.

Ancak Gökbilimci korkacak başka bir şey olduğunu hissetti.

Diğerlerinden daha büyük bir şey.

Artık çok az uyuyor ve sadece kemikleri yorgunluktan titreyen elleriyle notlar çıkararak gece göğünü izliyordu. Ölçtü ve haritasını çizdi; bu, nasıl yapılacağını bildiği tek şeydi. Bir zamanlar yıldızların bulunduğu ancak şimdi karanlık tarafından yutulduğu yerlerin koordinatlarını çizdi.

Kendini yalnız hissediyordu. Yorgun ve uykusuz aklını korku sarıyordu.

Bir adamın uzun ve tozlu yolu tırmandığı... ve evinin kapısını çaldığı güne kadar.

* Akrep Takımyıldızı, Antares yıldızı.

Perdesi kapalı pencereden sızan soluk ışık, döşeme taltalarını, örtüyü ve Noah'nın çıplak göğsüne yasladığım ellerimi ısıtırken çabucak sabah oldu. Güneş temiz ve çilli tenime, artık kirle dolu olmayan tırnaklarıma değiyordu. Fakat ben boğuluyormuşum gibi dik oturup sık nefesler aldım.

Rüyamda okyanusu, zalim ve vahşi denizi görmüştüm. Yüzümü silip boğucu hatırayı zihnimden çıkardım.

Noah hâlâ uyuyordu ve her nefeste dudakları kıpırdanırken artık gözlerinin kenarında endişeli kırışıklıklar yoktu, çenesi gergin değildi. Onu uyandırmak istemiyordum çünkü uzun sürmeyeceğini biliyordum. Fakat kolu hareket etti, uykusunda beni arıyormuş gibi yorganın üzerinde kaydı. Sanki artık bana alışmıştı.

Ona yalan söylememe rağmen.

Her ne kadar içime bir şeyler gömmüş olsam da annem her zaman gerçeğin yalnızca bizim taşıyacağımız bir yük olduğunu söylerdi.

Bakışları güneşin odaya dolduğu pencereye kaymadan önce bir an hareketsiz kalıp uykulu zümrüt yeşili gözleriyle bana baktı. "Geç olmuş," dedi doğrulurken. Battaniyeleri üzerinden atarken göğsünü kaplayan, köprücük kemiğine ve boynuna

dolanan dövmeler ortaya çıktı. Bazıları sarmal canavarlara benziyor, diğerleri sadece kaburga kemikleri boyunca siyah çizgiler oluşturunuyordu ve bu ona tekrar dokunmak istememe neden oluyordu. Onu yakınımına çekip dudaklarımı onunkilere bastırmak, tekrar battaniyenin altına gömülüp dışarıdaki dünyayı unutmak istiyordum.

Fakat kapı çaldı, yumuşak bir *tık tık tık* sesi duyuldu. Noah yerden fırladı. Ve hissettiğim huzur paramparça oldu.

Korktuğumuz şey bizi bulur, her zaman bulur.

Noah kapıyı hafifçe aralayıp sırtını duvara yasladı ve karşı tarafta kim varsa onu bekledi. Ancak kimse yoktu. Yere çömelerek koridordan bir şey aldı, sonra da kapıyı tekrar kapattı. Kollarında, temizlenmiş giysilerimizden oluşan bir yığınla başka bir şey tutuyordu.

“Bu ne?” diye sordum yerden kalkarken.

“Bir matara su ve yemek bırakmış.” Giysileri yatağın üzerine koyup dört mısır ekmeği ve bir demet kuru meyvenin –elma ve armut– durduğu bezi açtı.

Noah çabucak kıyafetlerini, çizmelerini ve keten ceketini giydi, sonra pencereye yürüyüp sokağa baktı. Daha o konuşmadan, daha boynundaki kasların gerildiğini görmeden önce havadaki değişimi hissettim. “Gitmemiz gerek.”

Kıyafetlerime uzandım, gömleğimi kafamdan geçirdim.

Çok uzun süre kalmıştık. Uyuyakalmıştık. Birkaç dakika daha güvende olabilirmişiz gibi davranmıştım.

“Sokakta atlar var, daha önce görmediğim atlar. Dün gece orada değillerdi.”

Aşağıda bir kapı çarptı ve ardından merdivenlerden sesler yükseldi. Noah’nın gözleri bana çevrilirken ikimiz de hareketsiz kaldık.

Erkek sesleri birdenbire Maybelle'inkiyle birleşti. Ona bir şey soruyorlardı, kelimeler başta boğuk gelse de sonrasında anladım: Yoldaki iki kişiyi soruyorlardı. *Bizi soruyorlardı.*

“Onlar,” diye fısıldadığımda Noah yiyecek paketini alıp ceketinin cebine koydu. Güvende olduğumuzu düşünmüştüm. Maybelle'in bizi ihbar etmeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Gece vakti hain bir Teorisyen ve Gökbilimci'nin kendisine güvenip, aptalca ve silahsız bir şekilde otelinde uyuduklarını haber göndermiş olmalıydı. Teorisyenlerin küçük kasabasına ulaşmasına yetecek kadar yalan söyleyerek bizi burada tutmuştu.

Kapıya doğru koşup kulağımı ahşaba dayadım, kalbim kavgularıma çarpıyordu. *Bizi bulmuşlardı.* Çizme seslerini duydum ve Maybelle'in onlara merdivenlerin sonunda, bir odanın içinde sıkışıp kaldığımızı söylemesini bekledim.

“Dün gece geldiler,” dedi, sesi merdiven boşluğunda yankılanıyordu.

Hızlıca Noah'ya baktım, o hâlâ pencereden dışarıyı izliyordu. Pencereden atlayıp otelin yan tarafından kaçabilirdik ama pencere caddeye bakıyordu ve çatıdan bizi görecekları verandaya atlamış olurduk.

Yine de Noah pencerenin kilidini açıp yukarı itmeye çalıştı ama pencere bir santim bile kıpırdamadı.

“...ama gittiler,” dediğini duydum Maybelle'in ve gözlerim kapıya döndü. şaşırmıştım, kesinlikle yanlış duymuş olmalıydım. “Bu sabah erken saatlerde at sırtında yola çıktılar. Odalarının parasını bile ödemediler,” diye ekledi belki de hikâyesinin gerçek olmasını sağlamak için. Bizim yakalandığımızı görmek için can atıyormuş gibi davranıyordu. “Güneye gidiyorlar sanırım.”

Rahatlama hissi göğüskafesimde yükselirken titrek bir soluk verdim. Bizi ele vermemişti. Aslında onları o çağırmamıştı. Buraya kadar kendileri izimizi sürmüştü.

Sözünü tutmuştu.

Adamlar duyamayacağım kadar alçak sesle, hızlı hızlı konuşuştular ve sonra daha fazla ayak sesi duyuldu, ardından onlar dışarıya çıkarken kapının tekrar açılma sesi geldi.

Noah görülmemek için pencerenin önünden çekildi.

Kalbim çok hızlı atıyordu; bu odada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Ayaklarım ses çıkarmasın diye usulca Noah'nın yanına geçtim ve gözlerimi kısıarak gün ışığına baktım. Otelin önünde beş adam ve parmaklıklara bağlı beş at vardı. Atlarına binmelerini ve izlerimizi arayarak kasabanın içinden geçmelerini bekledim. Fakat tereddüt ettiler. Maybelle'in verandada olduğunu ve hâlâ onlarla konuştuğunu fark ettim. Sabah esinisiyle dalgalanan koyu dalgalı saçlarını, başının üstünü görebiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum.

Adamlardan biri şapkasını ona doğru eğerken acı çekiyormuş gibi hafifçe öne eğildiğini gördüm.

"Bu Holt," diye fısıldadım. *O hâlâ hayattaydı.*

Umut –artık geriye kalan tek şey– tükeniyordu.

İmkânsız ve mantığa aykırıydı ama o yaşıyordu.

Noah'nın iki kez öldürmeye çalıştığı adam. *Kendi babası.* Noah'nın omzuna dokundum, içinden karmaşık bir duygu fırtınasının geçtiğine emindim. Ne de olsa babasını öldürmemişti, suçluluk duygusunun hafiflediği kesindi. Ancak bu, tehlikenin her zamankinden daha yakın olduğu anlamına geliyordu.

Bu, Holt'un asla durmayacağı anlamına geliyordu. Panik omurgamdan yukarı süzüldü.

Noah bana baktığında yüz ifadesini gerginlik kaplamıştı ama sadece başını salladı. Bunun ne anlama geldiğini, kalbinin kaburgalarının altında hızla çarptığını tartışmanın zamanı değildi. Buradan çıkmak zorundaydık. Camdan Holt'un adamlarıyla konuştuğunu duyabiliyordum –anlayamadığım

kısık sözler— ama sonra otelden uzaklaşıp barın basamaklarını tırmanmak için caddeyi geçtiler ve tozun içinde gözden kayboldular.

Biri kapıya tıklattığında hâlâ nefes nefeseydim.

Noah'nın gözleri parıldayarak bana bakarken parmağını dudaklarına götürdü, ben de pencerenin yanında kaldım. “Ben Maybelle,” diye fısıldadı karşı taraftaki ses. “Bir grup Teorisyen sizi arıyor ama onlara atlarını dinlendirmelerini ve sokağın karşısında bir içki içmelerini, benim ısmarladığımı söyledim.”

Noah kapıyı araladı.

“Banyoda bir yangın merdiveni var,” dedi çabucak, mavi gözleri koridorda gezinirken. “Otelin arka tarafına çıkıyor. Görülmeden gidersiniz.”

Banyoya gittiğimizde Maybelle küçük pencereyi kaydırarak açtı ve otelin arka tarafına çıkan ahşap bir merdiveni gösterdi. Noah geçip pencerenin altında gözden kayboldu. “Bize yardım ettiğin için teşekkürler,” dedim Maybelle’e.

Banyo dolaplarından birinden bir şey aldı —kenarında uçuk yeşil bir şerit olan yün battaniye— ve bana uzattı. “Sizi sıcak tutması için,” dedi. “Atınızı ahırda bulabilirsiniz, tam güneyde.” Battaniyeyi kolumun altına sıkıştırıp son bir kez gözlerine, bize kalacak bir yer, temiz giysiler ve yol için yiyecek veren bu kadına baktım. Ben pencereden dışarı süzülmeden hemen önce bana dönüp başını salladı.

Noah'yla aşağıdaki sert zemine atlayıp ahıra ulaşana kadar kasabanın dış sınırında koştuk, saman ve gübre kokusunun yoğun olduğu yerde gizlice içeri girdik. Ahırlarda uykulu uykulu duran birkaç at ve iri gözlerinin etrafında vızıldayan sineklerin dışında burası terk edilmişti.

Odie'yi ahırdan çıkarıp kafasına bir dizgin geçirdik. Noah beni ata bindirdi ve üç dakikadan kısa bir süre içinde ahırdan dörtnala çıkıp en yakın ağaçlığa doğru kaçtık.

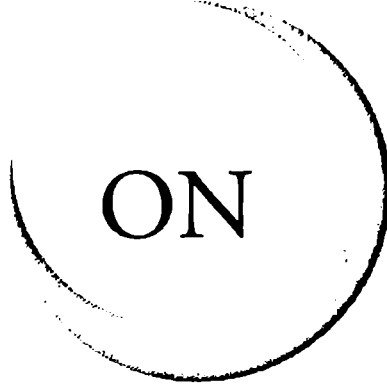
Yıldız ölü

Bu kasabadan uzaklaşıp hava kararana kadar, yolu göremeyecek hale gelene kadar sürmeye devam etmek zorundaydık.

Dışarıda uyuyacak, çok da uzağımızda olmayan adamların huzursuzluğunu hep arkamızda hissedecektik.

Fakat hareket etmeye devam edecektik.

Çünkü gökyüzündeki gölge yaklaşıyor, ikiz yıldızlar uzaklaşıyordu ve gittiğimiz her kilometre ile son Gökbilimci'nin hikâyesinin tenime yazıldığını hissedebiliyordum, bu kaçamadığım bir kaderdi.

Hava soğuktu. Tüylerimi diken diken ediyordu. Daha yüksek rakımlara, sarp tepelerden oluşan bir alana doğru yürüdük. Noah'nın kolları belime dolanmış —elleri dizginleri sıkıca tutuyordu— sıcak nefesi boynumdayken, ikimizi saran Maybelle'in yün battaniyesi soğğun tenimize çarpmasını engelleyen tek şeydi. Küçük sığınağımızdı. Tüm karanlık şeyleri dışarıda tutmak için yeterliymiş gibi. Tüm bu ölümleri.

Odie eğimli, kayalık arazide emin adımlarla ilerlerken, etrafımızdaki meşeler sert kuzey rüzgârlarından kısalmış ve yan yatmıştı. Kulaklarım uğuldarken gözlerimi gölgenin gökyüzünü kapladığı yere çevirdim. Dünden daha büyüktü. Ya da önceki günden.

Fakat sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladı —güneşin doğuşuyla altın ve paslı bir renge bürünüyordu— ve ağaçlar tamamen yok olana kadar inceldi.

Neye yaklaştığımızı görüyordum: Geniş sıradağlar.

Noah, Odie'yi durdurarak önümüzdeki dik yokuşa baktı.

“Etrafından dolanabileceğimiz bir yol olmalı,” dedim. Belki doğuya ya da batıya doğru kısa bir mesafe gidersek, bu

engebeli ve karla kaplı tepeler üzerinde daha sığ, daha kolay bir yol bulabilirdik.

Noah elini ceketinin cebine attı ve pusulayı çıkarıp avcunun içinde düz tuttu. Dudakları düz bir çizgi halini aldı. “Kuzey tam karşıda.” Pusulayı tekrar cebine koydu. “August her zaman bir sıradağı aşmam gerektiğini söylerdi. Başka yol yok.”

Kar yağmaya başladı. Dolgun beyaz bulutlar gökyüzünde ilerliyordu.

“İlk yokuştan çıkacağız,” dedi kulağımın yanından. “Sonra kamp yaparız.”

Odie’yi ilerletip soğuk dağlara doğru, çorak ve ağaçsız alçak tepelerden geçtik. Saklanacak yer yoktu, bizi rüzgârdan koruyacak bir yer yoktu. Rüzgâr sırtımızı kamçılıyor, sonra bir uyarıda bulunmadan yön değiştirip yüzümüzü kesiyordu.

Rüzgâra karşı gözlerimi kıstığımda, yalnızca savrulan karı ve dağların dimdik kayalarının yaklaştığını görüyordum. Burası ölülerin yeri. Kaderine terk edilenlerin.

Belki de biz buyduk.

Hava karardıktan hemen sonra —ellerim paltomun ceplerinde titreyip gözlerim sonsuz rüzgârdan kururken— dağların eteklerine vardık ve Noah kayada alçak bir çıkıntı, bedenlerimizi sıkıştırmamıza yetecek, yüzümüzü rüzgârdan koruyacak bir yer buldu. Fakat ateş yakmak için odun yoktu, ısınmanın yolu yoktu, bu yüzden Odie sırtı rüzgâra dönük dururken Noah kollarını bana doladı, ben de titreyerek yüzümü boynuna gömdüm.

Konuşmadık. Boğazlarımızda kelimeler için yeterli sıcaklık yoktu. Artık sadece kapalı gözkapaklarımız ve sığ nefeslerimiz vardı. Bizden kalan tek şey.

Gözlerimi açtım, kirpiklerimde ve saçlarımın ucunda minik kar taneleri vardı. Ancak gökyüzü hiç güneş doğmamış gibi hâlâ griydi. Alçak ve girdap oluşturan bulutlardan bir halı gibiydi.

Bir kar fırtınası dağlara gömülmüş, pes etmiyordu. “İyi misin?” diye sordu Noah, o kadar yakındı ki dudaklarını şakağıma koyup kendini bana bastırabilir ve soğuk, son sıcaklığı da kemiklerimizden çekene kadar bu şekilde kalabilirdik. Fakat başımı salladım, dudaklarım konuşamayacak kadar uyuşmuştu, o da beni ısıtmak için ellerini kollarımda gezdirdi. “Odie bizimle daha fazla ilerleyemez,” dedi. “Çok dik. O başaramaz.”

Başımı kaldırırken dişlerim titriyordu. “Hayır.”

“Başka seçeneğimiz yok.”

Kayanın altındaki küçük sığınağımızdan kalkıp battaniyeyi omuzlarıma bıraktı ve Odie’nin kafasındaki dizginleri çıkarmaya başladı.

“Onu tek başına bırakamayız,” diye çıkışırken sesim kırıl-ganlaşıp çatladı.

Bir elini perçeminden yumuşak burnuna doğru gezdirdi. “İyi olacak,” diye temin etti. “Atlar eve dönüş yolunu bilir.”

“Ama onun bir evi yok.”

Noah, dizgini yerdeki karın üzerine koyup orada bıraktı. “Muhtemelen eninde sonunda babanı bulacaktır.”

Onu tekrar bulduktan sonra onsuz devam etmek istemiyordum. Fakat haklı olduğumu da biliyordum, karları aşamazdı—onun için çok derin, çok tehlikeliydi— bu yüzden battaniyeyi omuzlarıma sararak ayağa kalktım ve avcumu Odie’nin boynuna koydum. Gitmesine izin vermem gerektiğini bilerek nemli ve tüylü kokusunu içime çektim. Çiftlik evini ve elma bahçesini düşündüm. Belki oraya giden yolu bulurdu: O ağaçların, yumuşak ve çimenli arazinin hatırası onu oraya çekmeye yeterdi. “Peki.”

Elimi yüzünden çektiğimde bir an durdu, kafa karışıklığıyla kulakları öne gitti ama sonra yavaşça yokuş aşağı uzaktaki ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Artan gözyaşlarıyla savaştım. Sadece Odie için değil, geride bıraktığımız her şey için. Bu, dönüşü olmayan bir nokta gibi geliyordu. İçimde bir bölünme vardı. Arkamızda kanla, yaralarla ve geri alamayacağım şeylerle dolu geçmiş uzanırken, önümüzde bir fırtına bulutu, korkunç bir kar ve soğuk duvarı olan gelecek duruyordu.

Noah elini benimkine dolayıp sıktı –söz verdiği gibi *beni bırakmıyordu*– ve iki dağ zirvesi arasındaki sarp, kayalık yolda ilerlemeye başladık, ayaklarımız taze kar tabakasına batıyor, ciğerlerimiz soğuk ve korkunç havada inip kalkıyordu.

Noah önümde karda bir iz çizerek ilerlerken onu görüş alanımda tutmaktan, dağın yamacını parçalayan şiddetli rüzgârda silüetini gözden kaçırmamaktan başka bir şey düşünmüyordum. Her birkaç metrede bir, hâlâ orada olup olmadığından, dik arazide düşüp kaymadığımdan emin olmak için geriye bakıyordu.

Alçak bir noktada durup kuzeye doğru gittiğimizden emin olmak için pusulasını çıkardı; sonra tekrar devam ettik. Sert ve acımasız rüzgâr, kirpiklerimdeki nem damlalarını dondurup buza çeviriyordu. Havanın hiç bu kadar soğuk olduğunu görmemiştim, yutkundüğümde boğazımın yandığını hissettim. Ellerimle ayaklarımda yavaş yavaş bir uyuşma, keskin bir ağrıya dönüşen bir karıncalanma başladı.

Sonrasında ise hiçbir şey hissetmemeye başladım.

Sonunda dik bir taş duvara ulaştık ve Noah kendi tırmanmadan önce beni çıkıntının üstüne çıkarabilmek için yukarı kaldırıp omuzlarının üzerinde durmamı sağladı.

Diğer tarafa ulaştığımda, rüzgârı engellemek için ellerimi gözlerimin üzerine koydum ve daha fazla dağın olduğu manzara bakarken, *Bunu başaramayacağız*, diye düşündüm.

“Doğru yöne gittiğimizden emin misin?” diye sordum yüzümü rüzgârdan koruyarak.

Başıyla onaylayıp, “Çok uzakta değiliz,” dedi.

Fakat emin olamazdı. Sadece arkama bakmamı istemiyordu.

Umutsuzluk yavaş yavaş ortaya çıkan, başka hiçbir şey duyamayınca kadar düşüncelerinizi dallanıp budaklandıran bir şeydi. *Burada öleceğiz*, diye tekrarladı zihnim, sonu gelmeyen bir döngüydü. Çok yakında, gökyüzü kararacak ve ay bulutların arkasına gizlenerek saati tahmin etmeyi imkânsız hale getirecekti. Bizi rüzgârdan koruyacak büyük bir kayanın yanına sokulduk ama uyumadık. Battaniye başımızın üzerindeyken, dizlerimizi kendimize çekerek oturup sallandık. Maybelle’in bize verdiği mısır ekmeklerinin ve kuru meyvelerin kalanını yedik. Noah ellerimi avuçlarının içine alıp uyuşukluğu geçirmek için sıcak nefesini üfledi. Başımı omzuna yaslayıp boynundaki zincire dokunarak gümüş yüzüğü ceketinin içinden çıkardım. Sessizce beni izledi, yüzüğü parmaklarımın arasında tutmama izin verdi. Üstümüzdeki fırtınada yıldızları göremiyordum ama yüzüğüne kazınmış küçük takımyıldızın izini sürmek beni rahatlatıyor, bu dağlarda o kadar da kaybolmamış hissetmemi sağlıyordu.

“Yüzüğünün ne anlama geldiğini biliyor musun?” diye sorarken sesim çatladı, dişlerim takırdadı.

Noah sessiz kaldığında rüzgârdan beni duyamadı mı yoksa soğuk yüzünden konuşma yetisini mi yitirdi diye merak ettim. Ancak sonra yumuşak bir sesle, “Bu bir takımyıldız. Circinus,” dedi.

Başımı sallarken hafifçe gülümsedim. August ona bu kadarını anlatmıştı. “*Circinus*’un ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Yıldız Çölü

Bana yaklaşırken başını iki yana salladı ve kollarımı sıcak tutmak için ellerini tenimde gezdirdi.

“O tasarımcının pusulası,” dedim nazikçe. “Mimarlar tarafından kullanılan bir araç. Circinus takımyıldızı adını ondan almış.” Gece göğündeki soluk, uzak ama paralel düzenlerinde eşsiz duran yıldız dizisini hayal edebiliyordum. “İlk Mimar yüzüğü bir sembol, kim olduğunun bir simgesi olarak takmış.”

Başparmağımı yüzüğün üzerinde gezdirdim. “Gökbilimci’nin Mimar’ı bulmasının bir yoluydu,” dedim gözlerinin içine bakarak. Bir kanca sürekli ona daha da yakın olma isteğiyle kaburgalarımın ortasından beni çekiştiriyordu. “Seni bulmanın bir yoluydu.” Ellerimi ellerinin arasına alıp göğsüne bastırdı, sonra beni öpmek için eğildi, dudakları sanki zamanı durdurabilirmiş gibi yumuşak bir şekilde benimkilere değdi ve bir anlığına soğuk milyonlarca kilometre uzakta gibi geldi. Fakat dudaklarını çektiğinde buz gibi hava yine beni buldu. Başımı göğsüne yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırıp kalbinin atışını dinledim ve o, elleriyle kollarımı ovuşturmaya, beni sarmalayıp avuçlarıma sıcak hava üflemeğe devam etti. Bunu bütün gece yaptı.

Yine de vücudum pes ediyormuş gibi hissediyordum. Soğuk, içeri girmenin bir yolunu buluyordu.

Sabah gün doğumuyla birlikte rüzgâr durdu, ürkütücü bir sakinlik yayıldı.

Noah battaniyeyi başımızdan çektiğinde karlar döküldü ve her şey buz beyazına büründü, güneş kusursuz gökyüzünde göz kırparken üstümüzde tek bulut bile yoktu.

Fırtına geçmişti.

Noah'nın yoğun orman yeşili gözleri bana geride bıraktığımız ormanı, altımızdaki toprağın hissini, burnumdaki daimi yosun kokusunu hatırlatıyordu. Bunu özlüyordum. Kar dışında herhangi bir şeyi.

“Ayaklarını hissedebiliyor musun?” diye sordu, çizmelerime bakarak.

“Çok az.”

“Yeniden hareket etmeye başladığımızda ısınacağız.”

Bunun yalnızca kısmen doğru olduğunu biliyordum çünkü amansız soğuk her zaman oradaydı. Yine de kardan yansıyan parlak güneş yüzünden yüzümü buruşturarak ayağa kalktım. “Yiyeceğimiz kalmadı Noah,” diye hatırlattım ona. “Fazla suyumuz da kalmadı.”

Bir eliyle yüzünü ovuşturup sonu yokmuş gibi görünen sıradağlara gözlerini kırıştırarak baktı. “Biliyorum.”

Güneşin aydınlattığı karla kaplı keskin, engebeli dağların üzerindeki bakışlarını takip ettim. Muhtemelen çok az kişinin gördüğü güzel bir yerdi ve bu dağların bizi öldürebileceğini bilsem de artık dönüş yoktu. Bunun için çok geçti. Noah içinde bir rüzgâr dolaşıyormuş ve her nefes alışında ciğerlerinden geçiyormuş gibi nefes aldı. Saçlarımı yüzümden çekip kalkmama yardım etti.

Artık keskin rüzgâr sürekli boğazımıza çarpmadığından hızlı hareket ediyorduk. Fakat karda parıldayan güneşin altında tenimin yandığını hissedebiliyordum. Hem terliyor hem de üşüyordum.

En dik noktaya tırmanmak yarım gün sürdü ve tepeye ulaştığımda Noah bir şeye bakıyordu. “Ne oldu?” diye sordum. Cevabı duymaktan ve sonsuz bir dizi engebeli dağ zirvesini görmekten korkuyordum. Bu soğuktan asla çıkış yolu bulamayacağımızdan emindim.

Yıldız Çölü

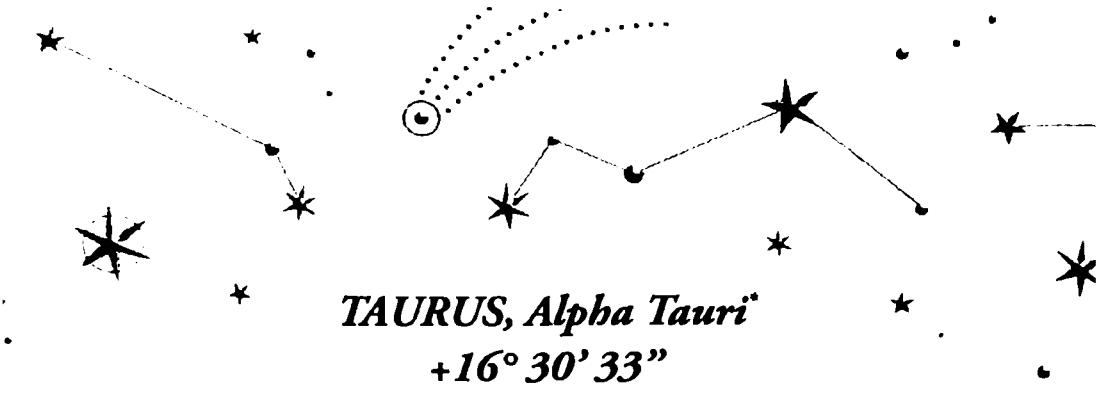
Fakat ince dağ havasını içime çekip küçük bir nefes verirken bakışlarımı yerden kaldırdığımda...

Sıradağların sınırına ulaştığımızı gördüm.

Önümüzde siyah kumlu bir plaj ve ufka doğru sürüklenen bir okyanus vardı. Gözlerim yaşlarla dolarken kaburgalarım da bir yumru büyüdü. Dizlerimin üstüne düşebileceğimi hissediyordum.

Sonu bulmuştuk.

Denize ulaşmıştık.

Adam, kadının kasabanın hemen dışında inşa edilmiş küçük evine giden araba yolunda uzun bir yürüyüş yaptı.

Fort Bell'deki, gökyüzünde bir şeyler gören, kesinlikle bir delilik ürünü şeylerden, gerçek olması mümkün olmayan bir hastalığın belirtisinden bahseden Gökbilimci hakkında bir şeyler duymuştu.

Adam, kaşlarının arasında meraklı bir çizgiyle kadının kapısını çaldı ve ona ne gördüğünü sordu. Gökbilimci onu çamların yakınındaki sessiz çimenlik alana götürdü ve gece göğünün altında oturup orada onun yıldızlardan, unutmamak için kâğıda çizdiği takımyıldızlardan bahsedişini dinledi ve kaburgalarında daha önce hiç hissetmediği bir güven hissetti.

Her gece onun evini ziyaret etti ve güneş çam ağaçlarının üzerinde yükselene kadar uyanık kaldılar. Ona gökyüzünün haritasını nasıl çıkaracağını öğretti ve henüz isimlendirilmemiş takımyıldızları gösterdi.

Âşık olmak istememişlerdi. Bu daha büyük bir şeyin işaretiydi; kulaklarında çıtırdayan ağrıdan ya da gözlerinin seğirmesinden daha büyük bir şeydi. Bu duygu, görmezden gelemeyecekleri bir uğultu gibi içlerine, kalplerinin yumuşak ve nazık bir kıvrımına yerleşti.

Bu şekilde iki ay geçirdiler, birlikte yıldızları işaretleyip teoriler ve olasılıklar hakkında konuştular. Fakat hiçbirisi bir işe yaramadı çünkü hastalığın tedavisi veya bir çaresi yoktu.

* Boğa Takımyıldızı, Aldebaran yıldızı.

Kendilerini kurtarmanın yolu yoktu. Bir şey hariç.

Fakat ikiz yıldızların doğuda görünmesini beklemeleri gerekecekti...

Beklerken de Gökbilimci'nin saklanması gerekecekti.

Bir dedikoduya, konuşulup neredeyse unutulmuş bir hikâyeye ve kaybolmuş bir kadına dönüşene kadar onlarca yıl ve nesiller boyunca, onu kimsenin bulamayacağı, zamanın üzerinden geçip gideceği bir yerde ortadan kaybolması gerekecekti.

Tek başına.

Çünkü denize giden yolu yalnızca Mimar biliyordu ve bu onu avlanacak kadar değerli kılıyordu. Gökbilimci ve Mimar birlikte tehlikeliydiler.

Gökbilimci onun tenini mürekkeple işaretlemeye, bir rotayı –bir haritayı, *bir yolu*– gösteren dövmeler çizmeye başladı; bu sırada Mimar da, Fort Bell'de bir demirciye metalin üzerine Circinus takımyıldızının damgalandığı bir yüzük dövdürdü. Tasarımcının pusulasının bir sembolüydü.

İkisi de kendi işaretleri ve simgeleriyle, kendilerinden sonraki nesillerin birbirlerini bulabileceğini umdu.

Neredeyse batan bir ayın altında son kez öpüşürken kendilerini feda ettiler. Mimar kadını sıkıca kavrarken gitmesine izin vermenin acısı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Fakat başka seçenekleri yoktu.

Vedalaştılar.

Ve Gökbilimci, Mimar'ın tepeyi aşp ovalara doğru yürüyüşünü izledi ve dönüp diğer kasabalardan ve kolonilerden, her şeyden uzak bir yer aramak için batıya doğru yürümeye başladı. Bir nehrin kayalıkların arasından geçtiği vadiye ulaşana kadar günlerce yürüdü. Küçük, sakın bir hayat kuracaktı. Burada, şimdi karnında büyüyen kızına yıldızların haritasını çıkarmayı öğretecekti.

Saklanacaktı.

Çocuk doğduğunda da ona sorumluluğunu öğretecekti. Ona vadide, güvende kalmasını öğretecekti. Yıldız kız kardeşlerin ortaya çıkmasını beklemesini öğretecekti, belki de o zaman kurtulacaklardı.

Daha ayaklarımız sahile değmeden rüzgâr, yaşlanmış odun ve tuz kokularını taşıdı.

Testere dişli kayaların üzerinde dağlardan hızla inip en sonunda siyah kumlu sahile ulaştık. Çizmelerimin altındaki yumuşaklık beni öyle rahatlatıyordu ki yanaklarımdan yaşlar süzülürken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Başarmıştık.

“August buranın adının Turnback Sahili olduğunu söylemişti,” dedi Noah elini gözlerinin üzerine kapatırken. Köpüklü denizin üzerinde daireler çizen kuşların tiz çığlıkları rüzgârda taşınıyordu.

Tuzlu havayı içime çektim. Üzerimizdeki bulutlar alçak, kasvetli ve nem yüklüydü. Yakında yağmur yağacaktı. “Neden?”

“Çünkü bu kadar ileri giden herkesin dönüp evine gitmesi gerekiyor. Buranın, kıtanın sonu olduğunu söyledi. Bunun ötesinde bir şey olmadığını.” Noah cam gibi gözlerini kısarak sudan yükselen sise doğru baktı, sanki August’un yıllarca ona anlattığı hikâyeleri –bir Mimar’dan diğerine geçen hikâyeleri– bir gün buraya yanında Gökbilimci ile gelmek için çıkabileceği yolu anımsıyordu. Yıllardır beklediğini neredeyse gözlerinde görebiliyordum.

Beni beklediğini.

Artık gelmiştik, hayatımın çoğunu hayal etmeye çalışarak geçirdiğim sahilde duruyorduk. Bir gün gerçekten ulaşacağıma inanmakta zorlandığım bir yerdeydik.

Ayaklarımız kuma batarken, sivri dağlardan denizin kıyısına uzanan, dalgaların köpürüp siyah kum üzerinde kaydığı bir yolda ilerledik. Fakat okyanus durgun değildi, hafifçe dalgalanıyordu. Gelgit –annemin bana derslerinden birinde anlattığı bir şey– sahile vuruyor ve dalgalar birkaç metre ötede şiddetle çarparak kıyıya çıkmadan önce büyük bir ses patlaması oluşturunuyordu.

Noah yorgun gözlerini kısarak kabaran denize baktı, arkada bıraktığımız onca kilometre yüzüne yansımıştı. “Şimdi sırada ne var?”

Suyun kenarını taradım ama burada hiçbir şey yoktu. “Bir gemi olması gerekiyordu,” diye mırıldandım, bunu şimdiye kadar yüksek sesle söylememiştim. Annemin anlattığı hikâyenin kendime sakladığım bir kısmıydı.

Fakat belki de çok geç kalmıştık. Belki çok zaman geçmişti, nesiller ve yüz yıl. Bu kadar zamanda her şey olabilirdi. Uzun zaman önce sürüklenmiş veya şiddetli sulara gömülmüş olabilirdi.

“Bir gemi mi?” diye tekrarladı Noah, denize bir adım daha yaklaştığında çizmelerinin üzerinden sular akıp gidiyordu. “Orada olabilir mi?” derken okyanusun ötesinde, kayalık bir oluşumun, küçük bir adanın fırtınalı gökyüzünde kıyıdan ayrıldığı yeri işaret etti. “Diğer tarafında saklı olabilir mi?”

Gözlerimi kısıp sise doğru baktım. “Belki. Ama ona nasıl ulaşacağız?”

Noah’ın çenesi vereceği cevaptan hoşlanmıyormuş gibi gerildi. “Yüzeceğiz.”

Yıldız Çölü

Gri benekli martılar adanın ortasındaki pürüzlü kayaların üzerine tünemişti, dalgalar sahile çarpıp patlarken suya dalıp balık yakalıyorlardı. Boğulmayacağımız bir yol bulmaya çalıştım. Ancak bu deniz, vadideki nehir gibi değildi, suyun tahmin edilebilir akışı her zaman tek yönde hareket ediyordu.

“Ama su şu an çok tehlikeli,” diye ekledi. “Dalgaların dinmesi için gelgitin çekilmesini beklemeliyiz.”

“Zamanımız olmayabilir.” Holt’un çok geride olmayacağını düşünerek arkamızda kalan dağ sırtına baktım. Gökyüzünün parçalandığının farkındaydım. Yukarıdaki karanlık çok yakın görünüyor ve ufkun çoğunluğunu kaplıyordu. Gri-mavi gökyüzünün olması gereken yerde siyah bir leke oluşturuyordu.

Başka bir yol olmasını dileyerek bakışlarımı denize çevirdim.

Noah’nın gözleri kararırken kirpiklerine su birikmişti. “Vega,” dedi başıyla arkamı işaret ederken.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşurken kısık gözleriyle ne demeye çalıştığından emin olamayarak tereddüt ettim ama sonra dönüp bir adamın yoğun sis ve gri bulutların arasından kıyıya doğru ilerlediğini gördüm.

Sisli yağmurun arasındaki bir gölgeydi.

Gözlerimi kırptırdım, bunun yalnızca donuk ışığın bir hilesi olduğundan emindim. Fakat sonra iki figür daha belirdi. Üçüncüsü ve dördüncüsü de görüş alanımıza girerek etrafımızı sardı.

Çoktan dağları aşarak sahile ulaşmışlardı.

Holt ve adamları bizi bulmuştu.

Korku kaburgalarımın bir ip gibi dolandı ve beni sıkıca sardı.

“Siz ikinizin dağlarda ölüp kaldığınızı düşünmeye başlıyordum,” dedi Holt bana doğru uzun adımlarla

yaklaşırken. Ellerini kemerine geçirmiş ve bakışlarını nemli rüzgâra dikmişti.

Yağlı saçı, titreyen parmakları ve dudaklarında bir tutam tütün olan Samuel dahil dört adamın etrafımızı sardığını gördüm. Noah'nın omuzları gerildi, gerekirse kaç tanesini indirebileceğini hesapladığını biliyordum. Adamlar onu alt etmeden önce bir ya da iki kişi indirebilirdi muhtemelen. Bu kaçmak için yeterli olabilirdi ama onu bırakmayacaktım.

Ona bakıp başımı yalnızca bir santim kadar oynattım. *Yapma*, dedim gözlerimle.

"Ama şimdi hepimiz buradayız," dedi Holt, hoşnut ve neşeli bir ses tonuyla. "Gökbilimci ve..." Uyumsuz gözleri Noah'ya çevrildi. "...ve beni bir kereden çok öldürmeye çalışan vefasız oğlum..." Bir an için Holt, Noah'ya doğru ilerleyecek, ellerini Noah'nın boğazına dolayıp hızlıca buna bir son verecekmiş, işini bitirecekmiş gibi göründü. Fakat sonra gözleri denize doğru döndü. "Burayı görmek için çok uzun zamandır bekliyordum." Duraksadı, sonra omzunun üzerinden Noah'ya baktı, gri ve buğulu gözleri kısıldı. Gömleğinin altında kesinlikle bir bandaj ve Noah'nın bıçağının gövdesinde açtığı derin bir yara vardı. Hâlâ yaşıyordu ama acı çekiyordu ve ceketimden çaldığı hapları kullanıp kullanmadığını merak ediyordum. "August bana buraya nasıl geleceğimi hiç söylemedi, bana yeterince güvenmemiştir."

Noah'nın konuşmak, ters bir şeyler söylemek istediğini hissediyordum ama direndi. Yine de nemli havada etrafımızı saran gerilimi hissedebiliyordum ve bundan sonra olacıklardan endişeleniyordum. Holt ve Noah, aralarındaki tüm ihanet ve dökülen kanla yalnızca birkaç metre mesafede duruyorlardı.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," dedi Holt, çenesi kemiğin olması gereken yerde tahta ve tellerden yapılmış bir

kaldıraç varmış gibi çok öne gelmişti. Noah'ya doğru ilerledi ve –sanki bunca yıldan sonra oğluna dokunmak isteyen bir baba gibi– Noah'nın yüzüne dokunacakmış gibi uzandı ama Noah elini itti, şakakları zonkluyordu. Noah'nın içindeki öfkeyi görebiliyordum, onu sımsıkı sarıyordu. Holt'a saldırmak istiyordu. Fakat yine de olduğu yerde kaldı. “August’un seni bana düşman ettiğini biliyorum,” diye devam etti Holt, başını sallarken dişlerini birbirine kenetledi. Sanki bu kadar basitti.

Holt'u küçük oğluyla ilgilenen bir baba olarak hayal etmeye çalıştım. Şefkat gösterdiğini ve uyku öncesi masalları okuduğunu düşündüm. Holt'un yüzünde, gözlerinde Noah'yı görmeye çalıştım. Fakat hiç yoktu; Noah hiçbir parçasında babasının hatlarını taşımıyordu. Belki de annesine daha çok benziyordu. Yine de ikisi de gazap yüklüydü. Öfke ve intikam. Bir görev, inandıklarına bağlılık, ne olursa olsun sonuna kadar gidecekleri bir mücadele. Bunlar, ikisinin de ölümüne sebep olsa bile.

Noah'nın bakışları Holt'a dönerken iki yanındaki ellerini yumruk yaptı. “Seni senden nefret ettiğim için terk ettim, August yüzünden değil.” Omuzları gergindi. “Tek başıma gittim.”

Holt bir an için kafası karışmış, incinmiş, gözlerinde bir sızı varmış gibi göründü ama sonra yüz hatları yeniden sertleşti. “Annen hastalıktan öldü.”

“Biliyorum,” diye cevap verdi Noah, onun ölümünün hatırlanmasından hoşlanmıyormuş gibi. Eline dokunup onu teselli etmek istiyordum ama hareket etmeye cesaret edemiyordum. Dikkatleri üzerime çekmekten, bizi ayırmalarından korkuyordum.

“O zaman bana yardım et,” diye yanıtladı Holt, iki kaşını birden kaldırarak. Yağmur mükemmel taranmış saçlarının üzerinden, çukur çenesine doğru süzülüyordu. “Tıpkı onun gibi ben de ölüyorum; diğerleri gibi,” diye itiraf etti ve

eklemlerine işleyen hastalığın ve derin yaranın acısını bastırıyormuş gibi boynunu eğdi. “Ama buradan gidebiliriz.”

Ne düşündüğünden, aklından nasıl düşünceler geçtiğinden emin olamayarak Noah’ya baktım. Babasının bunları söylediğini duymanın onun için acı verici olduğunu biliyordum, arkasında bıraktığını düşündüğü eski yaraları açıyordu. Hepsini paramparça ediyordu. Bir yanımda, Noah babasının gözlerinin içine bakıp sözlerini işiterek tekrar aynı sadakati hissedebilir mi diye merak ediyor, bundan *endişeleniyordu*. Belki de kabul ederdi, babasının haklı olabileceğini görür ve bana sırtını dönerdi.

Fakat Noah babasına ters ters baktı. “Sana yardım etmeyeceğim,” dedi tükürürcesine. Boynundaki kaslar gerilirken gözlerinde güvensizlik vardı. “Asla istediğin kişi olmayacağım, sana çok uzun süre sadık kaldım. Senin yüzünden, sen istediğin için insanları incittim. Fakat o zaman bile bunun yanlış olduğunu biliyordum.” Babasıyla göz göze geldi. “Beni olmadığım bir şeye, senin gibi bir canavara dönüştürmeye çalıştın. Ama şimdi...” Noah’nın elleri kasılırken teninden yükselen öfkeyi hissedebiliyordum, buğulu gözlerindeki işkenceyi görebiliyordum. “Senin gerçekte ne olduğunu biliyorum.” Ağzı tiksintiyle büküldü. “Ve ben hep senden daha güçlü oldum. Zayıf olduğumu düşündüğün zamanlarda bile.” Soluk verdi ama hâlâ gözlerini kırpmıyor veya kaçırmıyordu. “Ve eninde sonunda seni öldüreceğim.”

Holt, Noah’ya doğru hızla ilerledi. “Sen *zayıftın*. Bu yüzden terk ettin. Ve şimdi...” Gözlerini bana dikti. “*Onu* kendi ailen-den koruyorsun.”

Holt bana doğru aniden hareketlendi ama Noah onun önüne atılıp elleri bana ulaşmadan onu engelledi. “Dokunma ona!”

Holt’un gözlerindeki ifade değişti, neredeyse vahşileşti ve sanırım sonunda oğlunun ihanetinin ne kadar derinde

olduğunu anladı. Onu ikna etmek, dönmesini sağlamak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Noah *beni* sonuna kadar koruyacaktı. Babasına olan sadakati çoktan bitmiş, ateşin içine düşen cam gibi parçalanmıştı. Titrek bir alev bile kalmamıştı.

Holt dudaklarını büküp boynunu küttetti, uzaklaşarak denize doğru ilerledi ve sonra bize bakmak için arkasını döndü. “Teorisyenlerin başına geçebilirdin, bir baltaya sap olabilirdin, güçlü biri olabilirdin.” Dudakları potansiyeli çok yüksek olan oğlunun uğrattığı hayal kırıklığıyla büzüldü, ve gözleri sanki orada saklı olan yıldız yağmurunu hayal ediyormuş gibi Noah’nın koluna kaydı. Teorisyen işaretine. “Ama bunun yerine onu seçtin.” Dudakları seğirirken burnundan soluyarak alt kaburgalarına, Noah’nın bıçağının sapladığı yere dokundu.

Noah bana uzandığında elleri benimkileri buldu ve beni kendisine çekti. Sanki bağlılığının artık nereye olduğunu göstermek istiyordu. Beni güvende tutmak için bizzat kendi babasının bıçağından gelecek ölüm riskini göze alıyormuş gibiydi.

“Emirlere uymakta hiç iyi olmadın,” dedi Holt, dudaklarını büzerken. “Fazla cüretkârdın, annen gibi.”

“Bu cüretkârlık değil,” diye bağırdı Noah. “Ben senin gibi bir katil değildim.”

Holt kırık dişlerini göstererek güldü. “Hayır ama kendi babanı öldürmeye çalıştın. İki defa.”

Yağmur daha şiddetli yağmaya başlamış gökten dökülüyordu ve Noah’nın omzundaki değişikliği benimkilerin üzerinde hissedebiliyordum, gerginliğin her bir kasta dolandığını hissedebiliyordum. Holt bana doğru gelmeye çalışsa bile Noah onu durduracaktı. Onu öldürene kadar... karşı koyacaktı. “Yine olsa yine yapardım,” dedi Noah, sesinde sert bir tavırla. Omurgamdan bir ürpertinin indiğini hissettim.

Holt, omuzlarını dikleştirip Noah'ya doğru iki hızlı adım attı. Gözlerinde tüm kontrolünü kaybetmiş gibi bir ifade vardı ve kendi oğluna vuracaktı, yumruğunu Noah'nın kafasına geçirecekti gibi kolunu kaldırdı. Fakat Noah göğsünü kabartıp ilk yumruğu babasının atmasını istercesine öne doğru bir adım attı. Noah'nın bitireceği bir kavga başlatması için onu zorladı. Çünkü aynı boyda olmalarına rağmen Noah inkâr edilemez bir şekilde daha güçlü ve daha gençti. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar beklentiyle gerilirken, babasıyla işleri kesin olarak bitirmek için can atıyordu.

Ancak Holt'un, Noah'nın kendisinden üstün olduğunu, ağır bastığını ve kaburgalarında derin, iyileşmemiş bir yara varken Noah'nın onu yere serip Samuel ve diğer adamlarının Noah'yı üstünden çekme fırsatı bulamadan hayatına son vermesinin fazla zaman almayacağını anlamak zorundaydı. Holt ön dişlerini birbirine kenetlerken boğazından rahatsız edici bir ses çıkardı. "Seni iyi eğittim," dedi ön dişlerini yalarken. "Kavgadan asla kaçmazsın."

Noah cevap vermedi, yalnızca olduğu yerde durdu. İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordum, babasıyla yüzleşmek zorunda olmasından ve onu öldürmek istemesinden nefret ediyordum. Onu buraya benim getirmemden ve şimdi beni savunması gerekmesinden nefret ediyordum; elleri tenimde, nefesi kulağımdayken ona gerçeği söylemem gereken yerde, Maybelle'in Otel'i'nde olmamamızdan nefret ediyordum. Ona her şeyi anlatmalıydım ve sonra beni hâlâ buraya getirmek isteyip istemediğine kendisi karar vermeliydi.

Fakat Holt'un gözleri, Noah artık umursadığı bir engel değilmiş gibi Noah'yı geçip bana döndü. Artık onun oğlu değildi. *Hiçbir şey değildi.* "Şimdi küçük hanım..." dedi, Odie'yi çaldığı, benim yalnızca babamın kızı olduğumu düşündüğü zamanlarda,

madencilerin kampında kullandığı isimle seslenerek. “Bizi bu tanrının unuttuğu yerden çıkaracaksın.” Boğazındaki yara kıpırdanırken, hasta ve ölmek üzere olan göğüs kafesinden sesler çıkıyordu ve gözlerini denize dikti. “Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?”

Yağmuru soludum, boğazımı nemlendirdiğini hissediyordum. Cevap vermedim.

Dudaklarındaki sırtış kayboldu. “Artık susmak yok,” diye bağırdı, gözlerine bir zalimlik bulaşırken. “Artık o noktayı geçtik. Bana geminin nerede olduğunu söyle.”

“Bilmiyorum,” diye cevapladım soğuk bir şekilde, kelimeler sıkıştığı dişlerimin arasından çıkarırken.

Aniden kahkaha attı. Fakat gözleri gökyüzünden de okul binasında hatırladığımdan da daha karanlıktı. Ölüm onun içinde bekliyordu; çürümüş ve sinsiydi. Çok yaklaşmıştı. “Sen Gökbilimci’sin,” diye homurdandı bu kelimeyi duymaktan nefret ediyormuş gibi. “Burası hakkında her şeyi biliyorsun. Bahse girerim şu *Mimar*’ından bile fazlasını biliyorsundur.” Artık Noah’ya *oğlum* demiyor, ona aynı kanı paylaşıyorlarmış gibi bakmıyordu. “Bahse girerim ondan tüm sırlarını saklamışsındır, seni buraya getirmesi için onu zorlamışsındır ve şimdi de onu bir çırpıda terk edeceksindir. Senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.”

Öfkenin acı tadı boğazıma yayıldı. *Hayır*, diye düşündüm. *Hayır hayır hayır*. Noah’nın gözlerinin bir an bana çevrildiğini hissettim; anlamıyordu, Holt’un ne dediğini bilmiyordu.

Ama ben biliyordum.

Başım zonkluyor, dönüyor, suçluluk duygusu gözlerimin arkasına baskı yapıyordu.

Holt zafer kazanmışçasına sırıttı. Bundan hoşlanıyordu, sözlerinin ağırlığı altında ezildiğimi görmekten hoşlanıyordu.

“Bunca yolu gelirken başından beri onu terk etmeyi planladığını bilmiyor, değil mi?” Sırıltısı daha da genişlerken August’un Holt’a, Noah’dan daha fazlasını anlattığını anladım. Holt, inanmak istediğimden daha fazlasını biliyordu. Bilmek onu tehlikeli kılıyordu. “Sana yalan söyledi,” dedi Noah’ya dönerek, cansız gözü diğerinden farklı zamanlarda kırpışıyordu. Oğlunun bana asla güvenmemesi gerektiğini, onun babasına ihanet ettiği gibi benim de ona ihanet edeceğimi görmesini istiyordu. “Buraya gelmek için seni kullandı. Sonra kendini kurtarmayı planlıyordu.”

“Bu doğru değil,” dedim dişlerimi sıkarak. Noah’nın gözleri tekrar bana döndü, cevaplar aradı, inkâr etmemi istedi ama bakışlarına karşılık veremedim.

Böyle olmasını hiç istememiştim. Sona, denize ulaşıp Noah’yı geride bırakma düşüncesiyle kalbimin çarpmasını hiç istememiştim. Ona gerçeği anlatmak istemiştim, *gerçek beni*. Fakat artık vakit yoktu.

“Söyle bana,” dedi Holt şimdi gözleri bana kayarken. Sesinde kendi oyunlarından bıkmış gibi sabırsız bir ton vardı. “Bana geminin nerede olduğunu söyle.”

Nefesimi ciğerlerimde tutarken göğsümün basınçla inip yükseldiğini hissediyordum ve gözlerim istemedi, düşünmeden denize döndü.

Uzaktaki küçük, kayalık adaya.

Holt’un bakışları benimkileri takip etti ve dudaklarındaki sırıltı genişledi. “Güzel.” Başını sallayarak bana doğru bir adım daha attı; sanki ona aittim ve istediği zaman beni Noah’dan çekip alabilirdi. Hızlı ve sertçe.

Ama Noah’ya yaslandım, kalp atışlarım göğsüne çarpıyordu. Ondan çekilip alınırsam kendi vücudumdan ve kendi çarpan kalbimden çekilmiş olacağımı biliyordum.

Holt, ürkmüş bir hayvanın elinden kaçışını izliyormuş gibi sırtırken ben de onun karanlık, tüyler ürpertici gözlerini üzerimde hissetmekten, dişlerini sıkarak gıcırdatırken dudaklarında oluşan korkunç eğimden ve arkamızdaki adamlardan birine başıyla işaret etmesinden nefret ettim. Omzumdaki eller beni geri çekip Noah'nın elinden koparana kadar dönüp tepki verecek zamanım bile olmadı.

“Ona sakın dokunma!” diye bağırdı Noah, bir anda dönüp Samuel'in ellerini üzerimden çekip onu geri iterken. Samuel bir an sendeledi, sersemledi, sonra belindeki bıçağa uzanıp kara gözlerini aniden Noah'ya dikti.

“Dur,” diye emretti Holt, Samuel'a uyarıcı bir bakış atarak. Samuel, bıçağını yeniden kınına sokup ayaklarının dibindeki kuma tükürmeden önce yüzünü kaplayan öfkeyle tereddüt etti. Noah, bir eli belimdeyken savaşmaya hazırmış gibi önüme doğru adım atıp gözlerini diğer adamlara çevirdi.

“Hepimiz aynı şeyi istiyoruz,” dedi Holt, sesinde hiç hoşuma gitmeyen bir sakinlikle ve bakışlarını bana çevirdi. Yine de ben söylediklerinin doğru olmadığını biliyordum. Kendini kurtarmak istiyordu, sadece kendini. *Fakat ben herkesi kurtarmaya çalışıyordum.* Midem düğümlenirken gözlerimi yukarı kaldırdım, yağışlı gökyüzü, atmosferin çerçevesi boyunca kenarlarda parıldıyordu.

Zamanımız tükeniyordu.

“Oraya yüzeceksin,” dedi öfkeyle burnundan solurken ve parmağıyla dalgaların kıyıya çarptığı adayı işaret etti.

Yağmurun altında kayalık adaya bakarken kıvılcımlar görüşüme çarpıyordu. “Orada olup olmadığını bilmiyorum,” dedim dürüstçe, gözlerine bakıp bana inanmasını isteyerek. “Batmış veya gelgitle kaybolmuş olabilir. Muhtemelen çoktan gitti.”

“Saçmalık.” Holt çenesini kaldırdığında boynundaki yaranın kızarmış, büzülmüş derisi neredeyse açık bir yaraya benziyordu ve bir kulağından diğerine uzanan geniş kesikten kan fışkırdığını hayal ederek olduğum yere sindim. Ölmek istemiyordu. “Hâlâ orada bir yerlerde,” dedi sesindeki kesin ve çaresiz tonla. Yaptığı tüm o korkunç şeylerin bir anlamı olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Karısının ölümünün, oğlunu August’a kaybetmesinin bir anlamı olmasına ihtiyacı vardı. “Gizlenmiş olabilir ama hâlâ orada. Bunu biliyorum.” Düz, yerle bir olmuş ufuk çizgisiyle aynı renkteki gri gözü yağışlı havada kırışıyordu. “Ona doğru yüzeceksin ve onu bulacaksın.”

“Hayır,” diye araya girdi Noah, Holt’a yaklaşarak. “Boğulabilir.”

Holt’un ağzının bir tarafı, keyifli ve hayvani bir sırıtışla yukarı kalkarken başını yağmurlu gökyüzüne kaldırdı. “Eğer boğulursa, o zaman belki de kaderi yıldızlara yazılmıştır.” Fakat sözleri alaycı ve şüpheliydi. “Buna inanıyorsun değil mi?” Gözleri bana döndü. “Kaderinin önceden yazıldığına?”

Ona cevap vermedim.

“Atalarının bu günün geleceğini bildiğine inanıyorsun.” Dudakları öfkeyle kıvrılırken rüzgâr denizden su sıçratıyor, yüzümüzü okşuyordu.

Noah’nın göğsü kabarırken babasının ne dediğini anlamadığını biliyordum. Ondan, itiraf etmek istediğimden fazla şeyler sakladığımı anlamaya başladığını biliyordum. Kendime bile itiraf etmek istemeyeceğim kadar fazla.

“Ataların burayı uzun zaman önce terk edebilirdi,” dedi Holt, dilini kırık dişlerinde gezdirerek. “Ama bunun yerine kalıp hepimizin acı çekmesine izin verdiler. Ölmemize izin verdiler.”

“Başka seçenekleri yoktu,” diye mırıldandım, kendi kelimelerimde boğuluyormuş gibi hissederken. Gözlerimi denize ve

bulutların gölgelediği, garip ışık huzmeleriyle parçalanan ufka, üstümüzde, atmosferde çalkalanan gölgeye çevirdim. Anomali büyümüş, yaklaşmıştı ve hava garip bir şekilde uğuldarken, kulaqlarım daha da yüksek sesle çınılıyordu.

“Her zaman seçenekleri vardı,” diye yanıtladı Holt, avcunu rüzgârın dalgalandırdığı yağlı saçlarının yanından aşağı doğru sürüklerken. “Yüz yıl boyunca boşu boşuna... beklediler.”

“Biz yaşayalım diye kendilerini feda ettiler,” dedim boğazımdaki hırıltıyla.

Holt, içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını yalayarak öne doğru eğildi. Kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibiydi. “Hepimizi feda ettiler,” diye karşılık verdi çenesini öne çıkararak, her bir kelime hissizdi. “Seçimi bizim yerimize yaptılar. Yalnızca Gökbilimci yıldızlarla yön bulabiliyor ve yalnızca Mimar geminin nerede saklandığını biliyordu.” Gözleri titreşti. “Kalanımız ölürken onlar bunu sakladı.”

Ağzımı açmadım, gözlerim öfkeden yanıyordu. *Yanılıyor*, diye düşündüm. *Hepsi hakkında yanılıyor*. Fakat çok fazla zaman harcıyorduk. Noah’nın gözlerinin yeniden üzerimde gezindiğini hissettim, bakışlarında çok fazla soru vardı. Eksik parçalar, hâlâ anlamadığı şeyler.

Holt, cansız gri gözünü işaret ettiğinde göz sanki emir vermiş gibi kırpıştı. “Burada ölmeyeceğim,” dedi okulda bana söylediklerini tekrarlayarak. “Yüz yıl bekledik ve burayı sonsuza dek terk edeceğim.” Elini indirmeden önce kaburgalarına dokundu, yüzünü kısa bir anlığına acı kapladı. “O adaya yüzüp gemiyi bulacaksın.”

Nabzım düzensiz bir şekilde boğazımda yükselirken yağmurun altında adaya baktım –ıslak ana hatlarına, hâlâ kıyıya çarpan denize– ve savrulan dalgalar arasında yüzdüğümü, ciğerlerimin yandığını, deniz suyunun boğazımdan aktığını

hayal etmeye çalıştım. Soğuk suyun beni *aşağıya*, derinlere çektiği hissini hayal ediyordum ki...

“Ben yaparım...” dedi başka bir ses. Kalbim durdu, gözlerim Noah’ya kaydı. “Adaya ben yüzerim.”

Holt bir an için sessiz kaldı, çenesi önce sola sonra sağa kaydı, kimin boğulmasını –kimin ölmesini– tercih edeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi Noah’ya baktı. Hain oğlu ya da ben. Fakat ben cevabı zaten biliyordum. Uzun, acımasız bir bekleyişten sonra başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu sadece o yapabilir.” Daha da yaklaştı, Noah’nın arkasından, gözlerimin içine baktı. “Sadece Gökbilimci ne yapacağını bilir.” Başını eğerken sabrı tükenmişti. “O adaya yüzüp gemiyi bulacaksın,” dedi sertçe. “Şimdi.”

Konuşmak için, ona orada bir şey olmadığını, geminin çoktan gittiğini düşündüğümü tekrar söylemek için ağzımı açtım ama Holt elini uzatıp kolumu tuttu. Sıktı. Noah bir anda öne atılarak Holt’u itmeye, beni korumaya çalıştı ama aynı anda diğer iki adam da Noah’yı çekerek uzaklaştırdı. Samuel, Noah’nın kollarını arkasında bükerek Noah’nın yüzüne keskin bir acının yayılmasına neden oldu.

“Hayır!” diye haykırdım. “Dur!”

Holt sakince ıslak saçlarını yüzünden geri çekti, sonra parmaklarını kolumun etrafına dolayıp tenimi sıkıştırdı. “Bunu senin için olması gerekenden daha da zorlaştırdın.” Noah’yı tutan iki adama hızlıca başıyla işaret ettiğinde Samuel kemerinden bir bıçak çekip Noah’nın boğazına bastırdı. Samuel’in gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirdi. Noah’nın onu benden uzaklaştırdığı andan beri bunu yapmak istiyordu ve şimdi bıçağın parıltısı Noah’nın tenine işliyordu.

“Lütfen, yapma!” diye bağırdım ona doğru ilerlemeye çalışarak ama Holt daha sıkı tuttu. Çenem ağrıyor, kafatasım

zonkluyordu ve gökyüzü nemle ağırlaşıyordu, aşağı doğru bastırıldığını hissedebildiğim bir ağırlıktı.

Fakat Noah'nın gözleri beni buldu, içlerindeki yeşil ayaklarımızın altındaki koyu kumdan yapılmış gibi ansızın taşa dönerken karşı çıkmamam için bana yalvarıyordu. *Olduğum yerde kalmam için.*

"Oraya yüzeceksin..." diye emretti Holt dalgalı, gürleyen denizi işaret ederek. Dalgalar kıyıya vuruyordu. "Yoksa onu öldürürüm." Gözleri, dişlerini birbirine kenetleyen Noah'ya kaydı. "Ve kendi oğlumu öldüremeyeceğimi sanıyorsan sana yanıldığını kanıtlayacağım."

Tüm vücudumu dönüp duran, mide bulandıran bir korku sardı; göğsümün etrafına dolanıyordu.

"Hayır," dedi Noah iki adamı çekiştirerek fakat bunu yaparak bıçağın boğazına daha sıkı bastırılmasına neden oldu. Teni kırmızıya dönerken neredeyse onu parçalayacaktı. Gelgitin beni öldüreceğinden eminken, onun için hayatımı riske atarak denize girmemi istemiyordu.

"Sanırım iyi bir yüzücü olup olmadığını anlayacağız," dedi Holt, Noah'ya doğru bakarak, sonra bana döndü. "Gemiyle tek başına kaçmaya çalışmayacağından emin olmak için adamlarımdan birini seninle göndereceğim. Yine de Mimar'ını ölüme terk etmeyeceğini düşünüyorum. Ayrıca orada yüzerken boğulursan, onu öldürürüm. Seninle adaya gönderdiğim adam herhangi bir nedenle ölürse, onu öldürürüm. Gemiye bulman dışında herhangi bir şey olursa, Mimar'ını öldürürüm. Anladın mı?"

Noah başını sallarken gözleri bana yalvarıyordu. "Oraya yüremezsın," dedi. Bıçağın boğazına yaptığı baskı yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

Gözlerimde yaşlar birikiyordu. Göğsümde ve çınlayan kulaklarımdaki ağrı şiddetlenirken ne yapacağımı bilmiyordum.

Fakat Noah kolunu Samuel'dan kurtarıp arkasını döndü ve yüzüne bir darbe indirdi. Diğer adam Noah'nın kolunu tutmaya çalışırken, Samuel geriye doğru tökezleyip elini kanayan burnuna götürdü ve tütün tomarını yere tükürdü. Noah eğilip yumruğunu adamın kaburgalarına geçirdi, ardından çenesine bir darbe daha indirdi. Adam nefes nefese yere düştü. Ancak bana en yakın duran diğer iki adam ileri atılıp Noah'yı boyundan yakaladı ve geriye doğru sürükleyerek onu hareketsiz tuttular. Samuel yüzünden damlayan kanı ovuşturdu, bıçağını kuma düştüğü yerden alıp Noah'nın boğazına öyle bir bastırdı ki derisini soyup kan kaybetmesine sebep olacağından eminim. "Bitti mi?" diye sordu Samuel.

Noah mücadele etmeyi bıraktı.

Gözleri bana sabitlendi.

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken yavaşça Holt'tan uzaklaştım, nedense gitmeme izin verdi. Belki de benim bir tehdit oluşturmadığımı, yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordu. Kalbim, nefes alış verişimle uyumlu olarak çarparken Noah'ya doğru ilerledim. Bu adamları uzaklaştıramayacağımı, hiçbiriyle savaştığım kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Ama nazikçe Noah'nın önünde duran adamın omzuna dokundum. O da ürkerek, savaşmaya hazırmış gibi arkasını döndü, sonra kolunu indirdi. Sadece Noah'ya ulaşmam, ona dokunmam ve anlamasını sağlamam gerekiyordu. Çünkü artık Holt'un, sahip olduğumu sandığım tüm seçenekleri elimden aldığını biliyordum.

Adamlar, Noah'ya bir adım daha yaklaşmama izin verdi. Holt bile konuşmuyor, beni durdurmaya çalışmıyordu. Gözlerimde bir şey görüyorlar, tüm vücuduma çöken sakinliği hissediyorlardı. Tuzlu havada garip, ışıltılı bir şey vardı. Zaten denizde yüzüyormuşum gibi yavaş hareket ediyordum.

“Noah,” dedim sessizce. Bıçağın derisini kesmeye başladığı boğazından bir damla kan akarken gözleri vahşileşti. Göğsü her nefeste hızla yükseliyor ve kalbi kaburgalarına deli gibi çarpıyordu. “Bana bir şey olmayacak,” dedim. Uzanıp elimi göğsüne, kalbinin üzerine koydum. Samuel ve diğer adamlar hareket etmedi; Holt bile sessizce beni izliyordu.

“Oraya gidemezsin,” dedi boğuk bir sesle. “Boğulacaksın.”

Kalbinin avcumun altında çarptığını hissederken hafifçe gülümsedim. “Onlarla mücadele etme,” diye fısıldadım. “Yoksa seni öldürürler.” Cricket’a verdiğim sözü, onu güvende tutmak için ettiğim yemini düşündüm. O sözü tutacaktım. Ahırdan kaçtığımızda, Noah gölde tenime dokunduğunda, ateşin yanında öpüştüğümüzde ve Maybelle’in Oteli’ndeki odamızın zemininde beni kendine doğru çektiğinde kendime onu sevemeyeceğimi söylemiştim. Kendime seversem çok canımın yanacağını söylemiştim. Fakat artık... çok geçti. Onu ne olursa olsun severdim. Yağmur üzerimize dökülürken bir an için tek duyduğum şey, tenimize, saçımıza, ayağımızdaki kuma düşen yağmur damlalarıydı. Ölmesine izin veremezdim; böyle bitmesine izin veremezdim. “Hemen döneceğim,” dedim, sesim fırtınaya bırakılmış bir büyü gibi boğazımda sürüklenirken. Avcumu göğsünden çekerken içorganlarım *paramparça oldu*, arkamı döndüm ama Noah uzanıp elimi tuttu ve beni kendine çekip dudaklarını benimkile re bastırdı. Parmak uçları boynumun arkasını buldu, bıçak hâlâ titreyen boğazına bastırılmış haldeyken avuçlarım köprücükke miğine dokundu. Bir anlığına vedalaşıyormuşuz gibi hissettim. Sanki teni benimkine son kez dokunuyordu.

“Sakın ölme,” dedi dudaklarıma doğru ve dudaklarının bir süre daha oyalanmasına izin verdi.

Hiçbir söz vermeden başımı aşağı yukarı salladım, sonra tutuşundan ayrılıp denize döndüm. “Hazırım,” dedim Holt’a.

Noah'nın gözlerini üzerimde hissederken iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Noah'nın içinde, göğsünde titreşen öfkeyi hissedebiliyordum. Soğuğun ve yağmurun ortasında dokunduğu, nefesini kulağımda hissedeceğim kadar yakınlaştığı benimimin yarı çıplak kalmasından nefret ediyordu. Denize yalnız girmemden ve beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmamasından nefret ediyordu.

Beni bu kez *koruyamamaktan* nefret ediyordu.

Kafatasımın kıvrımlarındaki uğultuyu hissederek çenemi gökyüzüne kaldırdım. Farkındalık iliklerime kadar uzanıyordu. *Bunu yapmak için doğmuştum.* Bu, doğduğum zaman içimde kök salmıştı. Denize ve bu sahile seyahat edecektim. İlk Gökbilimci'nin başlattığı işi bitirecektim. Bu farkındalık, korkudan daha büyüktü. Beni izleyen gözlerden daha büyüktü.

Kıyafetlerimi kumun üzerinde bir yığın halinde bırakırken hava garip, doğal olmayan bir şekilde elektriklendi ve tenime yayılan hararetli bir sızı, kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Gökyüzü olması gerekenden daha karanlıktı, bir mürekkep lekesi gibiydi. Gölge çok yakındı, tüm ışığı çalıyordu.

Buna rağmen denize ilerleyip sığ suların içinde yürüdüm.

Dalgalar bacaklarıma ve dizlerime çarparken, sular beni yüzmeye zorlayana kadar gövdemin etrafında kabardı. Bedenim dalgalara çarparken Holt'un benimle gönderdiği adam birkaç metre arkamdaydı, seyrek açık sarı saçları alnına dökülmüştü, badem rengi gözleri aydan daha büyüktü. Benim arkamdan derinlere dalmaya korkuyordu ve bence buradan sağ çıkma ihtimali çok düşüktü.

Yıldız Çölü

Dalgalar bana doğru yaklaşırken nemli havayı içime çekip suyun altına daldım ve onların altında kulaç atmaya başladım. Kalbim gürültüyle çarpıyor, tuzlu su görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bir sonraki dalga başımın üstünde yükselmeden önce hızlıca nefes aldım ve beni kıyıya itmeye çalışan akıntıya karşı sertçe ayaklarımı çırparak suyun altına daldım. Nehirde yüzmeye hiç benzemiyordu –aralıksız su akışı beni akıntıya doğru çekiyordu– ve bu, her darbede beni savuran çalkantılı bir su fırtınası gibiydi.

Tekrar nefes almak için sudan çıktığımda, adaya olan mesafenin ancak yarısını geçebilmiştim. Bacaklarım ve kollarım şimdiden soğuk yüzünden uyuşmuştu. Yorgun argın, sahile ve bulutlu gökyüzünün altında duran figürlere baktım. Vazgeçip denizin beni geri taşımasına izin verirsem, yenilmiş bir halde kumların üzerinde sürünürsem Holt, Noah'yı öldürürdü.

Bu yüzden adaya doğru döndüm. Başka seçeneğim yoktu; devam etmek zorundaydım. Suyun altına dalıp bacaklarımı çırpıttım. Kabaran gelgiti geçebilmek için dalgaların altında kalmam gerektiğini bilerek nefesimi tutabildiğim kadar uzun süre tuttum. Ciğerlerim nefes almaya muhtaç halde kasılırken panik göğsüme çarpmaya başladı ama kollarımı kullanarak kendimi öne doğru ittim ve bacaklarımı daha sert çırpmaya çalıştım. Ciğerlerim yanmaya başlarken sonunda nefes nefese suyun üstüne çıktım... Dalgaların en kötüsünü atlatmıştım.

Fakat ayaklarımı neredeyse hiç hissedemiyordum, ellerim soğuktan bembeyaz olmuştu ve ağrıyordu.

Son birkaç metre kala hızla yüzdüm ve adanın kıyısına ulaştığımda kendimi okyanustan dışarı atıp kaygan kayaların üzerine sırtüstü düştüm. Nefes nefese, gözlerimi kırptıştırarak grimsi gökyüzüne baktım. Rahatlama ve adrenalin damarlarımda pompalanıyordu.

Başarmıştım.

Boğulmamıştım.

Fakat dalgaların üzerinden bir ses duyduğumu sandım. Hâlâ gözlerimdeki tuzlu su tabasının arasından gözlerimi kırpıştırırken, Holt'un kıyıda, suyun tam kenarında bağırdığını gördüm. Belki hâlâ hayatta olup olmadığını görmeye çalışıyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

Açık sarı saçlı adam hâlâ sudaydı ama dalgaların en kötüsünü geçmesine rağmen yavaşça adaya doğru yüzerken gözleri kocaman olmuş, nefes nefese, acı çekiyormuş gibi ellerini başının üstünde sallıyordu. Hayatında hiç yüzmemiş gibiydi. Çıplak ayaklarım ıslak kayalarda kayarken, bacaklarım sıvılaşmış gibi ayağa kalktım ve adanın kayalık yamacını tırmanmaya başladım.

Ada, sahilden görüldüğünden bile daha küçüktü. Yalnızca sığ denizden yükselen kayalar ve kumdan oluşuyordu. Hemen, uzaktaki kıyı şeridine doğru gözlerimi kısıarak gri denize baktım ama görünürde gemi yoktu. Suda sallanan, dalgalarla savrulan hiçbir şey yoktu. Yarı yarıya kayalığa gömülen hiçbir şey yoktu, uzun zaman önce parçalanıp kıyıya vuran kalıntılar bile yoktu; sadece yağmur, deniz ve yandan esen rüzgâr vardı. Altımdaki zemin garip hissettiriyordu, tarif etmesi zordu ama adanın merkezine kadar yosun ve taş yığınlarının üzerinde sendeledim, herhangi bir şey bulma umuduyla daire çizerek döndüm. Holt'a verebileceğim herhangi bir şey, denediğimi ona kanıtlayacak bir şey arıyordum.

Fakat bu, annemin bana anlattığı hikâyelerden hiçbir iz taşımayan çorak bir adaydı.

Bütün bunların yalan olup olmadığını merak etmeye ve hiçbirinin doğru olmamasından endişelenmeye başlıyordum.

Ya da belki de Gökbilimci'nin hikâyeleri, folklor ve fantezi birbirine geçip gerçekte ne olduğunu barındıran tarih

Yıldız Çölü

kayboluncaya kadar yıllar içinde çamura bulanmış ve zamanla çarpıtılmıştı. Avuçlarımı gözlerime bastırarak öfke ve korkuyu bastırdım. Noah'yı öldüreceklerdi. Sonra da beni. Fakat önemli olmayacaktı çünkü gemi yokken zaten yakında hepimiz ölmüş olacaktık.

Bir şey bulmak zorundaydım.

Tekrar denize, adamın neredeyse ulaştığı sığ sulara baktım ve uzaktaki kıyıya doğru indim. Adanın etrafında tekrar dolaşıp geminin bir zamanlar burada olduğunu kanıtlamak için enkazdan kalan herhangi bir şey arayacaktım. Yağmur damlaları yüzümden akarken kaygan kayaların üzerinde haykırdım, toprakta garip bir oyuğun üzerinden geçtim ve durup arkama baktığımda neredeyse suyun kenarına ulaştığımı fark ettim.

Daha önce hissettiğim aynı oyuktu. Toprakta tuhaf bir şey vardı.

Tekrar tepeye tırmanıp onu bulana kadar ayağımı toprağa çarptım. Ayaklarımın altında sanki boş bir su fiçisinin tepesinde duruyormuşum gibi doğal olmayan bir yankı vardı.

Dizlerimin üzerine çöküp avuçlarımla kumu çabucak süpürdüm, bir enkazın kalıntılarını bulmayı *umarak* taşları ve kırık deniz kabuklarını temizledim. Büyük bir taşı kaldırıp bir kenara fırlattım, toprağı kazarken panik damarlarımda dolaşıyordu.

Burada bir şey olmalıydı. Olmasına ihtiyacım vardı.

Kayaları kaldırmaya devam ederken tırnaklarım ıslak kumla doldu, tuzlu su, görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla gözüm batarken elim pürüzsüz bir şeye değdi.

Kaya değildi.

Başka bir şeydi.

İnsan yapımı bir şeydi.

Nefes aldım, umut kulaklarımda davul gibi çalarken kumun altında tuhaf, düz, sert bir tabaka ortaya çıkana kadar daha fazla toprak ve taş kaldırdım. Herhangi bir nehir taşından daha pürüzsüzdü. Soğuk ve kaygandı. Avuçlarımla üzerinde gezdirip boyutunu, altında ne olduğunu anlamaya çalıştım... ama ne olduğunu zaten biliyordum.

Sol dizimin yanında bir kol buldum, eğilmiş metal bir dikdörtgen. Yukarı çekmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

Açık sarı saçlı adam sonunda sendeleyerek kıyıya tırmandı, derin bir nefes alıp küfretti, sonra tuzlu su kusmak için eğildi. “Bana yardım et,” diye ona seslendim.

Kolu işaret ettiğimde sallanan bir gemideymiş gibi hafifçe savrulurken başını kaldırdı.

“Sanırım bu bir kapı,” dedim. “Ama çok ağır, kaldıramıyorum.”

Yine kusacakmış gibi görünüyordu ama kendini tuttu ve birlikte ıslak ellerimizi kolun etrafına sarıp çektik. Başta hiçbir şey olmadı ama ikinci çekişimizde kapı aralanırken alçak gıcırtıyı duyabiliyordum ve bir kez daha sertçe çektikten sonra kapıyı açmayı başardık. Toprağa gömülmüş bir mağarayı ortaya çıkarmak gibiydi. Menteşeler sallanıp gıcırdıyordu ama kapı tamamen açılıp gökyüzüne çapraz açıyla durdu. Adam bana gözlerini kırpıştırarak baktı, kafası karışmıştı, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Fakat ben biliyordum.

Aşağıdaki karanlığa, bu adanın göbeğinde gizlenmiş bir geminin gövdesine bakıyordum. Fakat gökyüzü yoğun ve bulutlu olduğundan oyuğu aydınlatmak için yeterli güneş ışığı yoktu. Elim içeride gezdirirken parmaklarım bir merdivenin basamağını buldu.

Adam delikten bana bakarken yüz hatlarında kararsızlık vardı ama bacaklarımı kenardan sarkıtıp en üst basamağı hissettirdi. “Kapıyı açık tut,” dedim ona.

Yalnızca başını aşağı yukarı sallamayı başaramadı.

Bedenimi açıklıktan içeri kaydırduğımda ayaklarım merdiveni buldu ve yavaşça karanlığa doğru indim. Zamanın dokunmadığı bir mezara, mağara gibi yankı yapan bir alana giriyor gibi hissediyordum.

Yaklaşık iki metre, sonra dört metre, en sonunda da dibe ulaşmış ayaklarım pürüzsüz, düz bir yüzeye değene kadar indim. Gerçek bir mağaradan bekleyeceğiniz türde pürüzlü kayalar yoktu. Işık olmadığı için ellerimi önüme uzatarak temkinli adımlar attım.

Boş bir alandı, ayak seslerim kulaklarımda yankılanırken etrafımdaki yapı, uzun ve gösterişli yerleşim uğulduyordu. Ciğerlerim tıkandı, nefesimi tuttum ve *dinledim*. Neredeyse karanlığa seslenip orada kimse olup olmadığını soracaktım ama sonra ses kesildi.

Sağ ayağımın başparmağı sert bir şeye değdiğinde ne hissedeceğimden, ne bulacağımın korkarak soğuktan titreyen ellerimi önümde salladım.

Bir masa.

Gözlerimi kısıp görmeye çalışarak yaklaştım ve avcumu üstünde gezdirdim.

Görüş alanımda bir ışık dalgası titreştiğinde elimi geri çektim.

Nefesim hırıltılıydı ve boğazıma öksürük takılmıştı. Annem bana geminin içinde ne bulacağımı söylemişti, elinden geldiğince tarif etmişti ama onu bizzat görmek, tanımlaması zor, tanıdık olmayan bir şeyle yüzleşmek tamamen başka bir şeydi.

İhtiyacım olduğunda kaçacağım yerin yakın olduğundan emin olmak için tavandaki açık kapıya baktım, sonra

bakışlarımı tekrar masaya çevirdim. Soğuktan ve yapacağım şeyden dolayı parmaklarım titriyordu ama uzanıp ısıldayan masaya dokunduğumda ortasından bir ışık yayıldı. Mum ışığı gibi titrek ve düzensiz değildi. Bu ışık tüm köşelerinden solgun ve bastırılmış şekilde hafifçe parlayarak etrafımdaki alanı aydınlatıyordu. Duvarlar karanlık, kavisli ve pürüzsüzdü. Işık başka bir şeyi daha ortaya çıkarıyordu.

Masa bir haritaydı... Yıldızların haritasıydı.

Annemin kulübemizde çizdiği haritalar gibi düz ve soluk renkli değildi.

Bu, tamamen hareketsiz bir göletin yüzeyinde asılıymış gibi havada asılı duruyordu. Fakat hiç su yoktu. Sadece hava ve kıpırdayan ışık dalgaları vardı.

Hiç böyle bir şey görmemiştim.

“Aşağıda ne var?” diye seslendi adam yukarıdaki açıklıktan.

Heyecan boğazımı sıkarken yutkundum. Çok fazla düşünce birbirine girmişti. “Buldum,” diye bağırdım, kıyıdaki Holt’a sinyal yollamasını ve kendime biraz zaman kazandırıp Noah’ı hayatta tutmalarını sağlamayı umuyordum. *Biraz daha zaman.*

“Acele et!” diye bağırdı. “Kötü bir fırtına çıkıyor.” *Fırtına değil*, diye düşündüm. Bu anomaliydi.

Fakat onu görmezden gelip gözlerimi tekrar haritaya çevirdim. Takımyıldızların çoğunu hatırlıyordum –Pyxis* ve Perseus, Leo Minor ve Indus**– ve oluşumları yönlendirebiliyordum. Biraz zamanımı aldı ama sonunda Lyra takımyıldızını ve örüntüdeki en parlak yıldız olan Vega’yı buldum. İsmi aldığım ve dövmemin en kuzey noktasındaki yıldız, mürekkeple saç çizgimin hemen altına, enseme işlenmişti.

* Kumpas Takımyıldızı.

** Hintli Takımyıldızı.

Elim masanın üzerindeki yansımalı Lyra takımyıldızının üzerinde gezindi, parmağım Vega ışık noktasına yerleşti. Uçan haritadaki yıldız, anında renk değiştirip yumuşak beyazdan düz siyaha döndü.

Şaşkınlıkla elimi çektim. Kulaklarım yeniden çınlamaya başladı, kaburgalarımda gergin bir çırpıntı vardı. Tereddüt ettim. Önümdeki haritaya, vücuduma işlenen takımyıldıza dokunduğumda dönüş olmayacaktı. Harita koordinatları, yolu ve diğer yere giden rotayı gösterecekti.

Hiçbir zaman dönüş olmamıştı zaten. Her zaman ileriye gitmiştim. Bu harita da dönüşü olmayan son noktaydı. Atalarımın planladığı son duraktı.

“Ne halt ediyorsun orada?” diye bağırdı adam. “Eğer oynalıyorsan Holt’a onu öldürmesini söylerim.”

Boğazımdaki sıkışmayı yuttum. “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

Annemin sözleri zihnimde titreşti. *Yıldızlar artık sana ait.* Bana sadece gökyüzünü değil, bir sorumluluğu da veriyordu. Bana ilk Gökbilimci’nin hikâyelerini, ben öne eğilip Lyra takımyıldızındaki her biri soluk beyazdan siyaha dönen diğer yıldızlara dokunurken yazılan, taşıyacağım bir geçmişi anlatıyordu. Gözlerim haritayı tarayarak omurgamdan aşağı süzülüp kaburgalarımın çevresinden geçen çok yıldızlı takımyıldız Herkül’ü buldu. Her bir ışık noktasına dokunup hepsinin karmasını izledim. Aynı şeyi Corona Borealis için, Virgo takımyıldızı için ve tenimdeki dövme sağ ayağımdaki kuzgunu tasvir eden takımyıldız Lörvus’ta sona erene kadar tekrar ettim. En parlak son ikiye, Tova ve Llitha’ya ulaşana kadar parlayan haritadaki her bir yıldızla dokunarak onları birbirine bağladım. Annem onlara çift yıldızlar derdi. Birbirlerinin yörüngesine hapsolmuş iki güneş, her ikisinin de etrafında bir eksen üzerinde dönen sadece bir gezegen vardı.

En sonunda titrek bir nefes verdim ve tenimdekilerle aynı yıldızları yansıtan, şimdi kararmış ve birbirine bağlanmış bir dizi yıldızla önümde süzülen kat kat haritanın genişliğini inceledim.

Koordinatlar ayarlanmıştı. Rota çizilmişti.

Sakin bir nefes aldım ve aşağılarda uzak bir yerden hafif bir uğultu duydum. Açık bir pencereden bir rüzgâr çıkıyormuş gibi geminin gövdesinin derinliklerinden bir vızıltı geliyordu. Harita hafifçe titrediğinde uğultu daha da yükseldi ve ardından hafif bir sarsıntı geldi.

Yüz yıllık dinlenmeden sonra onu uyandırmıştım. Sonunda canlanıyordu.

Bir ışık parlaması gözüme çarptı. Loş ışıklı odanın karşısında, diğer taraftan aydınlatılmış bir kapı belirdi. Kulaklarım çınlarken, odanın benim görebildiğimden çok daha büyük, çok daha geniş, daha derin ve boş olduğunu hissederek ilerledim. İçinde kendimi kaybedebileceğim bir yerdi, bu yüzden sürekli arkama bakıp kendimi parlak masaya ve tavandaki açıklıktan gelen hafif ışık huzmesine yönlendiriyordum. Ancak kapıya yaklaştıkça orada ne olduğunu, beni neyin beklediğini anladım.

Annem büyük geminin içinde küçük bir oda bulmam gerektiğini anlatmıştı. O kadar küçüktü ki sadece bir kişinin sığabileceği genişlikteydi. Gemideki diğer odalardan daha önemli bir odaydı.

Dar kapıya ulaştığımda kendi kendine açıldı ve diğer tarafta bekleyen ışık küçük boşluktan yayıldı. Kenara yaklaşıp duvara bir metal sandalyenin sabitlendiği ve solda cam bir panelin aydınlatıldığı derli toplu odaya baktım. Camın içinde, dövmemin haritası havada asılı duruyordu, ışık noktaları birbirine bağlanmıştı.

Büyük masada üzerine dokunduğum takımyıldızlar bir şekilde bu küçük odadaki panele bağlanmıştı. Annem buna *filika* demişti. Panelin altında, haritanın alt kısmında yanıp sönen beyaz bir ışık vardı. Hiçbir kelime yazmıyordu, sadece yanıp sönen, titrek bir parıltı vardı.

Fakat anlamını hissediyor, amacını anlıyordum.

Düğmeye bastığımda *filika* hareket edecek, büyük gemiden ayrılacak ve belirlediğim rotayı takip edecekti.

Gerginlik ve adrenalin ayak parmaklarımdan yukarı tırmanırken, her bir damarımdan süzülüp kulakzarımda zonk-luyordu. İşte bu *kadardı*. Yapmam gereken şeydi. Ama artık Noah yüzünden her şey daha karmaşıktı. Düğmeye basarsam, hikâyemin son bölümünü, atalarımın planladığı ve beklediği, uğruna her şeyi feda ettiği anı gerçekleştirmiş olacaktım. Fakat düğmeye basarsam Noah'yı da arkada bırakmış olacaktım.

Onu arkada bırakmak, Holt'un onu öldürmesine izin vermek anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapatıp ellerimi dağınık saçlarımdan arasından geçirdim. Bu yüzden gözlerine duyduğum sonsuz, imkânsız, yürek parçalayıcı ihtiyaca kendimi kaptırmak istememiştim. Bu yüzden görmezden gelmeye ve bastırmaya çalışmışım. Fakat sonra parmak uçları tenime, dudaklarıma dokunmuştu ve bu pervasızca, aptalca şeyin olmasına izin vermişim. Kalbimin onun ellerine düşmesine izin vermişim. Bu karmakarışık, ağır ve tehlikeliydi.

Ve şimdi onu geride bırakırsam ölecekti.

Bu yüzden karanlık odadan geçip masanın yanından merdivene doğru döndüm. Soğuk ve uyuşmuş ellerim ilk basamaktan kayıyordu; yüzdüğüm için hâlâ sıırıslamışlardı. Vücudum titremeye başladı. Gecikmiş bir tepkiydi, adrenalin etkisini yitiriyordu. Fakat merdiveni tekrar tuttum ve bacaklarım titrerken kendimi yukarı çekmeyi başardım. En tepede, adam

dışarı çıkmama yardım bile etmedi; dikkati dağılmış halde okyanusa bakıyordu.

Kendimi karanlık delikten kurtardıktan sonra karnımın üstüne çöküp titreyerek nefes aldım. “Yaptım,” dedim, soğuktan dişlerim birbirine çarparken. “Onun istediğini yaptım. Gemiye buldum. Holt’a Noah’yı bırakmasını söyle.”

Başımı kaldırdım ama adam dinlemiyordu bile. Gözleri, dalgaların büyüdüğü ve adanın kenarına çarptığı denize çevrilmişti. Yağmurla dolu, boğuk gökyüzüne baktığımda havanın küçük kıvılcımlarla kaplandığını gördüm.

Tıpkı sağanağa yakalanan binlerce ateşböceği gibiydi.

Bakışlarımı, iki adamın Noah’yı, boğazını kesip denize atmaya hazırlanıyorlarmış gibi suya daha da yaklaştırdığı sahile çevirdim. “Söyle onlara!” diye bağırdım adama ama yine dinlemedi. Gözleri, onu hem korkutuyor hem de baş döndürücü bir hayale kapılmasına sebep oluyormuş gibi dalgalı denize takıldı.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım, soğuk kemiklerime işlemiş ve tüm vücudum ıslanmıştı, sonra kıyıya doğru inmeye başladım. “İstediğini yaptım!” diye bağırdım ellerimi ağzımın etrafına sararak. Sanırım adamlardan birinin karşılığında bir şeyler bağırdığını duydum ama rüzgârda kayboldu. Ben onları duyamıyorsam onlar da beni duyamıyor demekti.

Buz gibi suya tekrar batmak istemiyordum, dalgaların arasında kıyıya dönmek istemiyordum ama başka yolu yoktu.

Geri yüzmeliydim.

Gemiye geride bırakmak zorundaydım.

Soğuk deniz suyuna bir adım atarken vücudum titremeye başlamıştı bile ve yağmur durduğunda derinlere doğru yürüdüm.

Her şey garip bir şekilde durgunlaşmış gibiydi. Başımı yukarı kaldırdım, gözlerimi kırptıştırıp kıstım... Zihnim kendini yeniden düzenliyor, anlamaya çalışıyordu.

Yıldız Çölü

Her su damlası havada asılı kalıyor, yakalanmış, hareketsiz, rüzgâr artık enleme çarpmıyordu.

Olmaması gereken bir şey... oluyordu.

Nefes almak için kafamı çıkardığımda su yuttum, neredeyse boğuluyordum. Okyanus şiddetlenmişti. Ancak akıntı beni ileriye doğru itiyordu, dalgalar sırtıma çarparken kendimi adaya yüzdüğümden çok daha hızlı bir şekilde kumun üzerinde sürünürken buldum.

Kıyıda durup eğildim, ıslak saçlarım gözlerime girerken öksürüp durdum. Yere yığılmamaya çalışıyordum.

“Sen ne halt yedin?” diye sordu Holt birkaç adım öteden, gözleri ufuk çizgisine dönerken.

Havadaki uğultu sesi boynumdaki tüyleri diken diken ediyordu, kulakzarlarım uğulduyordu ve gözlerimi kırptırarak kendimi, kuma gömülüp titreyen bir yumağa dönüşmeyi istemekten alıkoymaya çalıştım. Bunun deniz üzerinde toplanan bir fırtına olmadığını bildiğim için dişlerimi gıcırdattım. Gökyüzü parçalanıyordu. Bölünüyordu. Ufalanarak ayrılıyordu ve onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Yağmur tekrar yükselmeye ve... bulutlara dönmeye başladı.

Bu yanılttı. *Tamamen yanılttı.*

Ama bulutlar buharlaşmaya başlamıştı ve gökyüzü siyah bir halı gibiydi. Geriye sadece bir fırçadan sıçrayan boya gibi yıldız ışığı damlaları kalmıştı.

“Bunu ben yapmadım,” dedim Holt’a. *Bu...* karadelikti. Yıldızların üzerinde dev bir el gibi yayılıyor, onları yolundan süpürüyordu. *Bu*, atmosferimizi parçalayan anomaliydi.

Sonunda gezegenimizin üst kenarına ulaşmıştı ve artık zaman kalmamıştı.

Çok geç kalmıştık. Buraya çok geç gelmiştim.

Gökyüzünün parçalanışını izlerken Holt'un yüzü gevşedi. Onun arkasında, adamları da aynı şekilde ürkmüş görünüyordu. Noah'nın yumrukladığı gözü çoktan morarmış olan Samuel, bir elini öne uzatarak yanlış yöne doğru yükselen yağmur damlalarını silkeledi.

Geriye, tekrar gökyüzüne dönen yağmur damlalarını.

Ayağa kalktığımda hava küçük kıvılcımlarla ve gökkuşağı gibi renklerle lekelenmiş damlacıklarla doluydu. Sulu ve yarı saydamdı. Midemin altında bir korku gümbürdüyordu. Anomali buradaydı. Gözlerim, bıçağın hâlâ boğazına dayalı durduğu Noah'yı buldu ama o zaten beni izliyordu, bakışları gökyüzüne dönmeyen tek kişiydi.

Zamanımız dolmuştu.

Islak saçlarımı yüzümden çekip kıyafetlerimi kumda bıraktığım yerde buldum. Çabucak gömleğimi ve pantolonumu giyip ıslak ayaklarımı çizmelerime soktum.

Noah'yı kurtarmam gerekiyordu... ama arkamda garip bir su sesi, kayaların üzerinden nehir dökülüyormuş gibi bir akıntı vardı. Arkama dönüp okyanusun kıyıdan çekildiğini gördüğümde ağzım açık kaldı.

Soğuk ve dalgalı su kütlesi, gelgit gibi sahilden çekiliyordu ancak suyun kükremesi ve *geri geri*, bizden uzağa çekilmesi aynı anda gerçekleşiyordu.

Yeryüzünün ve gökyüzünün tersine döneceğini... hiç hayal etmemiştim. Aldığım her nefeste ciğerlerime bıçak saplanıyormuş gibi hissedeceğimi de.

Vakit kalmamıştı. Artık her şey hızla olup bitiyordu.

Adadaki adam sonunda suya girip kıyıya doğru yüzmeye başladı, dalgalar üzerine çarpıyordu ama gelgit yanlış yönde ilerliyordu. Artık onu sahile doğru sürüklemiyor, geri çekiyordu.

Geri, geri, tıpkı deniz gibi. Başı bir, iki kez suyun altına daldı. Havada asılı duran gümüşü nemin arasından gözlerindeki paniği görebiliyordum. Başaramayacağını biliyordu. Bağırıp yardım isteyecekmiş gibi ağzı açık kaldı ama hiç sesi çıkmıyordu. Belki rüzgâr sesini yutuyordu, belki de adayı geçip derin ve fırtınalı denize doğru sürüklenen su çok hızlı hareket ettiği için kelimeler ağzından hiç çıkmıyordu. Adam, yüzen ufak bir böcek gibi dalgaların arasında küçük bir nokta haline geldi. Tekrar ve... son kez suyun altına daldı.

Yeniden ortaya çıkmadı.

Tuğla gibi sert bir ağırlık mideme oturdu: *Bu ben olabilir-dim*. Adadan biraz daha geç ayrılıysaydım, yeterince hızlı yüzmeseydim.

Adam gitmişti.

Okyanus kurudukça denizin çorak ve kayalık dibi ortaya çıktı. Kumda küçük gelgit havuzları oluşturuyor ve artık çoktan kaybolmuş suyu bulmaya çalışarak pullu yüzeylerinde bir o tarafa bir bu tarafa sıçrayıp kıvrılan, karaya oturmuş balıklar bırakıyordu.

Fakat başka bir şeyi daha ortaya çıkarmıştı.

Az önce üstünde durduğum, oyuğuna indiğim ada, aslında ada değildi.

Su çekilip kum ve kayalar döküldüğünde, adanın zemini açığa çıkmıştı ancak kayalık veya taş değil, pürüzsüz metal bir yapıydı.

Bir gemiydi.

Gümüş kenarlı ve kubbeliydi. Devasa boyuttaydı.

“İşte orada,” dedi Holt. Sesi neredeyse titriyordu; şok olmuştu ama kesinlikle zihninde hayal etmeye çalıştığı şeyi görünce şaşırılmıştı. Şimdiye kadar hiç görmediği bir şeydi. Alnındaki yağmur damlalarını sildi ve uzaklaşan kıyı şeridine bir adım

daha yaklaştı, uyumsuz gözleri okyanusun dibinde uyuyan deve odaklanmıştı.

İkimizin de bulmaya çalıştığı gemi artık apaçık ortadaydı. Sadece zamanla kayalar ve kumlar tarafından gizlenmiş, bir ada gibi görünecek şekilde saklanmıştı.

Rüzgâr esti. Gökyüzü, sahile akın eden binlerce arı gibi titriyordu.

Tekrar Noah'ya baktım, gözleri bana gökyüzünü hatırlatıyordu: Fırtınalı ve bulutluydu.

Noah'yı tutan iki adam kollarını ve bıçağı indirmişti, gökyüzüne yükselen yağmurdan dikkatleri dağılmıştı. Gümüş gemi deniz tabanına tünemiş, karnında midyeler büyümüşü.

Fakat Holt sonunda kıpırdandığımı hissederek gözlerini bana dikti. "Açtın mı?" diye sordu gözlerinin beyazı genişlerken. "İçindeki haritayı buldun mu?"

Ona hiçbir şey söylemek istemiyordum ama Noah'yla elinden kurtulamadığımızın farkında olarak bakışlarına karşılık verdim. "Evet," dedim ruhsuz bir tonla.

Gözlerinde bir parıltı, görüşünün yarısını alan, onu öldüren hastalıktan nihayet kurtulmaya ne kadar yakın olduğunu hissediyormuş gibi karanlık bir hüznün belirdi. Ancak o deniz tabanında ilerlemeye başlayamadan... gökyüzü gürültülü bir şekilde çatırdadı. İkiye ayrılan büyük bir tahta parçası gibiydi. Kemiklerimi parçalayan gök gürültüsü gibi.

Altımızdaki sahil o kadar şiddetli sallanıyordu ki yerin yarılabacağına emindim. Ölüm hem yukarıdan hem aşağıdan geliyordu. Noah'nın yanındaki adamlar gözlerindeki dehşetle sallanırken, Holt gökyüzünü işaret ediyor gibi avuçlarını kaldırdı. "Bu da ne böyle?"

Atalarımızın tarihinin bir kısmını biliyor olabilirdi –August'un kendisine anlattıklarını, diğerlerinden daha fazlasını

Yıldız Çölü

biliyor olabilirdi— ama o bir Gökbilimci değildi. Hayatı boyunca her geceyi yıldızlara bakarak, gökyüzündeki karanlık ve dipsiz küreye doğru gittikçe daha da yaklaştığımızı izleyerek geçirmemişti. Şafağın erken saatlerinde atmosfere doğru eğim alırken ışıldayan gölgenin nihayet tam tepemizde, ufkun hemen üstünde olduğunu bilmiyordu. Şimdi yağmur gökyüzüne doğru yükselirken okyanus, karadeliğin uyguladığı yerçekimi kuvvetiyle geri çekiliyordu. Hepsi parçalara ayrılıyordu. Sıra bize gelmeden önce sadece birkaç dakikamız kaldığından şüpheleniyordum.

Kulakzarlarıma biriken hava çatırdayıp cızırdadı.

Zaman kalmamıştı.

Gözlerim önce Noah'ya, sonra gemiye kaydı. Gözlerinde bir acı vardı. Boğazına dayanan bıçak yüzünden değil, o hiçbir şey yapamazken benim denizin diğer tarafına yüzmemi izlemek zorunda kaldığı içindi. Çaresizce. Fakat beni anlayarak başını aşağı yukarı salladı. Sonraki saniyede, nemli ve kesik kesik bir nefes aldım ve ikimiz birden sahile fırlayıp denize doğru koştuk.

Gemiye doğru.

ON İKİ

Okyanus deniz tabanını terk etmiş, gemiyi ve zeminin eğim aldığı yeri epey geçmişti.

Hava tenime yapışırken Noah ile koştuk. Noah kasvetli ve titrek gökyüzüne bakarak atmosferde kalan son yağmur kalıntısını seyretmeye devam ediyordu. “Acele et,” dedim, elini tutup onu çekiştirmek için uzanırken.

Kafamın içindeki çığlıklar, *Zamanımız yok*, diye tekrar ediyordu.

Suyun sadece birkaç dakika önce dalgalanıp kabardığı denizin şimdi apaçık ortada olan dibini koşarak geçtik, kayaların ve keskin resiflerin üzerinden tırmandık.

Fakat rüzgârın şiddetiyle Holt’un arkamızdan gelen sesini duydum. “Yakalayın onları!”

Yine de dönüp baktığımda hiçbirinin peşimizden gelmediğini gördüm. Hatta ikisi, gökyüzüne ve denize olan, *yakında hepimizin başına gelecek olan şeyden* korkarak okyanustan uzağa, sahile doğru geri çekilmeye başlamıştı bile.

Geminin ön kenarına ulaştığımızda resif, kaya ve midye kümelerini kullanarak kendimizi geminin pürüzsüz tarafına attık. Tepeye yakın bir yerde Noah beni yukarı kaldırdı ve bir

zamanlar adaya benzeyen ama şimdi kısmen düzleşen şeyin üzerine çıktım, kumlar yıkanıp gitmiş sadece birkaç taş kalmıştı.

“Ne oluyor?” diye sordu Noah, suyun göremeyeceğim kadar geriye çekildiği okyanusa bakarak yukarı tırmanırken. Sadece gelgit havuzları kalmıştı. Küçük su ve deniz canlılarının oluşturduğu oyuklar. Garip, ürkütücü bir manzaraydı. “Bu ne?”

Ciğerlerim sıkışıyor, başım zonkluyordu. “Gökyüzümüzdeki gölge bir karadelik,” dedim ona, rüzgâr sesimi yutup yukarıdaki karanlık kütleyle taşırken. Annemin başka birinin taşıyamayacağı kadar büyük olduğunu söylediği gerçek, vadiyi bile tehlikeli kılacak bir çaresizlik içinde başkalarının peşimize düşmesine neden olan şey sonunda göğsümden kopup gitmişti. “Bizi öldürüyor,” dedim. “En başından beri bizi o öldürüyor. Her yıl, her saat gezegenimize daha da yaklaşıyor ve bizi hasta ediyor.”

Noah’nın kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluştu. “Peki ama bu ne?” Gözleri gümüş, parıltıyan gemiye kaydı.

“Bu...” Kendimi nefes almaya zorladım. Bilgi kemiklerimin tam ortasından geçiyordu. “...atalarımızın buraya geldiği gemi.” Gökyüzü yukarıda yarılrken o sadece gözlerini kırptırarak bana baktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, anlamaya ihtiyacı vardı. “Gökyüzünden geldiler,” dedim, kıvrılan karanlığı işaret ederek. “Bir gezegenden... Dünya’dan.” August’un ona hiçbir zaman söylemediği şey buydu ya da belki August da bilmiyordu. Belki de hikâyeler Mimar’dan uzun zaman önce yitirilmişti. Hikâyelerin sık sık başına geldiği gibi, o da zamanla değiştirilmiş ve unutulmuştu.

“Anlamıyorum,” diye yanıtladı. Koyu renk saçları alnında, gözlerinin üzerinde dalgalanıyor ve onu tuhaf bir fırtınaya yakanmış gibi gösteriyordu. Yüzünde ışık dalgaları dans ediyordu. “Şimdi ne olacak?”

Bir duygu karmaşası boğazıma takıldı. “Gitmeliyiz,” diye ısrar ettim. “Karanlık her şeyi yutmadan önce.”

“Nasıl?” Rüzgâr haykırırken onu zar zor duyabiliyordum.

“Zamanımız yok,” diye yanıtladım. “Gemiye binmeliyiz. Filika sadece tek kişi için tasarlanmış ama bence ikimiz de sığarız. Denememiz gerek.” Annemin, nehir kenarındaki yumuşak toprağa ana hatlarını çizerek gemiyi tarif ettiğini hatırlıyordum. *Sadece bir kişilik yer var, demişti. Bunun için doğdun. Sadece sen gidebilirsin, yolu sadece sen bileceksin.* Holt’un dediği gibi denize ulaştığımızda Noah’yı arkada bırakacağımı en başından beri biliyordum. Tıpkı annemin önceden söylediği gibi. İlk Gökbilimci’nin tenine bir harita çizmeye başladığından bu yana, bu kaderimize yazılmıştı. Fakat onun için, babam için ve diğerleri için dönebileceğimi umuyordum. Herkesi kurtarmak için zamanım olacağını umuyordum. Ama şimdi... gökyüzü parçalanıyordu ve hiç zaman kalmamıştı. *Buraya çok geç gelmiştik.* Onu yanımda götürmenin bir yolunu bulmalıyordum.

Noah başını salladı. “Filika da neyin nesi?”

Hem içimde hem de gökyüzünde bir fırtına koptu. “Diğer koloni,” diye bağırdım rüzgâra karşı. “Filika bizi diğer koloniye götürecektir.”

“Nereye?” Buğulu gözlerinde daha önce görmediğim bir şey, ondan ne kadar çok şey sakladığını anlıyormuş gibi bir tereddüt, bir şüphe vardı.

Uzanıp elini tuttum, sonra gözlerimi gökyüzüne çevirdim. “İkiz güneşlerin etrafında dönen başka bir gezegene.” İlk kez vadide gördüğüm ikiz güneşler, her şeyi başlatan yıldız kız kardeşlerdi. Sadece kısa bir süre için bizimle aynı hızda, ulaşılabilir kadar yakında olacak olan yıldızlar. “Ama şimdi gitmezsek her şey için çok geç olacak.”

Zaman tükenmişti. Gökyüzü yarılırken Noah'yla harap haldeki bir geminin üzerinde duruyorduk. Ama şimdi gidersek, belki, *bir ihtimal*, diğer koloniye, diğer gezegene ulaşabilir ve diğerlerini kurtarmak için zamanında dönebilirdik. Karadelik – üstümüzde gürleyerek dolanan şey– her şeyi yok etmeden önce.

En başından beri yapmam gereken şey buydu. Benden önceki her Gökbilimci'nin beklediği, annemin bana öğrettiği şey buydu. Fakat artık her şey benimle son bulacaktı. Onun sonunu ben getirecektim.

Bir şey söylemesine duyduğum ihtiyaçla Noah'ya baktım ama kirpikleri, üzerine konan sis damlacıklarıyla hareketsizdi ve dudakları tereddütle bükülmüştü. Sanki bunların hiçbirine inanıp inanmadığından emin değildi. “Bunu en başından beri biliyor muydun?” Buz gibi sesi, havada buharlaşıyordu. “Biliyordun ve bana anlatmadın mı?”

Bu sözler beni her şeyden daha fazla incitti, göğsüme hançer gibi saplandı. “Anlatmam gerekiyordu,” diye itiraf ettim, bastırduğım tüm suçluluk ve söylemediğim her şey içimde yükselirken bakışlarımı yere indirdim. “Sana her şeyi anlatmalıydım.” Yutkundum ama ciğerlerimdeki hava tekrar yükseldi. “Özür dilerim. Ama şimdi bana güvenmeni istiyorum.”

Bana uzun uzun bakarken yeryüzünü ve gökyüzünü tüm gücüyle altüst eden sağanak ve rüzgâr aramızdan süzüldü. Yine de gözlerinin kenarındaki ışıltıda, Holt beni kesip parçalara ayıracakken beni okuldan kaçırın, bir kum fırtınasının içinde sürükleyip sadece bana zarar gelmemesi için bir ahırın duvarını tekmeleyen çocuğu görebiliyordum. Beni büyük bir ihtiyaç ve açlıkla, ikimizi de mahvedebileceğimi düşündüğüm şekilde öpen çocuğu görebiliyordum. Âşık olduğumu şimdi anladığım çocuğu. “Tamam,” dedi başını sallayarak, benimle göz göze geldi. “Hadi gidelim.”

Kalbim kulaklarımda atmaya başlarken sözleri göğsüme bir rahatlık yayılmasına neden oldu. Birlikte dizlerimizin üstüne çöküp kapıyı tek ve hızlı bir hareketle açtık.

Altımızdaki geminin uğultusunu, havayı enerjiyle yükleyen şimşek gibi hafifçe cızırdadığını duyabiliyordum. Vücudum titrerken kasılmalar nefes almamı ve düşünmemi zorlaştırıyordu. Son ışık gökyüzünden boşalınca, bütün yıldızlar kayboldu.

Fakat bir başka ışık daha hızla büyüyor, havadaki son neme tutunan yıldırım gibi gürlüyordu. Gökyüzünü minik ışık patlamalarıyla dolduruyordu.

Noah elime dokunduğunda tenini hissetmek beni sakinleştirdi, gözleri –keskin ve net bir şekilde–küçük karanlık madde parçacıkları retinamı yırtıp, hücrelerimi parçalayarak, içimi görebilmesini sağlayacakmış gibi benimkileri buldu. Holt'u ya da adamların hiçbirini artık göremediğim kıyıya son bir kez baktım. Belki de sahile geri çekilip dağlara doğru, buradan günlerce uzaktaki, muhtemelen asla zamanında ulaşamayacakları evlerine dönüyorlardı. Karadelik, onlar ulaşamadan gezegeni yutacak, onu karanlık merkezine çekecek ve muhtemelen onu ezerek geriye hiçbir şey kalmayana kadar düzleştirecekti.

Kulaklarım çınılıyordu, göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir baskı vardı. Gökyüzü tuhaf, siyah bir tona bürünürken bir şekilde hem donuktu hem de yıldızların sonuncusu da kaybolurken ışık şeritleriyle parçalara ayrılıyordu.

Döndüm, gözlerim kısa bir süreliğine boş okyanus tabanına takıldı.

Tıpkı kuru tarım arazisini geçerken bizi yakalayan toz fırtınası gibi bir duvardı ama bu duvar deniz suyundan yapılmıştı.

İçimdeki her düşünce mideme batarken gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Kuruyan suyun tamamı şimdi... kıyıya doğru akın ediyordu. Büyük bir gelgit yükseliyordu. “Geri geliyor!” Rüzgâra ve uğuldayan havaya doğru bağırdım. “Okyanus geri geliyor.”

Karadelik her şeyin dengesini bozarak ters çeviriyor, gelgit de yerçekimi de olması gerektiği gibi davranmıyordu.

“İçeri gir,” diye bağırdı Noah ve altımızdaki kapıdan içeri adımımı uzatıp merdivenin en üst basamağını buldum. Noah hemen arkamdaydı. İçeri girmek üzereyken boğazına bir el do-landı ve bedenini saran kol onu gerisingeriye çekti.

“Hayır!” diye bağırdım ama ses aynı hızla kayboldu.

Holt, Noah’yı kapıdan ve benden uzağa sürükledi. Ama merdiveni tırmanıp geminin üstüne çıkarak onlara doğru koş-tum.

Noah ellerini babasına uzatıp onu itmeye çalıştı. Ama ikisi-nin de ayakları ıslak zeminde kayarken geriye, geminin kenarı-na doğru savruldu. Rüzgâr saçlarımı yukarı doğru savurarak esiyordu ve dik kenardan yalnızca bir adım uzaktayken Holt durup Noah’yı uçurumun kenarına çekmek için kendi etrafın-da döndü. Zemin ayaklarının altından aşağı, aşağıdaki çorak denizin dibine doğru kayıp gidiyordu.

“Holt!” diye bağırdım.

Dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Sadece *senin* ha-yatta olmana ihtiyacım var,” diye bağırdı. “Bu hain bizi buraya getirerek üzerine düşeni yaptı.” Artık ona oğlum bile demiyor-du. Noah’yı öldüreceğini söylerken haklı olduğunu fark ettim. Artık içinde sadece nefret ve açgözlülük kalmıştı. Oğlu sadece yolundaki bir engeldi.

Hava elektrikle yüklenirken ve sıcaklık düşüp imkânsız bir şekilde soğurken ciğerlerime küçük dikenler batıyor, atmos-fer buharlaşıyordu. “Hayır!” diye yalvardım ve ellerimi uçurumdan aşağı düşmesini engelleyebilecekmişim gibi Noah’ya

uzattım. “Hâlâ vakit var, şimdi gitmeme izin verirsen diğer koloniye ulaşip gemileriyle geri gelebilirim ve herkesi kurtaracak kadar yer olur. Kimse ölmek zorunda değil.”

Holt, cansız gözü seğirirken uğursuz bir sırıtışla dişlerini gösterdi. “Bunun için çok geç olduğunu biliyorsun,” dedi başıyla gökyüzünü işaret ederek.

Fakat ben başımı iki yana salladım. *Buna inanmıyordum.* Kendimi buna inandıramıyordum. “Deneyebiliriz,” diye yalvardım. Sadece Noah’yı serbest bırakmasını istiyordum. Onun bu şekilde ölmesini izlemeyecektim. Bir söz vermiştim ve Cricket’in sözleri kulağımda, kemiklerimde uğulduyordu. Ama kendime verdiğim sözü de hissediyordum: *Ona âşıktım.*

Ve onu kaybedemezdim.

Gözlerim denize döndüğünde su duvarı yalnızca yüz metre uzaktaydı, yetmiş beş, elli... En uzun çamdan daha uzun, sarp, kükreyen bir su dağı içinde bir öfke dalgası kabarmış gibi şiddetle dalgalanıyor, çarpıyordu.

“Lütfen!” diye haykırdım güçlenen rüzgâra doğru. İçimdeki her şey kırılırken gözyaşları yanaklarıma dökülüp yağmurla karışıyordu; gökyüzü püskürüyor, aydınlık gibi hissettiren bir karanlıkla uğulduyordu. Ateş gibi, ölüm gibi hissettiriyordu.

Her şeyin sonu gibi hissettiriyordu.

“Vega!” diye bağırırken Noah bakışlarını çevirip benimkileri buldu. “Koş!” dedi. “İçeri gir.”

Fakat yapmayacaktım. Onu terk etmeyi kabul etmiyordum. İşlerin bu noktaya geleceğini biliyordum sonuçta, değil mi? Bu yüzden ona âşık olmak istemiyordum. Sonunda, öyle ya da böyle onu kaybedeceğimden korkuyordum.

Yaklaştım, onlar kenarda sendelerken ciğerlerim yanıyor, kulakzarlarım patlamak üzereymiş gibi çığlıklar atıyordu. Noah’nın gözleri bir şey görünce fal taşı gibi açıldı.

Her şey yavaşladı.

Bakışlarını takip ederek başımı çevirdim ve onu gördüm...

Noah dirseğini babasının kaburgalarında, sadece günler önce bıçakla derisini parçaladığı yere geçirdiğinde Holt neredeyse uçurumdan düşecekti. Hırıltılar çıkararak elleri böğründe yere yığıldı. Ama Noah gözlerini bana çevirdi. “Koş Vega! Şimdi!”

Arkamı döndüm ama çok geçti. Dalga çarptığında gemi aniden çatırdadı.

Bacaklarım pes ederken avuçlarımın üzerinde metal yüze çarptım. Gemi uykusundan uyanan bir canavar gibi inleyip gıcırdarken su duvarı onu okyanus tabanına doğru itti, sığ kayalıkları parçaladı. Titreşim ellerimden, kollarımdan, kemiklerimden geçiyordu.

Bir şeylere tutunmaya çalıştım ama gemi, deniz tabanına sürtünüp beni oyuktan uzağa iten kuvvetli dalgalarla savruluyordu. Gözlerim kapıya kaydı, sonra arkamda, Noah’nın ayağa kalkıp sendeleyerek bana doğru –kenardan kayıp düşmesini engelleyecek bir şey arayan Holt’tan uzağa– ilerlediğini gördüm.

Noah’nın ağzı açıldı ve bağırarak bir şeyler söyledi ama sözleri yağmur, gürültülü gökyüzü ve denizin dibini aşındıran gemi tarafından boğuldu.

Hâlâ bağırarak kapıyı işaret ediyordu. Hareket etmem gerektiğini biliyordum. Bedenim artık benimmiş gibi hissetmiyordum fakat sendeleyerek ayağa kalktım, bir adım attıktan sonra tekrar yere düştüm. Sol elimle geminin güvertesinde büyümüş sivri bir mercan parçası buldum ve nefes almaya çalışarak parmaklarımı ona geçirdim. Fakat ciğerlerim soğuk rüzgâra teslim olurken gemiye tutunan parmaklarım uyuşuyordu. Tekrar geriye baktığımda Noah’nın rüzgâr yüzünden gözlerini

kıсарak bana yaklaştığını gördüm fakat Holt ayağa kalkmış, ona doğru ilerliyordu.

“Noah!” diye haykırdım ama hâlâ sesim çıkmıyordu. Her şey donmuş ve bulanıklaşmıştı. Son kalan nem de havaya tı-tundu. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama sol tarafıma doğru savruldu, omzum sertçe gemiye çarparken göğsüme bir acı saplandı. Altımızdaki okyanus, artık gelgitin sabit ritmiyle hareket etmiyor, girdap oluşturuyor ve dalgaları her yöne savurarak kabarıyordu. Geminin bir o yana bir bu yana savrulması ayaklarımı sabit tutmamı imkânsız hale getiriyordu. Noah bana çok yaklaşmıştı. Beni ayağa kaldırıp kapıya çekecekmiş gibi kolunu uzattı.

Fakat o anlamadan ben neler olacağını anlamıştım.

Holt bir an sendeledi, gömleğinin içinden görünen kan ayaklarına damlıyordu ama Noah'nın üstüne atladı ve ikisi de geminin yan tarafına savruldu.

Birbirlerini öldürmeye çalışan *baba ve oğul*.

Nefes almaya çalıştım fakat her şey dönüyor ve aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyordu. Kapı yalnızca birkaç adım ötedeydi ama Noah geriye doğru sürükleniyordu, gemi bir o yana bir bu yana sallanırken her iki adam da kayıyordu. Noah bir eliyle Holt'un ayak bileğini yakaladı. Altımızdaki gemi kıyıya çekilerek dağların eteklerine doğru ilerlerken deniz hâlâ köpürüyor, dalgalanıyor ve çarpıyordu. Altımızda aniden bir gıcırdama duyuldu.

Zaman yoktu. Hiç zamanımız kalmamıştı.

Holt dönüp çizmesinin topuğuyla Noah'nın yüzüne sert bir darbe indirdiğinde başımı kaldırdım. Noah birdenbire düşüp hareketsiz kaldı. “Noah!” diye bağırdığımı sandım ya da belki hepsi yalnızca bir hayaldi. Tüm sesler ve zaman kaybolmuştu.

Holt, oğlunu geminin kenarında yığılmış bırakarak kanlar içinde ayağa kalktı ve birkaç titrek adım attıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Kapıya doğru.

Hayır, hayır, hayır.

Etrafımdaki hava titrerken gürültülü bir çatlama sesi atmosferi bozdu. Garip bir uğultudaki ahenksizlikle birlikte soğuk havanın gittikçe buz gibi olduğunu hissettim. Yalnızca saniyeler kalmıştı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Ayağa kalkarken gözlerim önümdeki kapıya kilitlenmişti. *Hareket etmeliydim.* Bir adım atıp düştüm, sonra kendimi tekrar kalkmaya zorladım. Yüz yıldır denizin altında duran gemiye yapışmış mercanların ve kayaların üzerinden tırmandım ve soğukun tüm gücüyle çekiştirdiği, uzak, zayıf bir ses duyduğumda kapağa sadece bir adım kalmıştı. “Vega!” diye bağırdı Noah. “Git!”

Döndüm, zaman akıp *uzanıyor*, sonra geri çekiliyordu. Denizin yüzüme püskürdüğünü hissederken gözlerim ezberlemiş gibi, kaderimmiş gibi onunkileri buldu. Birbirini arayan, birbirine muhtaç olan, birbiri için yaratılmış gözler. Boğazımdaki nefes buz gibiydi. Noah yoğun nem ve titrek ışık bulutunun arasından bana bakıyordu. Ayağa kalkarken bana bakmaya devam etti, burnundan kan damlarken Holt’a doğru ilerledi. Fakat gözlerinde hoşuma gitmeyen bir şey sezdim. Orada gizli sözler, yüksek sesle söylemeyeceği sözler vardı. Çünkü bunun için artık çok geçti.

Saniyeler geçti. Zaman kalmamıştı.

Art arda gözlerimi kırıştırdım ve Noah’nın Holt’un arkasına geçtiğini gördüm. Onun bana, gemiye ulaşmasına engel olacaktı. *Ne olursa olsun beni koruyacaktı.* Söz verdiği gibi. Şimdi bile. Gökyüzü suluboya renkleriyle boyanırken bile. Ne yapacağını anladığımda ona bağırarak istedim.

Fakat Holt'a ulaştığında bana doğru başını salladı. Gözlerinde görmezden gelmek istediğim aynı kelimeler vardı: Özür dilerim, diyorlardı, bir kolunu Holt'un boğazına sarıp onu geri geri s r klemeden hemen önce... Benden uzağa. Holt'un ağzından hiçbir ses çıkmadı ama hiç kırpmadığı gözleri patlamak üzere olan kubbeler gibi görünüyordu. Onun da ciğerlerindeki hava, benimki gibi çekilmişti.

Hayır. Böyle olmamalıydı.

Merdivene tutunarak kapıdan girdim ve dönüp arkama baktım... Noah'nın kollarının hâlâ Holt'un etrafına sarılı olduğunu, sımsıkı tutup ne olursa olsun bırakmadığını gördüm. Gemi son bir kez havalanıp yana doğru yatarken Noah'nın gözlerine baktım: nehir yeşili, gün doğumu yeşili, kalbimin göğsümde çığlık atmasını sağlayan yeşil. "Hayır!" diye bağırdım.

Fakat başını iki yana sallayarak dudaklarını araladı ve rüzgârın içinden bana bir şeyler söyledi. Birinin bana söyleyeceğini hiç düşünmediğim sözlere benziyorlardı. Küçük sözler, sarsılan gökyüzünde kaybolan minik kelimelerdi: *Seni seviyorum*. Sonra yeşil gözlerini kırpıştırırken kolunu Holt'un –hem babasının hem de düşmanın– boğazına doladı. En sonunda, herkes için buna tamamen bir son verecekti. Geminin kenarından kaymadan hemen önce... bir gülümseme gözlerine yayılırken içerindeki son sıcaklıkla *beni buldu*.

Ve gitti.

Kulaklarımda bir çığlık, bir feryat yükseldi; i imin karanlık yerlerinden yükselen bir sest . Kendimi paramparça hissediyordum, her kemiğim ve kasım parçalanıyordu.

Derimin soyulduğunu, benden kalan son, korkunç, değersiz parçaları ortaya çıkardığını hissediyordum.

Hava kulaklarımda bir arı sürüsü gibi uğuldarken gözlerim görmemeye başladı, görüşümü bir karanlık kapladı.

Yıldız Çölü

Merdivenden yuvarlandığımı, karnımın üstüne düştüğümü bile hissetmedim. Ayaklarımın pürüzsüz zeminde kaydığını, kapıdan küçük odadaki sandalyeye doğru sendelediğimi neredeyse hiç hissetmedim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ama avcumun yanıp sönen ışığı kapattığını hissettim. Filika sahilde hızla ilerleyen harap olmuş gemiden ayrılırken etrafımdaki sarsıntıyı hissettim. Kollarım işe yaramazmış, kemiklerim suya dönüşmüş gibi bedenimin altımdaki sandalyeye gömüldüğünü hissettim.

Her şeyin benden koparıldığını hissediyordum.

Yok olduğunu, suya gömüldüğünü.

Elimden alındığını.

Zalimce, korkunç bir şekilde.

Filika duvarları değişti. Artık duvar değil, pencereydiler. Aşağıdaki okyanusu ve altımda duran gemiyi görebiliyordum. Sonra *uzaklaştıkça uzaklaştı*. Gözlerimi kapatırken Noah'nın kalp atışlarının kulaklarımda gürlediğine, ciğerlerine çektiği her nefesi, gözkapaklarının her havalanmasını ve titremesini hissettiğime yemin edebilirdim. Her şey bir davul gibi kafatasıma vuruyordu. *Tek duyduğum oydu*. Ondan kalan her şey.

Cildimde tuzlu su damlası yoktu.

Beni parçalara ayıran karanlık madde yoktu.

Sadece kulaklarıma dolan hava vardı... ve ben yıldızların arasına sürükleniyordum. Ufkun ötesine, her şeyi görebileceğim atmosferin ötesine yükseliyordum. Karadelik devasa bir küre gibi, içine ve çevresine örülen karanlığı ve yuttuğu, yanıp sönererek son nefeslerini veren tüm yıldızların ışığını yansıtıp parılıyordu. Gezegenimiz, küçücük evimiz ona yaklaşıyordu, neredeyse tepe noktasındaydı; dönüşü olmayan noktada. Yutulmasına sadece saniyeler kalmıştı. Ardında hiçbir şey bırakmadan, eskiden olduğu şeyden hiçbir iz bırakmadan. Bir

zamanlar burada olan, bir galaksinin kenarına tünemiş bir gezegendi.

Çok geç kalmıştım.

Başım *güm güm* atıyordu.

Bunun olmaması gerekiyordu; atalarımın planladığı bu değildi. Yıldız kız kardeşler ortaya çıktığında ve diğer koloninin gezegeni sonunda filikanın ulaşabileceği kadar yakın olduğunda daha fazla zaman olacağını düşünmüşlerdi. İlk sen gideceksin, demişti annem anladığımdan emin olmak için gözlerimin içine bakarak. *Diğer koloniye ulaşacaksın ve onların gemisiyle döneceksin. Kalanımızı sen bir araya getireceksin. Sen –yüzüme dokunmuştu– bizi kurtaracaksın.*

Fakat bir şeyi yanlış biliyordu: Gökyüzümüzün yarısını yutan karadelik, düşündüğünden daha yakındı. Gökyüzünü, gezegenimizi yutmadan önce daha fazla zamanım olacağını düşünmüştü.

Bense gemiye çok geç ulaşmıştım. Kimseyi kurtaramamıştım.

Yalnızca kendimi kurtarabilmişim.

Her şeyini kaybeden paramparça bir kızdım. *Sevdiği herkesi kaybeden.* Bir asırdır beklenen, her şeyi düzelteceği –çare olacağı– düşünülen bir Gökbilimci'ydim.

Ama her şey boşa gitmişti.

Başaramamıştım.

İşe yaramaz, alçak gözyaşlarım yüzümden süzülüyordu. Suda ve kemiklerimi parçalayan, tarif edilemez, ölçülemez bir acıdan oluşuyordum. Artık bir hiçtim. Yalnızca Noah'nın bir anısıydım. Geminin kenarından atlayıp babasını da beraberinde çektiği, Holt'un bana ulaşıp beni durdurmasını engellediği bir anıydım. Ben yaşayayım diye kendini feda etmişti. Fakat ben hiçbirini istemiyordum.

Yıldız Çölü

Noah'dan, gözlerinin içindeki acıdan gittikçe uzaklaşırken pencerelerden ve gözyaşlarının tuzlu, dayanılmaz buğusundan dışarıyı izledim. Gökyüzü daha koyu bir maviye, koyu bir siyaha döndü; yıldızlar ve ışık parçacıkları karanlığın arasından görünmeye başladı. Ancak arkamda karadelik bir araya gelirken gezegenim gölgelerle kaplanıyor, bir dalga çırpınıyor, titreşiyor ve sonunda... Nefesimi tutup gözlerimi başka yöne çevirmek istedim ama yine de kendimi izlemeye, her şeyin sonuna tanık olmaya zorladım. Bunun olduğunu görmeliydim; bunu onlara borçluydum, *ona* borçluydum.

Her şeyden önceki son saniyeleri görmek...

Aniden, dikkat çekmeyen bir parıltıyla gezegen kıpırdadı, titredi ve ardından... hiç ses çıkarmadan, patlamadan, sızlanma veya çığlık olmadan... gitti. Yok oldu.

Gölgenin uçurumundan atladı ve karanlığa karıştı.

Noah ölmüştü ve kalbimi söküp atmak istiyordum; dönüp geminin yanından onunla denize düşmek istiyordum. Her şey ölümle birlikte karanlığa gömülene kadar avuçlarımı gözlerime bastırmak istiyordum.

Sahip olduklarımdan hiçbirini istemiyordum: gece göğüne yükselen bu küçük tek kişilik gemiyi, hain ciğerlerimdeki oksijeni, bu parçalanmış bedende akan kanı. Değersiz, parçalanmış zihnimdeki düşünceleri.

Sadece bir şey istiyordum.

Lanet olası bir şey.

Onu.

Ilk Mimar, sevdiği kadına, onu bir daha asla göremeyeceğini bilerek veda etti. Kuzey dağlarının siyah kumlu sahilinin kıyısında, denizde yarı batmış bir geminin gizlendiği yerde batan güneşe doğru yürüdü.

Yerini, geminin denizin neresinde gömülü olduğunu yalnızca o biliyordu çünkü Artemis atmosferi yarıp yeni gezegenlerine doğru yöneldiğinde gemide sadece o kalmıştı. Diğer kolonicilere tahliye emri verildiğinde alttaki kıtaya dağılan kaçış kapsülleriyle kaçmışlardı. Ancak Mimar, geminin çarpma anında parçalanmasını önlemeye çalışarak gemide kalmıştı. Yıldızlar arasındaki yolculukları sırasında bir dümenciydi ancak indiklerinde, mürettebatın çoğu gibi o da başka roller üstlenecekti. Kasabalar inşa etmeye, yeni yaşamları için bir sistem geliştirmeye yardım edecekti.

Ancak gemi denize çakıldığında az kalsın karaya çıkmayı başaramıyordu. Okyanus daha önce Dünya'da gördüğünden daha şiddetliydi. Ama hayattaydı. Neredeyse bir adaya benzeyen gemiye dönüp baktığında gelgitin zamanla kaygan metal dış yüzeyinin üzerine kum ve kayaları iteceğini anlamıştı. Deniz onu yutmaya başlayacaktı. Zamanla kaybolacaktı.

Unutulacaktı.

Bir ormana ulaşmadan önce soğukta ve rüzgârda üç gün boyunca bir dizi karlı dağdan geçti. Ve hayatta olan başka birini bulmadan önce de birkaç gün daha.

* Çalgı Takımyıldızı, Vega yıldızı.

Yıldız Çölü

Kasabaların topraktan filizlenmesinden, evlerin inşa edilmesinden, hayatların şekillenmeye başlamasından aylar öncesiydi. Çevredeki manzarayı ve yeni güneş sistemlerindeki yıldızları inceleyecek, topluluklar ve eninde sonunda inşa edilecek olan kasabalar için toprağa kazık çakacak olan bir koloniydiler. Her biri farklı rollere, yerine getirilecek görevlere sahipti: çiftçiler, öğretmenler ve marangozlar.

Fakat hastalık belirtileri göstermeye ve ölümlerini yabancı toprağa gömmeye başladıklarında şanssız olduklarını anladılar. Er ya da geç onları yok edecek bir hastalığa sahip bir gezegene gelmişlerdi.

Gökbilimci, gece göğünde yol haritasını nasıl çıkaracağını biliyordu; kendilerinden çok uzak olmayan bir gezegene yerleşmiş olan ikinci koloniye giden yolu biliyordu. Bu gezegeni terk edebilir, *başka bir yere* seyahat edebilirlerdi. Muhtemelen kimsenin hasta olmadığı bir yere gidebilirlerdi. Ancak gemileri çarpma anında harap olmuştu, artık atmosfer dışına çıkamazlardı.

Yine de umut vardı.

Mimar, gemi çakıldığında içindeydi; onun filikasıyla kaçış kapsülü kullanılmamıştı. Hâlâ gemiye bağlıydı. Gezegenden kaçmak için kullanılabilirdi.

Fakat hiçbir zaman uzun mesafeler kat etmek için tasarlanmamıştı. Sadece son çare olarak düşünülmüştü. İki güneşi olan güneş sistemindeki diğer koloni yeterince yaklaşırsa, kaçış kapsülü ona ulaşabilirdi.

Gökbilimci gökyüzünün haritasını çıkardı; ölçtü ve formülasyonlar yaptı. Beklemek zorunda olduklarını biliyordu. Diğer koloninin yörüngesinin kendilerine yeterince yaklaşması, kaçış kapsülünün gezegenlerine ulaşabileceği kadar yakına gelmesi yüz yıl alacaktı.

Onlar, yani yerliler bu gezegeni asla terk etmezdi. Ne hastalık yüzünden ne de başka bir sebeple.

Fakat başkalarını, onların soyundan gelenleri, daha sonra doğacak olanları kurtarabilirlerdi. Kendilerini feda edip yıldız kız kardeşlerin yörüngede aynı hizaya geldiklerini görecektik kadar uzun süre hayatta kalacaklarını umabilirler ve sonra bir kişi –Gökbilimci– gidip yardım getirebilirdi. Diğer koloninin gemisinin hâlâ sağlam olacağını umabilirlerdi. Geri gelip diğerlerini kurtarmayı umabilirlerdi.

Yardım gelecekti. Veremin tedavisi gezegenden kaçmaktı. Ancak bir yüz yıl daha bu tedaviye ulaşamayacaklardı. Gökbilimci ve Mimar anlaştı: Geminin yerini gizli tutacaklar, diğer koloniye giden haritayı gizleyeceklerdi. Onu tamamen güven-de tutacaklardı.

Daha sonra gelecek olanları ve kurtulabilecekleri umudunu korumak için vedalaştılar. Gökbilimci vadide saklanırken Mimar yollara düştü, hiçbir yerde uzun süre kalmadı.

Fakat aradan yüz yıl geçse bile gemiye giden yol öğretilecek, bilgi aktarılacaktı. Her yeni Mimar'a, denizin altında bekleyen bir gemiye giden, dağlardan geçen yol anlatılacaktı.

Böylece yıldız kız kardeşler ortaya çıktığında ve diğer koloni ulaşabilecek kadar yakın olduğunda...

Mimar yolu bilecekti. Ama Gökbilimci haritaydı, anahtardı.

Buradan sadece birlikte gidebilirlerdi.

Küçük gemi, annemin verdiği adıyla *filika* uzaktaki parıldayan yıldız ışığının yanından dönerek karanlığın içinden geçti. Fakat ben hiçbir şey hissetmiyordum. İçim, kuşların paramparça ettiği bir bahar tohumu kadar boştu.

Dağılmış bir kızın parçaları. Geride bıraktıklarıyla zarar görmüş bir kız.

Kollarım yanlarımda sarkarken gözkapaklarım ağırlaşıyor, kapanmak ve bir daha asla açılmamak istiyordu.

Atalarımız –koloniciler– ilk geldiklerinde gezegenimiz koyu renkli toprak ve kaçtıkları gezegenden daha fazla suyla çok şey vaat etmişti. En önemlisi de soluyabildikleri havaydı: nitrojen, oksijen, karbondioksit. Sürdürülebilir yaşamın kusursuz ölçüsü. Kendilerinininkine benzeyen nadir bir gezegen. Gönüllü olanlar –kasaba ve koloni inşa edip ekin ekmesi planlanan doktorlar, marangozlar, metal işçileri, gökbilimciler ve mimarlar– bu kasvetli, soğuk bölgeye ekin tohumlarıyla, çiftlikler için hayvanlar, hatta silahlar, yeniden başlamak için ihtiyaç duyacakları her şeyle dolu bir gemiyle yola çıkan öncülerdi. Karanlığa, bilinen galaksilerinin en uzak ucuna yolculuk yaptılar.

Fakat yalnız değillerdi.

İki gemi ana gezegenlerini terk etmişti. İçlerinden biri çok tehlikeli, yaşanamayacak halde olursa diye iki umutlu koloni bir galaksinin uzak ucunda yaşam süren iki gezegene gönderilmişti. Fakat benim atalarım, hastalıklı kötü gezegene inecek kadar bahtsızdı. Bizi yavaş yavaş öldürecek bir hastalık. Er ya da geç.

İlk koloniciler yeni gezegenlerinin, gökyüzünü yutan siyah dipsiz, oldukça karanlık merkezinden gezegendeki yaşamı uzun süre sürdürmelerini engelleyecek kadar çok fazla karanlık madde yayan, sarmal şeklindeki sessiz bir deliğe bu kadar tehlikeli bir şekilde yakın durduğunu bilmiyordu. Karadelik yaklaştıkça ve yolundaki tüm ışığı yuttukça bedenlerimizin büyük kısmını karanlık madde kaplayana kadar her yıl daha da kötüleşecekti.

Bunun sorumlusunun gökyüzündeki gölge olduğunu bilmiyorlardı.

Böylece ilk Gökbilimci ve ilk Mimar bir plan yapmıştı.

Fakat gemiye çok geç kalmıştım... ve şimdi hiç ayrılmamış olmayı diliyordum. Kalan, ölen, kendini feda eden ben olmalıydım. Bu gemideki Noah olmalıydı; cesur, hayatta kalabilecek biriydi. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Holt'un okul binasında yapmak istediği gibi beni kesip derimi yüzen bıçaklar gibi hissettiren, geri alamadığım tüm küçük hatıralar için kendimden nefret ediyordum. Fakat sonunda Noah, *kendi babasını*, Holt'u öldürmüştü. En başından beri söz verdiği gibi beni korurken ölmüştü.

Cricket'a verdiğim sözü yerine getirememiştim.

Artık... sadece ben kalmıştım. Ruhsal çöküntüm dayanamayacağım kadar büyüktü. Gözlerimi kapattım ama rüya görmedim. Bu hücrenin pürüzsüz, gümüşü duvarlarının ötesindeki düşler, düşünceler için umut kalmamıştı. Uyanıp uyuşmuş bir şekilde karanlığa, sevmem gereken hem güzel hem sefil

Yıldız Çölü

galaksiye baktım. Camdaki yıldız oluşumlarının izini sürmeli, yıldız ışığının genişleyen çiçek dürbününü, yanlarından geçerken nasıl değiştiklerini incelemeliydim.

Buna rağmen hiçbir şey hissetmiyordum.

Yalnızca kalbimin etrafına dolaşan, sıkışan, göğsümde genişleyen ağrı kalmıştı.

Her şeyi kaybetmiştim.

Kulaklarım çınladı, sonra sessizliğe gömüldü. Şakaklarımdaki zonklama kayboldu. İçimde her zaman var olan acının belli belirsiz uğultusu, neredeyse tamamen yok olana kadar donuklaştı ve hafifledi.

Bizi hasta eden karadelik şimdi arkamdan kayıp gidiyordu. Saatler geçti.

Bu filikanın diğer koloniye ulaşıp ulaşamayacağını merak etmeye başlamıştım. Belki de ilk Gökbilimci yanlış hesaplamalar yapmıştı; belki diğer gezegen çok uzaktaydı ve ben burada, yıldızların arasında ölecektim.

Hak ettiğim bir ölüm olurdu.

Bir parçam bunu istiyor, bunun için yalvarıyordu. Bunun metal bir tabut olmasını diliyordu.

Ellerimi ceplerime soktum ve düz bir kâğıt parçasını hissedip çıkardım. Parmağım Eyfel Kulesi'nin şeklini takip ederken onu titreyen avcumda kıvrıp tuttum ve aniden gülünç, işe yaramaz bir şeymiş gibi geldi. Bana annemi hatırlattığını düşündüğüm için sakladığım bir şeydi. Ancak hiç görmediğim ve asla görmeyeceğim bir yerin görüntüsüydü. Bunun yerine vadinin, kulübenin ve nehrin kartpostalına; Noah'nın, gölde yüzdüğümüz ve dudaklarıma dokunduğu akşamın görüntüsüne sahip olmayı isterdim. Otel odamızın zemininde birlikte yattığımız, bedeninin üzerimde gezindiği, parmaklarının tenimdeki izleri takip ettiği gecenin görüntüsüne sahip olmayı

isterdim. Bu anları elimde tutmak istiyordum. Dönüp onları tekrar yaşamak istiyordum.

En sonunda Noah'yı bulmuştum. Ama en başından beri yanımda olmasını diliyordum.

Ona çok geç âşık olmuştum.

Beş para etmez kartpostalın parmak uçlarımdan yere düşmesine izin verdim ve gözlerimi sıkıca kapatıp ağlamaya başladım.

Zavallı acının içimden geçmesine izin verdim.

Acı, *sadece acı*; başka hiçbir şey yoktu.

Aniden uyandım, kalkıp ellerimi cama yasladım ve, "Noah!" diye bağırdım. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken içimde keder uyandı. Noah'nın Holt'u uçurumdan itmesinden önceki son anlar beni uykumda bile buluyordu.

Fakat gemi bir bahar rüzgârında çok hızlı dönen bir yel değirmeni gibi garip bir vızıltı çıkarmaya başladı.

Gözlerimi silip doğruldum. Açlık ve susuzluk; derin, tırmanan ve artık görmezden gelemediğim bir ağrıya dönüşmüştü. Ancak karanlığın ötesinden bir şey yaklaşıyordu.

Bir gezegendi. Yuvarlak ve doğal olmayan bir şekilde deniz mavisi, yüzeyin üçte birini bulanıklaştıran beyaz bulutlardan oluşan bir fırtınayla kaplıydı.

Diğer gezegendi.

Yaklaştıkça ufak gemi titredi, atmosferde sallandı, daldı ve düşmeye başladı. *Yere çakılmak üzereydi.* Belki böyle, hızlı, kızgın ve kör edici bir şekilde son bulurdu.

Gökyüzü kehribar rengindeydi, iki benzer büyüklükteki güneş, mavi ufukta süzülüyordu: Tova ve Llitha. Camdan baktığımda her yerin mavi olduğunu ve bir düzine küçük toprak parçasının yanı sıra rüzgârda hareket eden dalgalı okyanusu gördüm.

Gemi ağır bir sarsıntıyla sallanmaya başlarken dişlerimi sık-
tım, koltuğa yaslanıp kemeri göğsümün üzerinde sabitledim.
Ya ölürdüm ya da yaşırdım. İki seçenek de artık benim için
hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sarsıntı kafatasıma o kadar şiddetli bir şekilde çarpıyordu ki
bilincimi yitireceğime emindim. Her şey hızla yanımdan geçip
gidiyordu.

Avuç içlerimi kulaklarıma bastırdım ve vücudumun parça-
lanmak üzere olduğunun farkına vararak bir ses –gırtlaktan
gelen bir çığlık– çıkardım.

Son nefesimi içime çektim. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Sona ermesini bekledim.

Fakat...

...sarsıntı durdu.

Bunu uzun, tuhaf bir durgunluk izledi.

Hava basıncındaki değişikliği hissedebiliyordum. Kulakla-
rım patlamak, parçalanmak istiyormuş gibiydi. Yere çarptığı-
mı hissetmeden hemen önce başımı duvara yasladım, ellerim
kolçakları kavradı, gözlerim o kadar sıkı kapanmıştı ki görüş
alanımda ışık noktaları belirmişti.

Ve sonra hiçbir şey olmadı.

Küçük geminin bir yerlerinden hafif bir uğultu duyuldu ve
onu sessizlik takip etti.

Sükûnet.

Hâlâ soluk alıp veren bedenimin sessizliğinden, canlılığı-
ndan nefret ettim. Gözlerimi açmak istemeyerek, başardığıma
inanmayı reddederek bir an öylece oturdum. İçimde dolanan
tek şeyin keder olmadığını reddediyordum.

İsteksizce doğrulup parmaklarımla pencerenin kenarına tu-
tundum ve mavi-beyaz gökyüzüne baktım. Solgun, dalgalı bir
deniz. Yumuşak, güçsüz güneş ışığı.

Gözyaşlarım yeniden gözkapaklarımdan süzülmeye çalışıyordu ama vücudum bunun için fazla uyuşmuş haldeydi. Suyu ihtiyacım vardı, *ona* ihtiyacım vardı.

Uzakta küçük toprak yığınlarının yükseldiği yabancı manzaraya baktım.

Adalar.

Fakat kayalık değillerdi ve okyanus dalgaları tarafından hırpalanmamışlardı. Beyaz kumla örtülmüş, güneş ışığında parılayan sahilleri vardı.

Nefes alarak acıyı bastırdım –*bastırdım ve bastırdım*– ve metal çubuğu çevirip kilidini açarak kapıyı dışarı doğru ittim. Hava anında farklı kokmaya başladı: baharın son akşamları gibi, daha önce hiç görmediğim bir çiçek gibi tatlı tuzlu bir koku. Bu koku yanılttı. Karanlık, bulutlu gökyüzü ve yoğun, bitmeyen yağmur istiyordum. Göğsümdeki dayanılmaz ağırlık gibi hissettiren bir dünya istiyordum.

Yine de küçük geminin çatısına çıktım, sersemledim ve başım döndü. Herkesin öldüğü ve hayatta kalan tek kişi olduğum çekilmez, korkunç bir rüyaya hapsolmuş gibiydim.

İki güneşin parlaklığını engellemek için bir elimle gözlerimi kapattım. Filikanın artık yüzeyine çıktığı mükemmel, turkuaz denize gözlerimi kısararak baktım. Su masmavi gökyüzünü yansıtıyordu ve güzeldi. *Çok güzeldi*. Hafif, sıcak bir ışık her şeyin üzerine örtülmüştü. Avcumu uzattığımda kendi tenim bile farklı görünüyordu; vadide, bahçedeki sabah çiyi gibi parlıyordu.

Dudaklarımdan bir hıçkırık koptu.

Yalnız olmak, bu yeri gören tek kişi olmak istemiyordum: kristal su, göz kamaştırıcı güneş ışığı, çiçek kokan hava ve güneşte yanmış ten. Onun da bunları görmesini istiyordum.

Parmaklarını benimkilere dolamasını, dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi, başardığımızı bilmeyi istiyordum. Hayatta kaldığımızı bilmeyi istiyordum.

Yıldız Çölü

Fakat gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda bunların hiçbirinin doğru olmadığını ve hâlâ yalnız olduğumu fark ettim.

Yapayalnızdım.

Uzakta başka gemi, adalarda herhangi bir yapı yoktu. Koloni yoktu. Belki de annem yanılıyordu; belki de ilk Gökbilimci yanılıyordu. *Belki de bu yanlış gezegendi.* Belki de koloniciler geldikten kısa bir süre sonra ölmüş, tıpkı bizim gibi hastalanmışlardı. Vücutları adalara dağılmıştı ve artık iskeletleri parçalanmıştı.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bu böyle olmamalıydı. Bunların hepsi yanlıştı. “Hayır,” diye mırıldandım kendi kendime. “Hayır, *hayır.*” Dizlerim gevşerken geminin gövdesine yığıldım ama göğsümde acıyla çarpan kalbimin sesiyle birlikte gemiye çarpan bir su dalgası duydum.

Ellerimi indirdim, dinledim, yanıldığıma emindim. *Sadece rüzgârdı.* Ancak arkama dönüp baktığımda gördüm.

Bir tekne bana doğru yaklaşıyordu.

Uzun ve inceydi. Bir ağacın gövdesinden oyulmuş gibiydi. İçinde üç kişi oturuyordu; ten renkleri koyuydu, altın rengindeki elleri mavi-yeşil suda kürekleri kusursuzca hareket ettiriyordu.

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Tüm düşüncelerim boşlukta süzüldü. Ve ağlamaya başladım. Yaşlar uzun ve sonsuz bir acı çağlayanı gibi yanaklarımdan süzülüyordu. “Merhaba?” diye seslendi içlerinden biri; teknenin ucunda duruyordu.

Annem haklı çıkmıştı.

Küçük, kubbeli bir yapının, çatısı tuhaf ahşap çıtalardan yapılmış ve dallarından sarkan ağır yeşil dikenli meyveler yetiştiren bir ağacın etrafına inşa edilmiş bir evin içinde dizlerimi

göğsüme çekerek oturuyordum. Avuçlarım altımdaki zeminde, birbirine geçmiş yeşil yapraklardan oluşan bir halının üzerinde gezinirken bir kadın bana yeşil dikenli meyvenin özüyle dolu ahşap bir bardak getirdi. Tadı pek olgunlaşmamış bir armut çiçeğine benziyordu. Yine de susuzluğumu giderdi ve hatta biraz uykumu getirdi.

Ama uyumak istemiyordum çünkü uyandığımda her şeyi yeniden hatırlamak zorunda kalacağımı biliyordum.

“Diğer koloniden mi geldin?” Kadının sesi pürüzsüz ve temkinliydi, uzun saçları omzundan aşağıya doğru örülmüş, saçına deniz kabukları takılmıştı. O, küçük teknenin pruvasında durup gemiden inmeme yardım eden ve beni hilal şeklindeki adasına getiren kadındı.

Dokunmuş yeşil zeminde karşıma oturup dizlerini altına sıkıştırdı, bacaklarının üzerine taç yaprakları gibi dökülen solgun, ince elbisesinin kumaşı güneşten ağarmıştı.

“Evet,” diye yanıtladım kuru sesimle ve bir yudum daha aldım.

“Ama yalnız mısınız?”

Gözlerimi yere çevirip sıkıca örülmüş yaprak motifinin izini sürdüm. Kelimeler göğsüme bir yumruk gibi inmişti. Bunu bir daha asla sesli dile getiremeyebilirdim.

Fakat o anlamış gibi başını salladı. “Koloninizde kaç kişi vardı?” diye sordu. Uzun ve solgun kirpikleri yumuşak ve çilli teninde çırpınıyordu.

Bakışlarımı kaldırıp onda tanıdık bir şeyler görmeye çalıştım: Benimle aynı, uzun zaman önce kendi gezegenlerinden yeni iki gezegene yerleşmek için ayrılan insanların soyundan gelen bir kadındı. Aynı kökeni, aynı kanı taşıyordu. Yine de tamamen yabancı, tamamen başka bir varlık gibi hissettiriyordu. Biz gezegenimizde zaman harcarken, ölürken; çoğunlukla

sudan oluşan, vücutların tuzlu deniz ve iki parlak güneşle şekillendiği bir gezegende doğmuş, yüz yılını bu yeni kolonileştirilmiş topraklarda bir hayat kurarak geçirmiş bir kadındı. Biz ise sadece hayatta kalmaya çalışıyorduk.

“Binlerce insan vardı,” dedim. “Ama artık yok.”

Dudakları aşağı doğru kıvrıldı, özenle örülmüş saçları omuzlarından dökülüyordu. Yanakları çillerle beneklenmişti. Çok güzeldi ama gözlerinde bir şey, bir acımasızlık vardı; isterse ileri atılıp hayatıma çabucak son verebilirmiş gibiydi. Kolları güçlüydü ve bazı yerlerinde yaralar vardı.

Beni vaftiz ediyormuş, kederden paramparça olan zihnimi kutsuyormuş gibi eğilip avcunu başıma koydu. Uyguladığı baskı yorgun ve güvende hissetmeme sebep olurken bana daha fazla soru sormadı. Omuzlarıma bir battaniye atıp dinlenmemi, gözlerimi kapatmamı istedi. Başta rüya görmekten korkarak uyumak istememiştim ama sonra gözlerim onun sakinleştirici sesine karşı koyamayarak kapandı. Ağacın balözü bütün sesleri bulanıklaştırırken geçen onca saatten sonra tek isteğim uyku olmuştu.

Uyku üzerime yıldızsız, karanlık ve sonsuz bir gökyüzü gibi çöküyordu ve bir hiçliğe doğru süzülürken battaniyeyi başımın üzerine kadar çektim.

Birisi önüme bir tabak yemek getirdi fakat yemeği geri çevirip tekrardan gözlerimi kapattım. Etrafımda endişeli fısıldaşmalar duyuyordum fakat hiçbirinin benim için bir anlamı yoktu. Kulağıma gelen her kelime kancalı bıçak gibi beni çekiştiriyor, kaybettiğim şeyleri hatırlatıyordu. Avare, evsiz ve öksüzdüm. Sevdiğim tüm insanlar ölmüştü. Bu yüzden bir daha asla uyanmamak için yıldızların beni alıp götürmesini, ciğerlerimdeki havayı söküp atmasını dileyerek rüyalarımın daha da gömüldüm.

Yok olmak istiyordum.

Eskiden olduğum kızın neredeyse hiç hatırlamadığım anısına dönüşmeyi, sadece hava ve ışıktan ibaret olmayı istiyordum.

Burada olmak istemiyordum.

Gecenin en karanlık saatlerinde, kafatasımı parçalayan acıda, kulaklarımda sert sözlere dönüşen bir rüzgârda gölgelerin içinden yükselen bir ses vardı: *Yıldızlar artık sana ait Vega*. Ürkererek sesi uzaklaştırmaya çalıştım. Fakat ses gittikçe artıyordu. *Dönemezsin*. Bu annemin sesiydi ama gerçek değildi. Daha da derin rüyalara dalmaya çalışıyordum ama beni yine buluyordu. *Uyan Vega*. Hayır, diye tekrar ettiğini hissettim düşüncelerimin. Hayır. Bunu istemiyordum. Burada olmayı istemiyordum. *Dönemezsin*, dedi yine kulaklarımda çınlayan gülüşüyle. *Vega, uyan*.

Gözlerim faltaşı gibi açılırken boğazım o kadar kurumuşt ki yutkunamadım. Düzensiz nefeslerle havayı içime doldurmaya çalıştım. Gözlerimi kırpmaya çalışıyordum ama etraf çok karanlıktı. Sonra omzuma bir el dokunup avcuma bir şey koydu. Bir bardak. Sıvının hızla mideme inmesine izin vererek kana kana içtim. Soğuk ve tatsız bir suyd; kadının önceden getirdiği balözü gibi değildi. Bardağı yeniden doldurup bana uzattı ve ben bir yudumda bardağı bitirdim. Ter, üstdudağımda ve avuçlarımda birikirken battaniyenin omzumdan düşmesine izin verdim.

“Keder, kalbin etrafına dolanan bir yılan gibidir,” dedi kadın, odanın diğer ucunda hafif bir parıltı belirirken. Mum değil de başka bir şeydi. Kadının elinde tuttuğu su dolu kavanozun içinde uzun tüylü incecik solungaçlarıyla yüzen küçük yaratıklar vardı. Soluk beyaz karınlarından sıcak bir parıltı yayıyorlardı. Bu onun ışığıydı. Karanlıkta böyle görüyordu. Daha sonra kavanozu ikimizin arasına yere koydu. “Yılan asla

göğsünü terk etmeyebilir,” diye devam etti. “Ama zamanla tutuşunu gevşetecektir.”

Her kelime cansız bir yankı gibiydi, beynime neredeyse hiç ulaşmıyordu.

Avcuma yuvarlak, yeşil, çekirdekli ve yapışkan bir meyve bıraktı. Meyveyi yediğimde içorganlarım ısındı; midemdeki boşluk hissi yok oldu. Biraz daha su içtikten sonra gün ışığı ahşap çatıdaki boşluklardan içeri süzölmeye başladı. Kadın bana evinin arkasındaki banyosunu gösterdi, ağacın uzak tarafında yere bir delik açılarak oluşturulmuş küçük bir odaydı. Arkamı döndüğümde, beni tekrar battaniyeye sardı ve soğuk ellerini alnıma sürterek, parmak uçlarının her hareketinde acıyı siliyormuş gibi kelimeler fısıldadı. Tenime büyüler fısıldıyordu. Fakat tekrar uyumak için uzandığımda başım artık acıyla zonklamıyordu. Acı artık sadece göğsümde yaşıyordu.

Bir, belki iki gün geçti ve gözlerim titreşerek açıldığında solgun ve hafif ışık tavandan yansıyordu. Gün doğumu veya günbatımı arasında bir yerdeydik. Doğrulurken küçük evde yalnız olduğumu gördüm. Bir an için oturup cevapları ellerimde, bir zamanlar Noah'nın tenine değen ve nehirde yüzen parmaklarımda bulabilirmişim gibi avuçlarıma baktım. Bulamayacağım cevaplar istiyordum.

Kadın kapıda belirdi, deniz mavisi gözleri benimkilerle buluşurken içeri girdi, bana bir bardak su getirdi ve sonra önümde yere çöktü. “Uzun zamandır uyuyorsun,” dedi nazikçe.

Ona zamanın artık benim için bir şey ifade etmediğini söylemek istedim. Bin yıl uyuyabilirdim ve bu olanları iyileştirmeye yetmezdi.

Suyu içmeme, dakikaların aramızda geçip gitmesine izin verdi ve sonra ince kaşları çatıldı. “Diğerleri gezegeninizde neler olduğunu bilmek istiyor. Neden sadece sen kaldın?”

Kupayı avuçlarımdan içinde tutup sıktım, hıçkırığın boğazımdan yükselmesini engellemek için ona ihtiyacım vardı. “Gökyüzümüzde bir gölge vardı,” demeyi başardım ancak bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Başını eğerek beni inceledi.

“Bir karadelikti.” Boğazımı temizledim, temiz hava için can atıyordum ama dışarı adım atarsam hiçbir şeyin olması gerektiği gibi görünmeyeceğini veya kokmayacağını bilerek evin küçük sazdan kapısına baktım. Tanıdık bir şey olmayacaktı. Bu yüzden olduğum yerde kaldım. “Başka kimse kalmadı.”

Parmaklarını güçlü uyluğuna vururken dudaklarını büzdü, sonra öne doğru eğildi. “Kaçış kapsüllerinden biriyle geldin,” dedi. “Haritan vardı.” Mavi gözlerini kısarak bana baktı. “Sen Gökbilimci misin?”

Bu ismi söylediğini duyduğumda bir şeylerin parıltısını hissetmiş olmalıydım ama artık benim adımmış gibi gelmiyordu. Artık mahvolmuş bir kızın geride bıraktığı bir unvandı. Fakat dudaklarımı düz tutarak başımı salladım.

Ayağa kalkıp evinin kapısına doğru yürüdü ve denize baktı. “Gökbilimci’miz nesiller önce öldü. Boğuldu.” Bakışları bana döndü. “Gökyüzüne dair bilgimizin çoğunu yitirdik.”

Kapı aralığından esen hafif bir rüzgâr beraberinde meyve, kum ve deniz kokusu getiriyordu.

“Gökyüzünüzdeki gölge,” diye devam etti. “Biz de gece güneşler okyanusa battıktan sonra görüyoruz.”

Kaşlarım havalanırken boynumda bir kaşıntı, yıldız ışığını soluyan ve onların örüntülerini anlamak isteyen yanımda –henüz ölmemiş olan parçamda– eski bir duygu, içimde yükselen bir merak hissettim. “Göster bana.”

Elimden tutup beni denizden esen sıcak ve yumuşak havaya çıkardı. Küçük adasının kıyısında durduk, çizmelerim soluk

renkli kumlara batıyordu ve ikiz güneşlerin ufukta kaymaya başlaması uzun sürmedi. Işık oldukça karanlık ve sessizdi. Beni bulduklarında kadınla birlikte teknede olan diğer iki kişi –uzun boylu ve zayıf, uzun dalgalı koyu kumral saçları olan bir adam ve bir kadın– sıg sulardan ağ çekiyor, yuvarlak dokuma bir sepete her biri tuhaf, sert tüylerle kaplı kabuklu yaratıklar koyuyorlardı.

Güneş ışığının son ışınları da geceye karıştığında, gökyüzü aniden yıldız ışığı, hiç görmediğim desenlerle ve takımyıldızlarla kaplandı. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Karşımda daha önce hiç görmediğim parlak ışık noktaları, hiçbir anlam ifade etmeyen yıldız kümeleri vardı. Bu, haritası çıkarılmamış, keşfedilmemiş yeni bir gökyüzüydü. Ama kadın parmağıyla sol tarafımızda sallanan ağaçların üstünde, gökyüzünde küçük siyah bir lekenin belirlediği yeri gösterdi. Parıldayan yıldızlar yoktu. Hiçbir ışık kırılmıyordu.

Kaçtığım karadelik galaksi boyunca yayılıp her şeyi yutuyordu ve yakında bu gezegene de ulaşacaktı.

“Sizinkiyle aynı gölge mi?” diye sordu.

Her şeyin sonu gelmeden hemen önceki anların hatıraları içimde dolaşırken başımla onayladım. Gökyüzü patlıyor, hava çatırdıyor ve bedenim paramparça olacakmış gibi titriyordu. “Aynısı,” dedim.

“Her yıl daha da büyüyor,” dedi sesinde keskin bir ifadeyle. Ne anlama geldiğini çoktan anlamış gibiydi. “Ne kadar vaktimiz var?”

Gözlerimi yere indirdim. “Emin değilim,” dedim ona dürüstçe. “Muhtemelen yıllar var. Ama insanların bu şey gezegene ulaşmadan önce hastalanmaya başlayacak. Görme duyunuz, işitme duyunuzu kaybetmeye başlayacaksınız ve sonra hepiniz öleceksiniz.”

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı, sözlerimi tartarken gözlerini karanlık bir gökyüzü kapladı. “O zaman bu gerçekleşmeden önce buradan gitmeliyiz.”

Benden her şeyimi alan gölgeye bakamayıp arkamı döndüm, ondan henüz kaçamadığımı, hâlâ peşimde olduğunu biliyordum. Bu beni korkutmalı ya da sinirlendirmeliydi ama bunun yerine kuma gömülmek ve sırtüstü uzanıp gelmesini beklemek istiyordum.

Kadın omzuma dokundu. “Teşekkür ederim,” dedi başını sallayarak. Yine de ona bakamadım.

“Sevdiğin insanları kaybettiğini biliyorum.” Elini indirip gölgeye baktı. “Ama buraya gelmeyi başardın ve gelmeseydin burada ölecek olan birçok insanı kurtaracaksın.”

Ona baktım. “Geminiz nerede?”

“Buradan batıya tekneyle bir günlük mesafede. Kurucunun kutlaması için yılda bir kez seyahat ettiğimiz kayalık adanın yanında.”

Ona doğru döndüm, yüzünün güçlü hatlarına soluk yıldız ışığı vuruyordu. “Peki ama nereye gideceksiniz?”

“Bilmiyorum.” Gözlerindeki ışık söndü. “Bir Gökbilimci olmadan rota çizemeyiz. Ama...” Örgülü saçlarına dokunurken dudakları aralandı. “...Gökbilimci’imiz ölmeden önce elinde olan tüm haritalar duruyor. Kaydettiği her şey, tüm notları. Sana gösterebilirim.”

Ona *hayır* demek istiyordum. Ona artık o kız olmadığını, burada yatıp sona ermesini bekleyeceğimi söylemek istiyordum.

Ama ben de biliyordum...

Hikâyemin bittiğini düşünmüştüm ama sonu hiç de düşündüğüm gibi olmamıştı. Fakat belki de henüz sona ulaşmamıştım.

“Tamam,” dedim.

Kadının evinde uyudum.

Yıldız Çölü

Balık ve ezilip bir hamur haline getirilmiş, narenciye tadında kahverengi bir ceviz yedik. Kadın bana adının Palona olduğunu söyledi. Uyudum, rüya görmedim ve bundan çok memnundum.

Sabah Palona beni küçük teknesiyle körfezin karşısına, tıpkı onunki gibi birkaç evin kıyıdaki ağaçların etrafına inşa edildiği başka bir adaya götürdü. Bana ağaçlarda yetişen yeşil dikenli meyvelerin ısırın böcekleri uzak tuttuğunu, bu yüzden evlerini ağaç gövdelerinin yanına yerleştirdiklerini, balıkların pişirmek için kumdaki oyuklarda ateş yaktıklarını ve iki ada ötede bir dağdan akan tatlı su deresinde yıkandıklarını anlattı.

Tekne kıyıya yanaştı ve sıcak beyaz kumun üzerinden, diğerlerinden uzakta, adanın sivri ucunda kendi başına duran, etrafı çimenli küçük bir binaya doğru ilerledik. “Yalnız bir adamdı,” dedi bana, teni kapı açıklığından yansıyan güneş ışığının altında bakır gibi parlıyordu. “Yalnız kalmayı, gökyüzünü incelemeyi tercih ederdi. Toplantılarda ya da hilal şöenlerinde bize hiç katılmazdı.”

Girdiğimizde içerisinin Palona’nın evine hiç benzemediğini gördüm. Gökbilimci’nin evi, her birinin üzerine parlak mavi mürekkeple takımyıldızlar boyanmış tahta suntalarla çevrelenmişti. Ağacın gövdesine yaslı masanın üzerinde rulo halinde kalın kâğıtlar duruyordu. Geride bıraktığı pisliğin altına gömülü değilse, herhangi bir yatak görememiştim.

Palona beni bıraktığında evinin ortasında ağlayacakmış gibi hissederek öylece durdum. Çok şey kaybetmişim, uyuşukluk hissi asla geri çekilmeyen bir okyanus gibiydi. Asla dinmeyecek bir acıydı. Ve bunların hiçbirini, bu gezegende bu insanlarla birlikte olmayı, onlara yardım edebileceğim gibi davranmayı istemiyordum.

Yeniden başlamak istemiyordum.

Açık kapıya doğru yürüdüm ve parlayan denize, uzakta görebildiğim düzinelerce adaya baktım. Bu insanlar burada bir hayat kurmuşlardı –iyi bir hayat gibi görünüyordu– ama tıpkı benim gibi, onu geride bırakmak zorunda kalacaklardı. İkiz güneşler gökyüzünde kavis çizirken biri soluk bir mavi, diğeri ise arkamda bıraktığım gezegendeki güneşimizden daha donuk bir turuncuydu.

Her şeyi kaybetmiştim.

Kalp ağrısı kemiklerimi baştan uca sarsıyor, eskiden olduğum kişiyi yeniden şekillendiriyordu.

Ancak kaçınılmaz olduğunu çok iyi bildiğim bir alışkanlıkla Gökbilimci'nin evine döndüm. Masasının üzerindeki kâğıt tomarlarını gözden geçirdim; altına daha fazla parşömen gizlenmiş bir yatak buldum. Onun haritalarını inceleyerek, gökyüzünde tanık olduğu ve her mevsimde çizdiği ışık noktalarını öğrenerek evrendeki konumumu saptamaya çalıştım. Bunu, kafamın içindeki dakikalarla saatlerin gürültüsünü azaltmak ve aklımı dağıtmak için yapıyordum. Bildiğim şeyi yapıyor, gökyüzünü inceliyordum.

Gökbilimcileri sosyal bir adam olmayabilirdi ama titizdi. Güneş sistemlerindeki her kayan yıldız, titreşen her gezegen özenle kaydedilmiş ve işaretlenmişti. Bana izlemem için bir yol haritası, işaretlediği her yıldızda ipuçları bırakmıştı. Bir teleskopu bile vardı ama anneminkinden çok daha ayrıntılı, daha detaylıydı. Kendisi yapmamıştı. Gemimiz atmosferi delip yere çakıldığında teleskobu kaybolan benim gezegenimdeki ilk Gökbilimci'nin aksine onun teleskobu gemide, atalarıyla birlikte sağlam bir şekilde gelmişti.

Ayrıca gökyüzündeki gölgeyle ilgili notlar da buldum ama ondan atmosferde yalnızca küçük bir lekeymiş gibi bahsetmişti. Ne olabileceğini tahmin etmişti, *bir karadelik*. Fakat belli ki

ölmeden önce bunu başkalarıyla paylaşmamıştı. Belki de çok uzakta olduğunu, onlara asla ulaşamayacağını, sadece dış güneş sistemlerinde dolanıp hemen geçeceğini düşünmüştü.

Gün akşama dönerken Palona bana pişmiş beyaz balık ve yeşil meyveden getirdi. Ama tek başıma yemek yedim. Masanın üzerinde yanan bir balmumunun ışığında, sakın sularında zar zor bir gelgit yaratacak kadar küçük uydularının yörüngesi hakkında bir yığın ayrıntılı makale okudum. Parmağımı gözlerimin arasındaki boşluğa bastırdım. Çok fazlaydı ama aynı zamanda yeterli değildi.

İhtiyaç duydukları şeyi yapmak için içimde yeterli mücadele gücünün kalıp kalmadığını bilmiyordum. Bunun gibi, hayatta kalacak, yaşanacak başka bir gezegen bulmak. Annem buna *Goldilocks gezegeni* derdi. Bulmanın neredeyse imkânsız olduğu, çok nadir ve kusursuz bir yer. Rota çizebilecekleri bir yer. Fakat kendimi çok yıpranmış hissediyordum. Kendimi zihnimin karanlığına gömüp yas tutmak için zamana ve dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Benim bir kurtarıcı olduğumu düşünüyorlardı ama ben kimsenin işine yaramayacak kadar parçalanmıştım.

Açlığın yerini eski, her zaman var olan bir ağrı alırken yarım kalan tabağımı ittim.

Yine de o acının içinde sıkışıp kalmış başka bir duygu vardı. Vadiden, annem ölmeden hemen öncesinden hatırladığım, kaburgalarımın tam ortasında bir baskı, bir sorumluluk vardı.

Belki de istemeyeceğim bir roldü ama yine de bana verilmişti.

Yanağımı masaya dayadım. Gökbilimci'nin sıkışık evine, kâğıt yığınlarına, tahta suntalara ve ağaç yaprağı artıklarına baktım. Dokuma çim zeminde dengesiz duran masa altımda sallanıyordu. Bakışlarımı eğdiğimde bacaklardan birinin

altında bir şey olduğunu fark ettim. Masayı dengelemek, düzeltmek için oraya yerleştirilmiş bir defterdi. Masayı kaldırıp onu aldım ve kucağımda çevirerek açtım.

İlk başta, tıpkı Gökbilimci tarafından yazılan diğer tüm defterler gibi görünüyordu; yıldız dizilerinin ve sapmaların ayrıntılı notları yazıyordu. Ancak birkaç sayfa sonra başka bir şey hakkında yazmaya başlamıştı.

Karadelikler.

Kökenlerini, galaksimizdeki hareketlerini sorguluyordu. Hatta bir teori ortaya atmıştı: Belki bir gezegen bir gezegenin içinden geçebilir... ve hayatta kalabilirdi. Çok zorlamıştı, uzun zaman geçmişti ama diğer yandan her şey eski haline gelebilirdi.

Çim zemine çöküp mum ışığı kâğıda kırık desenler düşürürken sayfaları hızla okudum. Sona yakın bir sayfanın üst kısmında şu yazıyordu: *Karadelik Keşfi*. Onun da altında, bir karadelğin başladığı ve bittiği göksel yeri tanımlamak için bir hesaplama yapmıştı.

Eğer bir gezegen diğer gezegenin içinden geçerek hayatta kalıyorsa, evrenin uzak bir bölgesine geri püskürtülebileceğini hesaplamanın bir yolunu bulmuştu.

Nefesim mideme otururken göğsümde bir meşale tutuştu, ardından durduramadığım gözyaşları onu takip etti. Not defterini tutup hızla ayağa kalktım ve küçük kapıdan dışarı fırladım. Sahilin birkaç metre aşağısında bir şenlik ateşi yanıyordu, çevresinde bir düzine insan toplanmış, yemek yiyor, konuşuyor ve kahkaha sesleri gece göğüne saçılıyordu. Onlara doğru yönelmeden aniden durdum –ne kaybettiğimden, onların neler kaybedebileceklerinden habersiz bu kadar çok insanı görünce göğsüm acıdı– ama onlardan biri beni fark ederek ayağa kalktı ve sahil boyunca yürüdü.

Palona saçları yumuşak rüzgârda süzülürken bana yaklaştı ve ayışığında mümkün olmayacak kadar deniz mavisi gözlerini yüzüme çevirdi. “Ne oldu?” Gözlerimdeki ağırlığı çoktan hissetmişti.

“Sanırım nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum.”

Beni izliyor, bana devam etmem için alan ve zaman veriyordu.

“Bunun gibi başka bir gezegen bulmak neredeyse imkânsız,” dedim durgun suya bakarak. “Ya da benim geldiğim gezegen gibi. Hayatta kalabileceğimiz bir yer. Bu yüzden Dünya’dan bu kadar uzağa gelmiştik. Ama sanırım...” Boğazımı temizledim. “Sanırım Gökbilimci’niz başka bir yol bulmuş. Yeni bir gezegen bulmamıza gerek yok, sadece benimkini bulmamız gerekiyor.”

Sarı kaşları birbirine yaklaştı. “Anlamıyorum.”

“Eğer Gökbilimci’niz haklıysa, o zaman gezegenimin karadelikten geçerek hayatta kalmış olma şansı var. Orada bir yerde olabilir, diğer ucundan evrenin uzak bir yerine fırlatmış olabilir.” Dudaklarımda bir gülümseme, göğsümde tehlikeli bir umut gibi hissettiren bir gürültü vardı. “Gezegenimdeki insanlar karadelik yüzünden hastalanmıştı. Atmosferimize çok fazla karanlık madde dökülüyordu ama şimdi gölgenin merkezinden geçtiğine ve diğer taraftan dışarı çıktığına göre hiç karanlık madde kalmamış olmalı. Gezegen yerleşilebilir ve... yaşanabilir olmalı.”

Bir süre sessiz kaldı, gece esintisi uzun örgülerini karıştırdı. “Peki ya halkın?”

Gülümseme dudaklarımdan su gibi akıp gitti. “Gökbilimci’niz hayatta kalabileceklerini düşünmüyormuş.” Acı, gözlerimin arkasına baskı yaparken boğazım tılandı. Yine de devam ettim. “Ama eğer gezegen hâlâ oradaysa, onu bulabilirsek, o zaman...”

“Bu bizim tek şansımız,” diye bitirdi, gözlerini gökyüzüne çevirip ufuktaki siyah bulanıklığı –gölgeyi– galaksimizde hareket eden, güneş sistemlerini parçalayan anomaliyi bularak. Ölüm adım adım, yaklaştıkça *yaklaşıyordu*.

“Peki ama onu nasıl bulacağız?” diye sordu.

“Gökbilimci’niz bir formül, bir hesaplama, başlangıç noktasını bildiğiniz sürece karadeliğin bitiş noktasını belirlemenin bir yolunu bulmuş.”

“Ve sen başlangıç noktasını biliyor musun?”

Arkamı dönüp saçımı boynumdan çektim, hayatımı saklayarak geçirdiğim dövmeyi görmesine izin verdim. “Mürekkeple cildime işlendi,” dedim. Kelimeler, onları yeterince hızlı söyleyemiyormuşum gibi nefes nefese çıkmıştı. Çünkü kendi gezegenimin eğimlerini vadiyi bildiğimden daha iyi biliyordum. Karadeliğin onu yuttuğu gökyüzündeki noktayı, sevdiğim herkesin öldüğü yeri tam olarak biliyordum.

Palona gözlerinde bir ışık, tehlikeli bir heyecan parıltısıyla başını salladı. “Sabah bir toplantı düzenleyeceğiz, insanlara neler olduğunu anlatacağız. Gemiye hazırlamaya başlayacağız.”

Adım –Vega– çayır sakini demek. Fakat aynı zamanda başka bir anlamı daha var: Vega, atalarımızın yüz yıl önce indiği, bir karadelik tarafından yutulan bir gezegendeki yıldızımızın, güneşimizin adı.

Palona, son balık ağlarını getirmem için beni sahilde bırakmıştı, ben de kumda sırtüstü yatıp tarif edemediğim bir duyguya kapıldım. Islak gökyüzünde görünen yıldızları, hayatımı ezberleyerek geçirdiğim takımyıldızlara hiç benzemeyen takımyıldızları ve hiçbir anlamı olmayan oluşumları saydım.

Yıldız Çölü

Fakat orada bir yerlerde gezegenimin... hayatta kaldığını umuyordum. Belki de bir şekilde –*imkânsız bir şekilde*– Noah ve diğer herkes de hayattaydı.

Parmaklarım kuma gömülürken deniz bacaklarımın üzerinden sahile doğru kaydı, sonra tekrar geri çekilip kumun, dalgaların karaya attığı odunun ve kayaların yerini değiştirdi. Yıldızların sonsuz dizisinde, benim yerimi değiştirdi. Ben ait olmadığı bir gezegende olan bir kızdım.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken aklımın en ücra köşesinde, parçalanmış göğsümün en derin çukurunda, bir parçamın inanmaya, hayal etmeye ihtiyacı vardı. Eğer Noah boğulmadıysa, gezegenimiz diğer ucundan çıktıysa, eğer bir şans varsa, halkım karadeliğin karanlık, ışısız merkezinden kayarken parçalanmadıysa... o zaman onu arayacaktım; hepsini arayacaktım.

Bakışlarımı yukarı çevirip gözkapaklarımı açık kalmaya zorladım ve değişen gökyüzüne baktım. Hayatlarımız yıldızlara yazılmış hikâyelerse... o zaman onu tekrar bulacaktım. Daha önce olduğu gibi.

Gökbilimci ve Mimar'ın kaderi Perseus ve Andromeda gibi yazılmıştı.

Gökyüzünün haritasını çıkaracak ve tenime yeni işaretler kazıyacaktım; siyah mürekkeple yolu çizecektim. Noah'yı bulacaktım. Tıpkı en başından beri yapmam gerektiği gibi. Yolum yıldız ışığıyla örülmüş ve kemiklerime işlenmişti. Tıpkı benden önceki her kadın gibi.

Hikâyemiz henüz bitmemişti.

